

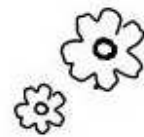

Naziv originala:
Alexandra Potter - Me and Mr. Darcy

ALEKSANDRA POTER

 Moj
gospodin
 Savršeni

Prevela Sandra Čelap

Beograd 2007.

*Tebi ću reći, kao što sam već često izgovarala ranije:
„Ne žuri, pravi muškarac će doći na kraju.”*

Džejn Ostin

*Za moju dragu
prijateljicu Dejnu*

Zahvalnica

Prvo i najvažnije, želela bih da kažem veliko, veliko hvala svima u Hoderu za podršku i entuzijazam u vezi ove knjige, a naročito Sari Kinsela, koja je jednostavno najbolja urednica koju jedna devojka može imati. Takođe hvala Izabel Akenhed za naporan rad, i Elis Rajt za njene divne korice. Takođe sam veoma zahvalna svom divnom agentu, Stefani Kebot, zbog njene stalne vere u mene kao pisca i što mi nije rekla da sam luda kada sam joj saopštila ovu ideju!

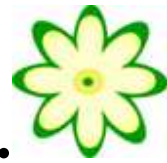
Kao i uvek, ovo ne bih mogla da uradim bez ljubavi i podrške mame i tate. Šta da kažem? Ponosna sam kao i obično! I veliki zagrljaj mojoj sestri, Keli, za divan Božić u Alamosu (hvala i tebi Stivi!), let do Londona da sastavimo IKEA nameštaj u mom novom stanu (e to je ljubav) i što je ne samo divna sestra već i stvarno fenomenalna prijateljica.

Kada već pričamo o prijateljima, imam sreće što imam tako divne prijatelje. Niko nije bolji od Dejne koja je provela celu prošlu godinu slušajući me kako pričam o gospodinu Darsiju, koja je bila neprestani izvor ljubaznosti i ohrabrenja i - u skladu sa svojim nadimkom - navodila me na pogrešan put, tako da mogu da pronađem onaj pravi! Poseban pozdrav za Ketlin zato što je bila divna cimerka i zajedno sa mnom smišljala ideje tokom vremena koje smo provele zajedno na Elektrik aveniji, Linet za neprestano prijateljstvo i podršku, Beatris za naše vikend-šetnje, i G&T i Džejmiju što su bili uvek tako fini i puni entuzijazma za moje pisanje. Takođe hvala Melisi zato što je zaista posebna prijateljica.

I, konačno, hvala Barniju, mom vernom družbeniku tokom dugih sati za kompjuterom. Veliki poljubac, drugar! Do sledeće!

Poglavlje 1.

Opšte je poznata činjenica da sama devojka zdrave pameti mora biti u potrazi za pristojnim muškarcem.

Postoji samo jedan problem...

„...Pa oboje smo popili po piće i podelili picu, ali si ti tražila dva dodatna preлива na tvojoj polovini, što znači da duguješ... Čekaj malo, imam digitron na džepnom kompjuteru...”

Sedeći u malom italijanskom restoranu na Ist Sajdu, buljim preko kariranog stolnjaka i gledam zapanjeno kako moj pratilac izvlači džepni kompjuter i veselo deli račun.

...Gde, zaboga, danas pronaći pristojnog muškarca?

Večeram sa Džonom, arhitektom od trideset i nešto godina, koga sam nakratko upoznala prošle nedelje na rođendanskoj proslavi prijatelja. Delovao je dovoljno fino kada je tražio moj broj telefona - barem dovoljno fino da se sa njim podeli pica u utorak uveče posle posla - ali sada dok ga gledam pogrbljenog nad stolom, kako kucka brojeve, brzo shvatam da sam napravila grešku.

„...dodatnih sedam dolara i sedamdeset pet centi, i to uključuje porez i bakšiš”, izjavljuje trijumfalno i pokazuje ekran da mi dokaže.

Da sam napravila jako veliku grešku.

Da budem iskrena, krivim gospodina Darsija.

Imala sam samo dvanaest godina kada sam prvi put čitala Gordost i predrasude i zaljubila sam se odmah u njega. Zaboravi lepuškastog Džoiija iz New Kids on the Block ili Majkla Hačinsa iz INXS-a obučenog u kožu - čije sam postere kačila na zid - gospodin Darsi je bio moja prva ljubav. Katastrofalno zgodan, misteriozan, pun tinjajuće strasti i potpuno

romantičan, on je postavio prepreku za sve moje buduće frajere. Ušuškana ispod pokrivača sa baterijskom lampom, nisam mogla da dočekam da porastem kako bih mogla da nađem muškarca kao što je on.

Ali sada sam porasla. I evo me, još uvek tražim.

Vadim novčanicu od dvadeset dolara iz džepa i dodajem je Džonu.

„Imaš li sedamdeset pet centi?” pita ispružene ruke.

Mora da se šališ. Osim što se ne šali.

„Oh... hm... naravno”, mrmljam i počinjem da kopam po novčaniku za sitninu.

Nemojte pogrešno da me shvatite. Nisam Rene Zelveger. Nije mi potreban muškarac da bih bila potpuna. Imam karijeru, sama plaćam kiriju, imam električni alat i znam kako da ga koristim. A što se tiče one druge stvari, pa, zato su izmišljene igračke na baterije.

Dajem Džonu sedamdeset pet centi. A zatim gledam u neverici kako nastavlja da broji.

Ipak, to me ne sprečava da pomalo žudim za tom dobrom starom romantikom o kojoj uvek čitam u knjigama. Ili da sanjarim da ću sresti nekog ko će me oboriti s nogu i ubrzati mi puls. Taman, zgodan, veran muškarac, sa besprekornim manirima, zastrašujuće dobrim izgledom, oštroumnim komentarima i onim velikim, širokim, muževnim grudima na koje možete da spustite glavu...

Umesto toga, u poslednjih dvanaest meseci sam bila na jednim za drugim katastrofalnim sudarima. Pa sada, OK, znam da svako ima neku priču o lošem sudaru. To je potpuno normalno. Ko još nije izašao sa uvrnutim /nemamo ništa zajedničko/ četrdeset i nešto starim zajebom (izbrišite po potrebi, ili u mom slučaju ne brišite ništa od navedenog)? To je deo života kada ste sami. Mora jednom da se desi. Dva puta je maler. *Ali čitav niz?*

Na primer, evo nekoliko slučajeva koji mi sada padaju na pamet:

1. Bart je imao „problema sa intimnošću”. U prevodu, ovo je značilo da nije želeo da me drži za ruku pošto je to bilo „previše intimno”, ali je bilo savršeno OK da me pozove u svoj stan da gledamo porniće na prvom sastanku.

2. Aron je nosio bele kaubojke. Što je već samo po sebi dovoljno loše. Ali nakon što mi je otkazao u poslednjem trenutku, sa izgovorom da mora da radi duže, u tami bioskopske sale videla sam bele čizme kako sijaju. Odšetala sam tamo i videla Arona u zadnjem redu kako gura jezik niz grlo neke druge devojke.

3. A zatim je bio Danijel, fini bankar Jevrejin koji me je pozvao kod sebe na domaću hranu. Nažalost, „zaboravio je” da mi kaže da njegova majka kuva. Izvinjavam se, da li sam rekla majka? Mislila sam smorka. Nakon pet jela i tri sata slušanja kako je Danijel fantastičan, uspela sam da pobegnem pre nego što je izvadila bebeće slike.

4. I, sada, evo Džona, poznatog kao gospodin Kavaljer...

„Pa, šta misliš da ovo ponovimo?” pita me dok izlazimo iz restorana.

„Oh...” otvaram usta da odgovorim ali umesto toga prigušeno zacvilim pošto Džon pušta vrata da me udare. Uspevam da ih zaustavim laktom. Ali on ne primećuje - već je na pločniku i pali cigaretu.

Trljajući bolni lakat, pridružujem mu se napolju. Nakon toplog restorana, hladnoća me odmah preseca. Decembar je i u Njujorku je temperatura poprilično ispod nule.

„Šta radiš u petak?” nastavlja, podižući obrvu i uvlačeći dim cigarete.

E, prokletstvo, šta sada da kažem?

Podrhtavam. Hajde Emili. Oboje ste odrasli. Biće u redu. Samo budi iskrena i reci mu. Šta da mu kažeš? Javlja se tihi glas u meni. Da bih radije sebi zabila špenadle u oči nego ponovo izašla sa njim?

„Hm, pa, u stvari...” kažem stegnutim glasom a zatim zastanem usred rečenice pošto mi dune dim u lice. „Malo sam zauzeta”, prozborim.

Zauzeta da izađem sa kompletnim drkadžijom kao što si ti, javlja se ponovo onaj glas. Samo što ovog puta više.

„Previše žurki, a?”

Verujte mi, tako želim da budem iskrena. Zašto da ga otkačim sa izvinjenjem? Zašto da štitim njegova osećanja? Šta je sa osećanjima sledeće jadne devojke koja ne sumnja i koja će izaći sa njim? Moja je dužnost da mu kažem. Mislim, ne samo da je jeftin i nepristojan, već ima i presađenu kosu.

Tako je. Presađenu.

Bacam sada pogled na kosu. Pod uličnom svetiljkom mogu se videti uredni mali redovi tačaka na njegovom sjajnom temenu. Maleni implantati presađene kose u očajničkom pokušaju da se zamaskira njegova kosa koja opada. Uprkos mojim osećanjima, sažaljenje me trgne. O, hajde, ne budi tako zla Emili. On zaslužuje razumevanje i ljubaznost, ne osuđivanje i ruganje.

Gutajući svoju nervozu, silim se da se osmehnem. „Da, bojim se da je tako.” Klimam glavom, prevrćući očima na onaj „uh, iscrpljena sam od svih tih ludih zabava” način. Iskreno, trebalo bi da dobijem Oskara a ne da budem menadžer vesele male knjižare u Sohou.

Iskreno, bila sam na jednoj zabavi. Bilo je to u Udruženju protetičara i imala sam prehladu. Provela sam celo večer gutajući aspirine i raspravljajući o svom ugrizu, i bila sam u krevetu pre pola deset. To uzbuđenje me skoro ubilo.

„Ali, bilo mi je drago što sam te upoznala”, dodajem nežno.

„Takođe.”

Džon izgleda vidno opušten i osećam kako me okružuje topao i čedan sjaj. Vidite. Pogledajte kakvu razliku može napraviti nekoliko lepih reci. Sada se osećam stvarno dobro. Sveta Emili. Hm, zvuči prilično snažno.

Ohrabrena uspehom, nastavljam: „A implantati su stvarno sjajni.”

„Implanti?” Džon me gleda tupo.

Sranje. Da li sam stvarno to rekla?

„Hm... htela sam da kažem pica. Pica je bila sjajna”, usplahirim se, crveneći kao bulka i pokušavajući da ne gledam njegovu kosu koja sada, naravno, privlači moje oči poput magneta.

Grrr. Skreni pogled, Emili. Skreni pogled.

Nastupa užasna pauza. Oboje pokušavamo da se pretvaramo da je nismo svesni. Ja tako što čačkam zanoktice. On tako što krišom dira kosu i proverava svoj odraz u izlogu restorana kada misli da ja ne gledam. Obuzima me krivica. Sada se osećam kao stvarno loša osoba. Možda bi trebalo da se izvinim.

Možda bi trebalo...

Jednim brzim pokretom, Džon uvlači zadnji dim cigarete, gasi je nogom i kreće u napad.

O, bože. Ovo se ne događa. Nema šanse da se ovo događa.

Događa se.

Na delić sekunde se ukočim. Sve deluje kao usporeno. Gledam ga kako se nadvija iznad mene, zatvorenih očiju, otvorenih usta, sa isturenim jezikom i shvatam da je pogrešno protumačio ljubaznost kao poziv. Srećom (ili bi trebalo da to bude nažalost?), bila sam na dovoljno loših sudara u poslednjih godinu dana da održim reflekse, i u poslednjem trenutku se osvestim i uspevam da izvrdam baš na vreme.

Njegove usne sleću na bočnu stranu mog lica i on spušta aljkav poljubac na moje uvo. Uh. Povlačim se brzo. Pa ipak, dolazi do borbe pošto je njegova ruka obmotana oko mog struka kao stega.

Razdvajamo se i stojimo licem u lice na pločniku.

„Pa, u tom slučaju, mislim da ću uhvatiti taksi“, kaže osorno, gurajući ruke u džepove pantalona sa faltama.

„Da, i ja“, odgovaram nesigurno, brišući rukavom uvo natopljeno pljuvačkom.

Tišina. Oboje stojimo na ivici trotoara pokušavajući da zaustavimo taksi. Konačno, nakon nekoliko bolnih minuta, ugledam poznati prizor žutog taksija sa upaljenim svetlom. Taksi staje i ja ispuštam uzdah olakšanja i pružam ruku ka vratima ali me Džon prestiže. Prijatno sam iznenađena. Konačno!

Malo kavaljerstva.

Ohrabrena, smekšam i upućujem mu prvi pravi osmeh te večeri dok on otvara vrata. Možda sam ga pogrešno procenila. Možda on i nije loš na kraju krajeva.

Bez oklevanja, on uskače u taksi i zatvara vrata s treskom.

„Pa, hvala za divno veče“, dovikuje izbacujući glavu kroz prozor. „Srećni praznici!“

„Hej!“ vičem odjednom pronalazeći glas. „Hej, ukrao si mi...“

Ali taksi odlazi niz ulicu uz škripu guma.

Napuštena na bljuzgavom trotoaru gledam kako zadnje svetio taksija nestaje u saobraćajnoj gužvi i, uprkos tome što sam besna, odjednom osećam kako me nešto steže u stomaku. Neočekivano mi se oči pune suzama i ja ih treptajem besno zaustavljam. Iskreno, šta mi se dešava? Smešna sam. Čovek je potpuni kreten. Nisam iznervirana. U redu sam, potpuno. I odlučno šmrcajući, guram ruke u džepove i krećem u pravcu podzemne.

„Trebalo je da pozoveš pandure.“

Naredno je jutro i na poslu sam u maloj porodičnoj knjižari Mekenzi gde radim kao menadžer. Gledam u Stelu, moju asistentkinju, koja stoji na merdevinama gomilajući knjige.

„Zašto? Što je ukrao prvi taksi?“ Osmehujući se rezignirano, dodajem joj još naslova. „Molim vas, naredniče, tip sa kojim sam izašla je ukrao prvi taksi. Nije džentlmen. Uhapsite ga.“

„Ne, ne zbog toga“, odgovara stavljajući jednu ruku na kuk i praveći užasnut izraz lica. „Zbog toga što nosi pantalone sa faltama!“

Stela i ja smo se upoznale kada je došla na intervju i impresionirala me svojim opširnim poznavanjem književnosti. Barem sam ja to očekivala nakon čitanja njenog impresivnog CV-ja. Bilo kako bilo, nakon pet minuta razgovora postalo je očigledno da njena fikcija nije bila ograničena samo na knjige. Stela je upravo diplomirala na koledžu za modu i nije imala pojma o knjigama, mislila je da je vokabular dinosaur, i na kraju je priznala da je jedina stvar koju je pročitala bila njen horoskop.

„Pa, barem je iskrena, a iskrenost je veoma važna“, istakla sam gospodinu Mekenziju, vlasniku, kao opravdanje zašto sam je zaposlila.

Da budem iskrena, bilo je to manje zlo od nekoliko. Sa njenom roze kosom boje žvakaće gume i bizarnom asimetričnom garderobom koja je modnom laiku poput mene izgledala zastrašujuće moderno, Stela je izgledala kao neko sa kim će biti interesantnije raditi od nekih drugih kandidata - kao što je na primer Belinda, koja je kako je sama rekla „internet zaluđenik“ koji provodi svako veće na sofi uređujući svoj blog na veb-stranici MySpace, ili

Patrik, koji ima skoro četrdeset godina, još uvek živi sa roditeljima i „obožava modemi džez“.

Baš tako. Kao da sam imala izbor.

Nakon tri godine i čitave palete boja za kosu, mi smo najbolje prijateljice, i mada, profesionalno govoreći, ja sam njen šef, uglavnom ne deluje tako. Verovatno zato što kada ja izdajem naređenja, Stela ih ignoriše.

„Ozbiljno, Emili, trebalo je da zvekneš tog Džona“, nastavlja Stela, energično gurajući gomilu knjiga na polici. „Da je meni ukrao taksi, ja bih ga ubila.“

„Ne sumnjam u to.“ Klimam glavom. Ispod te uvrnute odeće i savršenih detalja leži surovost rotvajlera.

U stvari, Stela jednom umalo nije ubila bivšeg dečka suzavcem kojim ga je naprskala tokom svađe ko bi trebalo da pobedi u Survivor-u. On je dobio napad astme i morao je da provede noć u urgentnom centru.

„Pa, šta ćeš sada da uradiš?“

„Izbrisaću njegove brojeve.“ Sležem ramenima odlepljujući traku sa nove kutije.

Sa vrha merdevina Stela mi upućuje pogled pun sažaljenja. „Oh, jebiga, Em, to je sranje.“

„Ej, prebolela sam“, kažem joj, dajući sve od sebe da izgledam opušteno. „Ne brini, nisam povređena zbog onog sinoć. Više rezignirana.“

Pokušavam da izgledam hrabro, ali da budem iskrena, ono sinoć me je stvarno dotuklo. Nije Džon taj koji me je povredio - on je bio samo poslednja kap koja je prelila čašu. Ili, drugim recima, sastanak koji me je slomio. Zbog toga je kraj. Odlučila sam. Nema više razočaranja, uništenih nada i katastrofalnih sastanaka. Završila sam.

„Znaš, imam prijatelja koji ima stvarno zgodnog brata koji je upravo raskinuo sa devojkom...“

„Hvala, ali ne hvala.“ Odlučno odmahujem glavom.

„Ali stvarno je super“, uporna je Stela.

„Ako je toliko super, zašto su raskinuli?“

Dlanom ruke Stela trlja nos koncentrišući se, dok njene drvene narukvice glasno zveckaju. Kako Stela kaže, etno je novi *boho*. „Hm, nisam baš sigurna. Mislim da je možda nešto u vezi sa pićem...”

Upućujem joj skeptičan pogled. „Pokušavaš da me spojiš sa alkoholičarem jedva da mogu da ogorčeno izustim.

„Bivšim” odgovara zauzimajući odbrambeni stav. „Sad je u programu za odvikavanje.”

„Pa onda mu svakako nije dozvoljeno da izlazi na sudare”, izjavljujem odlučna „To je deo programa od dvanaest koraka ili nešto tako.”

Stela izgleda kao da je prigodno kažnjena. Grickajući purpurni lak na noktima ona nemo čeka na vrhu merdevina dok ja nastavljam da raspakujem izdanja sa mekim koricama, skidajući plastični omot i gomilajući ih na podu.

Još uvek je rano i radnja je prazna. Nekoliko trenutaka radimo zajedno bez priče sve dok tišinu ne prekine zveckanje zvona na vratima. Bacam pogled i vidim kako ulazi mušterija. Žena umotana u krzno. Ona hvata moj pogled i osmehuje se pre nego što krene u deo sa biografijama.

„Zašto muškarci danas nisu kao muškarci u knjigama?” nastavljam, raspakujući gomilu klasika. „Ozbiljno Stela, dosta mi je moderne ljubavi”, čvrsto izjavljujem. „I muka mi je od modernih muškaraca. Od sada pa nadalje, držim se muškaraca koji su ovde.” Zastajem iznad primerka knjige *Gordost i predrasude* od Džejn Ostin, prelazeći nežno prstom preko naslovne strane. „Samo zamisli da živiš u svetu gde ti muškarci ne krađu taksi, ne varaju te i nisu navučeni na porniće sa Interneta, već su kavaljeri, posvećeni i časni. I šetaju poljem u kratkim pantalonama i belim košuljama koje im prijanjaju uz grudi... njam...”

Odsutno otvarajući roman, nailazim tačno na scenu punu seksualnog naboja između Elizabet Benet i gospodina Darsija. Bože, obožavam ovaj deo. Naslanjan se na policu sa knjigama i nastavljam da čitam.

„Mislim, zašto ja ne mogu da izađem sa gospodinom Darsijem?” uzdišem čežljivo. Pritiskajući otvorenu knjigu na grudi, zurim u daljinu.

„O, je l' to onaj sladak tip koji radi u Mekdonaldsu javlja se Stela sa merdevina.

Podižem pogled ka njoj. Sigurno je nisam dobro čula.

„Zato što mogu da ti nabavim njegov broj...”

„Stela!” vičem u neverici. Znala sam da je njeno poznavanje književnosti loše ali ovo je neverovatno. Sigurno je barem pogledala film.

„Da li mi ti to kažeš da ne znaš ko je gospodin Darsi?”

Ona me oprezno pogleda.

„Nije onaj tip koji radi u Mekdonaldu?” pita sa blagom zadržkom.

„Ne!” odgovaram joj nestrpljivo. „On je najseksepilniji, najromantičniji muškarac kog možeš zamisliti. Ne samo da je pun poštovanja i zna kako da se ponaša prema ženi, već je i taman, misteriozan stranac koji je neverovatno smeo i pun je potisnute strasti koja samo čeka da bude oslobođena...”

„Čoveče, zvuči kao ženski vlažni san”, smeje se ona.

Gledani je smireno.

„Pa, gde možemo pronaći tog gospodina Darsija?” pita me prigušenim glasom. „Ne bi mi smetalo da ga upoznam.”

Uzimam primerak knjige Gordost i predrasuda i mašem pred njom kao što tužilac maše dokazima.

Zbunjena, Stela žmirka i gleda u mene koji trenutak, pokušavajući da shvati. Zatim, odjednom registruje.

„Knjiga?” više u neverici. „Taj fenomenalni muškarac o kom brbljaš je lik iz knjige?” Na trenutak bulji u mene, širom otvorenih očiju, zatim silazi sa merdevina i otima mi knjigu iz ruke. „Ja ću ti reći zašto ne možeš da izađeš sa gospodinom prokletim Darsijem”, grdi me. „Zato što je on fikcija.” Penjući se ponovo uz merdevine, ona drži roman izvan mog dometa. „On nije stvaran. Iskreno, Emili. Ponekad umeš da budeš tako beznadežno romantična.”

Ona to izgovara sa takvim žaljenjem kao da patim od neke neizlečive bolesti.

„Šta ima loše u tome da neko bude beznadežno romantičan?” zahtevam odgovor, zauzimajući odbrambeni stav.

„Ništa.” Ona sleže ramenima, sedajući na vrh merdevina i privlačeći svoja mršava kolena ka grudima.

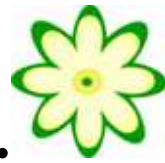
„Ali bojim se da ćeš morati da se suočiš sa činjenicama. Ti moraš živeti u stvarnom svetu. Ovo je Njujork nevaljalih godina, a ne stranice...” praveći pauzu baca pogled na sadržaj na pozadini knjige

„...romana iz devetnaestog veka koji je smešten u seosko okruženje u Engleskoj.”

Stela zatim silazi sa merdevina, grabi ostatak gomile knjiga Gordost i predrasuda i gura ih bez ikakve ceremonije na policu iza nje. „Ponovi za mnom, Em: *Gospodin Darsi ne postoji.*”

Poglavlje 2.

Jutro prolazi u gužvi kupovine pred Božić. Većina knjižara danas su veliki lanci sa kafićima, više zainteresovani za promocije tipa platiš 2 - dobiješ 3, prodajne cifre i privlačenje ljudi preskupom kafom sa nemasnim mlekom, ali Mekenzi se razlikuje.

Mala knjižara u vlasništvu iste porodice već tri generacije, ušuškana u sporednoj ulici i ugurana između šeširdžije i italijanske pekare. Većina ljudi prođe pored nas, previše zauzeta gledanjem čudnih i divnih šešira u obližnjem izlogu ili jureći da naruči reš pečeni sendvič u zemički. Oni ne primećuju stara vrata od mahagonija sa originalnim staklom izrađenim po matrici kroz koje prolaze sunčevi zraci u kasno poslepodne, stvarajući svetlosne šare na lakiranom drvenom podu. Ali oni prolaznici koji se zadese kod nas, ili slučajno ili na preporuku, uvek se vraćaju.

Uvek zamišljam da je prolazak kroz ta vrata pomalo kao ulazak u orman i u Narniju. Napolju ostaje grozničavo zujanje svakodnevice Njujorka, ali kako se oglasi zvono da najavi vaš dolazak, ostavljate stvarnost i ulazite u svet mašte.

Mekenzi jeste samo mala radnja ali je puna eklektične mešavine materijala za čitanje. Zidovi su obloženi policama za knjige od poda do plafona na kojima se bestseleri sa mekim koricama naslanjaju na prva izdanja, stručne naslove i retke publikacije, dok je na sredini prostorije veliki sto sa nogarama prepun bogato opremljenim fotografskim izdanjima za stočiće u dnevnom boravku.

Moje omiljeno mesto je pored prozora. Tamo, pored polica za časopise punih publikacija iz celog sveta, nalazi se stara kožna sofa sa naslonom sa dugmićima. Ishabana i sa udubljenjem na sredini, tokom godina je bila mesto gde je na hiljade kupaca bežalo od svakodnevnog života na nekoliko

trenutaka tek da pročita prvo poglavlje najnovijeg uzbudljivog trilera ili da bude dotaknuto jednim stihom prelepe poezije.

Radim ovde još od koledža, i za nekoga ko najviše voli da se sklopča sa dobrom knjigom ovo je posao iz snova. Moji roditelji se šale da sam predodređena da završim ovde i da su mi knjige u krvi. Moji roditelji su profesori univerziteta - moja mama predaje engleski jezik a tata istoriju umetnosti - i oboje su pravi knjiški moljci.

Kada smo odrastali u našoj kući nije bilo televizora. Umesto toga, moj brat i ja smo usmeravani da koristimo maštu i davali su nam knjige. Kako moji roditelji kažu, ja sam naučila da čitam kada sam imala dve i po godine. Kada su sva ostala deca koja su tek prohodala išla u park da se ljuljaju, moji mama i tata su me vodili na putovanja do gradske biblioteke.

Očigledno, moje prve reci su bile: „Molim vas tiše“.

Ipak, gospodin Mekenzi stari, a pošto je njegov sin jedinac doktor i nije zainteresovan da preuzme posao, bilo je priče o prodaji. Pre šest meseci je imao ponudu od jednog od onih velikih lanaca kafića, koji su želeli da zamene šaru na staklu svojim logotipom, da postave betonski pod i stave lažne knjige na police od mahagonija. Gospodin Mekenzi je odbio ponudu i rekao da to može samo preko njega mrtvog. Ali čak i da je tako, imam osećaj da su mi dani ovde odbrojani. Nije da se brinem za sebe - uvek mogu da pronađem drugi posao - ali više nikada neće postojati knjižara kao što je Mekenzi. Kada jednom nestane, nestala je zauvek.

Nakon vraćanja kusura mušteriji, okrećem se sledećoj osobi u redu i vidim da nema nikoga. Uzdišem sa olakšanjem. Hvala bogu. Stela se još uvek nije vratila sa ručka a gužva pred Božić je uvek ludilo.

Svi jure savršen poklon, uvo je doba godine kada većina ljudi krene pravo ka stolu na sredini misleći da je veće uvek bolje i da će velika, skupa knjiga za sto u dnevnom boravku biti dovoljna. Istina, one ostavljaju utisak, ali skoro uvek ove knjige sjajnih fotografija budu prelistane jednom a zatim ostavljene da skupljaju prašinu, dok u obožavanom izdanju sa mekim

koricama može da se uživa u podzemnoj, u kupatilu i u krevetu kao i da se pozajmi prijateljima i rodbini da se čita iznova i iznova.

Niko nikada neće zaboraviti Orkanske visove, ali ko će pamtili Istoriju rumunskih umetnika na trapezu? Razmišljam primetivši figuru pored stola. Nizak i nabijen sa skoro beličasto-sivom kosom, on prelistava veliku knjigu sa tvrdim koricama. Odlazim do njega. On je duboko zamišljen.

„Da li je to za Stelu?” pitan, vireći preko njegovog ramena.

On se trgnu. „Hej, Em, kako si?” prozbori dok se njegovo dečačko lice transformiše u široki osmeh.

„Oh, pa znaš.” Osmehujem se dok me ljubi u oba obraza, prskajući me brašnom koje je prekrilo njegovu sjajnu crnu kosu čineći je belom. „Kako si Fredi?”

Fredi je Stelin muž, ali njihov brak je samo zbog zelenog kartona. Upoznali su se pre dve godine kada je ušla u susednu pekaru da kupi sendviče za ručak i od tada su super prijatelji. Fredi je Italijan, i kada mu je viza istekla Stela se ponudila da se venčaju. Zauzvrat Stela može jeftino da stanuje u njegovom malom stanu iznad pekare. To zvuči kao savršen dogovor, i jeste. Osim jedne činjenice: Fredi je očigledno beznadežno zaljubljen u nju - a jedina osoba koja to ne primećuje je Stela.

„Pa, šta misliš?” pita me, pokazujući knjigu. „Za Božić.” Namrštim se. „Stela možda radi u knjižari, ali mislim da je nikada nisam videla kako čita knjigu.”

„Hm, pretpostavljam da si i pravu...” Klima glavom mršteći se. „Ali može da gleda slike”, predlaže on.

„Da li si je ikada video kako gleda sliku koja nije vezana za modu?” upitam ga podižući obrvu.

Fredi se sav snuždi i duboko uzdahne. „Odustajem. Beskoristan sam. Ne umem ni poklon da joj kupim”

Izgleda tako tužno da mi s srce čepa. „Čuj, mogu li nešto da predložim?”

„Naravno.” Tužno klima glavom.

„Pusti da ja malo istražim za tebe i saznam šta bi ona stvarno želela.” Stegnem mu ruku. „I obećavam da to neće biti Rumunski umetnici na

trapezu." Smešim se, nežno uzimajući knjigu iz njegovih ruku. „Ne kažem da to nije sjajna knjiga“, dodajem iz lojalnosti prema radnji. „Ali nije za Stelu.“

Fredi mi upućuje pogled pun zahvalnosti i nakon što se pozdravimo on napušta radnju. Na izlazu se skoro sudari sa Stelom koja se vraća sa ručka, lica crvenog od uzbuđenja.

„Hej Fredi“, kaže odsutno. Klizeći pored njega i ka meni, ona objavljuje: „Imam iznenađenje za tebe!“

Preko njenog ramena vidim Fredija. Zastajući u trenutku na vratima, on gleda Stelu. Njegov izraz lica govori sam za sebe.

„Ovo će ti se dopasti?“

Kako Fredi nestaje na ulici, okrećem se Steli.

„Šta?“ promrmljam. Bacajući se na malu stolicu sa točkićima iza kase, kotrljam se do kompjutera.

Dobro poznajem Stelu da znam da kada misli da će mi se nešto dopasti, po pravilu to ne bude tako.

Počinjem da proveravam poslovne mejlove. Radnja se konačno ispraznila, osim žene koja je još uvek u delu sa biografijama, i dobra je prilika da počnem da rešavam sve one božićne porudžbine u poslednjem trenutku.

„Znam šta ćeš raditi!“ nastavlja Stela, nesvesna svog entuzijazma. Odmotavajući svoj prugasti šal, obilazi oko kase i staje pored mene, dahćući poput labradora mojih roditelja kada oseti hranu.

„U vezi čega?“ nastavljam da kucam.

„U vezi svih tih groznih sudara na koje ideš“, prenemaže se.

„Hvala ti što me podsećaš, ali više ne idem.“

Stela odmahuje rukom sa rukavicama bez prstiju. „Razveselićeš se i poći sa mnom i gomilom cura“, nastavlja uzbuđeno.

Ogromna je pauza dok ona čeka da pitam gde bi to tačno trebalo da idem sa njom i gomilom cura - bez sumnje sa istom količinom uzbuđenja - ali ja samo uspevam da prozborim jedno „Hm“ bez oduševljenja.

Što Steli nije dovoljno i ona glasno uzvikuje: „Em, ideš u Meksiko!“ glasom kakav koriste voditelji kviza pred svojim takmičarima koji ništa ne sumnjaju.

Okrećem glavu od monitora i buljim u nju. „Stela, šta zaboga pričaš?”

„Za Novu godinu!” jedva izusti bacajući se na šank. Upućujem joj autoritativni pogled, ali kao i obično, ignoriše me. Prekrštajući noge, namešta svoje mrežaste čarape i nastavlja: „Moja prijateljica Beatris koja živi u Londonu je upravo zvala. Ona je rezervisala taj put u Kankun u Meksiku. Dvoje ljudi je odustalo u poslednjem trenutku, što znači da imaju dva slobodna mesta.” Uzbuđeno se osmehuje. „Za mene”, objavljuje pokazujući prstom na sebe. „I tebe.” Teatralno pokazuje prstom na mene. „Samo moramo da platimo avionske karte od Njujorka.”

„A ko će da radi ovde dok nas dve ludujemo u Meksiku?” promrmljam s neodobravanjem. Iskreno, Stela nema pojma kako je biti menadžer. Ona misli da se radnja sama vodi.

„Sve je sređeno”, kaže pobedonosno. „Gospodin Mekenzi se već ponudio.”

„Gospodin Mekenzi, vlasnik?” iznenađeno podignem pogled. „Misliš, već si ga pitala?”

„Pozvala sam ga. Rekao je da će mu biti zadovoljstvo da pripazi na radnju dok smo mi odsutne. Da budem iskrena, delovao je oduševljeno što sam ga pitala”, izjavljuje veselo. „Kaže da će mu činiti dobro da se za promenu skloni ženi sa puta.” Stela ubacuje žvaku u usta i počinje da žvaće.

Zurim u nju šokirana. Ne znam da li da budem srećna što po prvi put za pet godina ne moram da radim tu nedelju između Božića i Nove godine, ili da budem iznervirana što mi je Stela radila iza leđa. Biram prvu opciju.

„Oh, OK”, klimam glavom tražeći šta da kažem.

„Divno”, vrisnu Stela praveći veliki purpurni balon i bušeći ga jezikom. „Biće ekstra. Očigledno je to jedan od onih paket aranžmana za odrasle samce - zove se klub 18-30.”

O, ne.

Odjednom me hvata jeza. Uvek prelistavam britanske časopise koje prodajemo u knjižari tako da znam sve o ovim aranžmanima. Dovoljno da znam da su moja ideja pakla.

„Klub 18-30?” ponavljam, iznenađena što same reci ne izazivaju smeh.

„Aha.“ Ponosno izjavljuje. „Sjajno, a?“

Čekaj malo. Da li je ona zaista upotrebila reč sjajno?

„Pa, stvar je u tome...“ počinjem da pričam pokušavajući da brzo smislim izgovor. Ali ona me ne pušta da završim. „O, jebiga!“ izusti stavljajući ruku preko usta. „Nisam razmišljala.“

Šta je sad?

Baš nemam takta.“ Spuštajući utešno ruku na moje rame, ona prošaputa: Nisam razmišljala o pitanju godina.“ Nastaje pauza a zatim nastavlja utešnim glasom: „Ti nemaš manje od 30 godina, zar ne?“

Ljutilo se odmaknem. „Izvini, ali ja imam dvadeset devet godina!“ Opominjem je, stavljajući ruke na lice kao da očekujem da se spustilo do kolena otkako sam poslednji put pogledala u ogledalo.

Stvarno. Ja volim Stelu i znam da su joj namere dobre, ali ponekad se pitam šta se dešava u toj njenoj (trenutno) platinastoplavoj glavi. Prvo pokušava da me spoji sa alkoholičarem, a sada mi kaže da sam stara.

„Samo sam dve godine starija od tebe“, dodajem u svoju odbranu.

Stela pravi grimasu. „Ups, izvini, nisam mislila... samo sam mislila... Ma znaš kakva sam ja sa brojevima i tim sranjima i... ti ne stariš, Em“, završava britko, osmehujući mi se svojim rumenim dvadesetsedmogodišnjim licem sa očima punim energije.

„A ti ćeš ostati bez posla ako nastaviš“, upozoravam je nervozno.

„Ma hajde Em, baš ti je ovo potrebno.“

Stelin entuzijazam je kao pancir. Kunem se da je neprobojan.

Okrećem stolicu ka njoj. „Stela, veruj mi, to je poslednja stvar koja mi je potrebna.“

„Sve je uključeno u cenu“, dodaje namigujući.

Ne želim ni da počnem da razmišljam na šta je mislila. Srećom i ne moram pošto nas mušterija prekida.

„Izvinjavam se, uzela bih ovu.“

Podižem pogled i shvatam da je to ona žena iz dela sa biografijama. Bože, još uvek je tu? Mislila sam da je već otišla.

„Da li ste pronašli sve što ste tražili?“ pitam, posmatrajući je radozvalo.

Sa krznenim šešiom, finim mindušama i teškim cvetnim parfemom, kao da je okružuje privlačan ali pomalo staromodan miris. Pomislili biste da je upravo zakoračila iz filma produkcijske kuće Meromt Ajvori a ne sa ulica Menhetna.

„Da, hvala”, odgovara britanskim akcentom. Bez podizanja pogleda, ona spušta tanku knjigu sa kožnim povezom na staklo pored kase.

Podižem knjigu i bacam pogled na naslov. Zlatnim ispupčenim slovima piše Privatna pisma Džejn Ostin. Čudno, ne sećam se da sam ikada videla ovu knjigu ranije. Okrećem poledinu a nema bar koda, samo rukom napisana nalepnica. Nije moj rukopis. Knjiga mora da je stajala neprimetno na policama već godinama, pomislim kucajući račun.

„Evo, zašto ne pogledaš odmaralište?” Pojavljujući se iz zadnjeg dela knjižare, Stela baca sjajnu brošuru pored kase. Krajičkom oka vidim prsate devojke u krupnom planu kako sa podignutim rukama vrište dok se voze na banani na naduvavanje. Na njoj su jarkožutim slovima ispisane reci „ZABAVA! ZABAVA! ZABAVA!”

„Bojim se da na mene nećeš moći da računaš”, odgovaram a da nisam ni podigla brošuru.

„Ali zašto? Stvarno je dobra kombinacija, biće zabavno. Pomisli na sunce, more, pesak...” Ugledavši mušteriji Stela spušta glas, nagnje se ka meni i šapuće mi, „Seks!”

Ideja igranja u peni u nekom noćnom klubu noseći narukvice sa perlicama i sa bubuljičavim osamnaestogodišnjakom i Pina koladom punom šarenih kišobrančića me užasava.

„Ja”, mrmljam pružajući Engleskinji račun i braon papirnu kesu na kojoj piše „Mekenzi”. Ona ljubazno klima glavom dok joj je lice još uvek skriveno velikim krznenim šešiom, a zatim se okreće i odlazi.

„Mislim, pogledaj ovog tipa. Divan je.” Okrećem se ka Steli koja proučava brošuru.

„Ja ne idem”, odlučna sam.

„Oh, Em”, cvili ona.

„Ne.“ Odlučno odmahujem glavom i odlazim nazad do kompjutera. Nastavljam da proveravam mejlove: poručene knjige ... promotivne ponude...

„Pa, šta ćeš onda da radiš? Da li će ti roditelji biti kod kuće ove godine?“

Moji roditelji žive na severu ali nisu proveli Božić i Novu godinu kod kuće još otkako sam diplomirala. Prošle godine su bili na safariju u Bocvani. Godinu pre toga bili su dve nedelje na brodu u Indiji. A pre toga... bože, zaboravila sam, ali znam da su bili negde gde mobilni telefoni ne rade.

„Trošimo tvoje nasledstvo“ je rečenica kojom oni smejući se objašnjavaju ova putovanja i ja sam srećna zbog njih. Oni su ponovo rođeni hipici sa novcem. Nose anatomsku obuću, voze Prius i jedu organsku hranu - tata je čak išao na jogu dok nije povredio leđa - i svake godine nestanu čak i bez razglednice.

„Ne, ove godine idu na Tajland u neko odmaralište za meditaciju.“ Slegnem ramenima. „Ali pozvana sam kod tetke Džen na večeru za Božić.“

Moram da priznam da sam se pomalo nervirala kada su svi moji prijatelji odlazili za praznike kući, sa jelkom i ćuretinom i svim ostalim, ali sam se navikla. Obično odlazim kod brata Pita u Bruklin, ali je on pre šest meseci upoznao Marlenu, glumicu, tako da su odlučili da ove godine posete njene roditelje na Floridi i tamo provedu Novu godinu. Što je u redu. Verovatno ću ostati kod kuće ove godine i sklopčati se sa čašom vina i dobrom knjigom. Doček je uvek veliko razočaranje, zar ne?

„Ali šta ćeš za doček?“ upita me Stela ne podižući pogled sa brošure.

Kad smo već kod toga, više bih volela da ne odajem svoje planove devojci koja misli da je ostanak kod kuće kad je i običan petak u pitanju sudbina gora od smrti.

Zastajem, i u tom trenutku primećujem nešto kod kase. Flajer. To je čudno. Nisam ga ranije videla. Pitam se ko gaje ostavio? Znatiželjna, pružam ruku i uzimam ga. Na njemu je fotografija zapanjujuće prirode preko koje je crnim slovima ispisano:

*SPECIJALIZOVANA PUTOVANJA ZA LJUBITELJE KNJIŽEVNOSTI
Provedite nedelju dana sa gospodinom Darsijem. Istražite svet Džejn Ostin i
Gordosti i predrasuda u prirodi Engleske.*

„Idem u Englesku“, izleće mi.

Čim su mi reči izletele iz usta, poželela sam da ih gurnem nazad. O, sranje. Zašto li sam to rekla?

„Ideš?“ Stela me napada očiju širom otvorenih od čuđenja. „Kada?“

O, duplo sranje. Nemam ni prokletu predstavu. Nervozno bacam pogled na flajer. Naznačena je veb-adresa tako da, praveći se da sam zauzeta proveravanjem mejlova, brzo ukucavam adresu u kompjuter.

Hvala bogu što postoji DSL Stranica se odmah otvara.

„Hm...“ pokušavam da odglumim opuštenost dok brzo listam informacije u vezi putovanja. Moraću da blefiram. „Uskoro...“ vrdam, pokušavajući da kupim malo vremena. O, bože, gde su prokleti datumi? Moraju biti tu negde. Pokušavajući da ostanem cool, smirena i pribrana, zatežem kosu i nastavljam da tražim dok mi oči besno pretražuju stranicu. Osećam kako Stelin pogled buši rupu na mojoj glavi.

OK. Nema potrebe da paničiš, Emili. U glavi mi iskače slika banane na naduvavanje.

Paničim.

A onda ih ugledam. Na dnu stranice su svi datumi putovanja napisani finim fontom. Konačno! Ugledavši onaj koji se poklapa sa odlaskom u Kankun, kliknem na njega. Pa, nikada se ne zna, možda im je neko otkazao za Novu godinu. Krišom prekrstim prste leve ruke ispod stola. U svakom slučaju, nije baš da stvarno idem, samo se pretvaram.

Malo oklevam kada se na ekranu pojavi natpis „JEDNO MESTO SLOBODNO“ i gledam zapanjeno te reci.

„Kad uskoro?“ izaziva me Stela.

Pa ipak, možda bude zabavno. Engleska za Novu godinu. Mogu već sad da zamislim. Sva ona mala slatka sela, prijatni britanski pabovi sa kaminima i dugom istorijom.

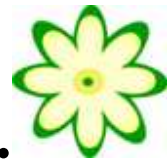
I nema banane na naduvavanje na vidiku.

Pomeram miša ka natpisu „REZERVIŠITE SADA“ i kliknem.

„Sledeće nedelje.“

Poglavlje 3.

Nedelju dana kasnije, nakon što sam provela mirni Božić kod tetke Džen, nalazim se nazad u svom stanu i pakujem se za put. 27. decembar je i moj avion poleće za nekoliko sati. Stela sedi na mojoj sofi i proždire činijicu humusa gledajući me kako pokušavam da uguram još knjiga u putnu torbu. Nema veze što idem samo na nedelju dana, moram biti spremna. Naravno da moram da spakujem svih šest romana Džejn Ostin, što zauzima prilično mesta, mada sam izostavila Gordost i predrasude koju ću staviti u ručni prtljag pošto želim ponovo da je pročitam.

Zatim, naravno da se tu našlo i nešto savremeno, kao što je ova knjiga novog pisca koja je na prvom mestu liste bestselera Njujork tajmsa poslednjih šest nedelja i koju jedva čekam da pročitam.

„Provešćeš praznike u Engleskoj. Na debeloj zimi. Sa nekim klubom ljubitelja knjiga Džejn Ostin?” pita me Stela prekidajući mi tok misli.

„To nije klub ljubitelja knjiga, to je specijalizovano putovanje. Za ljubitelje književnosti”, ispravljam je s neodobravanjem, citirajući flajer.

Skidajući kašikom malo humusa sa šargarepice, Stela me gleda sa neskrivenim očajem. Došla je pod izgovorom da želi da pozajmi moju presu za kosu, koju ja nikada nisam koristila i koja je još uvek u kutiji, da je ponese u Meksiko. Ali sada, skoro celu činiju humusa kasnije, shvatam da je to bio trik - došla je da me nagovori da se predomislim.

I ništa je neće zaustaviti.

„Znaš šta to znači, zar ne?” nastavlja glasno žvaćući, sa bradom oslonjenom na kolena obučena u crnu likru.

Nevoljno se okrećem od gomile knjiga sa mekim koricama na noćnom stočiću i krećem ka fioci sa čarapama. „Ne, ali sam sigurna da ćeš mi ti reći”, odgovaram kruto, praveći male lopte od čarapa.

„Luđaci“, kaže kao da se to podrazumeva, gledajući u mene.

Zastajem usred savijanja čarapa. „Kako to misliš luđaci?“

„Pa znaš. Uvrnuti. Neprilagođeni. Stari.“

Zapanjena, zurim u Stelu. „Ne mogu da verujem da si to upravo rekla.“

OK, nisam stvarno šokirana, ali pošto sam joj šefica moram barem da izgledam kao da imam moralnu prednost.

„Pa, razmisli. Kakvi ljudi žele da provedu odmor sa gomilom stranaca, razgovarajući o knjigama?“

„Ja želim“, sikćem uvređeno.

Stela me pogleda sažaljivo.

„Ja volim knjige. Ja sam menadžerka knjižare, sećaš se? Da li me to čini luđakom?“ pitam drsko.

Stela pomera još jednu šargarepicu u stranu da bi došla do poslednjeg zalogaja humusa. „Ne. Ti si i bila uvrnuta u svakom slučaju.“ Nasmeha se, ližući višak humusa.

Bacivši jastuk od somota ka njoj, okrećem se ka svojim policama za knjige proveravajući da nisam nešto zaboravila.

„Izvini ako delujem glupo, ali da li ćeš poneti išta odeće na to putovanje?“ pita Stela nakon nekoliko trenutaka.

„Naravno“, odgovaram uvređeno. „Samo još nisam došla do tog dela.“

U stvari, da budem iskrena, nisam baš posvetila puno vremena odeći. Na kraju, idem samo na nedelju dana.

„I nije baš kao da će mi trebati toliko puno“, ističem braneći se.

„Ali biće ti potrebno nešto.“

Okrećem se i vidim Stelu kako sumnjičavo posmatra moju malu putnu torbu.

„Ne vidim još uvek nimalo ovde, a već je prilično puna“, nastavlja da priča nesigurno pre nego što mi uputi osmeh: „Ne, nemoj mi reći! Planiraš da svratiš u Topšop čim stigneš.“

„Šta je Topšop?“

Stela me posmatra u neverici. „Šta je Topšop!“ viče. „Topšop je moja sveta zemlja.“

Tupo je gledam.

Nema veze, ne bi razumela", uzdiše odmahujući glavom.

„Odeća očigledno nije prioritet.“ Kritički ponovo posmatra moju putnu torbu.

„OK, OK, shvatila sam“, nervozno komentarišem, „Možda bi trebalo da ponesem veću torbu.“ Gurajući ruku ispod kreveta, vadim stari kofer sa točkićima i otvaram ga. „Vidiš. Dovoljno mesta.“ Na brzinu ubacujem knjige i okrećem se ka ormanu.

Vadim nekoliko džempera. Jedan je roze od mohera sa sjajnim detaljima oko manžetni i to je moj džemper za zabavu - znate, za grudvanje i slično. Nije baš da sam se grudvala od svoje desete godine, ali je bio u jednom časopisu na nekoj od onih slika sa rumenim manekenkama sjajnih očiju koje nose mini suknje i prugaste helanke. Izgled koji nikada nisam uspela da postignem, pošto sam potpuni laik za modu. Svake godine razmišljam o tome - nekih pet minuta - a zatim ponovo obučem stare farmerke koje imam već godinama.

Moj drugi džemper je crna rolka od kašmira. Kupila sam je u butiku Done Karan jednog januara kao deo novogodišnje odluke da više pratim modu nakon što je Stela, tipično suptilno, izjavila: „Knjige možda jesu tvoja strast ali ne možeš jebati knjigu sa mekim koricama“. Čak i na rasprodaji me je koštala čitavo bogatstvo. Mislila sam da će me učiniti pametnom i elegantnom, ali, iskreno, osećam se veoma dosadno u njoj. Kao da sam računovođa ili nešto slično.

Podižem oba džempera i tražim Stelino mišljenje. „Roze ili crni?“ Ona ih proučava svojim neodobravajućim modnim pogledom. „Definitivno roze“, kaže nakon nekoliko trenutaka.

„Ali ovaj drugi je od kašmira“, ističem.

„Pa?“ Stela sleže ramenima.

Pošto je nekoliko godina mlađa od mene, Stela još uvek nije došla u godine kada čitate Vog kod frizera i žudite da budete jedna od onih poznatih ličnosti koje kada ih pitaju koje osnovne stvari kupuju za zimu, odgovaraju opušteno: „Kašmir u gomilama“. Ona je još uvek srećna u mešavinama akrila.

„Dosadna je.“ Zevne sa neodobravanjem.

Ubacujem oba džempera u kofer. U pravu je - roze je mnogo lepši - ali moram da ponesem crni da bih opravdala toliki trošak. Pa čak i ako samo preleti dva puta Atlantik bez vađenja iz kofera osećaću se bolje. A možda ga i obučem.

Ne, nećeš Emili. Imaš ga već tri godine i nikada ga nisi nosila. U njemu izgledaš kao tetka Džen.

Oh, umukni.

Okrenuvši se ponovo ka ormanu, pokušavam da odlučim šta još da ponesem. Bože, kako mrzim pakovanje. Mnogo sam loša u tome. Nemam pojma šta da ponesem.

Pošto sam prestala da se pretvaram da biram, ubacujem puno osnovnih stvari - majice, farmerke, dukseve - a zatim pokušavam da zatvorim kofer. Ali rajsferšlus ni da se mrdne. Pošto je uvidela moju muku, Stela otpetljava noge na kojima je sedela i pridružuje mi se. Zajedno skaćemo po poklopcu, mrdamo guzama i puno gundamo. Konačno uspevam da zatvorim. Taman.

„Tako, to je to. Sve gotovo.“ Stojim i zadovoljno gledam. „A ti? Da li si se već spakovala?“ Stela takođe večeras leti za Meksiko, ali je poznata po tome da sve ostavlja za poslednji minut.

„Aha. Potrošila sam puno u jednoj stvarno in novoj radnji u Grinič Vilidžu“, saopštava puna entuzijazma, preturajući po lakovima za nokte na mojoj komodi. „A onda sam našla fenomenalne marame u Kineskoj četvrti. Uzela sam po jednu za svaki dan, da mogu da ih prebacim preko bikinija i japanki.“ Odvrnuvši poklopac, lakira nokat na palcu, okrene ga ka svetlu, zatim se mršti i zavrće poklopac. „Isplanirala sam kompletan look. To je neka vrsta spoja Majami biča i Istoka.“

„Ali ideš u Meksiko“ ističem zbunjena.

„Ma daj, Em, to je modni izraz“ izusti, odmahujući glavom u neverici. „I, naravno, spakovala sam kondome“, dodaje nonšalantno, na način koji ljudi koriste kada izgaraju od želje da ih pitate nešto.

Obično to ignorišem, ali ovoga puta ja umirem da saznam.

„Kondome?“ ponavljam blago šokirana. „A šta je sa Fredijem?“

„Šta sa njim?“ pita nevino uzimajući primerak knjige Žena putnika kroz vreme sa moje komode i listajući je. Verujte mi, ako postoji sumnjivo ponašanje onda je to ovo.

„Mislila sam da se nešto dešava između vas dvoje.“

„Zašto, zato što smo venčani?“ zadirkuje me. „Ti znaš da je to bilo samo, da bi mogao da dobije papire. On je divan i obožavam ga, ali on nije pravi čovek za mene“, odlučna je. „A ja nisam prava žena za njega.“

„Zašto ne?“ uporna sam.

„Zato što smo potpuno drugačiji“, izjavljuje jednostavno. „Ja sam vegetarijanac, on jede salamu za doručak. Ja sam neuredna, a on je bolesni čistunac. Ja volim da legnem kasno, a on je u krevetu pre pola deset svako veče pošto mora da bude u pekari u četiri ujutru. Izluđivali bismo jedno drugo da smo stvarno par.“ Ona nervozno pomera svoje drvene narukvice, kotrljajući ih gore-dole niz podlakticu. „Slušaj, Fredi je najslađa osoba na celom svetu i biće nekome divan dečko, ali ne meni.“

Uzimajući svoj veliki, pufnasti šal od mohera, okrećem se ka njoj. „Pa, ja mislim da biste bili divan par“, uporna sam.

„Oh, Em...“ Stela sažaljivo odmahuje glavom. „Budi realna.“

„Realna sam“, odgovaram uvređeno.

„Ne, nisi, ti si romantik“, odbacuje moju izjavu.

Ovo je drugi put ove nedelje da me Stela naziva romantikom, i počinje da me iritira.

„Takođe sam realna“, ističem pravednički.

Stela me gleda kao da kaže ma daj molim te.

„Jesam“, ponavljam nemoćno.

„I to kaže devojka koja želi da izlazi sa gospodinom Darsijem.“

Dok osećam kako mi obrazu gore, polako odlazim do ručnog prtljaga i Počinjem da ga pakujem.

„Za koga si mi ti, ako mogu da dodam, rekla da je bio neverovatno bogat“, odaje Stela i uzima moj novi primerak knjige Gordost i predrasude, koji sam Kupila za put. Stari primerak je toliko puta pročitana da se raspada. „Mislim, ajde. Da budemo iskreni. Ta Elizabet Benet je bila zainteresovana za

gospodina Darsija samo zato što je pripadao aristokratiji i imao to veliko jebeno imanje tamo negde..."

„U Pemberliju u Devonširu.“ uskačem. Nešto ranije sam Steli u kratkim crtama ispričala radnju romana, mada se ne sećam da je ovako zvučalo.

„...veruj mi, ne bi ga ni pogledala da je živeo u malom stanu iznad pekare.“ Uzdišući spusti knjigu i odsutno uzima moj plan putovanja. „Oh pogledaj, ideš na bal za doček Nove godine“, izjavljuje sad malo veselija. „Superiška.“

„Znam, super, a?“ osmehujem se dok mi je laknulo što smo promenile temu. Lagano ulazim u moje malo kupatilo, otvaram ormarić sa kozmetikom i počinjem bez ikakvog reda da ubacujem stvari u neseser.

„A šta ćeš da obučeš?“

„Da obučem?“ zastajem usred ubacivanja, osećajući kako mi uzbuđenje nestaje i kao da me je presrela modna policija.

„Molim te, reci mi da imaš haljinu“, viče Stela ozbiljno.

Zatvaram vrata ormana u kupatilu i gledam svoj odraz u ogledalu. Sranje.

„Naravno da imam haljinu“ branim se, izlazeći iz kupatila. „Stvarno šta si mislila da ću obući? Majicu i farmerke?“

Po izrazu njenog lica rekla bih da je odgovor potvrđan.

Ona žmirka. „Pa... gde je?“

„U torbi za odelo.“ Pokujem na crnu torbu od vinila koja visi na mom ormanu.

„Mogu li da je vidim?“ pita me ali je rukom već krenula ka rajsferšlusu „Ne baš. Upakovana je, brzo smišljam izgovor. „U papirnoj je kesici“, dodajem.

Dobro razmišljam. Papirna kesa zvuči kao da je iz nekog skupog butika.

Stela me gleda prilično impresionirana, ali i dalje sumnjičava „Opiši je“ zahteva prekrštajući ruke.

„Pa... ona je...“ posustajem dok razmišljam o kupovini od pre nekoliko dana kada sam krenula u potragu za nečim. I kada sam se vrtela po H&M u naručju punog haljina, osećajući se savladano i očajno, dok na kraju nisam uzela onu koja je bila najviše... „Praznična“ izjavljujem neodređeno

„Praznična?“

„I zabavna“ dodajem puna nade.

„Praznična i zabavna?“ jedva da je izustila u neverici. „Emili, da li pričamo o haljini ili novoj igrici sa Deda Mrazom?“

Moj poslednji pokušaj, „Ima šljokice“ pažljivo izgovaram.

Stelino lice se izobličilo. Izgleda potreseno, stojeći u svojoj modernoj bluzi i asimetričnoj suknji iz butika koji deluje tako zastrašujuće da se nisam usudila ni da pogledam izlog.

„Praznično nije zabavno, Emili, to je modna noćna mora“, vrišti pritiskajući slepoočnice. „Praznično ima nula stila. Sve one dosadne male crne haljine, šalovi sa šljokicama i sjajne senke za oči.“ Stresla se i odjednom se setim.

Oh, ne. Molim te, samo da ne vidi moju novu...

„Šta je ovo?“

Prekasno.

Grabeći moju novu sjajnu senku za oči koju sam kupila tokom te iste kupovine, Stela maže sjajnu traku preko kapka, zatim se malo udalji i posmatra se.

„Sjajni mraz?“ optužuje me.

Znala sam da je trebalo da kupim mat. Znala sam.

„Da se vratimo na Fredija. Definitivno nema šanse za romansu?“ zapitkujem pokušavajući da joj skrenem pažnju pre nego što situacija postane još gora i ona otkrije šal sa šljokicama koji sam impulsivno kupila za vikend.

Hvala bogu, deluje.

„Naravno da ne“, izgovara i spušta se na moj beli pamučni prekrivač. „Možda sam udata, ali sam samica. I potreban mi je najbolji prijatelj.“ Dureći se, okreće se na stomak i oslanja se na laktove. „Da li si sigurna da ne mogu da te ubedim da otkačiš matorce u mini-busu i umesto toga pođeš da se zabaviš u Meksiku? Još uvek ima jedno slobodno mesto.“ Pravi se da cvili.

„To je luksuzni autobus za obilaske“, ispravljam je. „I, ne, hvala.“ Odmahujem glavom. „Znam da ti je teško da poveruješ Stela, ali ja želim da idem na ovo putovanje.“ Istina je. Sada kada sam imala priliku da razmislim,

stvarno se radujem tome. „Oduvek sam želela da idem u Englesku, još otkako sam prvi put čitala Džejn Ostin, i sada imam priliku.”

„Pa, Britanci mogu da budu prilično zgodni”, priznaje Stela uopšte ne shvatajući šta sam htela da kažem. „Pogledaj samo Danijela Krejga.”

„Ne idem da jurim muškarce”, jedva da izustim nestrpljivo, pokušavajući da uguram Ženu putnika kroz vreme kroz mali otvor na rajsferšlusu kofera.

„Čak ni Džejmsa Bonda?” ona uzdahnu sanjivo. A onda videvši kako se borim, pukne: „Pobogu Em. Zar nemaš već dovoljno knjiga?”

„Neki ljudi pakuju previše odeće, kod mene to su knjige”, hladno odgovaram pokušavajući da se opravdam.

Ustajući sa mog kreveta, Stela ima pogled koji kaže da ne prihvata odgovor.

„Nikada ne znam šta ću poneti u krevet”, sležem ramenima.

„Kako bi bilo da probaš muškarca?” komentariše navlačeći šal i rukavice. Sada je na mene red da je streljani pogledom.

„Ozbiljno Em, koliko je vremena prošlo otkako si...?”

„Rekla sam ti. Jedini muškarci za koje sam zainteresovana su ovde...” zgrabim moj primerak Gordosti i predrasuda i bacim ga na kofer.

„OK, OK, neću više reći ni reč.” Podiže svoje ruke u rukavicama sa odvojenim palcem kao da se predaje. „U svakom slučaju, bolje da krenem. Moram da stignem na avion?”

Klimam glavom. „Šteta što letimo sa različitih aerodroma inače bi mogle da idemo istim taksijem.”

Gledamo se i shvatamo da je vreme da se pozdravimo.

„Pa, budeš pozdravljena”, Stela skici u lošem pokušaju da imitira britanski akcenat.

„Mislim da je budi pozdravljena”, pravim grimasu i osmehujem se.

„Oh, pa, kako god ti ljudi Britanci kažu.” Slegnu ramenima i tada se razneži. „Pazi se i lepo se provedi, OK?” Bacila se na mene i zagrlila me. „Obećavaš?” pita me, nesvakidašnje emotivna.

Stežem je jako. „Obećavam.”

Nakratko počinjem da sumnjam u svoju odluku da provedem Novu godinu sama a ne sa Stelom i njenim prijateljicama, ali isto tako brzo odbacujem te misli. Ja sam velika devojčica. Biću u redu.

„Obavezno me zovi iz Meksika, da mi javiš kakve su te margarite, hoćeš?”

„Obavezno.” Klima glavom upućujući mi svoj poznati široki osmeh. Sklonivši rezu, otvara vrata. „Oh, uzgred budi rečeno...” zastaje na vratima „...ova senka za oči je fenomenalna.” I namignuvši nestaje niz hodnik.

Poglavlje 4.

Nekih jedanaest sati kasnije stojim na šalteru carine na aerodromu Hitrou, slomljena od vremenske razlike ali uzbuđena. Osećam kako me radost obuzima. Čak i sada ne mogu da verujem da se sve ovo događa, da sam zaista ovde u Engleskoj. Engleska!

„Sledeći!”

Sprečavajući zevanje, podižem pogled i vidim kako mi službenica rukom pokazuje da priđem, ozbiljnog lica sa naočarima, srednjih godina i kratke tršave kose.

„Koliko planirate da ostanete u Ujedinjenom Kraljevstvu?” izgovara zvanično dok prilazim šalteru.

„Nedelju dana”, odgovaram, osmehujući se prijatno.

Ali bez ikakvog efekta. Uzima moj pasoš i proučava ga ozbiljno, a zatim počinje besno da kuca po tastaturi.

„Koja je svrha vaše posete?”

„Na organizovanom sam putovanju”, odgovarani nestrpljivo.

Bez podizanja pogleda, službenica namešta naočare i nastavlja da kucka po tastaturi, čvrsto stisnutih usana.

Moje uzbuđenje opada. Njeno ćutanje počinje pomalo da me nervira. Kao da sam uradila nešto loše. U glavi mi se javlja slika kako su me uhvatili da kradem u radnji i pomalo se brinem. O, bože, nemojte mi reći da imam kriminalni dosije i da su to pronašli u međunarodnoj bazi podataka. OK, imala sam samo jedanaest godina i bila je u pitanju odeća za Barbiku, ali ipak. Dosije.

Prednjim zubima počinjem da grickam usne, što radim samo kad sam nervozna, i što ne bi trebalo da radim pošto mi usne uvek prokrvare.

I počinju da krvare.

„Kakvom organizovanom putovanju?“ pita službenica, momentalno prekidajući kucanje da bi prelistala pasoš. Kad vidi moju sliku - koja i nije tako loša - pravi grimasu, a zatim nastavlja da kuca po tastaturi.

Šta više čuketa? Referat? Policijski izveštaj?

Osećam grč u stomaku.

„To je specijalizovano putovanje za ljubitelje književnosti“, izustim dok moj glas zvuči smešno i kreštavo. Pročistivši grlo, gutam pljuvačku nekoliko puta. „Nedelju dana u Engleskoj prirodi istražujući svet Džejn Ostin i Gordosti i predrasuda“, dodajem tiho.

Kao da je baš briga, pomislim nervozno.

„Gordost i predrasude?“ ponavlja oštro bez podizanja pogleda. Prestaje da kuca. „Da li ste rekli Gordost i predrasude?“

Moja carinica deluje šokirana ovim vestima.

„Hm, da.“ Klimam glavom nesigurno.

Ona podiže pogled, lica crvenog od uzbuđenja. „O, tako mi moje luckaste tetke, ne mogu da verujem! Obožavam Gordost i predrasude!“ vrisnu ona. Lupnuvši se po grudima od poliestera, ona mi upućuje širok osmeh. „Upravo sam gledala adaptaciju sa Kirom Najtli na DVD-u. Zar nije divna?“

Potpuno sam šokirana ovom transformacijom. „Hm, da...“ mucam.

Zavalivši se u stolici, ona otkopča prvo dugme na svojoj bluzi i počinje da se hladi mojim pasošem. „A onaj gospodin Darsi.“ Prevrćući očima upućuje mi pogled pun požude. „Seks na štapiću za sladoled!“ Nagnuvši se napred, namiguje mi zaverenički. „Reći ću vam nešto, ne bih ga izbacila iz kreveta“, prošaputa i počinje da se smeje kao šiparica.

Buljim zatečena. Znam da gospodin Darsi ima uticaj na žene, ali ovo je neverovatno.

Nekoliko minuta kasnije više ne persiramo jedna drugoj i Beril mi priča o svom nedavnom razvodu od muža Lena, odluci da radi tokom praznika i koliko bi želela da je čula za ovo putovanje ranije...

Zbog toga što zvuči divno, dušo." Osmehuje se toplo, vraćajući mi pasoš. „Racije bih provela praznike sa gospodinom Darsijem nego sa gomilom azilanata, kažem ti. Možda sledeće godine, a?”

„Ako želiš, javiću ti kako je bilo”, ponudim se.

„Oh, da li bi?” Beril se smeši i piskara nešto na parčetu papira. „Evo moje i-mejl adrese.”

Dok uzimam papir od nje, ona mi iskreno steže ruku. „Lepo se provedi.”

„Hvala, Beril.” Osmehujem se, stavljajući pasoš u džep.

Mašući joj, uzimam svoj kofer na točkice i prolazim kroz carinu sa olakšanjem, zatim zastajem na izlazu i okrećem se. Baš na vreme da vidim Beril kako viče „Sledeći” i kako joj se osmeh transformiše u zastrašujuće ozbiljan izraz lica dok proziva sledećeg nervoznog putnika. „Koliko planirate da ostanete u Ujedinjenom Kraljevstvu?”

Smešim se sama sebi. Hvala puno, gospodine Darsi.

Kako prolazim kroz vrata za dolaske, dočekuje me gomila ljudi koji se naginju preko ograda čekajući da se njihovi voljeni pojave sa letova. Čitavo mesto smrdi na praznično uzbuđenje. Okačeni ukrasi, praznične pesme se čuju sa razglasom, a ukrasne trake i lampice su svuda unaokolo. Oko mene bruji britanski akcent i moje uši skeniraju delove razgovora, kao radio, hvatajući različite stanice.

„Oh, dušo, izgledaš božanstveno sa tom bojom. Zar ne izgleda božanstveno sa tom bojom, Dejvide? Ovde je bilo hladno kao u vučjoj jazbini...”

„...sa koliko momaka si se cmakala na Baliju..?”

„...kako to zaboga misliš let je odložen, dušo? Prokletstvo! Trebalo bi da budemo kod matičara za manje od sat vremena...”

„...pa kakva je Goa? Da li si išao na one rejvove na plaži...?”

„...snimamo Coronation Street, i čim stignemo kući pristaviću čajnik. Kladam se da žudiš za finom šoljom čaja nakon tog stranog bučkuriša...”

Cmakati? Momci? Prokletstvo? Vučja jazbina? O čemu zaboga pričaju? Diveći se ovim čudnim i fenomenalnim recima, probijam se kroz gužvu. Neko bi trebalo da me sačeka, ali ne znam kako da ih prepoznam...

„Emili Olbrajt?“

Usred gomile ljudi koja se gura, uočavam malu osobu, poput ptičice, u kompletu od tvida kako drži tablu sa mojim imenom. Žurim ka njoj vukući kolica sa prtljagom iza sebe.

„Zdravo“, kažem ljubazno. „Drago mi je što smo se upoznali.“

Žena koja drži znak prijatno mi se osmehuje i pruža ruku. „Gospođica Stin. Vaš vodič. Drago mi je“, odgovara veselo, dok njene oči boje lešnika svetlucaju.

Ima nešto u vezi nje od čega me podilazi jeza. Deluje mi veoma poznato. Da li sam je upoznala ranije? Na trenutak pokušavam da se setim. Njeno lice je sveže a kosa joj je podignuta na jednostavan način. Pa ipak, uprkos staromodnom izgledu, ona je verovatno istih godina kao i četrdesetogodišnjakinje koje viđam na ulicama Menhetna, napirlitane sve do poslednjeg centimetra skupih pramenova boje meda.

Osmehujem se odustajući od pokušaja da se setim na koga me podseća. Ne, nemoguće. Verovatno me samo podseća na nekoga sa TV-a ili nešto slično, odlučujem, pružajući ruku.

„Drago nam je što ste se odlučili za ovo putovanje.“

„Hvala.“ Klimam glavom dok ona drži moju ruku i snažno je pomera gore-dole.

Za tako malu ženu, gospođica Stin ima neočekivano jak stisak ruke.

„Sigurna sam da će vam narednih nekoliko dana biti fascinantni“, nastavlja.

„Odlično, hvala.“

„Otkrićete potpuno nov svet.“

„Uh... au... hvala“ kažem pokušavajući da zvučim opušteno.

Još uvek nije pustila moju ruku.

„I kao vaš vodič, ovde sam da se potrudim da to bude iskustvo koje nikada nećete zaboraviti“, iskreno naglašava, fiksirajući me svojim očima boje lešnika.

Au, stvarno je oduševljena svojim poslom, zar ne?

„Fantastično.“ Klimam glavom, još jače se osmehujući.

Ona glasno odgovara. „Sjajno!”

Konačno, puštajući moju ruku, ona vešto spušta znak na fasciklu i stavlja je pod ruku. „Sada, ako biste me pratili...” I jedva da sam imala vremena da to registrujem pre nego što se ona uputila kroz aerodrom i nestala u izmaglici tvida kroz automatska kružna vrata.

Gledam je nekoliko trenutaka. Zaista mi izgleda poznato. Pitam se - o, bože, Emili, smešna si. Nikada ranije nisi srela ovu ženu. I potiskujući tu misao, grabim svoja neposlušna kolica i jurim za njom.

Obožavam Englesku.

OK, jesam tu tek sat vremena i jesmo još uvek na parkingu, ali već sam osvojena. Za početak, svi su tako ljubazni. Izvinjavaju se čak i kada sam ta koja ih udara kolicima po nogama. Plus, postoje svi ti uredni redovi - ovde se drugačije kaže izvinjavam se - za taksi, karte, toalet, za šta god hoćete, i svi čekaju tiho i strpljivo. Što se nikada ne bi desilo u Americi, gde bi dizali frku i glasno se žalili.

Plus, sve izgleda tako cool. Stela mi uvek govori kako je Njujork modna prestonica sveta, ali ovde svi izgledaju tako puni stila. Sve izgleda. Kao, na primer, novac. Dopada mi se kako je drugačije veličine i sa likom kraljice. Dolari su tako dosadni i zeleni, i jednostavno potpuno smoreni u poređenju sa ovim.

A šta je sa onim taksi vozilima? Naši žuti jedva mogu da spakuju dvoje ljudi pozadi, i kolena mi uvek udaraju u vozačevo sedište, a ovde sam upravo videla kako cela porodica ulazi u jedan crni taksi. Sa sve prtljagom. Neverovatno.

Zakoračivši na pešački prelaz, gledam u pogrešnom pravcu i skoro da me pregazi već pomenuti taksi. (Ponavljaj za mnom Emili: gledaj desno a ne levo; gledaj desno a ne levo.)

„Gledaj kuda ideš, ljubavi”, viče krupni taksista dok staje uz škripu guma.

Bože, da li ste čuli njegov akcenat? Da li je to pravi kokni? Uputivši mu osmeh izvinjenja, pretrčavam na drugu stranu. Zato što mi se dopada. Kao da

je iz Dve čađave dvocevke. Što je pomalo prikladno, pošto bih ubila za takav akcenat.

„Parkirali smo tamo”, kaže gospođica Stin dok žurimo preko parkinga. „Plavo-beli na kraju.” Pokazuje na veliki autobus i osećam se pomalo zadovoljno. Izgleda stvarno moderno. Onaj tip autobusa koji imaju klima-uređaj i luksuzni toalet.

Vidite, znala sam da neće biti rabljeni stari mini-bus ili nešto slično, razmišljam pravednički, prisećajući se Stelinih negativnih komentara od sinoć.

Uz zvuk vazdušnog pritiska automatska vrata se otvaraju i gospođica Stin poskoči na stepenik.

„Ostavite prtljag tu, draga”, daje mi instrukcije, gledajući me sa najvišeg stepenika. „Erni će se pobrinuti za to i ubaciti ga u prtljažnik.” Pokazuje na vozača koji sedi za volanom, kape odložene na komandnu tablu i sa novinama raširenim ispred sebe. Prekida da jede doručak koji je, sudeći po fenomenalnom mirisu, sendvič sa prženom slaninom, i podiže pogled.

„Pazite, prilično je teško...” počinjem da pričam osećajući krivicu. Možda nije trebalo da ponesem baš toliko knjiga.

„Ne brinite.” Namiguje mi i pravi se da stiska biceps.

Smejem se spustivši ručku na koferu, ostavljam ga na asfaltu i željno se penjem uz stepenice.

„Puno je, tako da se bojim da je ostalo samo par mesta”, zvonko priča voda puta. „Izgleda da ima slobodno mesto pored Mejvi.”

Osmehujem se veselo. Tako sam zadovoljna što nisam poslušala Stelu. Znala sam da će ovo biti super putovanje.

Okrećem se da krenem niz autobus.

I tada mi se osmeh zaledi.

Ispred mene je more kovrdžavih sedih glava. Čitav vidik. Pružajući pogled dokle god može da dosegne, sve do kraja horizonta, to jest, luksuznog toaleta. Kao da sam na izletu penzionera.

Odjednom kao da neko pritisne dugme za puštanje snimka u mom mozgu i počinjem da čujem Stelin glas: Luđaci i matorci. Luđaci i matorci...

„Ovamo...”

Irski akcenat mi prekida misli i podižem pogled da vidim ruku u zadnjem delu autobusa kako mi maše iznad naslona za glavu. Još uvek se teturajući, zbunjeno se smešim i hodam do svog sedišta.

„Izvinite...”

Skoro sakrivena iza sedišta sedi mala žena kratke, sede kose sa prevelikim naočarima za čitanje.

Ušuškavši plisiranu suknju od poliestera ispod nogu, prestaje da jede komad sira i stidljivo mi se osmehuje. „Nije bilo hrane na letu iz Dablina”, dodaje kao da se izvinjava, pokušavajući da pokrije usta salvetom istovremeno se pridižući i rasipajući mrvice okolo.

„Oh, evo šta sam sad uradila... Pogledajte kakav sam nered napravila... Izvinjavam se...”

Tupo je posmatram. Imam napad ekstremne panike. Oh, sranje. Šta sam uradila? Šta ću da radim? Cele nedelje. Sa gomilom penzionera?

Dok se ona muva oko mene, provlačim se pored nje i sedam na mesto.

„A vi? Odakle ste vi doleteli?”

„Iz Njujorka”, odgovaram pokušavajući da ne razmišljam o uzburkanoj metropoli koju sam ostavila zbog ovoga.

Zaustavljam se. O, zaboga Emili, saberi se. Biće u redu. Ne ideš u obilazak noćnih klubova sa njima, ideš na putovanje za ljubitelje knjiga.

„O, Velika jabuka?” Čuje se dosta mrmljanja i nekoliko sedih glava proviruje da me pogleda.

„Znači, vi ste Amerikanka?” pita jedna.

„Da, tako je”, klimam glavom.

„Kako je to uzbudljivo”, smeška se druga. Amerikanka.” Kaže to kao da sam neka vrsta iz svemira.

Pogledi samo lete oko mene.

„Preplaćeni, preopterećeni seksom i previše zastupljeni”, uzvikuje velika, upadljiva žena, izvirujući iznad naslona za glavu ispred mene. Za razliku od ostalih, ona ima farbanu crnu kosu, ošišanu na strogi paž poput Kleopatre i

ima mnogo jarkocrvenog karmina. I pristaje joj, uprkos tome što ima sedamdeset i nešto godina.

„Izvinite?”

„To su govorili za Jenkije tokom rata”, dodaje, dok joj tamne, ljubopitljive oči sijaju pod lažnim trepavicama i iscrtanim obrvama. „A ja bi trebalo da znam, udala sam se za jednog.”

Provala smeha odjekuje autobusom.

Mlitavo pruža ruku optočenu dijamantima veličine jajeta. „Rouz Birman.”

„Emili Olbrajt.”

Njen stisak ruke je čvrst i odlučan, i stičem utisak da me odmerava. Interesantno, a ja sam mislila da sam ja ta koja odmerava nju.

Deset minuta kasnije još nismo krenuli. Ostalo je još jedno prazno mesto i čekamo da poslednja osoba stigne. Izgleda da putuju iz centralnog Londona i trebalo bi da stignu svakog trenutka.

Šum ćaskanja ispunjava vazduh koji je već pun slatke mešavine parfema. Nestrpljivo bacam pogled na sat - još koliko? Bacam pogled oko sebe, očekujući autobus pun nezadovoljstva, ali izgleda da su svi srećni i dele neke čudne kolačiće koji se zovu „*custard creams*”¹, šta god da su, razmenjujući slike unuka i upoređujući garderobu kupljeni na nekom mestu koje se zove M&S. Primećujem, sad dok ih posmatram, da je nekoliko putnika zadremalo, zabačenih glava, otvorenih usta, tiho hrču.

„Mm... da li ste za kolačić patuljasti dragulj?” pita Mejvi stidljivo, pružajući mi kesicu.

„Ne, hvala.” Osmehujem se nemajući pojma šta je u stvari patuljasti dragulj, ali odbijajući u svakom slučaju.

Okrećem se i gledam kroz prozor. Gde je zaboga ta osoba? Šta rade; Ja sam došla čak iz Njujorka i uspeła sam da stignem na vreme. Zašto im treba toliko vremena?

---

¹ Vrsta keksa popularnog u Velikoj Britaniji

Nervozno naslanjam obraz na staklo ne bih li videla dalje preko parkinga dok mi oči očajnički traže naznaku žene u starijim godinama. Ali parking je prazan. Nema kratke, kovrdžave, sede trajne. Nema džempera boje jorgovana iz te čudne prodavnice koja se zove M&S. Ništa. Samo barice od kiše.

Zavaljujem se u sedištu. Obično me to ne bi toliko uznemiravalo, ali upravo sam preletela Atlantik i iscrpljena sam. Sve što želim je da stignem u hotel i osvežim se. Ipak, znajući da nema bogzna šta da se radi, vadim primerak Gordosti i predrasuda. Zevajući, ispravljam savijeni čošak stranice i nastavljam da čitam tamo gde sam stala. To je deo o gospodinu Darsiju na balu...

Posmatra je sa divljenjem do polovine večeri, sve dok njegovi maniri nisu izazvali nezadovoljstvo koje je preokrenulo njegovu popularnost; jer, otkriven je da je previše gord, iznad svog društva i iznad toga da mu se uspe udovoljiti; i ni njegovo veliko imanje u Devonširu onda nije maglo da ga spasi od toga da poseduje odbojan, neprijatan izraz i da ne bude vredan poređenja sa svojim prijateljem.

Ometa me muški glas koji glasno priča sa druge strane mog prozora. Bacam pogled i vidim muškarca kako se iskobeljava iz malog crvenog Renoa sa aktovkom, laptopom i velikom putnom torbom. Krupan je, neobrijan i neuredan, a košulja mu viri iz vrećastih vunениh pantalona, otkrivajući pomalo stomak dok se naginje ka kolima.

Vozač je, pak, besprekorna plavuša u uskoj crnoj rolci i sa crvenim karminom. Ona tupo zuri kroz vetrobran, ignorišući ga dok on viče nešto što ne mogu da čujem. Hm, pitam se oko čega se svađaju.

Zaintrigirana, posmatram ih koji trenutak pre nego što se setim da nije pristojno buljiti i nastavljam da čitam.

O njegovom karakteru je odlučeno. On je bio čovek sa najviše gordosti i nepristojnosti na svetu, i svi su se nadali da više nikada neće doći ovamo.

Napolju se začu zvuk lupanja vrata dovoljno jak da ih otkine. U iskušenju sam da pogledam ali uspevam da se obuzdam. Sada čujem ženski glas, ali ne razumem šta kaže pošto vrišti na francuskom.

A ja čitam isti red iznova i iznova.

Popuštam pred radoznalošću i gledam kroz prozor, baš na vreme da vidim kako se Reno okreće punom brzinom dok motor bolno cvili. Oštro skreće, koči, a zatim kreće napred i punom brzinom odlazi sa parkinga.

Isuse! Šta li se desilo ovde? Pitam se.

Vraćam pogled na muškarca. On samo stoji tamo, kožna putna torba i aktovka su na zemlji, laptop mu visi na zgrčenom ramenu, a ishabana stara rebrasta jakna mu leprša na vetru. Provlačeći prste kroz neurednu plavu kosu, on zuri za Renoom kao da ne može da veruje da je izbačen nasred parkinga - na kiši. Izgleda sažaljivo i osećam napad saosećanja sa njim.

Mada je i on vikao na ženu, podsećam se. On hvata moj pogled i ja oštro okrećem glavu. Verovatno da je to zaslužio.

Pošto je drama gotova, vraćam se čitanju, ali čim sam pronašla gde sam stala čujem kako se automatska vrata autobusa otvaraju i aplauz. Aleluja. Mora da je stigla i poslednja osoba.

Čujem kako Mejvi cokće. „Radoznalci. Čemu ta gužva?“ tiho zapitkuje.

I to kaže žena koja je odmah izbacila glavu pod pravim uglom da vidi šta se dešava.

Nastavljam da čitam. Mejvi je očigledno iz nekog malog uspavanog sela u Irskoj gde se ništa ne dešava. Ovo je verovatno najuzbudljivija stvar koja joj se desila u poslednjih ko zna koliko godina. Za razliku od mene, koja živim u svakodnevnoj zbrki i jurnjavi Njujorka, grada koji nikada ne spava.

Viđam stvari mnogo uzbudljivije od ovoga svakoga dana tako da za mene to stvarno nije velika stvar.

O, ma koga zavaravaš, Emili? Grad koji nikada ne spava? Zbrka i jurnjava? Radoznala si koliko i Mejvi.

Grabeći naslon za glavu ispred mene, podižem se da bih dobro pogledala staricu. Osim što to nije starica.

To je on. Tip iz Renoa.

Osećam nešto u stomaku i kad ne bih znala bolje pomislila bih da je to uzbuđenje. Sigurno da nije...?

Mislim, ne može biti... Nema šanse da je to osoba koju čekamo, zar ne?

Pogrešno. Razgovarajući sa gospođicom Stin, našom vođom puta, koja nervozno lupka po satu i gundā, on priča bez prestanka, gestikulira dok pokušava da uvuče košulju koja odbija da ostane u njegovim pantalonama.

Onda odjednom izgleda kao da je primetio Ernija, našeg vozača, i zastaje usred rečenice da bi ga besno pogledao. Isuse, ovaj tip je stvarno loše raspoložen. I sada ide između sedišta, udarajući ljude levo i desno svojim laptopom i aktovkom dok ide ka zadnjem delu autobusa. Odjednom pogleda pravo u mene i ja se ljubazno osmehujem.

On odgovara neprijatnim kežom.

Šta...?

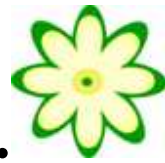
Osećam se ogorčeno. Kakav seronja! A ja sam pokušavala da budem fina prema njemu. Besna, odgovaram zurenjem. Zatim prolazi pored mene do zadnjeg dela autobusa i baca se na prazno sedište.

Iznervirana, spuštam se na sedište. Vozač startuje motor, i dok napuštamo parking, odlučujem da ga ignorišem.

Pa čak i pored toga što je zgodan stranac, javlja se onaj glas u meni. Delić sekunde popuštam; ali samo delić sekunde. Pa šta ako jeste? To ipak ništa ne menja. Ipak je seronja, i ipak ću ga ignorisati. Potpuno i jasno. Čele nedelje. Samo me gledajte.

Poglavlje 5.

Mora da sam zadremala pošto sledeća stvar koje se sećam jeste da se budim i otkrivam da smo sišli sa magistrale - pardon, ispravka: magistralnog puta - i sada vijugamo kroz prirodu Hempšira na jednom od najužih puteva koje sam ikada videla. Napolju promiču obrisi žbunja, živopisne linije zelenila naspram prazne, sive širine neba. Još uvek sipi kiša a kapljice se krivudavo spuštaju niz prozore čineći da sve izgleda kao da je išarano vodenim bojama.

„Ovo je priroda koju je Džejn Ostin poznavala dok je odrastala...” čujem kako naš vodič ćaska preko mikrofona „...i koja je opisana u mnogim njenim romanima.“

Čuje se meškoljenje kako ljudi prekidaju s onim što su radili da bi pogledali kroz prozor. Sada ulazimo u malo selo. Redovi uzanih kuća od crvene cigle oivičavaju malene ulice, a njihovi unakrsni olovni prozori blistaju dok mi prolazimo. Zurim u njih, uzbuđena. Baš je onako kako sam zamišljala. Tu je čak i seoski park sa jezerom za patke i pravim patkama i svim ostalim.

Posmatram ih kako zaranjaju zadovoljno, gurajući kljunove u vodu i smešno podižući svoje pernate zadnjice. Smejem se u sebi dok se prisećam onih iz Central parka. Čini se da patke vole da podižu zadnjice bez obzira na to da li su engleske ili američke.

Ali sada su iza nas i dok manevrišemo na uzanom ćošku vidim tradicionalni engleski pab. O, bože, da li je to pravi slamnati krov? I da li na toj tabli stvarno piše 'Stari' na staroengleskom ili šta?

Prislanjam nos uz prozor u neverici. Osećam se kao da sam zaspala i probudila se pre dve stotine godina. Nema Hamera ni Mekdonaldsa, pa čak ni Starbaksa na vidiku. Samo ulice od kaldrme, seoska crkva i prave vatre, divim se, posmatrajući kako se dim vijori iz dimnjaka. Stvarno je kao da ste

na snimanju filma. Teško je poverovati u to da to nije samo fasada za turiste koja će biti srušena čim prođemo i spakovana sve do prolaska nekog drugog autobusa sa turistima.

„A sada moje dame i gospodine...” glas gospođice Stin prekida moje sanjarenje i ja prestajem da gledam kroz prozor.

Gospodin? Teško, pomislim ironično, prisećajući se skarednih reci koje je ovaj „gospodin” ranije izgovorio. Bacam pogled preko ramena ka krivcu. Usred zevanja hvata moj pogled i plazi se.

Mislim, koliko godina ima? Pet?

Iznervirana, pravim se da gledam nešto iza njega, ali pošto je on u zadnjem redu i iza njega je samo toalet, uhvaćena sam. Ipak, previše sam ponosna da ga pustim da misli da me je uhvatio tako da nastavljam da buljim u zeleni znak „SLOBODNO” kao da je to najinteresantnija stvar koju sam videla sve dok me gospođica Stin ne spasi izgovorivši:

„Ovo je Stara Opatija, gde ćemo provesti dve noći pre nego što nastavimo putovanje ka Batu.”

Zahvalno se okrećem ka prozoru i...

Jebote.

Kako skrećemo levo kroz impresivnu kapiju od kovanog gvozda čuje se fenomenalan zvuk krckanja šljunka pod gumama dok se polako krećemo širokim krivudavim prilazom. Samo je ovo dovoljno da me ispuni očekivanjima. Oduvek sam mislila da možete odmah reći, samo na osnovu prilaza, da li ćete ili ne voleti neko mesto. A ja ću voleti ovo mesto.

Veliko, upadljivo i prelepo, ono stoji na kraju prilaza da nas dočeka kao da je istrgnuto sa stranica Gordosti i predrasuda - mesto kakvim sam oduvek zamišljala Nederfild park, dom gospodina Binglija.

Gledam puna strahopoštovanja. Na prelepom zemljištu sa zidovima prekrivenim bršljanom, impozantnim ulazom i raštrkanim pomoćnim zgradama, predstavlja sve o čemu sam sanjala, pa čak i više. Autobus pristaje ispred hotela i narednih pola sata provodimo iskrcavajući se, uzimajući prtljag i prijavljujući se, dok naš vođa puta leprša naokolo sa fasciklom u rukama kao leptir obučen u tvid.

Hotel je još spektakularniji iznutra: hol obložen drvenim pločama, krivudavo stepenište, slike iz lova, portreti davnih predaka, kameni podovi... Sve vrvi od istorije.

„Vi ste u sobi broj dvadeset osam”, gospođica Stin daje instrukcije nekoliko minuta kasnije, stojeći iza recepcije. Iza nje je velika tabla puna ključeva sa različitim brojevima i pružajući mi ključ ona me štiklira na svom spisku, očigledno nesvesna Džordža, generalnog menadžera hotela, koji stoji pored nje delujući prilično beskorisno.

„Na drugom spratu”, dodaje sada Džordž plašljivo. „Skrenite desno i do kraja hodnika.”

„Odlično. Hvala.” Klimam glavom posežući za ručkom koja se izvlači na mom koferu. „Gde je lift?”

Pauza.

„Lift?” ponavlja Džordž, vrteći nesigurno dugmad za manžetne. Osećam poglede oko sebe i shvatam.

O, bože, Emili, ne budi tako glupa. Naravno da nema prokletog lifta. Ovo mesto je staro više stotina godina.

Ali baš kada sam zinula da se ispravim, čujem iza sebe podsmeš i kako neko mrmlja, „Amerikanci, a?”

Ukočim se. Odmah shvatam ko je to rekao, čak i pre nego što se okrenem i vidim ga kako se naslanja na recepciju, prekrštenih ruku, čačkajući zube šibicom: gospodin Seronja. Izazivački ga posmatram.

„Imate neki problem?” zahtevam odgovor, pokušavajući da delujem smelo i ubedljivo a ne kao totalni idiot kako se zapravo i osećam. Nažalost, glas me izdaje i deluje piskavo i nazalno. Delujem džangrizavo a ne nonšalantno. Osećam kako mi lice gori i stiskajući ručicu kofera, zabadam nokte u dlan.

Ali gospodin Seronja ne reaguje. Umesto toga, fiksira me očima sa teškim kopcima i pravi zbunjenu facu. „Ne”, odgovara nehajno, vadeći šibicu iz usta. Nekoliko trenutaka je proučava i vrti prstima a zatim vraća pogled na mene. „Ali izgleda da vi imate.” Uglovi njegovih usana podižu se u kez.

„Stvarno?“ uzvraćam osmeh sa onoliko sarkazma koliko mogu da prikupim. „A koji bi to problem mogao biti?“>

Osim tebe, arogantni seronjo.

Vodimo rat očima. Odjednom shvatam da je sve postalo veoma tiho. Svi su prestali sa svojim aktivnostima na recepciji i sada nas posmatraju kao gledaoci na boks meču.

Ding-dong. Druga runda.

„Ovo nije robna kuća, znate.“ Osmehuje se samozadovoljno.

„Stvarno?“ odgovaram sarkastično.

„Ova zgrada je stara više od četrsto pedeset godina.“

„Znam.“

„Pa ipak hoćete da idete liftom?“

Obrazi mi gore. „Pa, očigledno ne. Nisam razmišljala. Pomalo sam umorna od vremenske razlike, to je sve...“

„Možda želite da pitam da li umesto toga imaju pokretne stepenice“, prekida trepćući zagasitoplavim očima.

„Hvala, ali to neće biti potrebno“, odgovaram kruto i grabeći kofer krećem ka stepeništu i počinjem da se penjem.

Džordž dotrčava da mi pomogne. „Hajte gospođice, pustite mene, ja ću...“

„U redu sam, zaista, mogu sama“, insistiram još čvršće držeći ručku kofera i vukući ga za sobom, trudeći se da ne jaučem. Isuse, ima barem tonu. Šta li je unutra? Onaj prokleti crni džemper koji nikada nećeš obući, grdim samu sebe. Proklinjem crni džemper. Dum, tras. Za sve je kriv crni džemper. Dum, tras. Da nema tog crnog džempera ne bi mi palo na pamet da idem liftom.

Dum, tras. Jao!

Udarajući se koferom u noge, zacvilim od bola i savijam se da protrljam bolnu cevanicu. A onda, kada vidim da me gospodin Seronja gleda odozdo, pretvaram se da mi nije ništa i nastavljam da se penjem.

Sve dok, konačno stigavši do vrha stepeništa, ne podignem kofer na stajalište i teatralno se uputim niz hodnik.

Ručak se služi u elizabetanskoj trpezariji tako da se na brzinu osvežavam u sobi. Tamna i ukrašena cicom, ima pravi krevet sa četiri stuba iznad kog je okačena slika prizora iz lova urađena vodenim bojama (očigledno su veoma popularne jer ih ima po čitavom hotelu) a u ćošku je veliki drveni ormar.

To je za mene šok pošto živim, otkako pamtim, okružena pločastim jednostavnim IKEA nameštajem. Pravi nameštaj! I stvari koje deluju kao da pripadaju muzeju, pomislim zapanjeno, prelazeći dlanom preko vrata ormara i osećajući glatkoću drveta koje je nekoliko vekova staro.

Prekida me vesela zvonjava mobilnog telefona. Grabeći torbu sa prekrivača, preturam pokušavajući da ga pronađem pre nego što prestane da zvoni. To može biti samo jedna osoba.

„Buenos dias.”

„Stela!” vičem osmehujući se. Biti nezavisan, impulsivan i sve ostalo zvučno je super, ali nema ništa bolje od poziva najbolje prijateljice kada ste u nepoznatom okruženju. „Drago mi je što te čujem. Šta radiš?”

„Opijam se”, smeje se dok se veza prekida. „Ovde je rano jutro, i tek smo stigli ali uspevam da ostanem budna uz pomoć tekile.” Prekida da bi progutala a u pozadini se čuje mešavina muzike i smeha. „Pa, kako je tu?”

„Super”, odgovaram puna entuzijazma, pokušavajući da skrenem misli sa sukoba sa Englezom od maločas. „A kod tebe?”

„Fantastično. Beli pesak, trideset stepeni, puno muškaraca i najbolje margarite na svetu. Ovo mi je... Uh, zabrojala sam se”, odgovara pijano. „Nego, pričaj mi. Šta se dešava tamo?”

„Pa, tek smo stigli u ovaj neverovatni hotel...” uzdahnem bacajući pogled kroz prozor „...koji je usred fenomenalne prirode”, nastavljam posmatrajući široka ravna polja istačkana samo stadima ovaca i ispresecana kamenim zidovima. Kao velika šahovska tabla.

„Hm, stvarno?” mrmlja Stela sa druge strane veze.

„I imaju neverovatan stari nameštaj.” Sedajući na cvetni prekrivač, oslanjam se na laktove.

„Hm, stvarno?”

Mogu da provalim da me Stela ne sluša. Stari nameštaj sada verovatno nije na vrhu njenih interesovanja. Ako je uopšte. „U svakom slučaju, ovde je vreme za ručak tako da idemo nešto da pojedemo a zatim popodne u obilazak“, kažem joj brzo menjajući temu.

„Pa, da li si već upoznala gospodina Darsija?“ zadirkuje me.

„Ha, ha, baš smešno“, odgovaram. Naginjući se preko kreveta vadim neser i stavljam dezodorans. „Ne, upoznala sam seronju umesto toga.“

„Da li je sladak?“

„Dosadnjaković.“

„Ali sladak?“ uporna je.

Na trenutak razmišljam o njemu, sa onom starom jaknom, pogrešno zakopčanom košuljom, ispod koje je, sigurna sam, ljubavni šlauf, i onom neurednom kosom kojoj je potrebno dobro šišanje.

„Ne, ti ga definitivno ne bi nazvala slatkim“, odgovaram ubedljivo.

„Ali seronje su obično slatke“, iznenađeno izjavljuje Stela „E, pa baš šteta. Romansa na putovanju može biti zabavna.“

„Zabavna?“ Naježim se i na samu pomisao na bilo kakvu romansu sa gospodinom Seronjom. „Ne, hvala. A u svakom slučaju, završila sam sa muškarcima. Želim da provedem ovaj odmor tako što ću nadoknaditi čitanje.“

„Mislim da bi trebalo da budeš otvorena. Samo zato što si imala nekoliko loših iskustava...“

„Nekoliko?“

„O, Emili, hajde. Živi ovaj trenutak. Zar nisi pročitala Moć tre-nutka? Sačekajte malo.“ Da li je upravo rekla ono što mislim da je rekla? Za sve vreme koliko poznajem Stelu videla sam je samo kako čita horoskop i uputstva na etiketama za održavanje garderobe. „Ne, nisam. Da li je dobra?“ pitam, impresionirana.

„Pa, nisam je u stvari ja pročitala“, priznaje. „Ali upoznala sam tipa koji mi je pričao o tome. O tome kako moramo da prestanemo da razmišljamo o budućnosti sve vreme i brinemo šta će se dogoditi.“

„Koji tip?“ sumnjičava sam. Ne razmišljati o budućnosti i živeti za ovaj trenutak prevedeno na muški jezik zvuči kao trik da Stelu odvuče u krevet. „Zove se Skot“, objavljuje veselo. „Hoćeš da ga pozdraviš?“

„Ne, u redu je“, odgovaram brzo. Jedna od stvari koje najviše mrzim jeste kada prijateljica doda telefon nekom muškarcu koga je upravo upoznala. OK, u nekom su mračnom baru, opijeni alkoholom i pažnjom muškaraca, i mogu da shvatim kako to zabavno može biti - na neki način - ali zabavno kome? Nikada vama. U devet od deset slučajeva vi ste obično kod kuće, u staroj vrećastoj trenerci, perete veš. Bukvalno ribajući proširenja na odeći četkicom za nokte. Poslednja stvar koju želite je da vodite neprirodan, čudan razgovor sa potpunim strancem koga nikada niste upoznali i sa kojim nemate ništa zajedničko.

Osim prijateljice sa kojom on želi da spava.

„O, hajde, on je ovde...“

„Ne, stvarno...“

Prekasno. Čujem kako mu pruža telefon. Srce mi jako lupa, O, ne. Molim te, ne.

„Alo“, zahteva muški glas sa druge strane linije.

„Oh, ćao.“ Izustim. „Ja sam Emili.“ :

„Skot“, grubo se čuje odgovor.

Nastaje neprijatna pauza. Smišljam šta da kažem.

„Hm, pa čime se ti baviš, Skote?“ pitam kruto. Bole, zvučim kao Stelina majka.

„Zabavljam se“, ceri se.

Mrštim se i nastavljam.

„Pa, da li se lepo provodiš?“

Stvarno, zašto samo ne dodam „dušo“ i odigram ulogu do kraja?

„Da, potpuno je ludilo a tvoja prijateljica Stela je strava.“

OK, neću da osuđujem. „Ludilo“ i „strava“ su savršeno dobre reci.

„Bože, kako ona ume da se zabavljaaa“, vrisnu on.

Povlačim reci. Baš ću da osuđujem. A Skot je kriv zbog toga što je potpuni moron.

„Hm... hoćeš li da mi daš Stelu?“ pitam samo što moram da vičem zato što on zavija kao pas.

Hvala bogu čujem šuškanje a zatim, „Em?“

Ponovo je Stela. Deo mene oseća olakšanje dok drugi deo zna šta sledi: procena.

„Pa, šta misliš o njemu?“ šapuće.

„Teško je reći preko telefona“, pokušavam da budem taktična.

„Stvarno je uspešan. Ima svoju marketinšku agenciju“, poverava mi. „I stvarno je zgodan.“

„Sigurna sam da jeste“, potvrđujem. A ko nije nakon cele noći ispijanja margarita? Jednom sam poljubila svoj lik u ogledalu ženskog toaleta.

„Tako je zabavan, Emili. Lud je i zasmehava me. Znam ga tek nekoliko sati. Osećam da stvarno uspostavljamo vezu.“

Sranje. Ovo zvuči opasno. Pokušavam da je vratim u stvarnost. „Nego, da li si se čula sa Fredom?“ pitam puna nade.

„Ma da, već mi je poslao oko deset poruka pitajući da li sam stigla bezbedno, kakav je hotel, da li sam OK...“

„O, tako je sladak“, kažem nežno. „Imaš sreće. Frediju je stvarno stalo do tebe.“

„Pa, ja bih želela da nije tako, izluđuje me“, gundđa Stela. „Želela bih da me ostavi da na miru uživam u odmoru.“

„To samo kažeš, a kladim se da bi ti nedostajao kad bi bilo tako.“

„Kladim se da ne bi.“

„OK, neka bude po tvom“, predajem se. „Ali pazi šta želiš...“

Moje upozorenje se utapa u pijanom cerekanju. Osećam nalet besa. Da li je čula ijednu moju reč?

Slušam par trenutaka. Bože, ne. To se ne čuje kako se ona i Skot ljube, zar ne?

„Hm, Stela...?“ kažem iščekujući odgovor.

„Mm, da?“ odgovara odsutno.

Prokletstvo. To jeste zvuk ljubljenja.

„Čuj, možda bi trebalo da se čujemo kasnije.“

„Naravno“, ne buni se ona. „Lepo se provedi u tom muzeju.“

Bože, to zvuči kao da sam potpuni debil, zar ne?

„To nije u stvari muzej, to je mesto gde je Džejn Ostin...“ Počinjem da objašnjavam ali moj glas se gubi pošto čujem kako Stela stenje na drugom kraju veze. Bože. Osećam se kao da sam pozvala neku vrstu hotlajna. „OK, pa... hm... pazi se.“

„Mm, da... čao.“

Spuštam slušalicu sa olakšanjem i bacam pogled na sat.

Kasnim kao i obično, i stavljajući malo sjaja na usta grabim kaput i nabacujem staru veliku torbu na rame. Savijajući glavu da ne udarim u niski štok, ubacujem mali mesingani ključ u bravu i krećem niz zatamnjeni hodnik. Ugledavši se u ogledalu na vrhu stepeništa, zastajem. Frizura mi je splasnula a prednji krajevi se naelektrisali od šala od mohera. Oduvam ih sa lica, ali se oni ponovo vraćaju u prvobitan položaj.

Slažem grimasu. Ponekad mrzim što imam dugu kosu. Sva ta muka oko raščešljavanja u kadi i skupljanja kose u slivniku tako da morate da je vadite prstima. A da ne pominjem troškove balzama, seruma i tretmana toplim uljem. Kunem se da imam ormarić pun tih stvari a moja kosa i dalje izgleda isto: dužina do ramena, tamnobraon i dovoljno ispucalih krajeva da frizer cokće kao metronom. Da budem iskrena, ne znam zašto je ne odsečem. U stvari, sada kada o tome razmišljam, znam. Dve reči: *Sijena i Miler*.

Naravno, nije baš da je važno kako mi kosa izgleda. Ovde me niko ne poznaje tako da ne moram baš da se trudim. Ali pretpostavljam da ne bi bilo loše kad bih malo protresla glavu i malo podigla kosu prstima ovako, a onda zbacila kosu i...

„Hm, izvinjavam se.“

Čujem glas iza sebe u istom trenutku kada ugledam svoj odraz u ogledalu. I tada vidim tri stvari:

1. Kosa mi je razmazala sjaj za usta po licu tako da izgledam kao slika Džeksona Poloka.

2. Krv mi je jurnula u glavu, tako da su mi vene oko očiju natekle a lice mi je crveno.

3. Gospodin Seronja stoji iza mog levog ramena.

Isuse. Koliko dugo već stoji tu?

Postiđena što me je uhvatio kako zabacujem kosu kao u reklami, osećam kako mi gore dva kruga na obrazima. Okrećem se i, nonšalantno koliko mogu, brišem sjaj za usta sa obraza dok nehajno izgovaram: „Da? Mogu li nekako da vam pomognem?”

Jedno oko mu je zatvoreno i trlja ugao kažiprstom. „Mogli bi da počnete tako što nećete zabacivati kosu meni u lice”, žali se.

„O, pardon...” počinjem ali me on prekida.

„Da, pa, morate da pazite šta radite. Skoro da ste mi izbili oko”, trza se.

Osećam nalet besa.

„Skoro? Prokletstvo. Obično dobro ciljам”, odgovaram pre nego što uspem da se zaustavim. Pa, stvarno, tako je snishodljiv - mora da oseti to isto na svojoj koži.

„U tom slučaju, drago mi je što imate samo kosu a ne vatreno oružje”, odgovara cinično i odlazi niz stepenište odvezanih pertli.

Tako. OK. Pa, baš sam mu skresala, zar ne?

Na trenutak ga posmatram kako odlazi pokušavajući da smislim prikladan nastavak, a onda dižem ruke.

Mrzovoljno ga pratim niz stepenice.

Poglavlje 6.

„On je novinar?“

„Iz Dejli tajmsa?“

„I hoće da intervjuiše nas?“

Dok ulazim u trpezariju obloženu drvenim pločama dočekuje me buka. Mešavina glasova, svaki od njih sve viši dok dovikuju pitanja jedni drugima. Hvatam Rouzin karakterističan glas, ali najglasnije se čuje mala Indijka koja se zove Rupinda. U tirkiznoplavom sariju sa izvezenim srebrnim paunom, ona sedi za stolom mašući kašikom kao dirigent zapitkujući „Šta hoće da me pita? Šta hoće da me pita?“ iznova i iznova kao papagaj.

Radoznala da saznam šta se dešava, tražim mesto, ali pošto sam zakasnila sva su izgleda zauzeta.

Stojim neprijatno, osećajući se kao dete prvi dan u školi, kada me Rouz spašava.

„Em-i-li, draga, ovamo“, viče mašući mi sa stola najbližeg kaminu rukom optočenom onim ogromnim sjajnim kamenjem.

Zahvalno se osmehujem i provlačeći se između stolova bacam se pored nje. Odmah mi prilazi konobar sa srebrnom činijom supe i počinje da mi sipa.

„Krem čorba od karfiola. Mlaka i neprijatna“, kritikuje Rouz, očigledno nesvesna konobara pored sebe, dok uzima srk iz svog tanjira.

Stavila je još više šminke i, pored toga što je bio tek ručak, primećujem da je obukla bluzu od crnog šifona čiji ukrašeni krajevi upadaju u već pomenutu supu. Ipak, izgleda da ona ne primećuje to tako da ja ništa ne pominjem. Da budem iskrena, plašim se. Uprkos svojih sedamdeset i nešto godina, Rouz deluje zastrašujuće.

„Pa, šta ti misliš o ovom ludilu oko intervjuja?“ pita me, zastajući da namaže puter na zemičku.

„Ne znam ništa o tome“, odgovaram posmatrajući fascinirana kako odseca debele, kremaste komade putera, stavlja ih na hleb kao da su komadi sira a zatim ih, uzimajući srebrni slanik, posipa sa dosta soli. „Zašto? Šta se dešava?“

„Pišu članak o nama“, šapuće Mejvi, delujući zabrinuto. „Očigledno, moramo da damo izjave.“

„Kada sam bila u pozorištu, o meni su uvek pisali članke“, kaže Rouz. „Imam spomenar pun isečaka iz novina.“

„Bili ste glumica?“ pitam zainteresovano.

„Ne samo obična glumica. Glavna“, ispravlja me svesno. „Igrala sam sa svima njima, Gilgudom, Olivijeom, Mekelenom...“ Uzimajući veliki griz hleba, teatralno odmahuje rukom. „Najbolja berba.“

„Pa vi ste poznati?“ tiho će Mejvi, vidno impresionirana.

„Ne bih baš tako rekla“, odgovara Rouz, spuštajući trepavice i trepćući, pokušavajući da deluje skromno. „Ali kada sam bila mlada, vrata pozornice su bila puna obožavalaca koji su tražili autogram.“

Pravi pauzu radi efekta, podstaknuta Mejvinim divljenjem širom otvorenih očiju. „Ali vreme prolazi, i bojim se da publika ima loše pamćenje“, dodaje. „Sumnjam da me se sada iko seća. Cest la vie².“ Smeje se bezbrižno i uzima još jedan griz zemičke, ali ja imam utisak da iako Rouz više nije na pozornici, još uvek prilično glumi.

„Nego, ko piše članak o nama?“ menjam temu.

Gladno grabeći zalogaj, Rouz pokazuje komadom korice. „Pitaj onog mladića, on zna.“

Čim je rekla „mladića“ osećam da dolazi ono neizbežno. U stvari, da budem iskrena, čim sam ušla u prostoriju i čula reč „on“, znala sam na koga misle. Upirem pogled ka kraju stola gde mi Rouz pokazuje.

„Znači, on je novinar, a?“ nezainteresovano sležem ramenima. Ju-hu. Kao da me baš briga.

---

² To je život

Nastavljam da jedem supu. Mogu da ga čujem kako priča, osećam da su sve oči uprte u njega, ali ja ću ga samo ignorisati. Nije ovde da izveštava o nečemu veoma interesantnom, zar ne?

OK, naravno da pomalo čujem šta kaže i zvuči pomalo interesantno, ali neću slušati. Tako je arogantan da mu neću pričiniti to zadovoljstvo. Pored toga, previše sam zauzeta, supom. Divnom supom od karfiola. Uprkos tome šta Rouz misli, zaista je ukusna, pomalo začinjena sa mrvom...

Oh, zaboga Emili, prekini da insistiraš na nečemu što nije istina. Prekini sa izgovorima i slušaj.

„...tako da mislim da će naši čitaoci biti zainteresovani da čuju šta vi imate da kažete”. Podvrnutih rukava koji otkrivaju njegove podlaktice, on jako uvlači dim cigarete dok odgovara na pitanja žena koje se tiskaju oko njega. „Ali zašto mi?” uzvikuje jedna u rolci boje jorgovana, pritiskajući svoje mršave vunene grudi i gledajući ga poželjno. Da je trideset godina mlađa, mogla bih da se zakunem da flertuje. Kad malo bolje razmislim, shvatam pomalo šokirana da ona zaista flertuje.

„Ko može bolje da odgovori na moja pitanja?” nastavlja on odlučno. Prebacujući jednu nogu preko druge, hvata se za članak i posmatra svoju opčinjenu publiku. „Nedavno je društvo koje dodeljuje nagradu za beletristiku sprovedo anketu nad skoro dve hiljade žena iz tri generacije pitajući ih ko je njihov muškarac iz snova...” zastaje da povuče dim „...i jedan muškarac je dobio najviše glasova...”

Hm, znam ko bi dobio moj glas, pomislim sanjivo.

„...gospodin Darsi.”

Iznenadena sam. Da li je upravo rekao ono što mislim da je rekao? Naginjem se u stolici pokušavajući bolje da čujem. Samo sam radoznala, naravno.

„Tako da je moj časopis mislio da je odlična ideja za priču da pođem sa vama na ovo putovanje i provedem nedelju dana sa najvećim obožavaocima da bi otkrio zašto ovaj izmišljeni heroj ima takav uticaj na žene danas. Šta je to u vezi gospodina Darsija što žene toliko vole?”

„Misteriozan je“, izvikuje elegantno obučena žena sa svilenim hermes šalom oko vrata.

„I plemenit“, čuje se druga, prekidajući srkanje supe da bi čežnjivo zurila u daljinu.

„Častan je“, dodaje Mejvi sramežljivo, skoro uplašena sopstvenim glasom. „U to vreme, muškarci su znali kako da se ophode prema ženama.“

Puno je odobravanja i klimanja glavama.

„Misteriozan? Plemenit? Častan?“ ruga se Rouz bacajući salvetu. „Dame, molim vas! Mogu da cenim njegove fine osobine, ali zar niko nije video adaptaciju BBC-ja?“ Njene tamne oči se cakle a sjajna crna kosa se pomera napred-nazad. „Kada je izašao iz jezera u onoj beloju košulji, izgledajući nenormalno zgodno“, nastavlja kritički, osvrćući se po prostoriji da vidi reakciju.

Odjednom se čuje glasno odobravanje i jedan strasni uzdah, za koji, kada se okrenem, šokirana shvatam da je došao od Rupinde. Isuse. A deluje kao primer elegancije u vezenom sariju.

„Mm, obožavam Kolina Firta“, viče neko.

„Oh, i ja“, potvrđuje neko drugi.“

„Ali dame, on je samo igrao gospodina Darsija“, prekida gospođica Stin ulazeći u sobu sa fasciklom u rukama. „Zapamtite, gospodin Firt je samo glumac, on nije pravi gospodin Darsi.“

„A ko je pravi gospodin Darsi?“

Sve oči su uprte u novinara. On gleda gospođicu Stin, njegove guste plave obrve zainteresovano su podignute. Gasi cigaretu na tanjiriću koji je koristio umesto pepeljare, naslanja se u stolici i savija ruke iza glave.

„To je na vama da otkrijete, gospodine Hargrejs“, ona odgovara odsečno.

„Molim vas, zovite me Spajk“, on kaže s poštovanjem ali ona se već obraća ljudima u trpezariji.

„Samo da vas sve podsetim, krećemo odmah nakon ručka.“ Okrećući se da krene, baca pogled ka Spajku i klima glavom. „Gospodine Hargrejs“, kaže uljudno ali čvrsto i uputi se preko vijugavog tepiha.

Posmatrajući sa drugog kraja prostorije, ja upijam ove informacije. Znači Spajk je ovde da bi napisao priču o nama, a?

„Hladi ti se supa.“ Naglo se okrećem i vidim Rouz kako mi pokazuje na tanjir i gundža, „Bolje da to pojedješ, draga. Glavno jelo je još gore.“

Pa, ako misli da ću odgovarati na njegova glupava pitanja može slobodno ponovo da razmisli. I vraćajući se supi, punim gladna usta.

Trideset minuta kasnije ručak je gotov i nalazimo se ponovo u autobusu vozeći se stazama kroz prirodu na putu ka prvom mestu naše ture. Ja sam pak zadubljena u svet Elizabet Benet i gospodina Darsija. Sa knjigom otvorenom na krilu na mestu sam gde su se upoznali i kada gospodin Darsi vidi Elizabet.

„Na koju misliš?“ okrećući se pogleda u Elizabet na trenutak sve dok im se pogledi nisu sreli i on nije skrenuo svoj i hladno rekao - „Podnošljiva je ali ne dovoljno privlačna da mene stavi na iskušenje.“

Bože. Zamislite da vas opisuje kao „podnošljivu“. Kakva uvreda.

Okrećem stranu i odjednom osećam kako me boli bešika. Pokušavam da je ignorišem. Obožavam ovaj deo.

Prekrštajući noge čvrsto, usmeravam pažnju na stranicu.

Kao uporno dete, moj a bešika se ponovo javlja.

Nije dobro, moraću da piškim.

Savivši ugao strane, stavljam knjigu pored sedišta i ustajem

„Prva stanica na našoj turi je Čaton Menor“, objavljuje vođa puta stojeći napred u autobusu sa mikrofonom u jednoj i fasciklom u drugoj. „Dom Džejn Ostin u drugoj polovini njenog života...“

Mikrofon pisti i zavija od smetnji, što nam otežava da je čujemo, ali umesto da prestane da priča gospođica Stin jednostavno podiže glas i odlučno nastavlja. Imam utisak da ništa ne može zaustaviti našeg vođu osim možda kamiona od deset tona, a i tada bi pobednički ustala sa svega nekoliko raščupanih dlaka i možda pogužvanim vunanim čarapama.

„...gde je napisala i korigovala mnoge svoje romane, uključujući i svima omiljeni Gordost i predrasude.”

Probijajući se između sedišta idem ka toaletu. Krajičkom oka vidim vrh glave Spajka (kako se već zove) pošto sedi pozadi. Pramenovi plave kose razbacani su po naslonu, i kako mu se približavam, on podiže ruku da se istegne!

Zatim počinje lenjo, odsutno da se češe po glavi. Klasično ponašanje prilikom telefoniranja, primećujem. Isto je kod svakog muškarca koga poznajem. Ili je u pitanju glava, ili stomak ili znate već šta.

„Da... da... Apsolutno...”

Rekla sam vam.

Pružajući ruku ka vratima toaleta, bacam pogled sa strane i eto njega. Glave okrenute ka prozoru, mobilnog telefona prilepljenog na uvo, ćaskajući. Na sreću, on me ne vidi, tako da ne moramo da prolazimo kroz ono čudno tiho klimanje i pozdravljanje, i ja brzo zatvaram vrata za sobom.

E sada.

Kada sam ušla, bila sam zadovoljna što vidim da sve izgleda prilično čisto. Oprezno udahnem. I fino miriše. Sada mi je lakše. Stela me zove higijenskim manijakom, ali ne znam zašto. OK, nosim bočicu domestosa u torbi, ali nisam zbog toga Huard Hjuze. Plus, priznajem da perem vrećice već oprane salate, ali samo sam oprezna. I da, istina je, ja ne jedem one male bombone koje drže po činijama u restoranima, ali to je zbog toga što sam jednom pročitala članak kako su jednu posmatrali mikroskopom. Da li imate predstavu koliko tragova urina su pronašli na jednoj bomboni?

Stotine - čak hiljade - malih tragova pišačke.

Grrr.

Pogledam dasku i vidim da je neko malo isprskao. O, bože. Bljak. Pružam ruku da uzmem malo toalet papira, ali tada primećujem još nešto - nema papira, samo prazna kartonska tuba lupka na držaču.

Prokletstvo.

Odjednom mi na pamet pada davna priča moje mame kada je bila u Francuskoj. Zaboravite na priče o pariskom stilu, suncu u Sen Tropeu i

prefinjenim kafićima na ulici. Moja majka je pričala samo o tome kako je morala da čučne preko rupe u podu. Ozbiljno. I to u štiklama. Od tada više nikada nije bila ista. Ona krivi menopauzu ali ja mislim da je u pitanju to putovanje. Tako se istraumirala da od tada ima nalete vrućine.

Hvala bogu, ja sam načinjena od čvršćeg materijala nego moja majka tako da spuštam farmerke i malo lebdim. U stvari, ovo je odlična vežba za butne mišiće, shvatam dok počinjeni da piškim. Trebalo bi da stave to u Lepotu i zdravlje ili Fitness, ili neki od tih časopisa koji se bave zdravljem i fitnessom i to kao vrhunski savet:

Za čeličnu guzu, zaboravite teretane. Umesto toga, idite u javni toalet i čučnite iznad daske i brojite do deset. Ponovite tri puta dnevno.

„...veruj mi želim da ubijem urednika...”

Mogu da čujem kako neko napolju priča.

„...svi ostali novinari su oženjeni i imaju decu, tako da je ostala samo moja malenkost...”

Malenkost? Ko je zaboga Malenkost? Zaintrigirana, pokušavam bolje da čujem. Definitivno je muški glas, tako da pretpostavljam da to znači...

Sranje.

Odjednom, usred posla, shvatam dve stvari:

1. Čujem Spajka kako priča telefonom.
2. Ako ja mogu da čujem njega, on može da čuje mene.

Signal pelvičnim mišićima.

Zastajem usred piškenja.

Impresivno.

Bez glasa zahvaljujem bogu što postoji Kosmopoliten i svi oni članci o Kegelovim vežbama.

Sada mnogo bolje čujem.

„...sada bi trebalo da provodim Božić i Novu godinu u Alpima sa svojom zgodnom devojkom Francuskinjom...”

Raspaljuje mi se zainteresovanost. Znači to je plavuša u kolima? Pa, to objašnjava Reno i očajnu vožnju.

„...tako sam iznerviran. Ne mogu da verujem. Sve je bilo sređeno. Dve nedelje seksa i snoubordinga...”

On vozi bord? Osećam divljenje. Nisam ga posmatrala kao sportski tip muškarca, uz sve one cigarete i pivski stomak mislila sam da nije baš atleta. Nameštam se bolje. Počinju da me bole butine. Mada, ponosno priznajem, moji pelvični mišići se prokleta dobro drže.

„...kažem ti, u ovom trenutku nema nikoga koga mrzim više od gospodina prokletog Darsija...”

Šta? Kada čujem da vređa gospodina Darsija javlja mi se ogorčenje. Kako se usuđuje? Darsi je mnogo veći muškarac nego što će on ikada biti, razmišljam zaštitnički.

„...sve je to njegova krivica. Da nije bilo njega, ne bih bio u autobusu punom starica. Kunem ti se, zaboravi 18-30, ovo je više kao Klub 60-80...”

Načuljim uši. Priča o ovoj turi. I ne baš lepo, pomislim, odsutno razmišljajući da li će pomenuti mene.

„...ima samo jedna devojka mojih godina...”

O, au, on priča o meni.

Osećajući radoznali nalet iščekivanja, pokušavam da se nagnem malo bliže. Što i nije tako lako kada čučite iznad WC šolje, sa tangama oko kolena. Oslanjam se na kvaku. Pitam se šta će reći?

Nastaje pauza. Čujem kako se smeje nečemu što je ona druga osoba upravo rekla i, zadržavajući dah, iščekujem. Svaka sekunda deluje kao večnost. Ne samo da mi gore mišići butina, već osećam kao da će mi bešika eksplodirati. Izdrži, samo izdrži. Stežem zube i stiskam.

„...nema šanse. Nije moj tip... Deluje dosadno... izgleda prosečno...”

Hladna realnost me šamara po licu. Nisam to očekivala. Na neki način sam pretpostavljala da će reći nešto lepo, mada ne znam zašto - nije da se on meni dopada, samo... Misli mi lutaju. Bože, sada se osećam kao idiot.

Pogrešno sam sve shvatila. Mislim, nije da je važno - on je u svakom slučaju seronja - samo nisam očekivala da bude tako, tako grub...

Odjednom, na moje zaprepašćenje, nos počinje da me golica i osećam kako mi oči otiču, Užasnuta, šmrcajem vraćam suze. Bože, smešna sam. Zbog čega sam se raspekmezila? Nisam povređena, ja - OK, povređena sam.

Na sekund.

„...i što je još gore... ona je Amerikanka...”

E, sad sam besna.

To je to.

Bacam se na šolju i završavam što sam počela ne brinući se ko me čuje, pa čak ni zbog činjenice da sedim na onome što je neko poprskao. Neće neki slinavi Britanac misliti da je bolji od mene samo zato što ima fini akcenat, zemlju punu starih zgrada i Rikija Gervasa. Mi imamo Madonu, Menhetn i Aberkrombi & Fič, pomislim prkosno dok perem ruke i izlazim iz toaleta. Pa dobro, Madona se možda pretvara da je Britanka ali je ipak Amerikanka.

Kako sam zalupila vrata za sobom, gospodin Spajk Arogantni Hargrejsv podiže pogled. Još uvek telefonira i gledam ga zastrašujuće pre nego što se vratim na svoje mesto i zgrabim knjigu.

Da vidimo, gde sam stala? O, da, onaj deo gde gospodin Darsi opisuje Elizabet Benet kao „podnošljivu”.

U glavi ponovo čujem Spajkov glas: „dosadna... izgleda prosečno”. Sada znam kako se osećala Elizabet Benet, shvatam osećajući novo i moćno poistovećivanje sa heroinom Džejn Ostin.

„Ali mogu vas uveriti”, dodala je ona (gospođa Benet), „da Lizi ne gubi mnogo time što ne odgovara njegovom ukusu; zato što je on najneprijatniji, užasan čovek, ni najmanje vredan udovoljavanja. Tako prepotentan i gord, da se ne može trpeti! Hodao je ovuda, hodao je onuda, dopadajući se veoma sam sebi!”

Iskreno, ni sama ne bih bolje rekla. Kome je stalo šta Spajk misli? Tako je gord i pun sebe da mi je drago što mu se ne dopadam. Da mu se dopadam samo bi pokušavao da visi sa mnom sve vreme. Kako bi to bilo užasno?

I osećajući se potpuno pravedno, zaležem na svoje mesto i okrećem stranu.

Iskreno, što se mene tiče, dobro sam se izvukla.

Poglavlje 7.

Kao da sam zakoračila u prošlost.

„Džejn Ostin je živela ovde poslednjih osam godina svog života i mnogi smatraju da je ovo bio njen književni dom...”

Naš vodič čavrlja dok nas vodi kroz kuću od crvene cigle iz sedamnaestog veka koja je pretvorena u muzej i, mada pokušavam da se koncentrišem na to što priča, moja pažnja luta.

Razgledajući ukusno opremljene sobe Čaton Menora, ispunjene originalnim nameštajem, dvadeset prvi vek izgleda kao da je iščezao. Nema buke, gužve i brzine modernog života gde morate da trčite samo da biste sustigli ostale. Kao da je neko pritisnuo dugme za isključivanje tona i sve je usporilo. Ušla sam u ovaj mirni, ozbiljni svet u kom su se pisma pisala perom i mastilom, tiho se čitalo u foteljama i sviralo klavirčembalo nakon večere.

Sada posmatram klavirčembalo, zamišljajući sebe kako sedim uspravno u korsetu, golicajući dirke. U stvari, i pored godina uloženih u časove klavira umem da sviram samo najjednostavniji Šopenov valcer, tako da bih ja verovatno čitala. Možda poeziju ili nešto romantično na latinskom. Nije baš da znam latinski ali sam sigurna da bi bilo drugačije da sam živela tada.

Mislim, sve bi bilo drugačije, zar ne? Ne bih slušala novi album Kilersa na iPodu, ne bih surfovala internetom i pretraživala onog novog tipa kojeg sam upravo upoznala, naručivala indijsku hranu i jela ljute škampe *bhuna* dok gledam prvi serijal Izgubljenih na DVD-u...

OK, o tome treba razmisliti. Zastajem na trenutak da zamislim svet bez Metjua Foksa. Ali ne može vam nedostajati ono što nikada niste imali, i zamislite kako bi bilo divno provoditi večeri radeći nešto zaista inspirativno umesto sedenja ispred TV-a. Kao na primer pisanje pisma rođacima koji žive daleko ili raspravljanje o zaslugama Šekspira, ili vez.

Pa, u redu - možda vez malo dosadi posle izvesnog vremena. Mislim, verovatno i nije baš stimulatívno kada vežeš „Dome slatki dome“, ali sam sigurna da možete da ispišete šta god želite. Kao na primer stihove Koldpleja na jastučnici, ili sliku Fríde Kalo na salveti... U stvari, znate šta? To je verovatno teško. Posebno ako, kao ja, niste baš dobri u tim veštinama i ne možete čak ni dugme da ušijete a da se ne ubodete u prst i raskrvarite, ali sam sigurna da biste mogli nešto da smislite.

Ja ne mogu da smislim sada zbog vremenske razlike.

„...a ispred nas je trpezarija gde je provodila jutra u pisanju, i „škripava vrata“ koja su je upozoravala na posetioce...”

Vraćajući se na komentare našeg vođe, vidim da se kreće kroz predsoblje i ulazi u sobu u prednjem delu kuće. U grupi, pokorno se guramo za njom, dok naš hod odzvanja po uglancanim podnim daskama boje meda. Posmatram ih, debelo nalakirane i izbrazdane, ispod mojih đonova od sirove gume. Bože, tako je neverovatno da je Džejn Ostin nekada hodala po ovoj kući i ovim daskama. Verovatno je stajala baš na ovom mestu, kažem sama sebi, zastajući pored jednog prozora da bih pogledala urednu baštu koja se polako natapa. Kiša pada prilično jako i spušta se mrak. Izgleda kao da će biti oluje.

„...i kao što možete videti, imamo kopije nekih od Džejninih pisama izložene na zidovima, a kopija Kasandrinog portreta Džejn Ostin iz 1810. je iznad kamina...”

Okrećući se od prozora, pratim grupu u predvorje i podižem se na prste da bih videla preko ramena grupe. Iako sam prilično visoka, teško je videti. Starije žene, primećujem, ne zamenjuju svoje visoke potpetice udobnim ravnim cipelama Hush Puppies sa đonovima od sirove gume kada napune šezdeset godina - kao što sam ja mislila. Baš suprotno, Rouz nosi par ubistvenih crnih čizama sa štiklom od osam centimetara, a Mejvi hoda u modernim braon kožnim čizmama, poput onih koje je Lindzi Lohan nosila u Stelinom primerku *Elle*.

U stvari, jedina osoba koja nosi ravne udobne cipele sa đonom od sirove gume sam ja.

Odbacujući zabrinjavajuće misli da su žene koje po godinama mogu da mi budu bake modernije od mene, istovremeno žaleći što nisam prihvatila više Stelinih modnih saveta umesto što sam se smejala svaki put kada je dolazila na posao u uvrnutoj novoj odeći, zavirujem u deo ograđen konopcem gde pokazuje gospođica Stin.

„...pored prozora je originalni sto gde je uređivala Gordost i predrasude i stvorila gospodina Darsija koga poznajemo i obožavamo danas“, objavljuje prilično zaneta. „Takođe, imamo primerak tipa pera koje je koristila da ga oživi. Ili, može biti, baš to pero!“

Au. Zurim u mali okrugli drveni sto na trenutak, upijajući njegov značaj. Samo pomislite, tu se sve odigralo. Prilično neverovatno.

„Neverovatno, a?“ mrmlja neki glas pored mog uva.

Odskačem. Spajk, novinar, stoji pored mene. To što ga vidim ponovo je kao okidač.

„Prilično dosadna... prosečnog izgleda.“

Efekat njegovih reci nije uminuo. Bole podjednako kao i kad sam ih čula. Upućujem mu najprezirniji pogled koji sam mogla da izvučem. Zovem ga pogled govance na mojoj cipeli i moram reći, prilično je efektan. Jednom sam ga isprobala na sebi u ogledalu u kupatilu, samo da vidim, i čoveče, čak sam se i ja osetila kao govno.

Zadovoljna, okrećem se. Pa, to je poslednje što ćeš od njega čuti, Emili Olbrajt.

„Zamisliti da je sve napisala rukom, i perom. Prokleta je neverovatno, zar ne? Mislim, prokletstvo, ja pišem sve svoje članke na laptopu i opet mi treba čitava večnost“, mrmlja za sebe.

Ej, alo, da li se taj tupan još uvek meni obraća? Zar ne shvata da ga kuliram? Grupa šeta po predvorju, razgledajući različite predmete od istorijskog značaja i čitajući plastikom pokrivene informacije o njima. Pomerajući se u stranu, odlučno gledam napred. Neću uspostaviti kontakt očima. Neću uspostaviti kontakt očima.

„Samo zamisli da ne možeš da pritisneš dugme za brisanje.“

Volela bih da ja mogu da pritisnem to prokleta dugme. Tako bih mogla da te izbrišem, proklinjem u sebi.

Bes, Emili, upozorava tihi glas.

Brzo se saberem. Nisam besna. Nisam uopšte besna. Stvarno me baš briga šta je rekao o meni.

„Ti si veliki fan Džejn Ostin, a?” uporan je.

E to je to. Dosta mi je.

„Slušaj, draškane, baš me briga za tebe, tvoj laptop ili tvoj glupi članak”, prasnem napadajući ga. „Zašto onda ne odeš nekog drugog da uznemiravaš svojim pitanjima i ostaviš mene na miru?”

OK, povlačim reč. Besna sam. I uspostavila sam kontakt očima. Jebiga.

„Au.” Podiže ruke kao da se predaje. „Ko je tebe iznervirao?”

Pretvara se da se povlači, sa još uvek podignutim rukama i podsmešljivim izrazom lica. Bože, ovaj čovek je nepodnošljiv, besnim.

Konačno se okreće i probija kroz grupu izvinjavajući se, sa sveskom u jednoj ruci i diktafonom u drugoj. Gledam za njim na trenutak i primećujem kako mu je porub jakne odšiven i kako su mu farmerke tako stare da su se izlizale kod džepova i možete videti kako se naziru bokserice. Uh. A ja sam mislila kako su Britanci pametni i puni stila. Ili barem ulickani kao Hju Grant. Mislim, pogledajte ga. Ovaj tip je tako neuredan.

Iritirana, okrećem se i usmeravam pažnju na par viktorijanskih cipela na pertlanje u staklenoj kutiji.

Mada, simpatičan, pomislim nevoljno.

Četrdeset minuta kasnije, još uvek polako obilazimo kuću. Do sada smo videli dnevnu sobu, trpezariju gde je Džejn pisala na malom okruglom stolu, i bili smo gore u spavaćim sobama da pogledamo prekrivač od pačvorka koji je napravila sa svojom majkom. Njen život očigledno nije bio ispunjen katastrofalnim izlascima, votka-martinijima i nedeljnim jutrima provedenim u krevetu sa mamurlukom, razmišljam, razmatrajući koliko je moj život drugačiji. Ali barem imamo jednu zajedničku stvar - knjige.

Ulazeći u jednu od soba, vidim policu sa interesantnom kolekcijom knjiga. Moje oči preleću izgravirane naslove. Poput mene, Džejn je očigledno bila veliki ljubitelj čitanja, pomislim srećno, osećajući vezu sa autorkom.

Takođe je umrla sama, podseća me tihi glas.

Tačno, OK.

Okrećući se od police, posmatram druge članove grupe.

Udubljeni u pamflete i brošure, oni zastaju i zure u različite stvari koje ih zanimaju. Mejvi je nagnuta nad policom porodičnog srebrnog escajga, dok Rouz posmatra neki nakit i broševe i hladi se primerkom Razuma i osećajnosti.

Pokušavam da zaustavim zevanje. Bože, vremenska razlika me ubija. Dobro bi mi došlo da malo dremnem.

„Tako, idemo do admiralove sobe. Ovde ćete videti drage predmete njena dva brata, Frensisa i Čarlsa, koji su obojica imali istaknute karijere u Kraljevskoj mornarici...”

Hm, to ne zvuči baš interesantno. Bacam pogled na sat. Muzej će se uskoro zatvoriti, tako da ne bi bilo loše da preskočim ovaj deo. Možda bi trebalo da malo prošetam. Da odem napolje na svež vazduh i pokušam da se razbudim. Gledam kroz prozor. Još uvek pada kiša, ali mislim da sam videla neke kišobrane na ulazu.

Krećem nazad dok gospođica Stin vodi ostatak grupe ka vratima, i kada sam sigurna da niko ne gleda, tiho se izvlačim iz sobe.

Ulazim u uzani hodnik i silazim niz stepenice, tražeći izlaz. Sigurna sam da smo ovuda ušli, ali opet, niko nije gori od mene u snalaženju u prostoru. Skrećem za ugao, pa još jedan. Čudno - kuća uopšte nije jako velika, u stvari prilično je mala ali sam izgubila orijentaciju. Ne, nije ovuda, shvatam ugledavši prodavnicu sa suvenirima i gledajući odakle sam došla.

Vraćajući se istim putem, skrećem. Vidim kako se vrata zatvaraju ispred mene. Aha, to mora da je to.

Otvarajući vrata, ulazim da bih shvatila da je to trpezarija gde sam ranije bila. Prokletstvo, mora da je na drugu stranu. Zaustavljajući zevanje, ipak

ulazim unutra. Lepo je i tiho ovde. Možda bih mogla malo da sednem. Samo na trenutak da zatvorim oči.

Osećajući nalet umora, zbunjeno gledam po sobi. Ima jedna drvena stolica, ali to je ona koju je Džejn koristila kada je pisala za svojim stolom i taj deo je zatvoren za javnost i odvojen plastičnom ogradom.

Naravno da ne mogu tamo da sednem. Ne znam da li je prava, ali izgleda kao antikvitet. Stara je dvesta godina ili tako nešto.

Pa opet, stvarno sam iscrpljena.

Posmatram je na trenutak. Nikada nisam bila od onih koji krše pravila, ali ovde nema nikoga i bilo bi to samo na nekoliko minuta. Mislim, ne bi bilo nikakve štete, bila bih više nego pažljiva...

Prekoračivši plastičnu ogradu, zahvalno se spuštam na drvenu stolicu. Ah, to je bolje. Naslanjam se i spuštam glavu na drveni ram. U glavi čujem reci gospođice Stin: *„Pored prozora je originalni sto gde je uređivala Gordost i predrasude i stvorila gospodina Darsija koga poznajemo i obožavamo danas. Takođe imamo primerak pera koje je koristila da ga oživi. Ili, može biti, baš to pero!”*

Gledam mali lakirani sto ispred sebe. U čošku je bočica mastila na koju je naslonjeno pero. Naravno da ne smem da ga dodirnem. Apsolutno nije dozvoljeno diranje predmeta: znakovi su svuda okolo i kažu to na jasan način. Stvarno bih imala problema.

Kad smo već kod toga, nema ničeg goreg od znaka „Ne dirajte” što vas više tera da poželite da dodirnete nešto, zar ne?

Podižem pero. Ako sam očekivala da se nešto uvrnuto desi, razočarana sam, i na trenutak ga samo držim među prstima da ga osetim. Verovatno je samo reprodukcija, ali čak i da je tako, ipak je fascinantno misliti da je Džejn Ostin napisala celu knjigu sa ovakvim perom. Mislim, možete li da zamislite? Celu knjigu?

Bacam pogled na bočicu sa mastilom dok mi se javlja jedna ideja. Iskreno, tako ne liči na mene da uopšte razmišljam o tome, ali kako bi bilo cool da nešto napišem? Bilo šta. Barem svoje ime. Naravno da ne mogu.

Ali, naravno, znam da ću to uraditi.

Odvrnuvši poklopac, umačem vrh, i koristeći poledinu papira koji je u mom pamfletu, pritiskam pažljivo i pišem Emili, a zatim kratkim škripavim potezima dodajem i gospodin Darsi. Smejem se sebi posramljeno. Pogledajte me. Kao da ponovo imam trinaest godina i kao da sam u školi. I samo zbog zabave počinjem da švrljam Emili Darsi, Gospodin i gospođa Darsi, Emili i Darsi i malo srce probodeno sa dve strele.

Moj osmeh se pretvara u zevanje i zastajem da bih zevnula. O, stvarno sam umorna kao pas. Spustivši pero, trljam suzne oči. Osećam se kao da su mi na kapke zakačeni tegovi. Naleti umora zbog vremenske razlike su sve jači i brži. Moram da sklopim oči. Samo na trenutak...

„Hm.”

Mora da sam zaspala, pošto sledeće čega se sećam je kako me budi nečiji kašalj. Otvaram oči i vidim muškarca pored kamina. Visok i širokih ramena, sa gustom crnom kosom koja mu pada na kragnu i tamnim obrvama koje izgledaju kao dve grudve uglja. Radoznalo su podignute. „Mogu li da vam pomognem?” pita me.

„Uh...?” Još uvek u polusnu, podižem se i škiljim okolo, pokušavajući da shvatim. Uh, gde sam?

Zatim shvatam. O, sranje.

Brzo skačem sa stolice. Sranje, sranje i duplo sranje. Zaspim i uhvate me.

„Ja... mmm...” Odjednom shvatam da sam balavila po bradi. O, bože, kakav blam. Dok mi obrazi gore, brišem bradu rukavom. „Izvinite... ja... hm... samo sam trenutak odmarala...” Glas mi se gubi nesigurno dok stranac prelazi preko sobe i odjednom primećujem njegovu čudnu odeću. On nosi frak, kratke pantalone i belu košulju sa čudnim visokim okovratnikom i neku vrstu kravate. Bacam pogled na njegova stopala. A šta je s tim jahaćim čizmama?

Zbunjena, posmatram ga dok samouvereno hoda oko velikog trpezarijskog stola na sredini sobe. Baš smešno. Postavljen je za večeru ali se ne sećam da su svece bile upaljene.

„Da li ste se izgubili?” Njegov glas je dubok i mekan. Pomerivši tanku knjigu na polici u ćošku, okreće se ka meni.

„Hm...” zastajem. Sad izbliza ne mogu a da ne primetim da ima onu seksi rupicu na bradi kao filmske zvezde. Mislim da u pravom životu nikada nisam videla muškarca sa rupicom na bradi. „Pa, ne bih baš rekla da sam se izgubila”, počinjem da pričam. „Ovde sam u stvari sa grupom...”

„Grupom?” ponavlja za mnom podižući obrvu.

Klimam glavom. „Da, samo sam htela malo na vazduh...” objašnjavam pokazujući napolje „...ali pada kiša.”

Samo što kiša ne pada. Pogledavši kroz prozor, iznenađena sam što vidim da je umesto tužnog sivog neba napolju vedro. Zraci zimskog sunca probijaju se kroz duple prozore i sijaju po zidovima, osvetljavajući tapete.

Tapete koje su ranije izgledale izbledele i staro ali sada su življe i živopisnije, kao da su juče postavljene... I mnogo je toplije, uočavam, sećajući se kako je pre bilo hladno ovde.

Zatim uočim vatru u kaminu. Mogla bih da se zakunem da nije bila upaljena ranije. „Neko je zapalio vatru”, ističem nešto potpuno očigledno. Ili grešim? Da li je bila upaljena ranije? Da budem iskrena, ne mogu da se setim. Tako sam zbrkana. Jedva da sam svesna da mi čelo pulsira, i pritiskam prstima slepoočnice. Mora da je u pitanju vremenska razlika. Glava mi je debela i otečena, kao da je punjena vatom. Ne razmišljam jasno. Brzo se sabiram.

„Da, zamolio sam kućepaziteljku.” Klima glavom dok mu je lice bezizražajno. „Ovde prilično zahladni kasno popodne.”

„Mogu da zamislim”, odgovaram odmotavajući šal i savijajući ga. Usred savijanja sam kad shvatam.

Da li je upravo rekao da je on naredio kućepaziteljki? Kao da je ovo njegova kuća?

Shvatam. O, sranje. Verujte mi. On je verovatno vlasnik Čaton Menora. Zar nisu sve velike važne kuće i istorijski objekti u privatnom vlasništvu i otvoreni za javnost da bi se platilo održavanje ili nešto slično? Bože, on je verovatno pripadnik britanske aristokratije. Što bi objasnilo čudnu odeću, sine mi dok nesigurno gledam u njega. Mora da je bio u lovu ili ribolovu ili tako nešto.

„Oh, izvinjavam se, nisam shvatila“, počinjem da se izvinjavam. „Nisam imala pojma da živite ovde. Nisam htela da ometam.“

Njegove tamne oči prelaze po meni kao reflektori i odjednom shvatam da radim onu čudnu stvar sa kosom koju uvek radim kada mi se neko dopada. Osećajući se kao kreten, prestajem momentalno i prekrštam ruke.

„Ne ometate. Ja sam samo u poseti.“

„Jeste?“ olakšanje. „Super. I ja.“ Osmehujem se, a zatim pružajući ruku dodajem „Ja sam Emili.“

Izgleda pomalo šokirano mojim predstavljanjem i na trenutak nastaje neprijatna pauza. Sranje. Verovatno sam previše brbljiva. Radim to ponekad kada sam nervozna. A on deluje pomalo stidljivo.

„Oprostite mi“, izvinjava se. „Nisam se pristojno predstavio.“ Zabacujući krajeve crnog somotskog kaputa, korakne ka meni i, ignorišući moju ispruženu ruku, pristojno pogne glavu. Zatim podiže pogled i gleda me najdubljim baršunastobraon očima koje sam ikada videla. „Ja sam gospodin Darsi.“

Poglavlje 8.

Zurim u njega zbunjeno. Šta...?

Na trenutak sam previše zapanjena da odreagujem. Ne znam kako da odreagujem.

Zatim prasnem u smeh.

„O, ha, ha, veoma smešno! Kapiram.“ Široko se osmehujem. „Ovo je jedan od onih interaktivnih muzeja i ti si jedan od onih koji se oblače u kostime i glume, zar ne?“ Odjednom sve ima smisla.

Odeća. Formalnosti. Neobičan staromodan govor.

„Glume?“ zbunjeno ponavlja. „Bojim se da ne razumem.“

Moram reći da je stvarno dobar u glumljenju gospodina Darsija. Baš je onakav kakvim ga ja zamišljam. I podjednako zgodan. Možda čak i zgodniji.

„Mada mi je trebalo nekoliko trenutaka da shvatim“, priznajem. „Stvarno ste me prevarili.“

„Prevarili?“ odgovara nevino.

„Znate, sa smešnom odećom i svim tim...“

Zbunjen, gleda prvo sebe a zatim mene. „Oprostite, nisam nameravao da pomenem, ali ja sam isto mislio o vašoj odeći.“ Čini se da se stidi onoga što će reći. „Ne želim da zvučim nepristojno, ali da li vi to nosite pantalone?“

Spuštam pogled i momentalno žalim zbog izbora odeće. Nosim vrećaste stare roze pantalone od rebrastog somota. Stela mi već godinama priča da ih bacim ali ja je nikada nisam poslušala. Veće su mi za dva broja i, samim tim, stvarno udobne. Iz istog su razloga, takođe, krajnje neprivlačne.

Pritiska me nesigurnost. U pravu je. Šta, zaboga, to nosim?

„Pantalone“ ukazuju na nešto moderno i usko. Ovo sigurno nije to. Izgledam grozno. Izgledam kao nečija sofa.

„Oh, mislite na ove starkelje?“ kažem, pokušavajući da odagnani sramotu i pravim se da mi nije stalo.

Bože, uvek je tako, zar ne? Zašto onda kada se našminkate i namestite kosu nikada ne naletite na nekog privlačnog, a kada izađete napolje izgledajući ovako, naletite na nekog ovakvog. To kao da je neki užasni zakon univerzuma ili nešto slično. Kao kad vam odobre zamenu u prodavnici. Pre toga ste žudeli za svim stvarima u prodavnici, ali čim vam odobre zamenu garantovano nećete nikada pronaći ništa što želite. Nije fer.

Sada posmatram ovog. Ispod tog viktorijanskog kostima očigledno je jedan od onih stvarno trendi tipova. Mogu da provalim. Izgleda kao neki od Stelinih prijatelja, sa dugim zulufima i tamnom razbarušenom kosom koja mu pada preko čela. A ja provereno znam da kosa ne radi to sama bez puno nameštanja.

„Kupila sam ih na rasprodaji. Nisu imali moju veličinu...“ mogu da čujem sebe kako brbljam kao što uvek radim kada naletim na nekog stvarno privlačnog. Kao da se moj jezik sam navija poput igračaka na navijanje. „...A i bile su snižene sa pedeset dolara na samo petnaest, tako da nisam mogla da odolim.“

I to je druga stvar koju uvek radim - govorim ljudima koliko sam platila nešto - kao da moram da se hvalim svojim cenkanjem i time kako sam štedljiv kupac. Shvatajući da sam to ponovo uradila, povlačim se.

„Dolara?“

„Oh, zaboravila sam, sada pričamo u funtama“, ispravljam se brzo preračunavajući u glavi. „To je verovatno negde oko deset funti. Ili kinti“, dodajem ponosna na sebe što sam pokupila žargon.

„Mislim da ste pogrešili.“

„Zar jesam? Uh, verovatno. Matematika ni nikada nije bila jača strana, moram da priznam.“ Brzo ponovo računam. „Ne, mislim da sam dobro izračunala.“ Osmehujem se samozadovoljno dok on u neverici zuri u moju malenkost.

„Koštaju deset funti?“ Zabrinuto me posmatra. Jako ni je teško da u to poverujem. To bi bilo prilično puno novca.“

Tipičan muški odgovor, primećujem, razmišljajući o reakciji svakog mog dečka kada se vratim kući iz retke kupovine i pokažem šta sam kupila. Zašto muškarci misle da bi odeća trebalo da košta koliko i pivo?

„Da li su vam ih šili?”

„Ne, kupila sam u Gapu.” ,

„A gde to može biti?”

Buljim u njega u neverici. „Kažete da nikada niste čuli za Gap?”

Lice mu je ozbiljno. „Da li bi trebalo da jesam?”

Samo što mu nisam odgovorila kada shvatim koliko sam glupa. Naravno da je čuo za Gap, samo se pretvara. Sve je to deo uloge. Verovatno je jako važno za njegov posao da ne izlazi iz uloge.

„Baš sam blesava, naravno da ne.” Osmehujem se shvatajući.

Njegovo lice se opušta, i pomislivši da bi mogla da bude zabavno, odlučujem da se uključim u igru.

„Ali možda biste morali više da izlazite”, zadirkujem ga.

OK, flertujem,

„Verujte da izlazim”, protestuje on arogantno. „Evo prošle nedelje sam išao u lov sa gospodinom Binglijem.”

Jedva zaustavljam smeh. Iskreno, moraću nešto da kažem. Neću moći da izdržim. Bacivši pogled okolo da se uverim kako nema nikoga naginjem se ka njemu poverljivo. Fenomenalno miriše na kolonjsku vodu i moj stomak se čudno grči.

„Možete da prekinete sa tom ulogom gospodina Darsija” šapućem. „Obećavam da nikome neću reći.”

Zbunjeno me posmatra. „Bojim se da ne razumem.”

„Stvarno?” uporna sam, podižući obrvu kao da namigujem.

„Stvarno”, odgovara potpuno kamenog lica.

OK, odustajem. Ovaj tip očigledno veoma ozbiljno shvata svoj posao. Nema šanse da ga izvučem iz lika. Verovatno je jedan od onih glumaca koji se potpuno identifikuju sa likom koji igraju.

„Ne brini, zaboravi.” Osmehujem se.

Ali on ne uzvraća osmeh. Umesto toga, proučava moje lice svojim tamnim tečnim očima. Nešto me steže u grudima. Ima nešto jako seksi u vezi sa njim, pa ipak ne mogu da ga provalim. U jednom trenutku deluje stidljivo i skoro čudno, dok u sledećem odiše arogancijom. Smrtonosna kombinacija.

„Vaš akcenat, odakle je?” pita me sada. „Pokušavao sam da odredim, ali...”

„Njujork”, izleće mi, prekidam njegov pogled i gledam na drugu stranu. Čini me nervoznom.

„Njujork?” Izgleda zapanjeno. „Vi ste iz Amerike?”

Sam način na koji priča je divan. Ima onaj divan dubok glas i seksi engleski akcenat.

Alo, sada je na tebe red da kažeš nešto Emili.

„Hm... da. Ovde sam na književnom putovanju - znate, nedelju dana istraživanja engleske prirode, posete muzejima, interesantnim mestima, kao što su na primer Bat i Vinčester...”

Čuvši sebe kako brbljam svoj plan putovanja, povlačim se. O, bože, šta to radim? Zvučim kao kreten.

Obično mogu da smislim barem jednu smešnu opasku ili barem nešto blago zabavno, ali danas ne znam šta mi je.

On ti se dopada. Eto šta ti je, Emili.

„...i za sada je stvarno super. Upoznala sam puno zanimljivih ljudi.” Zastajem i vidim kako me posmatra očigledno fasciniran. Pitam se da li ima devojkju?

Stidljivo se osmehujem i ovoga puta on uzvraća osmehom. To je blagi, čudan, nesiguran osmeh, kao da osmehivanje nije nešto što radi puno, što ga naravno čini neverovatno zavodljivim. Ko želi da mu se osmehuje neko ko se razbacuje osmesima? Ne, ovaj osmeh je poseban. Ja se osećam posebnom.

„Da li bi to uključivalo i mene?” tiho me pita.

Krrr. Opet moj stomak.

„Hm... da”, uspevam da odgovorim nesigurno. Mora da ima devojkju - previše je zgodan da bi bio sam.

„Pa, onda mi dozvolite da uzvratim kompliment.”

Pa, hajde - ako moraš, osećam kao da će mi izleteti. Na sreću nije.

Nastaje pauza i pogled između nas. Da nije prilično izvan moje lige, pomislila bih da mu se dopadam.

„Slušajte, morala bih da krenem”, kažem nevoljno, a glas mi zvuči kreštavo. Gutam pljuvačku i pokušavam da se saberem. Zaista, Emili, šta te je spopalo? Kao da si se zaljubila ili nešto slično.

„Da, ja takođe imam neke stvari koje moram obaviti. Pismo koje sam obećao napisati svojoj sestri.”

„Pa, drago mi je što smo se upoznali, gospodine Darsi”, kažem značajno, pružajući ruku da se pozdravimo.

On gleda moju ispruženu ruku, zatim pravi naklon glavom.

„Zadovoljstvo je bilo upoznati vas, gospođice Emili”, kaže, ne skidajući pogled sa mene.

OK, sad je zvanično. Zaljubljena sam. Potpuno, klinački.

Stojim na trenutak, ne želeći da odem pošto znam da ga neću više nikada videti, ali svesna sam da moram da idem. Na kraju, ne mogu da stojim ovde ceo dan buljeći u njega, zar ne? Moram da očuvam barem trunku staloženosti. Ja sam dvadesetdevetogodišnja Njujorčanka, menadžerka knjižare, zrela odrasla osoba sa penzionim planom i sitnim borama oko očiju. Ne mogu ići naokolo ponašajući se kao uzbuđena, zaljubljena tinejdžerka.

Mada se sada osećam tako.

Zabacujući kosu preko ramena na, nadam se, prefinjeni a ipak opuštenu način, okrećem se i samouvereno prelazim preko sobe. Došavši do vrata, otvaram ih, a zatim bacam pogled nazad. On sedi za malim pisanim stolom dok mu sunčeva svetlost, koja polako bleđi kroz prozor, osvetljava siluetu.

Uh, mora da je pomerio plastičnu ogradu pošto je nema više, pomislim. Leđa pravih kao strela, on umače pero u mastilo, brišući vrh o staklenu ivicu bočice. Očigledno je pronašao papir negde pošto, mirne ruke, počinje da piše svoje pismo. Moram da kažem da sam impresionirana. Mora se odati čast muzeju: on je stvarno proketo realističan. Kada ne biste znali, stvarno biste pomislili da je gospodin

Darsi oživeo.

„Tu si.

Iskoračivši iz sobe, ulazim u zatamnjeni hodnik i sudarim se glavom sa toplim pazuhom somotske jakne.

„Au.“ Promrmljam i odskočim unazad.

Naravno. Mora biti, zar ne? Somotska jakna Spajka Hargrejevsa.

„O... zdravo“, izustim, žurno gladeći svoju neurednu kosu.

„Isuse, gde si bila?“

Osećam napad besa zbog njegovog napadnog stava. „Ne tiče te se“, odgovaram ljutito.

On me neprijatno gleda. „Da, pa, nažalost, tiče. Poslali su me da te tražim.“ Njegov glas je pun nestrpljenja. „Samo što nisu zatvorili muzej. Svi čekaju tebe u autobusu.“

Sranje. Sada se osećam krivom. Baš me briga šta Spajk misli, ali mi je stalo do svih ostalih. „Izgubila sam se“, kažem u svoju odbranu.

„Izgubila?“ ponavlja Spajk, a njegov glas je pun prezira. „Prokletstvo. Žene“, mumla, odmahujući glavom.

Kao da sam potpuno beskorisna, pomislim, ljuta i na sebe i na Spajka.

„I pričala sam sa gospodinom Darsijem“, ne mogu da odolim da dodam.

Spajk me gleda kao da sam upravo poludela. „Hm, da. Nađi nekog drugog.“

„Ne moraš da mi veruješ ako nećeš.“ Slegnem ramenima. „Ali muzej je očigledno angažovao nekog da se obuče kao gospodin Darsi. Možda bi trebalo njega da intervjuješ. Za tvoj članak“, dodajem osmehujući se smireno. „Pitaj ga kako je to kada si san svake žene“, kažem gledajući Spajkov stomak koji pritiska zgužvanu košulju. Odmah ga uvlači. „Tamo je, u trpezariji.“

Vidim da je Spajk zainteresovan, ali to nikada ne bi priznao. Krećem.

„Da li me zavatlavaš?“ viče za mnom.

Okrećem se i hvatam ga kako uvlači košulju u pantalone. Odmah prestaje.

„Ja?“ izustim, pretvarajući se da sam šokirana. „Kao da bih ja to radila.“
Ponovo se okrenuvši, nastavljam da hodam.

Jedan, dva, tri.

Bacam pogled preko ramena i hvatam Spajka kako vadi svesku iz džepa i uzima olovku koja mu je bila iza uвета. On me ne vidi i, zauzimajući ponovo stav samouverenog novinara, ulazi u sobu.

Na prstima hodam hodnikom i čekam ispred trpezarije, spremna da prisluškujem.

Osim što...

„Ha, ha, veoma smešno“, ljutito kaže Spajk odjednom se pojavljujući i hvatajući me kako se krijem u hodniku. Odskačem kada mi uputi snishodljiv pogled.

„Kako to misliš? Šta je smešno?“ brecnem se.

„Očigledno da nam se smisao za humor razlikuje“, nastavlja ne odgovorivši na moje pitanje. „Ali to je verovatno zbog toga što ga Britanci imaju.“

„O, da, naravno. Vaš poznati smisao za ironiju“, uzvraćam. Da vam kažem, stvarno počinjem da gubim strpljenje sa ovim tipom.

„Pa, jeste malo prefinjeniji od igranja nekih dečjih smicalica“, odgovara.

„Ko se bavi smicalicama?“ izustim iznervirana.

„Ti“, optužuje me. „Kad kažeš da je neki tip koji sebe naziva gospodinom Darsijem unutra.“ Upire prstom ka trpezariji.

„Ali jeste“, zavapim raspaljenog besa. I zgrabivši ga za somotski lakat, odvlačim ga nazad kroz vrata.

Oh.

Moje ogorčenje opada kada vidim scenu pred sobom.

Prokletstvo. U pravu je. Nema gospodina Darsija. Kako prokletno iritantno. Ne mogu da smislim ništa gore od toga da neki tamo nadobudni sveznalac dokaže da sam pogrešila...

Nešto me tera da prekinem svoju unutrašnju raspravu. Čekajte malo. Nije samo... Moje oči preleću sobu. Sada kada razmišljam o tome, sve izgleda drugačije, ili bi trebalo da kažem isto? Plastična ograda je na svom mestu

pored prozora, a vatra u kaminu je ugašena. Zbunjena, bacam pogled kroz prozor i iznenađena sam što vidim da je pao mrak. I pada kiša, primećujem. Pa, pretpostavljam da to objašnjava zašto tapete izgledaju ponovo prljavo i izbledelo...

„Kao što sam i rekao. Jebeno smešno“, nervozno će Spajk.

Njegov glas me trgne i gledam u njega. „Ali bio je tu pre samo minut“, zbunjeno protestvujem.

Spajk me skaredno pogleda, odmahuje glavom i prolazi pored odgurnuvši me. „Vidimo se u autobusu“, tiho kaže vraćajući se niz hodnik. „Kad se pozdraviš sa svojim izmišljenim prijateljem“ dodaje sarkastično.

Bože, stvarno je seronja. Slušajući njegove korake, naslanjam se na zid i buljim u prostor. Ipak, baš je čudno da tip tako nestane. Gledam mala vrata u ćošku sobe. Pitam se da li vode nekuda? Negde gde je zatvoreno za javnost? pretpostavljam da je morao tuda otići. Mada, ja sam otišla pre samo minut a on je pisao pismo na drugom kraju sobe, prisećam se, gledajući praznu stolicu.

Hm, kakva šteta. Bio je fin, takođe.

Prošetavši do pisaćeg stola, bacam pogled. Sve je kao što je i bilo: sto sa pismom, pero i nežna kockasta staklena bočica purpurnocrnog mastila. Samo, sada je tu i pismo.

Au, brzo gaje napisao. Bliže pogledam. Upućeno „Najdražoj sestri“ i potpisano sa „Darsi“, tipičnim staromodnim rukopisom, sa kukicama i petljama i teškim za čitanje, pa ipak... Ne, to ne može biti.

Papir je požuteo a mastilo je izbledelo. Izgleda stvarno staro.

Trljam suve oči i gledam u pismo na trenutak. Ne, ne može biti da ga je on napisao. Nemoguće je.

Mora da je to neko od originalnih pisama Džejn Ostin koje je pomeren. Verovatno je bilo izloženo na stolu za ručavanje ili negde i jednostavno ga nisam primetila. Što i nije iznenađujuće, s obzirom na to koliko sam umorna. Tako sam umorna, pomislim zevajući. Bože, zašto se osećam tako slomljeno.

Okrenem se da krenem i onda, odjednom, pada mi na pamet nešto. Zašto bi Džejn Ostin pisala pismo pretvarajući se da je neko od njenih likova?

Razmišljam o tome trenutak. Nema smisla. Znam da mora postojati jednostavno objašnjenje, ali ne mogu da ga smislim. A sada nemam vremena za to, kažem sebi, vraćajući se mislima u ovu zonu i nabacujući torbu na rame. Ako ne krenem sada, propustiću autobus a onda više neću moći da živim od Spajka. Biće još nepodnošljiviji nego sada. Ako je to moguće.

A znate šta? Iz onoga što sam do sada videla od Spajka-ja- mislim-da-sam-super-Hargrejsa, mislim da verovatno jeste.

Poglavlje 9.

U sedam sati te večeri osećam se mnogo više u fazonu.

Bože, kupka i sveza odeća čine čuda, zar ne?

OK, verovatno ima mnogo više veze sa Džek Denijelsom i koka-kolom, pomislim, krčkajući led, ali ipak, osećam se daleko bolje.

Dole sam u baru hotela upoznavajući grupu. Stela je u pravu, svi su mnogo stariji od mene. Ali dok sam ja mislila da to znači puno prijatnog ćaskanja o pletenju i receptima za kolače sa gomilom starica, brzo shvatam da nisam bila u pravu.

„...i tako sam se ja nakon razvoda priključila sajtu match.com i na taj način upoznala Sebastijana”, objavljuje Hilari, lokalni sudija koja je nedavno otišla u penziju sa mesta partnera u vrhunskoj pravnoj firmi u Londonu. „Zajedno smo već šest meseci i on je pravo osveženje.” Smeje se oduševljeno i uzima gutljaj crnog vina.

Au. Traženje partnera na Internetu? U njenim godinama? Impresionirana sam.

„Mada moji sinovi i nisu baš srećni.”

„O, da li se ponašaju zaštitnički?” pitam pristojno. „Znam da su devojke takve prema očevima.”

„Ne, mislim da je zbog toga što je Sebastijan mlađi”, kaže ona, duboko uzdišući. „Imaju malo problema sa tim.”

„Ali zašto? Mnogo žena danas izlazi sa mlađim muškarcima”, uzvikujem pružajući podršku.

„Pogledajte Demi i Eštona.”

Hilari me zbunjeno pogleda kao da kaže „Koga i koga?” a zatim odmahuje glavom.

„Ne, mislim mlađi od mojih sinova.”

Začepi gubicu, Emili. .

„Pa, dobro, on je dvadeset pet godina mladi od mene. Pa šta?“ nastavlja ona. „Kad dođeš u moje godine, više ti nije stalo šta ljudi misle.“

„Apsolutno“, uspevam da izustim. „Pa šta!“

Do trenutka kada sam završila drugi viski sa kolom, prošla sam kroz neku vrstu otkrovenja. Otkrila sam da starije svakako ne znači staro. U stvari, malo me je sramota. O čemu sam razmišljala? Ne znam da li je krivica televizije, filmova i časopisa, ali iz nekog razloga sve vreme sam mislila da ljudi moje starosne grupe vode zabavne, interesantne živote. Kad osediš sve prestaje. Kao da je menopauza neka vrsta biološkog Berlinskog zida - a ko želi da bude sa pogrešne strane?

Samo sada više nisam sigurna koja je pogrešna strana.

„Vežbam celog života ali sam počela da podučavam tek kada su deca otišla od kuće. Idem u odmaralište u Goi, u Indiji, sledeće godine“, uzvikuje Rupinda, instruktorka joge koja, dva puta starija od mene, može da postavi svoje telo u položaj o kojem moje telo može samo da sanja. „Morate da dođete.“

Joga odmaralište u Indiji? Sjajno.

„Hm... da, volela bih“, odgovaram odsutno. „ :

Osim što naravno znam da nikada neću moći da se izvučem s posla.

Za razliku od Inid, živahne sedamdesetogodišnjakinje prošarane crno-bele kose koja je upravo kupila Folksvagenov kombi sa mužem i planira da provede šest meseci sledeće godine obilazeći Evropu. Ili Merion, udovice, koja pravi sav ovaj divan veliki srebrni nakit i ima svoj sajt.

U stvari, ako iko sedi kod kuće u bade mantilu i papučama, to sam verovatno ja, shvatam uzimajući vizitkartu od Merion i osećajući se potajno pomalo razočarano što niko ne želi da razgovara o receptima za kolače.

Ja obožavam kolače.

Do trenutka kada je postavljena večera ja sam sve malo bolje upoznala. To jest, sve osim Spajka Hargrejvsa. Njega izbegavam celo veče kao kugu. Uskačem u toalet kada ga spazim kako ide ka meni u hodniku; započinjem

razgovor o ženskim problemima sa Inid i Rupindom kada pokuša da se uglavi za barom; sada sedim što je dalje moguće za trpezarijskim stolom i odjednom potpuno ogluvim kada me zamoli da mu dodam barenu šargarepu. Umesto toga podignem tanjir i smireno uzmem poslednju.

On mi upućuje ubitačan pogled.

Odgovaram nevinim osmehom, ubadajući šargarepu viljuškom i opuštena, uzimam griz - niko ne tera Bejbi u čošak, pomislim prkosno.

Ustvari to je iz Prljavog plesa, Emili.

Pa, šta god. On je još uvek siledžija. I ako misli da će cele nedelje da me vređa, nije ni svestan šta ga čeka. Ovu igru mogu da igraju dvoje. I osećajući kako me njegove oči probadaju, završavam šargarepu.

Ne bi mi smetalo, ali ja mrzim šargarepu.

Nakon večere svi smo prilično iscrpljeni. Dan je bio dug, i nakon gomile ukusnih tanjušnih čokoladica sa mentolom koje se zovu *After eight* i više pozdrava za laku noć kao u porodici Volton, svi odlaze na spavanje.

Samo što ja više nisam umorna. Ni najmanje. Nakon ranije iscrpljenosti, sada sam skroz živa i spremna za pokret. Sve je to od vremenske razlike. U Njujorku je tek pola četiri popodne, tako da je poslednja stvar koju želim odlazak u krevet. Ovo je moja prva noć u Engleskoj. Želim da izađem, istražim okruženje, budem pravi turista. OK, pola devet je uveče i ja sam usred sela, ali mora biti nešto što može da se radi ovde.

Gledam po trpezariji koja je prazna, osim punog stola crnih omotača čokoladica *After eight*. Stari sat koji ritmično otkucava prekida tišinu. Tada mi na pamet pada ideja. Naravno. Stari seoski pab.

Osećam zujanje uzbuđenja.

Samo je nekih desetak minuta šetnje do sela. Mogu da odem na piće. Upoznam lokalno stanovništvo...

Ko zna odakle, u misli mi dolazi scena iz Američkog vukodlaka. Znae ona - kada on ulazi u pab na dokovima a svi lokalci ga ignorišu.

Osećam kako mi samopouzdanje opada.

O, gluposti, Emili, blesava si. Ako same žene mogu da krenu u pohod na Amazon u istesanim kanuima, ti valjda možeš da odeš u lokalni pab.

Podstaknuta svojom idejom, krećem ka predvorju. Biće u redu. Sigurna sam da će svi biti super prijatni i puni dobrodošlice, govorim sebi uvereno. Mada bi bilo lepo ići sa nekim.

„Ovde tvoja tetka, samo zovem da se javim...”

Čuvši tihi glas kako dolazi iz ćoška, gledam i vidim figuru koja je nagnuta nad govornicom. To je Mejvi.

„...ali mora da ponovo nisi kod kuće. OK, pa, probaću ponovo sutra. Zdravo za sada.” Poslavši poljupce, ona vraća slušalicu na mesto. Na trenutak ostaje veoma mirna, sa rukom na telefonu, veoma tužnog lica. Izgleda duboko zamišljena. Onda, kao da je nešto osetila, podiže pogled i vidi mene.

„Oh, zdravo...” kaže, privlačeći krajeve svog džempera i osmehujući se stidljivo. „Nisam vas videla.”

„Samo sam htela da uzmem kaput”, objašnjavam pokazujući na stepenište. „Mislila sam da odem malo u šetnju i vidim kakav je seoski pab.”

„Oh, tako.” Klima glavom.

Nastaje pauza i ja se pitam da li bi trebalo da je pozovem. Ne želim baš, ali čini se da je pristojno.

Mislim, ona je izgleda fina i sve to; ali stvarno ne bih znala šta sa njom da pričam pošto nemamo ništa zajedničko. Pa, osim činjenice da smo obe same, pomislim, primetivši da nema prsten. Ranije, kada smo se upoznavali, pokušala sam da pričam sa njom, ali jedva da je prozborila dve reci pre nego što je otišla sama da sedi na sofi. Imajući to u vidu, bilo bi ružno da je ne pozovem. I sigurna sam da neće hteti da pođe u svakom slučaju.

„Da li biste mi se pridružili?”

Eto. Barem sam pitala.

„O, ne”, odgovara žurno, uvlačeći se u svoju rolku. „Ne mislim da ne... Ali hvala.”

Vidite.

„Pa, onda, laku noć.” Klimam glavom i nastavljam da se penjem.

Na pola sam puta kada čujem: „Emili, zar ne?”

Okrećem se i vidim Mejvi kako stoji na dnu stepenište i krši ruke. „Samo sam se pitala...” kaže nervozno „...u vezi tog pića.”

Na trenutak zažalim, ali brzo to suzbijem.

„Predomislili ste se?” toplo se osmehujem. •

Njeno lice se momentalno opustilo. „Pa, bilo bi fino popiti šeri.”

„Cool”, odgovaram.

Znači tako ću provesti prvu noć u Engleskoj. Ja i Mejvi pijemo šeri ili dva u lokalnom pabu. Kad devojke polude, pomislim tužno.

A onda, sasvim neočekivano, osetim kako mi smeh zastaje u grlu. Da Stela može da me vidi sada, upiškila bi se od smeha. Ona uživa u bikiniju na plaži natopljenj tekilama u Meksiku, a ja u starom džemperu visim sa gomilom starica usred Engleske.

Pokrivši usta pokušavam da zaustavim još jedan napad smeha. Bože, pa jeste smešno. Čak i više zbog toga što bih, s obzirom na izbor, radije išla u pab sa Mejvi nego igrala kongu sa gomilom pijanih studenata.

Mejvi me zbunjeno posmatra, i upućujem joj veliki osmeh. „Samo idem da uzmem kaput.”

Možda je Stela u pravu. Možda ja i jesam luđak.

Napolju je temperatura drastično pala i pored debelog kaputa, vunene kape i šala od mohera, osećam ledeni vetar koji probija do kostiju. Ubrzavamo da bi se zagrejale. Zemlja je pokrivena tankim slojem belog miraza a šljunak prijatno krčka dok hodamo prilazom.

Izvesno vreme ne progovaramo i čuje se samo buka naših - koraka, prvo na šljunku, zatim na asfaltu trotoara a na kraju po kaldrmi na ulici. Hodamo jedna pored druge, a beli oblačići našeg disanja presecaju tamu noći. Na svu sreću, setila sam se da pozajmim baterijsku lampu na recepciji pošto je mrkli mrak. Ne mrak kao u gradu, kao u Njujorku, gde je noćno nebo rozikasto poput sleza. Umesto toga, nad glavom je crnilo boje mastila istačkano samo milionima svetlucavih rupica.

„Pa, kakav je Njujork?“ pita Mejvi, nakon što smo hodale u tišini najmanje pet minuta.

Okrećem se da je pogledam ali tako je tamno da joj ne vidim lice. „Nikada niste bili?“

„Ne, nikada nisam bila u Americi“, uzdiše. „Zapravo, nikada nisam nigde bila. Osim nekoliko poseta Londonu kada sam bila mnogo mlađa. I bila sam jednom u Parizu.“ Postiđeno se osmehuje. „Bojim se da sam jako dosadna.“

„Idete na ovo putovanje“, ističem. „To nije dosadno.“

Pošto smo stigle do ivice sela, sada smo pod uličnim osvetljenjem i mogu da vidim kako razmišlja o tome. „Da, pretpostavljam da ste u pravu.“ Klima glavom i blago se osmehuje.

„I idemo u pab, a to neće biti dosadno“, nastavljam pokušavajući da je okuražim. I pored početnih sumnji, počinje da mi se dopada Mejvi. Ima nešto u vezi nje, nešto više od onoga što vidite na prvu loptu, nemo poštovanje stvari, tiho dostojanstvo.

„Bojim se da moram da vas upozorim, nisam baš dobro društvo...“ počinje da se izvinjava ali je prekidam.

„Gluposti“, korim je. „Odakle vam ta ideja?“

Odjednom se osećam veoma zaštitnički nastrojena prema Mejvi. Ko zna šta se desilo i slomilo joj samopoštovanje, ali mora da je bilo nešto gadno. Stalno ima tako loše mišljenje o sebi.

Mejvi me zahvalno pogleda. „Nikada ne biste pogodili, ali bila sam živa vatra pre...“

„Pre čega?“ pitam dok se njen glas gubi.

Okleva, kao da se sa nečim bori, a zatim dodaje neozbiljno: „Pre nego što sam ostarila“, i osmehuje se.

I to je još jedna stvar u vezi Mejvi. Takođe ne ume da slaže.

Nastavljamo da hodamo. Sada vidimo pab ispred nas. Osvetljen, obmotan tamnocrvenim bršljanom, kao veliki novogodišnji poklon, a visoko iznad vrata ljulja se natpis „Glava starog kralja“. Poziva nas - toplo utočište

od oštre hladnoće noći - i kako se približavamo skoro da mogu da osetim toplinu piva.

„Potpuno drugačije od ovoga.”

„Hm?”

„Njujork”, objašnjavam okrenuvši se ka Mejvi. „Pitali ste me kakav je.” Zastajem, pokušavajući da smislim kako da ga opišem, a zatim odustajem. „Predstavlja milion različitih stvari milionima različitih ljudi. Trebalo bi da odete i sami ga iskusite.”

„Au, volela bih”, sanjivo kaže dok joj od cikle iza naočara.

I kao da nakratko mogu da vidim pravu iskru u Mejvi, iskru mlade devojke, iskru nekoga sa velikim snovima i mogućnostima.

„Možda da sam mlađa, da ponovo imam moje godine, eh?”

Ali sada je ponovo nestala, ona ponovo ima rezignirani izraz lica. Kao da je odlučila da misli loše o sebi i da se ne nada. Pitam se zašto? Čega se toliko plaši? Šta je moglo da se dogodi Mejvi da je natera da digne ruke od svega? da je ostavi bez samopoštovanja. da je učini tako prokleta tužnom?

Ali naravno da ne mogu da je pitam, zar ne? Jedva da je poznajem par minuta. I u svakom slučaju, nije moje da se mešam, je l' da? Šta mislim ko sam - Draga Saveta? Ispruživši ruku, otvaram drvena vrata i ulazimo.

Poglavlje 10.

Dočekuje nas buka, vrućina i dim cigareta. Plafon je nizak, ispresecan debelim starim gredama, a neujednačeni zidovi su okrečeni u tamno-kestenjasto i ukrašeni konjskim uzdama, izbledelim crno-belim fotografijama i logovima. U donjem uglu je jelka koja se bori za prostor sa drvenim klupama i stolovima.

Izgleda kao da se celo selo sjatilo ovde. Parovi srednjih godina koji jedu za barom, grupe starijih muškaraca ispijaju pivo i živahna gomila dvadesetogodišnjakinja u uskim farmerkama i sa kompletnom šminkom za izlazak u petak uveče.

A ja očekivala nekoliko pospanih lokalaca, shvatam, pomalo šokirana što vidim tako modernu gomilu.

Možda nekoliko grubih farmera, sa blatnjavim čizmama i vunanim kapama, kako igraju domine, kao u knjigama Džejsa Heriota.

Koje su bile smeštene u Jorkšir a ne Hempšir, tokom Drugog svetskog rata, podseća tihi glas u mojoj glavi.

Sramota me je. Iskreno, pravi kliše američkog turista. Ako ne budem pažljiva uskoro ću nositi bermude i zvati sve žive „ortak“.

„Šta pijete?“

Nakon što smo se konačno probile do bara i ugurale između par laktova, uspevam da privučeni pažnju konobara - pardon, barmena.

„Mejvi, šta biste popili?“ pitam skidajući kapu i rukavice i počinjući da ljuštim brojne slojeve odeće sa sebe. Ali pre nego što je stigla da odgovori čujem muški glas.

„Ovo je na moj račun.“

Okrećem se bočno. Muškarac u kariranoj flanelskoj košulji stoji pored mene i puši lulu. Stvarno mi izgleda poznato ali na trenutak ne mogu da ga se setim.

„Erni. Vaš vozač autobusa”, objašnjava videvši moju zbunjenost.

„O, da, naravno.” Osmehujem se. „Izvinjavam se, na trenutak...”

„Znam. Moje lice se lako zaboravlja”, šali se a oči mu sijaju.

Smejem se, osećajući da mi se dopada. „Ja sam Emili... a ovo je Mejvi.” Pokazujem ka Mejvi koja crveni dok je predstavljam.

„Mejvi? Kako interesantno ime”, odgovara Erni, posvećujući joj punu pažnju.

Mejvi izgleda kao da želi da propadne kroz kameni pod. Izbegavajući njegov pogled ona gleda u svoja stopala. „Irsko”, kaže tako tihog glasa da se praktično gubi u graji paba.

Povlaćeci dim iz lule, on klima glavom. „Znači opojno”, dodaje on smireno.

Zbunjena, ona podiže pogled i sreće se sa njegovim. On se toplo osmehuje i pošto je uhvaćena Mejvi nema izbora osim da uzvрати osmeh.

Posmatrajući sa strane, stičem utisak da Erni nije to uradio slučajno. Ipak, impresionirana sam. To je prvi pravi osmeh koji sam videla na Mejvi celo veće.

„Tako.” Posvećujući pažnju obema, Erni nas pita veselo: „Šta vas dve dame pijete?”

Obično nisam neodlučna - ja sam vam strogo Korona, Sovinjon blan ili Džek i koka kola devojka - u zavisnosti od toga da li sam raspoložena za pivo, vino ili žestoko piće. Ali sada sam se suočila sa nečim drugačijim: s jabukovačom. Nije da u barovima Njujorka nema jabukovače, ali obično je izbor između one sa jabukom ili kruškom. Ovde imaju čitavu paletu sa bizarnim imenima, kao na primer 'skitanje stare svinje', 'mrtav pijan', 'jazavčev napitak'...

Skupljam hrabrost i naručujem piće koje se zove 'bez nogu ali sa osmehom'.

„Pa, kakvo je?” pita Erni podižući guste obrve.

Gledam pola pinte mutne tečnosti boje ćilibara i nesigurno uzimam gutljaj. Toplo je i nekako pšenično a zubi su mi kao od krzna, kao kad jedem raven. Promuljam po ustima na trenutak, a zatim progutam. Ima onu jačinu na kraju koju osetite samo kada je ozbiljna količina alkohola u pitanju.

„Verujte mi, ne zove se za džabe bez nogu ali sa osmehom”, dobacuje barmen koji naslonjen na bar takođe čeka moju reakciju.

„Pa?” čuje se Mejvi koja srče šeri.

„Dopada mi se”, odlučujem nakon nekoliko trenutaka.

„Vidite, šta sam vam rekao? Ova Njujorčanka ima jaja”, uzvikuje ponosno Erni.

Odmahujući glavom, barmen me pogleda sa poštovanjem.

„Moram da vam kažem, nema baš puno ljudi koji mogu da svare taj napitak.”

„U tom slučaju, ja ću celu pintu.”

Neki glas prekida naš razgovor i svo četvoro se okrećemo da vidimo odakle je došao. Vidim poznatu figuru malo dalje niz bar i srce mi se stegne. Super, Mora biti on, zar ne? Spajk prokleti Hargrejvs.

Odakle je on izmileo?

Videvši da svi buljimo u njega, prijateljski klima glavom. „I šta god ove dve dame piju”, nastavlja da priča barmenu, ignorišući Ernija.

Zato što ga očigledno nije video, pretpostavljam, ali onda primećujem kako razmenjaju poglede. Šta...?

A ja sam mislila da je napolju hladno.

„Hvala, ali ja imam, mi imamo... U redu smo... hvala”, odgovara Mejvi dok Erni spušta pogled i mrmlja nešto sebi u bradu što zvuči kao „izaziva nevolje”.

Odmah načuljim uši. „Da li pričaš o Spajku?” šapućem.

Erni me pogleda kao da nije trebalo to da čujem.

„Zašto to kažeš?” nastavljam, intrigirana.

„Novinari. Uvek zabadaju nos u tuđe stvari.” Sleže ramenima, ali stičem utisak da ima nešto što mi ne govori.

„O, ne, mora da ste pogrešno shvatili gospodina Hargrejvsa“, protestuje Mejvi, braneći Spajka. „Nije on takav. Uvek je tako šarmantan.“

„Prema meni nije“, uzvraćam. „Baš je seronja.“

Pogledam u Ernija koji klima glavom sa nemim odobravanjem. Umirem od želje da ga više ispitam ali primećujem da Mejvi deluje prilično nervozno. Nevoljno prestajem o tome, ali kako Erni menja temu pričom o unucima ne mogu da odolim da pogledam Spajka kako uzima gutljaj svoje pinte jabukovače.

Stvarno patetično. Naručuje celu pintu zato što sam ja naručila pola. Iznervirana, gledam ga još koji trenutak, a zatim i pre nego što shvatim šta me je spopalo, zadržim dah i cugnem ostatak svog napitka.

„U stvari, ja ću ponovo isto“, uspevam da prozborim dok gutam poslednju kap. Stavljaajući prkosno praznu čašu na bar, bacam rukavicu za dvoboj. „Ovoga puta neka bude pinta.“

Osećam kako oko mene lete pogledi ali ih ignorišem.

„Mislio sam da vi Amerikanci ne pijete“, podsmeva se Spajk sa drugog kraja bara. „S obzirom na to da ste zaluđenici za fitnes i stalno na dijetama.“

„To je u Los Anđelesu. Ja sam iz Njujorka“, odgovaram odlučno.

Kao da ti znaš koja je razlika. Moronu.

„Super“, kaže Spajk oštro. „Pa, u tom slučaju, zašto ne bi onda bila pinta?“

Čoveče, al' je iznerviran zbog one barene šargarepe.

„Da, zašto ne?“ odgovaram nameštajući svoj najširi osmeh.

Dok gledam kako barmen donosi dve pinte malo se brinem, ali besno to potiskujem. Molim vas. Provela sam tri godine na koledžu pijući Jegermajster. Nema potrebe za brigom. Biću u redu, kažem sebi, dok moja pinta stiže ispred mene.

„Živeli.“ Držeći svoje piće visoko podignuto, Spajk me gleda direktno u oči.

Kao igra kukavica.

„Živeli“, odgovaram ljutito, podižući svoju pintu i ne skrećući pogled. Mislim, dajte. Koliko može ovo biti jače od Jegermajstera?

U stvari, prilično.

Deset minuta kasnije, ćaskam sa Ernijem i Mejvi kad usne počinju da mi bivaju čudne. Jako čudan osećaj. Pomalo kao kada odem kod zubara i on mi da anesteziju da mi utrnu usta.

„...a to je Tereza. Baš je lepotica. Skoro devetnaest godina, nek sam proklet, i uči za medicinsku sestru...”

I sve mi je teže da se koncentrišem. Erni vadi slike unuka iz novčanika, ali mogu da osetim kako se isključujem.

„...a mali Tomas, samo šest godina i već je šaljivdžija. Da li imate unuke, Mejvi?”

„Hm... ne, ne, nemam.”

Možda bi trebalo da se promuvam, upoznam neke ljude mojih godina. Da, to zvuči zabavno. Zbunjeno osmatram bar. Hm, kad smo već kod toga, izgleda da se svi poznaju. To može biti nezgodno. Mislim, šta ja da radim? Da idem do potpuno nepoznatog čoveka i potapšem ga po ramenu?

Neko mene tapše po ramenu.

Nesigurno se okrećem i suočavam se sa sićušnom, energičnom plavušom koja ima majicu farbanu vezivanjem čvorića i razoružavajući osmeh.

„Hm... zdravo.” Lagano mahne a zatim stavi ruku u džep maskirnih pantalona. „Vaš prijatelj nam je rekao da ste odseli u Staroj opatiji...”

„Moj prijatelj?” zbunjeno ponavljam.

„Da.” Klima glavom pokazujući na Spajka koji je usred razgovora sa visokim momkom obrijane glave.

„Pa, ne bih ga baš nazvala prijateljem”, poveravam se.

Ona izgleda pobeđnički. „Znala sam!” Savijajući glavu da sakrije lice iza kose, u kojoj kako sada vidim ima upletene sićušne trake, ona se naginje i šapuće: „Rekla sam Liju, nema šanse da su ovo dvoje samo prijatelji.”

Hm, šta?

„Mogu to da provalim. Odmah.”

Jabukovača mi je otupela osećaje tako da mi je potreban trenutak da shvatim da je potpuno pogrešno shvatila.

„Takva sam, znate, umem da pročitam ljude.“

„O, ne, nisam mislila...“

„Ja sam Kerolajn.“

„O, zdravo, ja sam Emili.“ Smeškam se, jako se koncentrišući da delujem trezno. Brzo shvatam kako je ova jabukovača dobila ime.

„Prijatelji me zovu Ket. Kao Ket Dili, znate, na televiziji...“

Zastaje i glasno vrisnu. „Prokletstvo, tako sam tupava. Verovatno ne znate koje ona, zar ne? Pošto ste iz Amerike...“

„Zapravo ima neku emisiju u Americi.“

„Stvarno?“ Ket ovu vest prima sa takvim iskrenim oduševljenjem da bi čovek pomislio da joj je Ket Dili bliska prijateljica. „To je super. Ja je baš volim. I tako je lepa. U stvari, volela bih da imamo mnogo više zajedničkog od imena,“ Od smeha je frknula i brzo prekriva nos rukom. Primećujem da ima malu tetovažu zvezde između palca i kažiprsta.

„Ej, Ket.“

Prekida nas glasno dozivanje sa drugog kraja paba i okrećem se da bih videla kako joj momak obrijane glave koji stoji pored Spajka maše.

Ket se nasmeja. „To je Li, moj dečko“, objašnjava. „Stižemo“, viče, a zatim se okreće ka meni veselo. „Trebalo bi da vas pozovem da nam se pridružite u partiji bilijara, ali kad počnem da pričam...“ Prevrće očima. „Pa, jeste li za partiju?“

Njen poziv me hvata nespremnu. Da li sam? S jedne strane ne želim da budem udaljena za dužinu štapa od Spajka Hargrejvsa, ali sa druge Ket deluje divno a partija bilijara zvuči zabavno...

„Da, naravno. Zvuči super.“ Osmehujem se pripito. „Hm, ah ima nešto. U vezi Spajka...“

„Ne brinite, shvatam“, prekida me, a lice joj odjednom postaje ozbiljno. „Neću vas odati. Umem da budem veoma diskretna kad hoću.“ I pre nego što sam uspela da objasnim, ona me uzima pod ruku i počinje da me vuče ka stolu za bilijar.

Četiri partije kasnije ja sam prvi put u životu pojela porciju svinjskih kožica - za koje sam mislila da će biti odvratne, zatim sam probala i otkrila da jesu odvratne ali ukusne - saznala sam da Ket voli Lija, Kilerse i Topšop (to je dragi put da čujem za to mesto. Kao i Stela, Ket je pričala o njemu šapatom punim poštovanja) i završila sam svoju pintu jabukovače.

Sve ukupno znači da sam iskapila jednu i po pintu i da sam prilično pijana. Ili, kako me je Ket naučila da ovde u Engleskoj kažu, uvoštena. Ali nema veze, pošto igram prilično dobro. Smešno, pošto poslednja tri udarca ne mogu da se koncentrišem na lopticu a da ne vidim duplo, ali to i nije neki problem pošto sam pronašla lako rešenje. Samo zatvorim jedno oko. Pametno, a?

Zatvorivši jedno oko posmatram Ket koja skakuće oko stola, ubacujući lopticu za lopticom zabrinjavajućom veštinom i lakoćom. U ovom trenutku pobeđujemo - devojke protiv momaka.

„Ju-hu, napred devojko“, navijam podignuvši praznu čašu. „Uhvati ih za loptice.“

O, bože. Tako je smešno, zar ne? Loptice. Bilijar. Muškarci. Odjednom se kikoćem.

„Hej, hajde, Ket“, zavija Li, pretvarajući se da je moli dok ona odlazi da udari našu poslednju kuglu.

„Imaj milosti.“

„Ej, govori za sebe“, gundđa Spajk, gledajući me tako kiselo kao da je upravo sisao limun. Ne znam zašto, ali to me tera da se još jače kikoćem. „Ne trebaju nam usluge.“

„Mislim da nam trebaju, ortak“, smeška se Li dobrodušno. „Ket je šampion paba.“

„Istina, ali ima hendikep“, kaže Spajk ciljajući na nešto.

„O, da li je to nešto kao u golfu?“ uzbuđeno vičem, mada nisam sigurna zašto pošto ne igram golf niti poznajem nekoga ko igra golf ili je barem zainteresovan za golf kad smo već kod toga. Kezeći se, postavljam pitanje Liju, koji je baš kao i Ket potpuno divan. Mislim, stvarno. Obožavam ove ljude.

Tako su divan par. U stvari, mislim da ću ih pozvati da dođu kod mene u Njujork.

„Hm, ne”, odgovara Li čudno. Gleda Spajka.

„Ali onda ne razumem...”

Glas mi postaje tiši. Shvatam. Ja sam hendikep.

„Do đavola. Promašila sam”, šišti Ket privlačeći pažnju svih pre nego što sam uspela da uzvratim Spajku spuštanje. Zato što sam sigurna da bi se setila nečeg, samo mi sada ne pada na pamet.

Svi gledamo sto, baš u trenutku kada naša poslednja kugla klizi pored džepa u donjem uglu i nežno udara u ivicu gde i staje.

„Loša sreća, dame”, viče Spajk koji isteže štap iza leđa. Košulja mu ispada iz pantalona i odjednom vidim veliki deo njegovog stomaka koji je sav pegav i prekriven plavim dlakama. Koje idu nadole pored pupka sve do... Oh, bljak.

„Bile ste tako blizu.”

„A opet tako daleko”, završava Li osmehom. Izbegavajući udarac koji mu je u igri uputila Ket, on pogleda Spajka. „Pa, ko će im pokazati kako se to radi?”

Sležući ramenima, Spajk spušta svoj štap.

Hvala bogu.

„Preпусти to meni, ortak.” Namiguje.

Svi čekamo dok Spajk kruži oko stola, smišljajući svoj sledeći udarac. Ide napred-nazad, naslanjajući se preko stola prvo sa jedne a zatim sa druge strane, sve dok konačno zadovoljan ne stane uspravljen i počne da pravi šou trljanjem vrha štapa kredom kao da je Tom Kruz u Boji novca.

O, molim te. I sve to od čoveka koji je do sada uspeo da ubaci tri kugle. Od čega su dve bile naše.

„Zaboga, daj više”, ne mogu da izdržim da ne mrmljam sebi u bradu. Barem sam mislila da sam promrmljala, ali mora da je bilo malo glasnije pošto me Spajk strelja pogledom.

Oh. Mrgud.

Skrećući pogled, susrećem se sa Ket, koja mi upućuje „tajni osmeh“, kao da kaže: „Pogledaj vas dvoje, pretvarate se da se svađate.“ Nameštam grimasu i pokušavam da odmahnem glavom ne bih li joj pokazala da skroz greši, ali ona se samo veselo kezi i pijano grli Lija.

Na trenutak ih setno gledam, uparene i srećne, i osećam tračak nade da moraju postojati fini momci tamo negde, a zatim vraćam pogled na sto. Spreman za udarac, Spajk se tako naginje preko stola da mu je stomak skoro na čoji. U stvari - grrr - jeste.

Kako me Spajk ponovo slika svojim golim stomakom, odjednom mi se u glavi javlja slika stranca kog sam upoznala popodne u muzeju. Kladim se da njegov stomak ne bi bio na stolu, pomislim, zamišljajući pločice koje su bez sumnje ispod njegove košulje.

Posmatram kako Spajku štap klizi između prstiju. Ima izgrižene nokte. Ja mrzim izgrižene nokte.

To je stvar koje se zaista sećam u vezi tipa u muzeju. Imao je divne ruke, sa dugim prstima poput pijaniste. U stvari, znam da bi trebalo da sam završila sa muškarcima, ali ovaj je bio drugačiji. Postojalo je nešto - kako bih to rekla? - stvarno dostojanstveno u vezi njega.

Za razliku od Spajka, koji ispušta zvuke kao svinja.

Iskreno, čovek je stvarno aljkavac, pomislim, podrignuvši. Ups, izvinjavam se. Ova jabukovača me malo nadima.

„Grrr.“ Gundajući, Spajk udara belu, ne pogađa svoju kuglu i umesto toga ubacuje crnu.

„O, sranje, ortak“, pokušava da izusti Li, ali se ne čuje od Ket koja eksplodira kao vulkan i juri ka meni.

„Ura, pobedile smo, pobedile smo!“

„Baci kosku“, čujem sebe kako vičem podižući ruku.

Ona se oduševljeno smeje. „Obožavam kako vi Amerikanci to radite.“

„Da, znam“, smejem se i ja, mada da budem iskrena ne znam zaista, pošto nikada nisam to radila - u stvari ne znam šta mi bi da to sad uradim sa Ket.

„Mislim da ovo zaslužuje piće“, ceri se Ket. „Vaša tura, momci.“

U tom trenutku se zvono oglašava dva puta. Čudno. Mislim da sam čula zvono pre pet minuta.

„Žao mi je, nema više porudžbina“, široko se osmehuje Li. „Niste bile dovoljno brze.“ A onda, videvši moj zbunjen izraz lica, objašnjava: „To znači da je vreme za zatvaranje.“

„Aaa“, jauče Ket tužnog lica. „Pa, onda moramo ovo da ponovimo.“

„Definitivno.“ Zaista je neverovatno, poznajem Lija i Ket svega nekoliko sati, ali se osećam prilično emotivno. Čak i štucam.

Bacam pogled ka baru gde Mejvi i Erni razgovaraju, savijenih glava i okrenuti jedno ka drugom.

Morali biste biti slepi da ne vidite ovaj govor tela, i kada susretnem Mejvin pogled, ona pocrveni kao tinejdžerka na prvom sastanku. Au, ma samo pogledajte? Izgledaju tako slatko zajedno.

Pokazujući joj da me sačeka, okrećem se ka Ket i Liju i počinjemo da se grlimo i opraštamo i obećavamo da ćemo ostati u kontaktu, sve dok nas barmen, koji dolazi da pokupi naše čaše, ne razdvoji.

„Evo izvolite“, štucam pružajući mu praznu čašu. Teturajući se, nesigurno se okrećem kada primetim da je Spajkova pinta još uvek dopola puna.

„Nisi mogao da popiješ do kraja?“ čujem sebe kako zavijam. Bože, stvarno sam pijanija nego što sam mislila. Ipak, mislim da nije primetio.

„Ne“, odgovara ne gledajući me dok dodaje barmenu svoju jabukovaču.

Osećam nalet zadovoljstva. Ovo je super. Prvo ga pobedim u bilijaru, a onda popijem više od njega. To će mu pokazati!

„Bojim se da sam prava seka Persa kada je u pitanju alkohol. Ne mogu da podnesem mamurluk.“

Osmehuje se zadovoljno.

A? Šta? Glasno štucam i stavljam ruku na glavu koja počinje da mi pulsira.

„Potrudi se da popiješ puno vode“, prasne u smeh.

I tako odlazi kroz pab a ja ostajem sa gadnom štucavicom i mučninom koju sam upravo osetila.

Poglavlje 11.

„Pip... pip... pip...“

Sledećeg jutra prespavam alarm na budilniku i budim se svega deset minuta pre doručka. Nije baš da mi je do doručka. Imam užasan mamurluk. Jezik mi je kao mala krznena životinja, u ustima ukus kanalizacije, a ovaj alarm je kao pneumatska bušilica koja mi buši lobanju.

„Umukni.“

Pritiskam dugme za pauzu na budilniku po milioniti put i puštam da mi ruka padne na prekrivač kao da je od olova. Još uvek se osećam kao da je sredina noći. Verovatno zato što u Njujorku i jeste pola noći... Jedan veseli i kratki trenutak zamišljam da sam nazad u svom stanu i da mogu da spavam satima, i satima, i satima...

Ali nisam. I ne mogu.

Moram da ustanem.

Budilnik počinje ponovo da pisti.

Kao sada.

Izvlačeći se iz kreveta, hodam kao zombi - zatvorenih očiju, ispruženih ruku, glasno stenjući - do kupatila. Kada se istuširam toplom vodom, osećaću se bolje. Nema boljeg leka za mamurluk od jakog mlaza vode pet minuta da se čovek razbudi, kažem sama sebi, razmišljajući o svom jakom tušu kod kuće i kako me je nebrojeno puta vratio u život. Bože, baš mi to treba. Skinuvši pidžamu, jedva otvaram oči. Potreban mi je trenutak da se koncentrišem ali onda...

Ne. Svakako da ne. Ne može biti.

Ovo je tuš?

Nekoliko minuta kasnije stojim drhteći u maloj, roze, plastičnoj kadi, prskajući se nekom vrstom dodatka u vidu mesinganog creva. Nakon što sam

stavila šampon na kosu, sada pokušavam da ga isperem slabašnim mlazom mlake vode, ali to i nije lako. Čini se da bolje ispiram cvetne tapete nego kosu. Plus, jako je teško namestiti pravu temperaturu vode. Petljam po česmi. Ili je užasno hladna ili...

„Grrr.”

Dovoljno vruća da izazove opekotine trećeg stepena.

Ispuštam dodatak. Pada u kadu, utičući na pritisak vode, koji se odjednom menja od slabašno skoro ništa u mlaz kao Nijagarini vodopadi i počinje da živi svoj život, vrteći se kao derviš i prskajući vrelu vodu okolo.

„Isuse!”

Pokušavajući da mu pobegnem, gubim ravnotežu i udaram cevanicom u kadu.

„Prokletstvo”, vičem skačući naokolo pre nego što se brzo okliznem na roze plastiku i okrenuta na stomak ispadnem iz kade i padnem na roze čupavi otirač.

Na trenutak ležim tako, sa obrazom na otiraču, raširenih udova, osećajući se kao ona figura iscrtana kredom na mestu zločina. Zatvaram oči. U iskušenju sam da ležim ovde i spavam, ali ne mogu. Na odmoru sam. Kap sapunice mi curi niz nos i drhtim. E, pa neću dozvoliti da mi sitnica poput mamurluka pokvari to, zar ne?

Nekoliko minuta kasnije konačno sam spremna. Uspela sam da isperem kosu u lavabou uz pomoć čaše, ali sam odlučila da preskočim čupave noge. Na kraju krajeva, ciča zima je - ko će ih videti? I u svakom slučaju, potreban mi je dodatni sloj da me greje. Drhtim, ulazeći u trpezariju, koja je primetno hladna.

Još jedna stvar koju sam naučila o Englezima. Tako su otporni! Kada u Njujorku temperatura padne ispod nule, mi svi postajemo robovi centralnog grejanja, a ovde samo obuku još jedan džemper.

Ja već na sebi imam tri.

„Pa, dobro jutro”, dere se Rouz usta punih tosta.

Primetila sam da se Rouz ne meša sa drugim damama u grupi i ovo jutro nije izuzetak. Sedi sama za praznim stolom u sjajnoj crnoj rolci i više dijamanata od Elizabet Tejlor. Po izgledu zgužvanih salveta, mrvica tosta i praznih šolja od čaja, većina je već završila doručak.

A nije još ni pola deset, shvatam, bacajući pogled na svoj sat. Hoće li mi neko objasniti zašto je tako? Zašto stariji ljudi vole da ustaju rano? U penziji su. Mogu da spavaju do podneva. Zašto, kada bi mi ostali dali sve na svetu za samo pet minuta više u krevetu, oni ustaju u čik zore kada ne moraju?

Zbunjena još jednom velikom misterijom života, izvlačim stolicu.

„Lepo ste spavali?”

„Da, dobro”, odgovaram. „Osim malog mamurluka...”

„Pa, blago vama. Ja nisam”, prekida me, sipajući još jednu solju čaja i dodajući tri kašičice šećera. „Moja soba je bila pretopla a dušek užasno neravan. Nisam oka sklopila cele noći.”

„O, strašno”, pokazujem saosećanje odlučivši da ne pomenem da sam se probudila u četiri sata ujutru zbog vremenske razlike i čula je kroz zid kako hrče. „Jadni vi.”

„Da, zaista”, gundđa Rouz, lupkajući kašičicom o ivicu šolje dok mesa. „Mada, čini se da su se ostali zabavljali.” Približavajući se, odjednom me fiksira očima sa više slojeva maškare. „Jedna ptičica mi je ispričala da ste vi i naš prijatelj novinar imali mali privatni razgovor sinoć u lokalnoj krčmi.”

Obrazi mi crvene. „Ne bih to baš tako nazvala. Samo smo naleteli jedno na drugo u lokalnom pabu”, užurbano se bunim, pitajući se zašto imam potrebu da objašnjavam kada se ništa nije dogodilo. „Igrali smo bilijar.”

Rouz podiže nacrtanu obrvu. „Baš”, kaže, coknuvši jezikom.

Uzimajući solju za čaj, naslanja se u stolici i pije. Više je nego očigledno da mi ne veruje, i spremam se dalje da protestujem kada se pojavljuje mlada konobarica u kompletnoj uniformi sa keceljom.

„Da li madam želi da naruči doručak?” pita me, lebdi čudno uz čelo stola, gledajući kao uplašena ptica.

Moj stomak još uvek vrti kao mašina za veš podešena na program „mučnina“ i stvarno mi se ništa ne jede. Ali znam da moram. Barem zbog toga što ne mogu da uzmem dva brufena na prazan stomak.

Na brzinu pregledam jelovnik. Meni je obično doručak krofna od integralnog brašna iz italijanske pekare pored knjižare, ali ovde je sve kuvano. „Hm, šta preporučujete?“ pitam zbunjeno.

Konobarica zuri u mene prestrašeno. „Spremamo kompletan engleski doručak“, predlaže tiho.

Nemam pojma šta je to ali sam spremna da prihvatim lokalne običaje. „Zvuči odlično.“ Osmehujem se zatvarajući jelovnik.

Lice konobarice se ozari od olakšanja i nešto napisa na papiru. „A kako želite jaja, madam?“

„Pečena sa obe strane“, odgovaram automatski. Uvek tako jedem jaja.

Posmatra me zbunjeno.

„Na oko?“ predlažem, tražeći na njenom licu neki znak prepoznavanja ali, pošto nije bilo reakcije, osećam se pomalo kao idiot. Bože, mora da izgledam kao prava turistkinja.

„Hm... kajganu? pitam nesigurno.

Odjednom se nasmeši i osećam olakšanje.

„I mogla bih...“ samo što nisam rekla samo belanca, ali odlučujem da ne kažem. Ne želim da delujem kao oni zaluđenici Amerikanci koji traže da sve bude nemasno i odvojeno, pomislim, sećajući se Spajkovog komentara od sinoć. „Samo kafu sa obranim mlekom“, kažem umesto toga.

O, sranje. Upravo sam to uradila, zar ne?

„Mislim... hm... Čaj je sasvim u redu“, kažem pokazujući na čajnik na sredini stola. „Kada ste u Rimu...“ smejem se, ali konobarica mi samo uputi zbunjeni pogled i brzo nestane.

„Nema ničeg boljeg od fine šoljice čaja“, odobrava Rouz, uzimajući glasan gutljaj da to dokaže. „Mada je, naravno, čaj koji ovde služe krajnje neprijatan.“

„O, stvarno?“ klimam glavom ignorišući mamurluk koji traži kafu. Kao što sam rekla, jedva čekam da isprobam sve engleske običaje, a ovo je jedan od njih.

Pruživši ruku da uzmem čajnik, prstima stegnem finu porcelansku dršku, držim je nežno, prisećajući se kako sam držala bebu moje rođake Liže: ispruženih ruku, daleko od grudi, prestrašena da ću je ispustiti i da će se polomiti. Iznenadjuće je težak - čajnik, ne beba - i ruka mi podrhtava. Kad smo već kod toga, takođe drhtim zbog trovanja alkoholom, što baš i ne pomaže u ovoj situaciji.

„Pa?“

„Hm, divno.“ Osmehujem se, srčuci slab, mlečni čaj. „Veoma osvežavajuće.“

Bože, ubila bih za kafu.

Rouz napući usne. „Nisam mislila na čaj“, kritikuje me. „Mislila sam na vaš...“ okleva, pažljivo birajući reci „...susret.“

Au, čoveče, potpuno neporočno. Ispod tog dubokog glasa i tone ajlajnera, Rouz je stvarno samo jedna fina starica, pomislim nežno. „Ništa se nije desilo. Bilo je potpuno nevino“, kažem uveravajući je.

„Sigurna sam da jeste, draga moja.“ Klima glavom. „Ali da vam kažem, muškarcima misli nikada nisu nevine.“

Jedva se suzdržavam da se ne nasmejem. Bez sumnje će sada početi da me upozorava na to kako su muškarci opasni i kako moram da zaštitim svoju čast. Kako slatko od nje.

„I ja sam nekada bila mlada, znate.“

Ljubazno klimam glavom i zavaljujem se u svoju stolicu.

Veselo. Rouz će mi pričati bajke o udvaranju i romantici. O tome kako je osvajana ljubavnim pismima i kako su joj recitovali poeziju ispod razgranatog hrasta...

Scene iz romana proleću mi kroz glavu i osećam setu. O, kako je bilo biti mlad i sam u to vreme. Stvari su bile skroz drugačije.

„Mnogo pre nego što sam postala poznata pozorišna glumica, upoznala sam Larija, svog prvog muža...“

Iznenadena sam. Prvog muža? Koliko muževa je Rouz imala? Pitam se.

„...On je bio američki vojnik stacioniran ovde tokom rata...”

A, vidite. To sve objašnjava. Verovatno je poginuo u borbi i ona je patila godinama. Sigurno se kasnije udala ponovo da bi imala društvo, ali nikada nije zaboravila svoju prvu ljubav, nežne trenutke koje su delili, njihovo sporo, slatko udvaranje.

„...Imala sam svega devetnaest godina...”

Vidite. Znala sam.

„...i nikada ranije nisam videla penis...”

Moje sanjarenje je naglo prekinuto. Čekajte malo. Da li je upravo rekla penis?

„...Bila sam jedna od onih što kasno sazrevaju. Tili, moja najbolja prijateljica, već je to radila sa svojim momkom...”

Ne. Molim vas. Ne. Mora da je neka greška. Šta bi sa rukom pisanim ljubavnim pismima?

„...zapravo nekoliko puta. I u misionarskom položaju i otpozadi...”

Grrr.

„...Sve mi je to bilo šokantno, mogu vam reći...”

Za ime boga. Neka prestane. Imam mamurluk.

„...Tih dana sam bila zainteresovana samo da se dočepam para najlonki, ali Lari je bio zainteresovan da se dočepa moje...”

„Kompletan engleski doručak?” Poput belog anđela, konobarica se odjednom pojavljuje za stolom.

Skoro bih zaplakala od olakšanja. Hvala bogu. Mislim da ne bih izdržala ni sekund više.

„Da, molim... Oh, hvala.” Osmehujem se zahvalno dok konobarica spušta ogromni poslužavnik pred mene.

Kad kažem ogromni mislim bukvalno.

Moj stomak se buni. Au, to je previše hrane za jednu osobu. Nervozno zurim u blistavu gomilu jaja, kobasica, slanine, pasulja i neku vrstu šnicle. Da ne pominjem parčice tosta. A kažu da Amerikanci jedu velike porcije.

„Pa, nemojte samo gledati. Navalite“, grdi me Rouz koja je na svu sreću prestala da mi priča o svom seksualnom životu. „Morate da nabacite malo mesa na te kosti.“

Verujte mi, ima dovoljno mesa na mojim kostima da se preživi čitav serijal *Survivora*, ali neću da se raspravljam sa Rouz. Podignuvši viljušku, oprezno pregledam tanjir. Hm, pitam se kakva je ovo šnicla?

Uzimajući komadić, oprezno probam.

Veoma sam prijatno iznenađena. „Au, ovo je stvarno ukusno“, uzvikujem iznenađeno. Uzimam veće parče. „Šta je ovo?“ pitam, uživajući u sočnom, slanom ukusu. Moj mamurluk već počinje da popušta.

„Crni puding“, brunda Rouz. „To je oduvek i moje omiljeno jelo.“

„Puding?“ mumlam dok gladno žvaćem. Ti ljudi Britanci, pomislim nežno. Slani dezert za doručak. Šta li će sledeće smisliti? „Njam, od čega je?“

„Sušene kravlje krvi“, kaže muški glas pored mene i ja se okrećem i vidim Spajka kako izvlači stolicu i seda pored mene.

Vilica mi se koči usred zalogaja. „Molim?“

„Crni puding se pravi od kravlje krvi“, kaže prepotentno, bacajući svoju staru ishabanu svesku na sto i uzimajući solju čaja.

Na sekund pomislim da ću povratiti po stolu. A onda shvatim. Naravno. Spajk i njegov urnebesni engleski smisao za humor.

„Veoma smešno“, odgovaram i nastavljam da žvaćem.

„Ne šalim se.“ Sleže ramenima i zeva bez pokrivanja usta. Čak je još više neuredan nego obično. Nosi izgužvanu duksericu sa nekom flekom i ima tamne kolutove oko crvenih očiju. „Pitaj Rouz ako meni ne veruješ.“

„OK. Hoću.“ Odgovaram na njegov blef i gledam Rouz preko stola. „Rouz, da li možeš da veruješ, neko mi je upravo rekao da je ovo...“ mašem komadićem crnog pudinga nabodenog na viljušku

„...napravljeno od kravlje krvi!“ Sarkastično frknem.

Rouz pući svoja crvena usta. „Gluposti“, cokće, odmahujući svojim pažom crnim poput gavrana i negirajući. „Nije napravljen od kravlje krvi!“

Znala sam. Pobedonosno pogledam Spajka. Ma da, kravlja krv! Kao da bih nasela na to! Prkosno ubacujem ostatak u usta, glasno žvaćući: „Mmm... njam...”

A onda Rouz mora da progovori i kaže nešto što stvarno ne želim da čujem.

„Pravi se od svinjske krvi.” .

Grrr.

Oprala sam zube dva puta, očistila koncem i isprala vodicom za usta, a još uvek mogu da osetim ukus... onoga. OK, priznajem da je ukusno, ali ipak. Sušena svinjska krv? To mora da je najodvratnija stvar za koju sam čula. Kao da jedete kraste.

Uzevši gutljaj dijetalne koka-kole, muljam ga po ustima i buljim kroz prozor autobusa. Sada smo na putu za Vinčester da posetimo katedralu gde je sahranjena Džejn Ostin, i dok vijugamo po uzanim ulicama pokušavam da se koncentrišem na okolinu a ne nadraženi stomak.

Sedište pored mene je prazno, Mejvi sedi negde pozadi gde je Spajk intervjuiše za svoj članak.

Naježim se na samu pomisao. Verovatno se još ceri zbog doručka, ali donela sam odluku. Neću više gubiti vreme na nerviranje zbog Spajka. On tako nije vredan toga. Od sada pa nadalje, izbrisaću ga iz glave i koncentrisati se na putovanje.

„Narednih nekoliko sati provešćemo istražujući Vinčestersku katedralu, pa ako želite da pokupite svoje stvari..” visoki glas naše vođe puta odjekuje preko mikrofona dok ulazimo na parking i stajemo.

Iskrckavši vrat, zurim kroz prozor i gledam impresivno delo arhitekture sa komplikovano izrezbarenim kamenom i detaljnim vitražima na prozorima.

Au, ovo izgleda fenomenalno. Kako se vrata otvaraju, ja žurno grabim kaput i ustajem. Vidim Mejvi kako ide između sedišta ka meni. Na trenutak pomislim da će proći pored mene. Mora da me nije videla.

„Hej.” Osmehujem se dok se guram pored nje. „Šta ima?”

Ona se ne okreće i na delić sekunde skoro pomislim da me ignoriše, ali onda se okrene i klimne glavom. „O, Emili, zdravo.“ Deluje pomalo rastrojeno, ali ja to ignorišem. Mejvi često deluje rastrojeno.

„Pa, kako ste se ti i Erni složili sinoć?“ pitam, naginjući se ka njoj da niko ne bi čuo. Umirem od želje da je pitam, ali nisam uspela da je uhvatim nasamo. Kada smo stigli u hotel posle paba, ostavila sam nju i Ernija da ćaskaju u predvorju i otišla u krevet, a onda je jutros ceo put provela sa Spajkom.

„Oh... hm... u redu“, odgovara oprezno.

„Samo u redu?“ zadirkujem je dajući joj mali podstrek. „Mislim da ste vas dvoje divan par.“

„Da, pa, bilo bi mi drago da takve misli zadržiš za sebe“, brecne se na mene.

Gledam je i ne verujem. Ne znam ko je više šokiran što se breknula, ja ili ona.

„Oh, izvini, Mejvi. Šalila sam se. Nisam mislila...“ Prekidam pošto primećujem da njene oči deluju sumnjivo vlažno iza naočara. „Hej, da li si OK?“ pitam tiho.

Nastaje pauza pošto ona jedva uspeva da proguta. Sada smo u prednjem delu autobusa i izlazimo, tako da vidim kako nervozno baca pogled ka Erniju koji sedi za volanom. Na trenutak pomislim da će mi nešto reći, ali zatim brzo skreće pogled pre nego što je on vidi.

„Izvinjavam se. Nešto se ne osećam dobro. Mislim da me hvata prehlada“, promrmlja, žureći niz stepenice i na parking da se pridruži Rupindi i Rouz.

Zbunjeno je pratim. Ne vidim da joj curi nos niti da kija. Nešto se definitivno dešava. Ali šta? Na povratku iz paba sinoć zaista je delovala opušteno i dobro raspoloženo. Bila sam toliko pijana da sam jedva išla nogu pred nogu, ali se sećam kako se smejala Ernijevim šalama i kako je ponosno pričala o sestrićima i sestričinama. Šta je moglo da se dogodi u međuvremenu?

Bacam pogled po parkingu i vidim poznatu siluetu kako vadi paklu marlboro iz gornjeg džepa.

Odjednom mi sine: Spajk se desio u međuvremenu. Sa rukama u džepovima, hodam preko vetrovitog parkinga. Spajk stoji odvojen od svih, glave savijene prema sklopljenim šakama i pokušava da upali cigaretu. „Hej, da li si ti nešto rekao Mejvi?“ šištim besno.

Toliko od one moje odluke.

„Molim?“ Podiže pogled, a neupaljena cigareta mu visi iz usta.

„Daj, molim te, nemoj da mi glumiš nevinašce“, prasnem i vidim kako se malo trgne. „O čemu ste vas dvoje razgovarali u autobusu?“

„Ja sam novinar“, odgovara, vadeći cigaretu iz usta i stavljajući je iza uva. Zabacujući svoja somotska ramena, gleda me nadmeno. „Vodio sam intervju.“

„O Erniju?“

Spajkovo lice je bezizražajno. „O gospodinu Darsiju“, odgovara smireno. „Možda bi i ti htela da odgovoriš na par pitanja. Kada se smiriš i kad te prođe mamurluk.“

„Koji mamurluk?“ kažem oštro. Spopao me nalet mučnine kao da je samo čekao znak. „Ne znam o čemu pričaš.“

I ignorišući okretanje u stomaku, prolazim pored njega. Ne verujem mu. Ni na sekund. Definitivno mislim da je rekao Mejvi nešto u vezi Ernija. Ali je u pravu što se tiče jedne stvari: mog mamurluka.

Ošamućena, naslanjam se na jedno stablo. U stvari, mislim da ću se onesvestiti svakog trenutka.

Poglavlje 12.

Ostavljajući ostatak grupe, brzo pronalazim komad trave prekrivene mrazom iza katedrale i spuštam se na praznu drvenu klupu. Počinje sve da mi se vrti i zatvaram oči. Bože, sada se stvarno osećam loše. Spuštajući glavu među kolena, počinjem duboko da udišem bolno hladan vazduh.

Udahni. Izdahni. Udahni. Izdahni. Udahni. Izdahni. Udahni...

Nemam pojma koliko dugo sam tako sedela, duboko disala, ali sledeća stvar koje se sećam je da odjednom čujem krckave korake. Prestajem da dišem i zadržavam dah. Ko je to? Ukočim se i širom otvaram oči. Verovatno Spajk, vraća se da me gnjavi oko intervjua, shvatam, sa užasnim osećanjem da tonem.

Ostavši savršeno mirna, i dalje držim glavu među kolenima a oči uprte u tlo, detinjasto želeći da možda ako ja ne vidim njega, on neće videti mene. Pa, delovalo je kada sam imala pet godina i kada sam se igrala žmurke sa bakom i dekom, tešim se.

Krckanje postaje glasnije, bliže, pored mene. Par stopala se odjednom pojavljuje u mom vidnom polju.

Samo vrhovi. Onda staju.

Duplo sranje.

„Hm-hm.”

On pročišćava grlo i čeka da ja podignem pogled. Tako da može da likuje, kažem sebi, u iskušenju da ga ignorišem i molim boga da shvati poruku i ode. Ali znam da nema šanse. Spajk je novinar. Upornost mu je nadimak.

Buljim još trenutak u njegove sjajne cipele, pripremajući se na gomilu šala - tužno pomislim kako sam baš sada fina šala - a zatim podižem glavu.

Samo što u tom deliću sekunde koji je potreban da to uradim, nešto mi sine. Čekajte malo. Spajkove cipele su ishabane i uvek neuglancane.

Kako podižem pogled, tako odjednom osetim vrtoglavicu.

To nisu Spajkove cipele.

„Da li se osećate loše?”

To je ponovo on. Muškarac iz muzeja. Tupo buljim u njegovu neverovatno četvrtastu vilicu sa seksi rupicom na bradi i potreban mi je trenutak da ovo obradim. Dok to radim, dve misli mi se motaju po glavi:

1. Kakva uvrnuta slučajnost. Šta, zaboga, on radi ovde?
  2. Kakva neverovatna sreća. Mislila sam da ga nikada više neću videti.
- „Malo ste bleđi.”

„Ne, u redu sam. Samo sam bila malo... hm... ošamućena.”

Brižno me posmatra a zatim stavlja ruke na slepoočnice i trlja ih zapanjeno. „Ja se takođe osećam pomalo ošamućeno. Da li bi vam smetalo da sednem?”

„Oh... hm... svakako - izvolite.” Klimam glavom, pomerajući se da mu napravim mesta. Odjednom se osećam tako nervozno kao što se uvek osećam kada mi se neko stvarno dopada. Krišom ga gledam. Još uvek ima onu smešnu odeću koju je juče nosio, ali ipak, da ne okolišam. Fensi kostim ili ne, on je ipak zgodan da umreš.

Zabacujući prstima repove svog zimskog fraka, seda pored mene. Zbog njegove blizine, puls mi ubrzava. Pa šta ako nosi košulju sa karnerima, uske kratke pantalone i džepni sat? Izlazila sam sa tipom koji je imao bele kaubojke, sećate se?

Alo, Emili, sa ovim ne izlaziš.

Još ne izlaziš, javlja se onaj glasić u meni.

Bože, šta me je spopalo? Od kada sam postala takva grabljivica?

Nastaje duga pauza, i nekoliko trenutaka samo sedimo jedno pored drugog. Ja, koja grlim svoja kolena i pokušavam da ga overim vireći sa strane

tako da me ne uhvati. On, koji sedi potpuno uspravno, trljajući slepoočnice i stenjući.

Barem mi se čini da to radi, ali da li ste ikada pokušali da virite sa strane? Oči stvarno bole.

„Verujem da smo se upoznali juče u Čaton Menoru“, kaže okrenuvši se i hvatajući moj pogled.

Crvenim. Stvarno, da li mogu da budem još manje cool? „Hm, da“, kažem nesigurno, pitajući se šta sledi.

„Gospođica Emili, Amerikanka, zar ne?“

Dok me gleda ne mogu a da ne primetim način na koji svetlost obasjava njegove oči tako da se mogu videti blede pege boje ćilibara oko ivica. „A vi ste gospodin...“ prekidam čudno.

„Darsi“, završava on odlučno. „Gospodin Darsi.“

Tako znači, shvatam, još uvek igramo tu igra. Gledam u njega koji trenutak, pokušavajući da ga procenim. „Da li... hm... se ovim bavite u životu?“ pitam.

„Čime?“ pita nevino.

Šarmiranjem i zavodjenjem usamljenih Amerikanki.

„Mislim, glumac ste?“

„Glumac?“ Deluje iznenađeno. „Pa, ne.“ Osmehuje se, vidno zabavljen mojim pitanjem. Uzvraćam osmeh, ali da budem iskrena, sada se već pomalo gubim. Mislim, ne znam šta da pomislim. Ako nije glumac, ko je?

Još uvek pomalo zbunjena, pokušavam da smislim neko logično objašnjenje. Da li se šali? Da li će sad neko da iskoči iza klupe i vikne „Skrivena kamera!“ ili šta god da kažu ovde u Engleskoj.

Bacam pogled oko sebe, ali je sve mirno i tiho. Nema nikoga. Samo ja i ovaj tamni, zgodni Englez.

A onda mi nešto strašno padne na pamet: šta ako je neki uvrnuti ubica koji se pretvara da je gospodin Darsi da bi namamio naivne mlade žene kao što sam ja?

U mislima odjednom vidim novine kako lete ka meni, kao u onim crno-belim filmovima, sa naslovom:

TRAGIČNA SMRT BEZNADEŽNOG ROMANTIKA - NJENA LJUBAV PREMA KNJIŽEVNOSTI DOŠLA JOJ GLAVE

Molili smo je da dođe u Kankun", kaže bliska prijateljica Stela koja se nedavno verila sa Skotom, 29, rukovodiocem u agenciji za oglašavanje. „Ali, ona je želela da upozna gospodina Darsija.“

To je to. Moram da isteram stvari na videlo.

„Slušaj, šta se dešava ovde?“ pucam, gledajući ga pravo u oči. Zaboga, pa ja sam Amerikanka. Mi volimo direktan razgovor.

Deluje šokirano mojim napadom. „Izvinjavam se, ali bojim se da ne razumem.“

„Ti. Pojavljuješ se ponovo. U toj odeći. Tvrdeći da si gospodin Darsi“, nastavljam ohrabreno. „Ako nisi glumac, ko si onda?“

„Gospodin Darsi“, kaže jednostavno.

Gledam ga koji trenutak, pokušavajući da ga shvatim ali ne uspevam. Stvarno mi se dopada ovaj tip, ali šala je šala. „Žao mi je, ali to je nemoguće.“

„Kako može biti nemoguće?“

„Zato što ti ne postojiš“, kažem jednostavno. „Nažalost“, dodajem tužno mrmljajući.

„U tom slučaju, da li možete da mi objasnite kako onda sedim ovde pored vas? Da li kažete da sam duh? Proizvod mašte?“ odgovara nadmeno.

Sad kad to kaže, zaista deluje pomalo neverovatno.

Hm, alo? Više neverovatno od toga što kaže da je gospodin Darsi?

„Ako je ikakva uteha, i ja smatram da je vaše prisustvo pomalo zabrinjavajuće“, priznaje uvidevši da mi je nelagodno. Nagnuvši se napred, sa laktovima na kolenima, prevlaci prste kroz kosu. „Ja sam isto zbunjen zašto nam se putevi stalno ukrštaju.“

Bacam pogled bočno na njegovu zgrčenu figuru i osećam neočekivanu toplinu. „Ne tako zbunjen kao ja“, odgovaram nežno.

„Juče, nakon što smo se sreli u trpezariji, pitao sam se da li sam vas uopšte video.“

„Takođe“, odgovaram žustro klimajući glavom.

„Izgledalo je kao da ste se pojavili niotkuda a zatim ponovo nestali bez traga.“

„Tačno tako“, izustim. Osećam ogromno olakšanje. Znači ne gubim razum. Očigledno da postoji racionalno objašnjenje za sve ovo.

Ali koje?

Nekoliko trenutaka sedimo savršeno mirni. Nijedno od nas ne progovara ali pitanja lebde oko nas kao da smo u nekom oblaku. Kako...? Zašto...? Ko...? Zatvaram oči. Vrta mi se u glavi.

„Pitam se da li sam vas možda izmislio.“

Čujem njegov glas, tih i umeren, i otvaram oči da bih videla kako zuri u mene kao da i sam ne može da veruje.

Naslanja se na klupu i prekršta ruke. „Moram vam reći, gospođice Emili, sve u vezi vas, od odeće do vašeg ponašanja i načina govora, drugačije je od svega što sam imao prilike da doživim.“

„Mogla bih isto to da kažem za vas.“ Stidljivo se osmehujem.

Štaviše, nešto se definitivno dešava među nama. I definitivno to ne umišljam.

„Da li je to istina?“ zahteva odgovor, ne skidajući pogled sa mojih očiju.

„Apsolutno.“ Klimam glavom. Pomalo sam zbunjena. Da li on to flertuje sa mnom? Osećam leptiriće u stomaku. Bože, ovo je ludost. Skoro da moram da se uštinem.

Štipam se.

Ne, još uvek je tu. Na klupi. Sedi pored mene. flertuje.

Osetivši kako moja zatreskanost promalja svoju ružnu glavu, srećem njegov pogled i na trenutak se samo gledamo. Samo što je to malo duže od trenutka - kao kad ga usporite i rastegnute da bi trajao duže. Dovoljno dugo da bude značajan. Dovoljno dugo da osetite jezu kako se penje uz leđa sve do potiljka...

„Pa, šta radite ovde u Vinčesteru?“ pitam, delimično iz radoznalosti, delimično u pokušaju da vratim razgovor na neke normalne tokove. Koliko

god da mi se dopada što sedim ovde sa zgodnim strancem, moram barem da pokušam da shvatim.

„Došao sam ovde sa svojim dobrim prijateljima koji su fascinirani vitražima na prozorima. Ipak, bojim se da ja nisam toliko, tako da sam odabrao da izađem. Želeo sam da čitam novine...”

Maše novinama kao dokaz da me ne zavlači, i onda ugledam nešto. Dah mi zastaje u grlu.

Šta...?

U uglu novina, odštampan crno-belo, bulji u mene datum. Samo umesto da piše „29. decembar 2006.” napisano je „29. decembar 1813.”. Gledam, trljam oči a onda ponovo gledam.

„Odštampani su pogrešan datum.”

„Izgleda da vam je prešlo u naviku da ne verujete. Prvo meni, zatim londonskom Tajmsu”, kaže dok mu crne oči sijaju.

„Ali, pogrešno je...” bunim se, uzimajući novine od njega i pregledajući naslove. Čekajte malo, nije u pitanju samo datum, svi članci su pogrešni. Izgleda da pišu o stvarima koje su deo istorije. Kao da su ove novine stvarno dvesta godina stare. Ne uklapa se. Osim...

Počinja da mi se vrti u glavi i podižem pogled ka čoveku koji sedi pored mene, posmatrajući njegove sjajne čizme za jahanje i uske crne pantalone, njegov frak i džepni sat, belu uštirkanu kragnu, njegovu kravatu, rupicu na bradi... Moj um pretražuje poslednja dvadeset i četiri sata: njegovo pojavljivanje u muzeju juče, vatra koja gori u kaminu, tapete, njegovo formalno predstavljanje, nestanak plastične ograde...

A sada slike postaju zamućene, poremećenog redosleda pošto pokušavam da se prisetim svega. Velike stvari, male stvari, čudne stvari, neobjašnjive stvari. Pismo koje je pisao sestri, novine sa datumom iz 1813, njegov iznenadni nestanak kada je Spajk ušao u trpezariju i ponovno pojavljivanje iz vedra neba danas... Gledam oko sebe. I nikada nema nikoga kada je on tu, samo ja...

Sve bi to moglo biti dobro razrađena šema, ali - duboko uzdahnem da bih se smirila za ono što sledi - šta ako dozvolim da postoji mogućnost da

nije? Zastajem, znajući da je ono što ću pomisliti nezamislivo. Šta ako je stvarno onaj za koga se izdaje?

Šta ako je stvarno on gospodin Darsi? ;

„Drhtite, da li biste želeli moj šal?”

Trgnem se i vidim kako odmotava beli svileni šal oko vrata.

Nemo klimam. Mora da postoji racionalno objašnjenje, mora, ali ne mogu da ga smislim. A onaj deo mene koji je zaljubljen u gospodina Darsija i koji ide na usrane sastanke zadnjih godinu dana ne želi da takvo objašnjenje postoji.

Dok se on bez reci približava i nežno stavlja svoj šal preko mojih ramena, dolazim do daha. Ništa ovo nema smisla, ali šta ako neke stvari ne moraju da imaju smisla? Samo zato što nešto ne možete da objasnite ne mora da znači da nije stvarno. Kao leteći tanjiri i duhovi i oni krugovi u žitu... i lik iz knjige koji oživljava.

Emili, prekini. Smešna si. Ovo je ludost. Ovaj tip je očigledno lud i to prelazi na tebe! Hajde, devojko, saberi se.

Odjednom mi na pamet pada ideja, i zaronivši u svoju tašnu kopam dok ne pronađem ono što tražim - svoj primerak Gordosti i predrasuda. Izvadivši ga, ponosno mašem kao dokazom. „Gospodin Darsi je lik iz knjige. Ove knjige”, kažem naglas da utišam svoje lude misli.

On deluje zaista iznenađeno. „Ja? Ja sam u knjizi?”

„Da, od Džejn Ostin. Cela je o vama - mislim gospodinu Darsiju”, brzo se ispravljam. Bože, čak i ja sam se primila. „Pogledajte”, izustim iznervirano. Guram mu primerak knjige u ruke. E, sada će morati da se pojavi neko racionalno objašnjenje. Ovom dokazu neće moći da se suprotstavi, zar ne?

Na trenutak sedi veoma mirno i uspravno, sa tankom knjigom u rukama i izrazom sumnje na licu.

„Ovo je knjiga?”

Grozničavo klimam glavom.

„Čudno. Nema korice”, kaže, delujući iskreno šokirano.

„Zar nikada ranije niste videli izdanje sa mekim koricama?” uzvraćam nestrpljivo.

A onda mi sine. U vreme gospodina Darsija knjige su bile u kožnom povezu, izdanja sa mekim koricama nisu postojala, što bi objasnilo...

Brzo gušim tu misao. Kao što sam i rekla, to je nemoguće.

On polako okreće knjigu, podignute obrve palcem trlja koricu, a zatim je oprezno otvara i okreće prvu stranu. Gledam kako mu oči preleću preko teksta. Potpuno udubljen, okreće još nekoliko strana.

Izgleda potpuno zapanjeno.

„Zaista ste u pravu”, kaže odmereno nakon nekoliko trenutaka.

„Znam”, odgovaram sa osećajem zadovoljstva. Ali ima još nešto: razočaranje. Skoro da me je uverio, sa svom tom odećom i novinama. OK, to je potpuno ludo i nemoguće i prava fantazija, ali koja devojka ne bi želela da upozna pravog gospodina Darsija? Mislim, da li možete da zamislite? To bi bilo stvarno neverovatno.

Podiže pogled ka meni, tužnog lica. „Ja sam u knjizi. Kao i moji dragi prijatelji, gospodin Bingli i njegova sestra...” Knjige otvorene na kolenima, on ponovo spušta pogled na stranice, kao da je duboko zamišljen a zatim, skoro neprimetno, hvatam blagi osmeh u uglovima njegovih usana. „Moram da priznam da sam veoma polaskan što je neko napisao knjigu o meni.”

Ej, čekaj malo, to baš i nije reakcija kakvu sam očekivala.

„Hvala vam što ste mi ovo pokazali. Osećam se počastvovano. To je priličan kompliment, zar ne?” nastavlja, podižući pogled ka meni. Može se osetiti ponos u njegovom glasu, i moram da kažem, deluje veoma zadovoljno sobom. „Mada, to pobija vašu teoriju da ja ne postojim”, dodaje dok mu oči cakle. „Ne samo da sam ovde lično, već sam i ovde unutra, crno na belom.”

Potpuno šokirana, otvarani usta da kažem nešto mada nisam baš sigurna šta bih rekla. Da li je ovaj tip jednostavno lud? Moram da priznam, deluje savršeno normalno, osim odeće, i stvarno je privlačan...

Bože, takve sam ti ja sreće, zar ne? Konačno upoznam nekog i osetim pravu hemiju između nas a ispostavi se da je on lujka.

„Ali samo jednu stvar ne razumem...”

Trgnem se i vidim kako moj tamni, zgodni stranac lista knjigu a osmeh mu je nestao sa lica. „Zašto su ostale strane prazne?”

„Prazne?“ ponavljam. ‘

O, bože, bila sam u pravu. On jeste lud.

„Pogledajte.“

Gledam ga kako podiže knjigu i lista drugu polovinu dok mi srce tone. Tipično, jednostavno tipi...

Čekajte malo.

Zapanjena sam. Umesto da su stranice pune odštampanog teksta, one su skroz prazne.

Kako to može biti? To je nemoguće.

Odjednom mi se zavrti u glavi i trunka sumnje se rada u meni. Nešto veoma čudno se dešava ovde.

Upravo sam čitala tu knjigu u autobusu. Ta je knjiga ranije bila normalna a sada...

„Kako ste to uradili?“ izustim, otimajući mu knjigu.

„Nisam ništa uradio“, kaže jednostavno.

Sada ja listam knjigu kao da nekako očekujem da se ostatak priče ponovo pojavi, ali strane su i dalje odlučno prazne. Ima ih stotinak. Beli, prazni listovi papira. Buljim u njih u neverici, pokušavajući da smislim racionalno objašnjenje. Ali ga nema. Kako mogu reci jednostavno da nestanu sa papira? Ispare u vazduh?

„Da li je ovo neki trik?“ zbunjeno izustim. Videla sam kako moj tata izvodi trik sa kartama koje nestaju, ali tekst... „Da li ste vi neki mađioničar ili izvođač trikova - kao na primer Dejvid Blejn?“

Deluje zbunjeno. „Bojim se da ne poznajem tog gospodina Blejna, ali uveravam vas da sam ja gospodin Ficvilijem Darsi. Zašto mi ne verujete?“

„Pa onda kako...?“ glas mi utihne. „Jednostavno nema smisla“, mrmljam odmahujući glavom.

„Gospođice Olbrajt?“

Odjednom osećam kako me pokriva senka i okrećem se da bih videla gospođicu Stin kako stoji pored nas.

„Da li ste čuli išta što sam rekla?“

Koliko dugo stoji tu? Očigledno sam bila opčinjena gospodinom Darsijem da je nisam čula kako dolazi. Okrećem se ka gospodinu Darsiju, spremna da počnem da objašnjavam...

Samo što je klupa prazna.

„Kažem da moramo da krenemo svakog trenutka. Ako odmah ne požurite, propustićete priliku da vidite jednu od najznačajnijih književnih znamenitosti.”

Gde li je on nestao? Osećam kako me slama razočaranje. Dok mi srce nenormalno lupa, prelazim rukom preko mesta pored mene na klupi. Još uvek je toplo tamo gde je sedeo. Nisam ga mogla izmisliti. Pa ipak - stavljam ruke oko vrata - nema njegovog šala.

„Gospođice Olbrajt?”

„Hm... da, dolazim”, kažem sva dezorijentisana.

„Pa, hajdemo. Brzo”, veselo kaže, lupkajući energično malenim rukama u kožnim rukavicama. „Mada ja kažem, mislim da će vam vitraži biti fascinantni.” Nastaje pauza a onda me sumnjičavo pogleda. „Da li ste u redu?”

„Hm - da... osećala sam se malo ošamućeno, ali sada sam u redu”, odgovaram, pokušavajući da zvučim opušteno kada zapravo nisam. Pritiskam slepoočnice koje pulsiraju. Nismo stigli ni da se dogovorimo da se možda ponovo sretnemo. Uzdrmano ustanem. To pod uslovom da stvarno postoji.

„Oprostite što se mešam, ali čujem da ste bili u lokalnoj kafani sinoć.”

Bože, šta je to sa svima? Ja sam glavna tema putovanja.

„Hm... da, išla sam sa Mejvi. Dve same devojke”, šalim se.

Ako sam očekivala da negoduje, nisam bila u pravu. „Odlično. Prijateljstvo je svakako najbolji melem za ljubavne rane”, kaže mudro a zatim poverljivo dodaje „Ja bih pak savetovala izbegavanje jabukovače.”

O, bože, ko li je njoj rekao?

„U redu. Spremna?” nastavlja veselo, gotova sa savetovanjem.

„Hm... da... apsolutno.”

Duboko udišući svež vazduh, guram ruke u džepove, ali kako krenem da pratim gospođicu Stin ona poviče: „Oh, pogledajte“, i pokazuje nešto polusakriveno u travi ispod klupe.

„Staje to?“ pitam, osetivši nalet uzbuđenja.

„On mora da je ispustio svoj šal“, dodaje, pre nego što je nastavila brzim korakom ka katedrali.

Dok odlazi, krckavih koraka preko šljunka, saginjem se da ga podignem. Znači nisam umislila. Osećam leptiriće u stomaku dok pritiskam šal na lice. Miriše na njega. Ta karakteristična mešavina kolonjske vode i pene za brijanje.

Na brzinu uguram šal u džep kaputa i požurim za vođom puta. Kada odjednom nešto registrujem.

Čekajte malo.

„Gospođice Stin?“

Samo što nije prošla kroz vrata, ona se okreće. „Da?“

„Upravo ste rekli da mora da je on ispustio svoj šal.“

Gleda me, bezizražajnog lica, tako da se uopšte ne može provaliti. Na trenutak bih mogla da se zakunem da sam uhvatila trunku nesigurnosti, tračak nečega, ali sada je nestao i ona me požuruje unutra.

„Jesam? O, kako sam blesava, lapsus“, kaže opušteno. „Mislila sam vi.“ I bez daljeg odlaganja, gura mi pamflet u ruku i kreće sa svojim pripremljenim govorom vodiča. „Sada, ako pogledate napred, videćete impresivni gotički brod sagrađen 1858...“

Poglavlje 13.

Počinjem da ludim.

U stvari, brišite to.

Ja već jesam luda. Potpuno, do koske, luda kao kad na koledžu mešate tekilu sa pilulama.

Kasnije te večeri nazad u hotelu, ležim u sobi i buljim u plafon, razmišljajući o stvarima koje su se desile popodne. Ima skoro 11 sati, i pokušavam da zaspim već sat vremena, ali ništa od toga. Misli mi lutaju i lutaju, mešajući sve te ludosti kao veš u mašini. Šta je to bilo danas? Vantelesno iskustvo? Moja preterano bujna mašta? Lik iz knjige oživljava?

Glasno stenjući, grabim jastuk i okrećem ga, pokušavajući da pronađem hladno mesto na njemu.

Stvarno, Emili, ovo je smešno. Uzbuđena, počinjem da se vrtim i okrećem, tako da drveni ram kreveta počinje glasno da cvili. U susednoj sobi, Rouz lupa u zid.

„Izvinite!” glasno se žali. „Neki od nas pokušavaju da spavaju.”

Super. Sada me optužuju i da vodim ljubav. Ne bi mi smetalo kada bih zaista to radila, ali stvarno ništa od toga. Ležim ovde, u vunenoj pidžami sa nacrtanim trešnjama i plastičnom zaštitom u ustima da ne bih škripala zubima, i razmišljam o susretu sa gospodinom Darsijem danas popodne...

Da li sam to upravo rekla susretu sa gospodinom Darsijem?

E, sad je dosta. Moram da ustanem.

Zgrabivši svoj primerak Gordosti i predrasuda, navlačim farmerke i staru duksericu i silazim. Izgleda da su svi već u krevetu i spavaju, pomislim, ulazeći u praznu dnevnu sobu.

Osvetljena različitim lampama sa abažurima sa kićankama, kakve verovatno imaju naše bake, i ukrašena još desetinama scena iz lova, soba

deluje iznenađujuće prijatno. To je antiteza onim modernim hotelima u Njujorku sa minimalističkim modernim nameštajem i konstrukcijom od golog čelika i betona. Ovde je sve cic, cic i još cica, pomislim posmatrajući par pufnastih sofa pored duplih prozora i staru kožnu stolicu sa dugmićima na naslonu.

Pa ipak, prilično mi se dopada.

Odlazim do kamina od kamena, gde gori prava vatra. Usahnula je, ali još uvek nekoliko panjeva sija.

Pored kamina, vidim gomilu novina. Osećam krivicu. Bože, osećam se kao pustinjač. Ovde sam već drugi dan a nisam ni pogledala engleske novine.

Osim onih danas, ali te su bile dvesta godina stare, prekida me glas u mojoj glavi.

Malo se trgnem zbog toga, ali ga ignorišem i, uzevši Dejli tajms, zavalim se udobno u fotelju. Ju-hu, pogledajte me samo, osećam se kao gospodarica kuće, pomislim veselo. Osmehujući se sama sebi, otvaram novine i počinjem da listam tražeći nešto interesantno za čitanje.

„Ljubavnica osramoćenog člana parlamenta se priseća afere”,
„Medicinske sestre prete štrajkom”,

„Otkriven slučaj prevare od 3 miliona funti” ...

Hm, čini se da su vesti iste bez obzira na to sa koje ste strane Atlantika, samo mešavina jada i tračeva.

Počinjem besciljno da prelistavam različite članke. Ništa da me zainteresuje. Preskačem stranice posvećene razonodi. Mislim da ću nastaviti da čitam knjigu pošto sam stigla baš do dela gde...

Spajk Hargrejvs.

Ime mi upada u oči. Trepnem i ponovo pogledam. U novinama, malim slovima, ispod članka o nekom irskom glumcu za koga nikada nisam čula, stoje reci „Intervju našeg novinara, Spajka Hargrejvsa”. Au, znači stvarno je pravi novinar. Dejli tajmsa? Znači istina je. Nevoljno osetim poštovanje. Mrzim što to moram da priznam, ali prilično sam impresionirana. Ovo nije neki lokalni bilten, ovo su nacionalne novine.

Kad smo već kod toga, hajde da ne budemo previše uzbuđeni. Na kraju krajeva, nije baš da je u pitanju Njujork tajms, zar ne? Nije baš tako sjajno. Grickam usnu i bacam pogled na članak. Deo mene očajnički želi da ga ignoriše, odbija da ga pročita iz principa. S druge strane...

Stvarno, kako mogu da odolim?

Radoznalo počinjem da čitam, mada nemam pojma ko je taj glumac. Niti je bitno. Samo želim da potvrdim da je članak loše napisan. Čim to utvrdim, prestajem. Što je, uverena sam, samo pitanje reda...

Hmmm. U stvari, uvod i nije tako loš. Ali nema veze, sigurna sam da je kasnije sve gore.

Samo što nije tako. Postaje sve bolje. Do trećeg pasusa, postajem iskreno impresionirana. Spajk svakako ima prepoznatljiv ton. Niti je previše emotivan u vezi teme niti ima preopširan stil; umesto toga, stvarno je dobro napisano. Pokazuje dobro razumevanje teme, poštovanje sagovornika i prilično je šarmantan.

Prokletstvo. Kakvo razočaranje. Stvarno sam htela da ga razapnem. Još gore, na nekim delovima je stvarno smešno, shvatam, cereći se sama za sebe na njegov komentar o tome da muškarci bolje izgledaju od žena u visokim potpeticama. Ko bi se toga setio? Obavestite medije. Spajk Hargrejvs ima dobar smisao za humor.

„Nešto smešno?”

Podižem pogled i vidim pisca lično kako se pojavljuje iza mojih leđa, držeći nešto što liči na veliki brendi.

„Hm, ne. Ne baš”, odgovaram odsečno, besna na sebe što me je uhvatio kako se smejem nečemu što je on napisao.

„Da li je to Dejli tajms?”

„Ne znam. Da li je?” lažem, praveći se da nisam primetila. Uz glasan zvuk gužvanja stranica, na brzinu zatvaram novine i guram ih pored kožnog jastučeta fotelje u pokušaju da se otarasim dokaza.

Spajk skreće pogled sa mene ka novinama. Zatim, bez reci, odlazi do kamina, naslanja se na okvir i, ljuljajući čašu, pažljivo proučava svoj brendi.

Bože, da li će sad samo da stoji tamo? Iznervirana što me prekida, dolazim u iskušenje da ustanem i odem. Ali me ponos sprečava. Ja sam prva došla, zašto ja da idem? I u svakom slučaju, kao što sam već rekla, okrenula sam novi list. Neću ga pustiti da me više nervira. Nastaviću kao da on nije tu. Tra-la-la...

Nonšalantno uzimam Gordost i predrasude. Tako, gde sam ono stala? Pregledam pasuse. O, da, tamo gde Darsi počinje da obraća pažnju na Elizabet:

Zauzeta posmatranjem kako gospodin Bingli posvećuje pažnju njenoj sestri, Elizabet nije ni sumnjala da i sama postaje predmet interesovanja u očima njegovog prijatelja. Gospodin Darsi joj je u početku dozvolio da bude lepa; posmatrao je bez divljenja na balu; a kada su se sledeći put sreli, gledao ju je samo da bi je kritikovao.

Hm, kao još neki koje poznajem. Još uvek sam ogorčena Spajkovim komentarima u vezi mene u autobusu juče.

Ali čim je stavio do znanja sebi i svojim prijateljima da ona jedva da ima lepu crtu lica, odmah je počeo da shvata da prelepi izraz njenih tamnih očiju izgleda neobično inteligentno. Ovo otkriće je pratilo nekoliko drugih, podjednako šokantnih. Mada je uočio svojim kritičkim pogledom više nego jednu nepravilnost savršene simetrije njenog oblika, bio je prisiljen da prizna da je njena figura bila svetla i prijatna za oko; i uprkos tome što je uočio da njeni maniri nisu bili maniri modernog sveta, bio je zapanjen njihovom razigranošću.

Spajk pročišćava grlo kao da nešto hoće da kaže, ali ja ne dižem pogled. Ako misli da sa mnom započne razgovor, može slobodno ponovo da razmisli.

Odlučno nastavljam da čitam.

Ovoga je bila savršeno nesvesna; za nju je on bio samo čovek koji nigde nije bio prijatan, i koji nju nije smatrao dovoljno lepom da bi sa njom igrao.

„Ti i ja smo ustali na levu nogu, je l' da?”

Na jedan kratak tvrdoglavi trenutak pomislim da se pretvaram da ga nisam čula, ali zatim se setim kako sam okrenula novi list. Moj zreli, složeni i bezgranično cool novi list.

Opušteno obeleživši stranu savijanjem ugla, zatvaram knjigu i podižem pogled.

Odmarajući bradu na ivici čaše, Spajk me netremice gleda svojim bledim plavim očima. Vrpoljim se pod reflektorima njegove pažnje.

„Na levu nogu?” ponavljam smireno.

„To je samo fraza”, objašnjava mi.

„Znam ja šta je to”, odgovaram besno.

Posmatrajući me, osmehne se kao da ga nešto zabavlja, otkrivajući iznenađujuće uredan niz belih zuba.

Mislim, za Engleza.

„Očigledno potiče iz starih vremena kada su ljudi verovali da spuštanje prvo leve noge na pod prilikom ustajanja iz kreveta donosi nesreću. Neverovatno, a? Kako sve ove fraze i reči koje danas koristimo imaju dugu istoriju.”

Bledo gledam u njega. Da li je on to fin?. Mislim, deluje iskreno ali ne mogu da budem sigurna.

„Interesantno”, izustim čvrsto.

Zapamti: Novi list, Emili. Novi list.

„Zar nije?” slaže se Spajk, izgleda ne primećujući moj sarkazam. „Mislim da sam delimično zbog toga postao novinar...” Zastaje i osmehuje se samouvereno. „Izvini, dosađujem ti, zar ne? Vidim tup pogled u tvojim očima i znam da misliš, Šta ovaj tip priča? Ali kada krenem ne umem da se zaustavim. Smatram da je engleski jezik fascinant. A ti?”

Teže je nego što sam mislila da ostanem ljuta na njega. Počinjem da shvatam da smo Spajk i ja sličniji nego što bih volela da bude. Osećajući kako se moj odbrambeni štit brzo spušta, na brzinu razmišljam da se upustim u

razgovor o književnosti i piscima i pisanju. A onda se setim. „Prilično dosadna... prosečnog izgleda... i Amerikanka.”

Momentalno se moj odbrambeni štit ponovo podiže.

„Ne bih znala”, odgovaram kiselo. „Ipak sam ja Amerikanka.”

Ako uopšte ima pojma na šta ciljam to ne pokazuje. „Ti ne misliš da pričamo istim jezikom?” pita me zainteresovano.

„Ne mislim.”

„Stvarno? Zašto?”

OK, sada bi bio pravi trenutak da se promeni tema, savetuje me glasić u mojoj glavi. Osim što je stvar u tome da ja nikada nisam slušala savete, pa čak ni svoje.

„Ja ne pričam ružne stvari o ljudima”, izleti mi.

Spajk se mršti i duboka pukotina mu podeli obrvu. Spremam se na besni, odbrambeni izliv. Pa on je počeo, pomislim pomalo detinjasto u sebi.

Ali to se ne dešava. Umesto toga, oluja prolazi i njegov bes se pretvara u zapanjujuće širok osmeh.

Mislila sam da nije sposoban za takav osmeh. On ljubi uglove njegovih očiju. Širi mu nozdrve i isteže usta da bi pokazao te njegove prave bele zube.

Aha, ali baš je onako kako sam i mislila, primećujem sa osećajem zadovoljstva. Sada mogu da mu vidim donje zube i primećujem da su krivi. Ne previše ali definitivno izazov za protetičara, odlučujem, pokušavajući da pronađem neki mali razlog da mi ne bude privlačan i shvatam da mi baš i ne ide. On je iritantno privlačan. Čak i sa ludo krivim donjim zubima.

„Prokletstvo, ti baš ne biraš reči, zar ne?” kaže, odmahujući glavom i češkajući izraslu bradu.

„Ti takođe”, odgovaram.

Posmatra me ne shvatajući.

„Juče. Bili smo u autobusu, a ti si pričao telefonom”, počinjem, osećajući se kao pravednica. „Bila sam u toaletu.”

On nabora čelo, pokušavajući da se seti. „Ne znam o čemu pričaš...” počinje, a zatim odjednom mu se glas izgubi. Odjednom mu osmeh nestaje sa lica i duboko uzdahne kroz zube. „E, jebiga.”

Izgleda tako prestrašeno da me obuhvata ogroman osećaj zadovoljstva. A onda - počinje da me hvata sumnja. Mislila sam da ću se osećati stvarno trijumfalno, ali, u stvari, nije mi uopšte super kad vidim kako mu je neprijatno. A što se tiče svog onog besa koji sam osećala prema njemu, čini se da je nestao a umesto toga... vrpeljim se pokušavajući da sredim misli. Da budem iskrena, nisam sigurna kako se osećam.

„Mislio sam da pričamo o članku u Dejli tajmsu. Video sam da ga čitaš kada sam ulazio.”

Osećam kako mi obrazu gore dok pokazuje na novine. Pokušala sam ali nisam uspela da ih sakrijem.

„Slušaj, znam da misliš da sam pravi kučkin sin...”

„E, sada pričamo istim jezikom”, ubacujem se napadno.

On ignoriše moj sarkazam. „Slušaj, mogu da objasnim. Pogrešno si me shvatila. Izvukla si iz konteksta. Nisam tako mislio, bio sam neraspoložen, posvađao sam se sa devojkom...”

„Ti? Imaš devojku?” rugam se, pretvarajući se da sam iznenađena.

Nastaje pauza i mogu da vidim kako jedva čeka da vrati udarac, ali umesto toga samo stegne vilicu i nastavlja: „Razgovarao sam sa prijateljem, samo sam se šalio, izmotavao se. Bilo je to u afektu. Tako radimo mi Britanci”, dodaje.

Izgleda očajno.

„Možda jesam Amerikanka, ali nisam glupa”, uzvraćam. „Samo prilično dosadna i prosečnog izgleda.”

Lice mu se grči.

„Za razliku od tvoje zgodne devojke Francuskinje”, izleće mi, i ne mogu da se zaustavim.

E, sranje, odakle je sad to izletelo? Zašto sam to rekla? Nije baš da je toliko zgodna, u svakom slučaju.

Pa dobro, nosi crveni karmin i šik rolku i šal. Pa šta?

Na trenutak Spajk deluje šokirano a onda shvati. „O, znači o tome se radi.” Ispravljajući ramena, deluje kao da ponovo nadolazi.

„Šta?”

„Ništa.”

„Ej...” Zaustavljam ga, ispruživši ruku. „Ne možeš sa mnom da se igraš te „ništa” igre. Ništa uvek znači nešto.”

„A ja se pitam zašto nikada nisam razumeo žene”, mrmlja uzimajući gutljaj brendija.

Gledam ga jednim od mojih zastrašujućih pogleda.

„Slušaj, hajde da zaboravimo sve, hoćeš?” predlaže.

Razmišljam o tome. Sekund.

„Ne, neću” tvrdoglavo odgovaram. Mada dok izgovaram to, znam da bi trebalo. Ali to mi je najveća mana, tvrdoglava sam kao mazga.

Okleva, kao da me procenjuje da li sam dovoljno ozbiljna. „OK, neka bude po tvome.” Sleže ramenima, kao da se predaje. „Ljubomorna si” kaže jednostavno.

„Ljubomorna?” prosikćem, osećajući kako me bes probada kao noževi po celom telu. „Na koga?”

„Na Emanuelu”, kaže kao da je to očigledno.

Moj mozak registruje dve misli istovremeno: (1) Ne samo da ona izgleda fenomenalno sa jarkim crvenim karminom koji moje zube čini žućkastima; izgleda moderno u šik rolkama i štrikanim Hermes šalovima, dok ja bauljam u H&M stvarima kao davljenica koja grabi bilo šta što sija, već je i njeno ime stvarno lepo i seksi i mnogo lepše od starog dosadnog Emili. (2) Ti arogantni jebeni seronjo.

Biram broj dva.

„Arogantni seronjo”, psujem.

Spajkova glava crveni, kao kad bokser primi udarac.

„Ni najmanje nisam ljubomorna na ženu koja mora da izlazi sa muškarcem koji nema ličnost, nema manire a nosi somotsku jaknu sa zakrpama na laktovima.”

Oboje bacamo pogled na njegovu jaknu.

„Ne dopadaju ti se zakrpe?”

Razoružava me njegovo nevino pitanje, ispuštajući bes iz mene kao da sam balon. Ja želim da budem besna. Imam pravo da budem besna. Ali iz nekog razloga, ne mogu da ostanem besna.

Gledajući njegovu jaknu, mrštim se. „Izgledaju kao da pripadaju Sajmonu i Garfanklu.”

Upija ovaj komentar. „Ja baš volim Sajmona i Garfankla”, kaže jednostavno.

„I ja”, priznajem.

Pogledi nam se susreću i on se osmehuje. Ja uzvraćam osmeh, mada nerado.

Nastaje pauza.

„Pa, kada mogu...”

„Hm, pretpostavljam...”

Oboje počinjemo da pričamo u isto vreme a zatim stajemo.

„Prvo ti”, pokazuje rukom.

„Ne, u redu je, samo izvoli.”

Sleže ramenima. „Pitao sam se kada ćeš mi ispričati o gospodinu Darsiju.

Njegovo pitanje me potpuno zatiče. Pokušavam da se ne odam ni trzajem lica, ali kao da je neko bacio teg od deset tona na mene.

„O meni i gospodinu Darsiju?” jedva izustim. E, sranje. Šta on to zna? Šta je video?

Spajk me radoznalo gleda. „Da, moram da te intervjuišem, za novine.”

„O, da, naravno.” Klimam glavom, osećajući olakšanje ali i pomalo se osećajući smešno.

„Sutra?”

Sva sam napeta, ali pokušavam da delujem opušteno. „Važi, kad god hoćeš.” Sležem ramenima kao nadurena tinejdžerka.

„Sad je na tebe red.”

„Molim?”

„Nešto si htela da kažeš...?”

Da sam danas ponovo sreća gospodina Darsija i da mi se stvarno dopada i da ne mogu da prestanem da razmišljam o njemu i - oh - mislim da ludim.

„Hm... ništa. Samo da je baš kasno.”

Pokušavam da sredim misli. Što je lakše reći nego uraditi kada vam misli lete kao lišće na oluji. Spajk. Emanuela. Gospodin Darsi. Spajk. Gospodin Darsi. Spajk. Gospodin Darsi. Gospodin Darsi. Gospodin Darsi.

Baš u tom trenutku, stari sat u susednoj sobi počinje nežno da otkucava. Spasilo me zvono.

„Au, ponoć. Trebalo bi da idem na spavanje.” Brzo otpetljivajući kolena, podižem se iz udobne kožne fotelje. „Pre nego što se pretvorim u bundevu”, dobacujem, pokušavajući da se našalim.

„A ja se pretvorim u princa na belom konju”, Spajk se setno osmehuje. Nesigurno ga gledam.

„To je bila šala”, dodaje.

„Očigledno”, odgovaram.

Nastaje pauza dok me jedan trenutak posmatra kao da razmišlja o nečemu ali ne mogu da ga provalim.

„Pa, onda, laku noć.”

„Da, laku noć.”

Nazdravlja mi čašom brendija i čudno maše. Sišla sam da pročistim misli, ali samo sam pogoršala situaciju.

Obuzima me zevanje i odjednom shvatam koliko sam umorna. Nije ni čudo što sam sva zbunjena.

Toliko sam umorna od vremenske razlike da jedva mogu da se setim kako se zovem. I privijajući knjigu na grudi, okrećem se i izlazim iz salona. Kada se naspavam, osećaću se mnogo bolje.

Poglavlje 14.

Sledeće jutro se budim kao potpuno nova osoba. Osvežena, puna energije i čiste glave. Jučerašnji dan deluje kao san. Čula sam da vremenska razlika može čoveku svašta da uradi: jednom sam pročitala kako je jedna Engleskinja skinula odeću na aerodromu Hitrou i napala nekog poslovnog čoveka zahtevajući seks zbog toga što je, kako je njen advokat rekao u njenu odbranu, putovala petnaest sati bez sna iz Singapura - i pomislila sam kako je to sramno. Ali susret sa gospodinom Darsijem? Stvarno.

Odjavljujemo se iz hotela nakon doručka (posle jučerašnje katastrofe, biram bezbedniju opciju i naručujem kontinentalni doručak) i krećemo za Bat. Dan je divan. Sa tankim mrazom, fenomenalnim plavim nebom i suncem. Dan koji vas skoro natera da počnete da pevušite o braon paketima uvezanim konopcem. Pa, skoro.

Naslanjam se na prozor autobusa i gledam kako promiče drveće, redovi žbunja i sela, koja deluju kao da se završavaju pre nego što počnu ona sa smešnim imenima kao Gornja Knedla - ili nešto tako. Još uvek ne mogu da shvatim kako je Engleska tako drugačija od Amerike, sa širokim predgrađima, pravim putevima i ogromnim horizontom. Ovde je sve minijaturno, sa uzanim vijugavim putevima, slepim čoškovima (još uvek pokušavam da se naviknem na vožnju levom stranom a da mi se želudac ne podigne do grla), ispresecanim poljima i crkvenim kulama. Sve je tako lepo.

Lepo. To je tako neubedljiva reč. Samo što stvarno ne mogu da se setim boljeg načina da sve ovo opišem. Nakon haosa i betona Njujorka, ovde je sve tako uredno i čisto i, pa jednostavno, lepo. Mislim, pogledajte samo te slatke male ovce raštrkane na polju. I onu malu pticu tamo sa crvenim grudima. U stvari, da li je to crvendać? Gledam ga širom otvorenih očiju dok polako

prolazimo. Isuse. Nikada nisam videla crvendaća uživo, samo na božićnim čestitkama.

Bože, slušajte me samo. Pomislili biste da nikada ranije nisam videla prirodu, a u stvari sam bila na Havajima, i u Meksiku, i na kampovanju u Montani. (OK, pa nisam baš kampovala, bila sam u kolibi jednog mog prijatelja, ali nije bilo kupatila i spavala sam u vreći.) Ali ovo je drugačije. Udaljena sam od Njujorka samo pet hiljada milja, ali se osećam kao da sam milionima milja udaljena od svog života u Njujorku. I sa svakom miljom koju autobus prelazi osećam se kao da se sve više udaljavam, kao da ulazim u potpuno novi svet.

Dok zurim kroz prozor, osmeh se sneno sam pojavi na mojim usnama. Čoveče, baš mi je trebao ovaj odmor.

Stigavši u Bat malo kasnije, otkrivam scenu koja kao da je izašla iz Dikensove Božićne priče. Plavo nebo je pobeležilo i počeo je lagano da pada sneg. Na velikim popločanim trgovima prodavci peku kestenje i prodaju kuvano vino, nizovi lampica razapeti su između staromodnih bandera a radnje su ukrasile svoje izloge sjajnim niskama srebrnih i zlatnih traka.

Kunem se, svakog trenutka očekujem da Mali Tim prođe na svojim štakama.

Naš autobus je previše širok za uzane sporedne ulice, tako da silazimo i kotrljamo svoje kofere poslednjih nekoliko stotina popločanih metara do hotela, gradske kuće iz vremena kraljeva Džordža, sa lažnim snegom živahno naprskanim u ćoškovima prozora.

„Oh, zar nije divno“, kažu uglas Rupinda, Mejvi i Hilari dok ulazimo u predvorje hotela, gde nas dočekuje jelka toliko načičkana kuglama i trakama da izgleda kao da će se svakog trenutka srušiti.

„Ako volite nešto ovakvo“, kaže Rouz zajedljivo.

Brzo shvatam da je Rouz pomalo snob i nikada nema lepu reč za nešto. OK, slažem se, ta jelka neće baš osvojiti nagradu za stil, ali ona je pomalo džangrizava. Šta bi sa prazničnim raspoloženjem?

Umesto toga, sa negodovanjem na licu, ona posvećuje pažnju jednom udaljenom zidu, koji je pokriven potpisanim fotografijama poznatih ličnosti

koje su ovde odsedale. Odjednom se oraspoloži. „Oh, pogledajte, eno moje drage prijateljice leđi Džudi“, kaže glasno, pokazujući na fotografiju Džudi Denč.

Ali niko je ne sluša. Još uvek su zauzeti cvrkutanjem oko jelke, dok Hilari objašnjava grupi kako da spreče opadanje iglica uz pomoć laka za kosu.

„Samo bogato poprskate nekoliko puta čim je kupite - ne onim jakim, već slabijim lakom. Obavezno koristite slabiji.“

„Ona je bila moja učenica, znate“, pokušava Rouz ponovo, samo ovog puta glasnije.

Spuštajući se na malu cvetnu sofu pored recepcije, posmatram je. Stoji izdvojena od ostalih dama u svojoj dugoj bundi, koja izgleda kao da priliči Eskimima, i sa previše karmina, deluje prilično tužno.

Pomalo je žalim.

„Au, stvarno? To je stvarno cool, gospođice Berman“, kaže Spajk, spašavajući je.

Kao da je neko uperio reflektor u nju. Rouz se uz pomoć njegove pažnje transformiše, osmehujući se uzbuđeno i pretvarajući se da je iznenađena što je neko čuo.

„Nije da se hvalim, naravno“, dodaje pretvarajući se da je skromna.

„Naravno“, Spajk klima glavom odobravajući. Odlazeći do nje, on gura ruke u džepove, mršti čelo i gleda zid. „Moraju staviti i vašu sliku ovde“, kaže nakon nekoliko trenutaka.

Oduševljenje preplavljuje Rouzino napuderisano lice, ali ona brzo pokušava da ga prikrije. „Oh, stvarno ste srce.“ Smeje se kao devojčica i stavlja ruku optočenu dijamantima na grudi. „Ali, prošlo je dosta vremena otkako sam hodala daskama...“

Dok posmatram kako Spajk ćaska sa Rouz, osećam kako moj stav prema njemu smekšava. To je bilo ljubazno od njega. Nije morao to da radi.

„Gluposti“, kaže sada odlučno. „Mislim da bi voleli da vas imaju ovde na zidu.“

Možda sam ga pregrubo procenila. Prvi utisak i tako to. Možda i nije toliko loš kao što sam mislila.

Mada, kad smo već kod toga, ne bi trebalo da zadirkuje Rouz oko kačenja njene slike na zidu.

„Oh... mais non... mais non...” Buni se Rouz. Zabacujući glavu kao znak skromnosti, krije se iza kose - na otprilike sekund - a zatim ponovo podiže pogled. „Stvarno mislite?” Njene oči sijaju od uzbuđenja.

„O, da. Definitivno.”

„Pa, mislim da bih mogla imati neku crno-belu fotografiju negde”, povinuje se, pokušavajući da zvuči opušteno, dok istovremeno otkopčava svoju Luj Viton tašnu i, bez preturanja, vadi fasciklu od krokodilske kože.

Glumi iznenađenost. „Ma, nemoguće. Baš imam neke sa sobom.”

„O, kakva slučajnost”, kaže Spajk udovoljavajući joj. Baca pogled ka meni i vidi da ga gledam. Uprkos tome što ne želim, moram da se nasmejem.

„Mada su to samo neke slučajno snimljene”, kaže kao da ih osuđuje dok vadi nekoliko velikih, sjajnih, crno-belih fotografija. „Nisu baš laskave...”

„Sumnjam da neka vaša slika može biti loša, gospođice Berman”, kaže Spajk.

Rouz crveni.

„Dajte da pogledamo.”

„Pa, ako baš insistirate”, uzdiše, pružajući mu fotografije bez pogovora.

„Molim vas za malo pažnje...”

Udubljena u posmatranje Spajka i Rouz, skoro da sam zaboravila sve ostale, ali sada se okrećem da pogledam gospođicu Stin, našeg vođu puta. Energično obilazeći predvorje, pokušava sve da okupi kao pas ovčar.

„Prtljag ostavite ovde, neko će se pobrinuti za to”, daje nam instrukcije. „A sada, ako biste pošli za mnom, krenućemo u kratku šetnju do bivšeg doma Džejn Ostin u Sidni plejsu broj 4.”

Izvlačeći se iz sofe, bacam pogled ka Spajku. Ali on više nije tamo. Samo Rouz koja priča svoju priču o Džudi Denč nikome određenom.

„...tako sam joj rekla 'Džudi draga, ne brini ako zabrljaš tekst. To se dešava i najboljima i naravno da je bila veoma zahvalna zbog toga što sam ja bila, kao što znate, veoma poznata pozorišna glumica u ono vreme... u stvari, hotel će okačiti moju potpisanu fotografiju na zid...”

Prokletstvo. Toga sam se i bojala. Sada je Rouz sva puna nade.

A Spajka nema na vidiku. Očigledno mu je dosadilo da joj udovoljava i sada je nestao da radi svoje intervju. Osećam nalet besa. Sve je njemu šala i uvek na tuđ račun.

Jadna Rouz, biće tako razočarana, pomislim, okrećući se ka njoj i osmehujući se veselo. „Kakva neverovatna priča! Pričajte mi još.” I ruku pod ruku sa njom, slušam kako počinje da priča još jednu anegdotu - ovog puta o Talulahu Bankhedu i tome kako su se napili zajedno - dok prolazimo kroz predvorje hotela i izlazimo na ulicu.

Nekoliko sati kasnije i meni je dosta turističkih lokacija.

Bat je stvarno pun neverovatne istorije i arhitekture i ima toliko toga za videti. Pre svega kuća Džejn Ostin i predavanje njenog sadašnjeg vlasnika, zatim čuvena kupatila, pa čajdžinice iz doba regenta i konačno Centar Džejn Ostin. Što je sve veoma interesantno i fascinantno u početku, ali onda postajem pomalo, pa - ophrvana bi bio jedan od načina da to objasnim.

Smorena bi bio drugi.

„A ovde imamo retku kolekciju originalnih goblena sa ukrštenim šavovima, kao što se radilo krajem 1700-ih...”

Ne želim da me pogrešno shvatite. Ja volim arhitekturu i istoriju do određene mere, ali postoji granica koliko jedna devojka može da svari toga pre ručka. Plus, umireni od želje da pronađem staru tradicionalnu englesku knjižaru, kao i da istražim neke od onih cool radnjica koje sam snimila ranije.

Ušuškane u malim popločanim ulicama, izgleda da prodaju svašta: od starog nameštaja, preko ručno napravljenih kancelarijskih potrepština, do onih neverovatnih svetiljki u obliku čajnika koje možete da okačite u bašti.

Nije baš da imam baštu, i verovatno su papreno skupe kao i sve radnje sa potpisom autora. Ali ipak, stvarno su slatke...

To vam je stvar kod mene. Ja možda ne kupujem odeću, ali svakako nadoknadim kupovinom drugih stvari.

Šetajući besciljno po jednoj radnji sa suvenirima, osećam potrebu da potrošim nešto para. Ovo mi je već treći dan na odmoru i još uvek nisam ništa

kupila a kreditna kartica me žulja u džepu. Prelistavam nekoliko vodiča i bacam pogled po različitim policama i odeljcima. Jastučići za vez, uzorci za goblene, nojevo pero za pisanje, sapuni gospodina Darsija (možete li da verujete?), broševi od kamenja... zabavljam se idejom da kupim broš od kamena za Stelu pošto sam sigurna da sam pročitala negde da je viktorijanski stil novi *boho*. Ili je beše *boho* novi viktorijanski?

O, bože, ne mogu da se setim.

Ugledam štender sa razglednicama. E, to je mnogo bezbednija opcija. Počinjem polako da ga okrećem, posmatrajući različite razglednice. O, pogledaj, ova je dobra. Pomislim da je pošaljem roditeljima ali onda zastanem. Neće biti kod kuće, zar ne? Osećam nešto kao razočaranje, ali brzo odbacujem tu misao. I ovako moja mama nikada nije bila od onih koje kače razglednice na frižider, čak ni crteže kada smo bili deca. Nema sumnje da bi se samo izgubila ispod gomile pošte koju moraju da otvore kada se vrate sa puta. U svakom slupaju, nema veze, poslaću je gospodinu Mekenziju umesto njima - sigurna sam da će mu biti drago. I uzeću jednu za tetku Džen, pomislim, okrenuvši štender sa razglednicama.

Ali on se vraća.

Ponovo ga okrećem. Ostaje tako nekoliko sekundi, ali onda se polako okrene nadesno. Ha! - Mora da je neko sa druge strane. Nežno, ali čvrsto, ponovo ga pomeram gde je bio i nastavljam da pregledam razglednice. Hm, ova je baš lepa.

Ponovo se okreće.

Ovog puta se osećam besno. Guram štender nazad, samo ovog puta jače. Tako, to bi trebalo da bude to, pomislim pobeđnički. Ali on se odmah vraća. Buljim besno u njega. Stvarno, ljudi su ponekad tako nepristojni. Grabim štender, ali sada neće da se pomeri. Nastaje prava mala borba. „Izvinite...” izustim uz snažno cimanje, „ali ja sam prva gledala...”

Odjednom neko pušta štender i on počinje da se vrti besno, samo što ne padne sa postolja... kada se pojavi lik. To je Spajk.

„O, to si ti.” Mrko ga pogledam.

Nosi vunenu kapu i žvaće crvenu lizalicu od sladića. Gleda me na trenutak, zatim podiže razglednicu i maše njom kao malom belom zastavom. „Ova je dobra”

Bacam pogled. Na njoj je slika Metjua Mekfadena u ulozi gospodina Darsija. Divan je, ali ipak, nije ni do kolena mom gospodinu Darsiju.

„Znaš, moram da kažem, jednostavno ne vidim oko čega tolika frka”, mrmlja Spajk, podižući obrvu i posmatrajući razglednicu.

Osmehujem se. Da li ja to osećam ljubomoru u njegovom glasu? „Pa, ne vidiš, naravno. Ti si muškarac.” Sležem ramenima.

„Šta? Ti se slažeš sa svim onim ženama u anketi? On je i tvoj idealni muškarac?”

„Aha.” Klimam glavom. Osećam kako ću pući od one velike tajne koju ne mogu nikome da kažem.

„Zaljubljena sam u njega otkako znam za sebe.”

„Teško je boriti se sa tim, a?”

„U kom smislu?”

„Nama običnim momcima”, kaže, srčući lizalicu. „Nikada nećemo moći to da dosegne, zar ne? Kao i u svemu ostalom. Stvarnost je uvek mnogo više razočaravajuća od fantazije.”

Gledam Spajkovu neuglednu figuru. U njegovom slučaju to je definitivno istina.

„I ja sam takav. Moja prva ljubav je bila Beti Blu. Obožavao sam je. Strastvena, seksi, Francuskinja. Obične devojke nisu mogle da se takmiče sa njom. Ali u stvarnosti, da li stvarno želim da izlazim sa luđakinjom koja je sebi iskopala oko?”

Smejem se, ne mogavši da odolim.

„Veruj mi”, nastavlja, „strastvena afera sa seksi Francuskinjom možda deluje super na filmu, ali u stvarnosti nema ničeg seksi u stalnim svađama i polomljenom posuđu.”

„Deluje kao da pričaš iz sopstvenog iskustva”, ubacujem, prisećajući se njegove svađe sa devojkom na parkingu.

„Emanuela je polomila sve tanjire u stanu. Sada moram da jedem iz papirnih.“ Osmehuje se tužno, ali stičem utisak da se ne šali. I delovala je kao da ima lošu narav. „Ne, ono što ja stvarno želim je neko sa kim mogu da porazgovaram, ko će mi pomoći da rešavam ukrštene reci u Dejli tajmsu, ko će se smeјati moјim usranim šalama i deliti istu strast kao i ja prema kauboјskim filmovima.“

„Pa zašto onda ne izađeš sa takvom devoјkom?“

„Eto ideје“, każe, nаginjući glavu na jednu stranu kao da razmišlja o tome. „Neću. Mođda zato što je takva devoјka stvarna. A to bi značilo da budem u pravoј vezi“, każe, nаglašavajući red i prevrćući očima prestravljeno. „Nisam siguran da sam spreman. Da budem iskren, mislim da me to plaši.“ Smeје se posramljeno.

„Šta? Više od tanjira koji lete ka tebi?“

„Da.“ Klima glavom. „Uvek mogu da pokušam da izbegnem tanjire. Emanuela loše gada.“

Osmehuje se i gleda me na način kao da bi nešto trebalo da kažem, ali njegova iskrenost o njegovoj vezi me je zapanјila. Nisam to očekivala.

Nastaje pauza i, osetivši se čudno, okrećem se ponovo ka polici sa razglednicama i nastavlјam da biram. Kraјičkom oka vidim Spajka kako me pažljivo proučava.

„Mogu li nešto da te pitam?“ pita me nakon јednog trenutka.

Oprezno podižem pogled ka njemu. „Da li je za tvoј članak?“

„Ne, samo sam radoznao.“ Mućeći se da odgrize komadić lizalice, gura je pod kutnjake i jako povlači.

„U vezi čega?“

„U vezi toga zašto devoјka poput tebe provodi Novu godinu sama na književnom putovanјu.“ Počinje da lomi crvenu lizalicu zubima.

„Devoјka poput mene?“

OK, malo zauzimam odbrambeni stav, ali ko me krivi? Do sada sam bila „prilično dosadna“ i „prosečnog izgleda“.

„Ne, nisam mislio tako... mislio sam...“ Odustaje i uzdiše. „Nemoј mi reći. I ti si novinarka koja piše članak.“

Oprezno ga posmatram a onda odlučujem da ga ne zavlačim. „Vodim knjižaru u Njujorku“, kažem pokušavajući da ne zvučim ponosno.

„Prokletstvo, to je sjajno“, kaže Spajk sa divljenjem.

Osećam zadovoljstvo ali ga ne puštani da primeti. „I videla sam oglas i...“ prekidam. U stvari, sada kad malo bolje razmislim, ne želim stvarno da priznam kako sam dospela ovde. Kako sam se zaklela da neću više ništa da imam sa muškarcima nakon poslednjeg katastrofalnog sastanka na kom sam bila i zakazala ovo putovanje impulsivno da ne bih morala da idem na odmor sa klubom 18-30 gde bih bez sumnje morala da upoznam puno muškaraca i učestvujem u takmičenju za mis mokre majice. „Mislila sam da zvuči interesantno“, kažem jednostavno.

Gleda me kao što me je Stela gledala.

„Krivica mojih roditelja. Oni su pravi knjiški moljci. Otud moje ime: Emili Bronte Hemingvej Olbrajt.“

„Au“, šokiran je.

„Znam. Malo je previše, zar ne?“

„Pa, nije tako loše kao moje.“

Radoznalo ga pogledam.

„Napoleon Cezar Nelson Hargrejvs“ ispaljuje, ozbiljnog lica. „Moj otac je bio u mornarici. Bio je opsednut vođama.“ Odgriza još jedan komad lizalice.

„Naravno.“ Klimam glavom pokušavajući da sprečim usta da se razvuku u osmeh. „Morao je biti, sa takvim imenom.“

„Aha“, žvaće Spajk.

„Pa, reci mi. Kako si dobio nadimak Spajk?“ pitam, čikajući ga.

„U stvari, baš čudno što pitaš“ odgovara neiznenađeno.

„Je l' da?“ Sprečavam kikotanje.

„To je, hm... ime bitke“, odgovara a lice mu je potpuno ozbiljno.

„Spajkova bitka.“

„O, misliš na čuvenu Spajkovu bitku.“ Klimam glavom, prihvatajući igru.

„Čula si za nju?“ pita, dok mu oči cakle.

„O, da, veoma je poznata u Americi.” Ozbiljno potvrđujem. Nastaje pauza a zatim: „Nego reci mi, oko čega su se beše borili?”

„Hm...” Zatvara jedno oko kao da duboko razmišlja. „Mislim da su bile u pitanju razglednice.”

„A, da, zaboravila sam.” Izustim. „Razglednice.”

Nakratko nam se susretnu pogledi i uprkos ozbiljnim licima između nas se osetila zabava.

„Kad smo već kod toga. U pravu si.”

„Jesam?” Izgleda iznenađeno.

„Da, ta je baš dobra razglednica.” I otevši mu razglednicu iz ruke, okrećem se i krećem ka kasi.

Spajkova bitka, ma da. Leđima okrenuta, prasnem u smeh. To je ono što me stvarno nervira kod Spajka. Ume da bude nekako sladak kada hoće.

Poglavlje 15.

Dragi gospodine Mekenzi,

*Evo me u Batu u Engleskoj, domu jedne od naših najprodavanijih autorki!
Super se provodim. Volela bih...*

Sranje. Ne mogu šefu da napišem „Volela bih da ste ovde”, je l’ da? Ne bih volela da je ovde. I pored toga što je slatki starac sa dobrim ukusom za kravate i nije uopšte kao pravi šef. Precrtam taj deo i pišem:

Dopalo bi vam se ovde. Nadam se da je u radnji sve OK.

Kada pomislim na radnju, osećam zrnice brige. Ta radnja mi je kao dete. Pre nego što sam krenula, napisala sam gomilu podsetnika i polepila ih svuda, zajedno sa spiskom mojih brojeva telefona u slučaju da mu zatrebam, ali ipak...

Emili, prekini da paničiš. To je samo knjižara. Šta može da bude tako hitno, zaboga? Da se rasprodaju svi primerci knjige Ti mu se baš ne dopadaš?

U stvari, to se i desilo jednom i morala sam da se bakćem sa radnjom punom iritiranih žena, ali od tada uvek imam gomilu primeraka u magacinu. U svakom slučaju, sve će biti u redu.

Grickajući olovku, ponovo gledam razglednicu. Još uvek ima dosta mesta za pisanje. Padam u agoniju.

Bože, nikada ne znam šta da napišem. Uvek želim da zvučim mudro i interesantno, a uvek napišem nešto očigledno. Kao na primer „Evo me u Batu u Engleskoj” kada je baš očigledno da sam ovde, pošto to piše na razglednici. Dižem ruke.

VRACATI SE UBRZO!

(Pišem velikim slovima i podvlačim taj deo dva puta.)

Pozdrav, Emili

„Izvoli, dušo.”

Vreme je za ručak i sedim na prvom spratu prijatnog, tradicionalnog kafea, ušuškana u ćošku sa tapetama sa ispupčenim šarama. Gledam konobaricu koja drži tanjir pun debelog, grubo sečenog krompira, zlatni komad bakalara i nešto što je na meniju fascinantno opisano kao „kaša od graška”.

„Riba i krompirići?”

Moj stomak glasno potvrđuje. „Mm, da molim.”

Na brzinu sklanjam razglednice da bih joj napravila mesta, i ona spušta tanjir ispred mene, zajedno sa velikom plastičnom flašom kečapa i bočicom nečega što se zove Sarsonovo sirće, a zatim odlazi uz zvuk šuškanja dok joj se butine taru o najlonsku podsuknju.

Duboko udahnem. Od samog mirisa kreće mi voda na usta i odjednom shvatam koliko sam gladna.

Njam, čuveni engleski specijalitet riba i krompirići.

Odmotavajući viljušku i nož iz papirne salvete, gladno posmatram tanjir. Pa, bilo bi nepristojno ne probati nacionalni specijalitet, zar ne?

Istiskam gomilu kečapa na tanjir. Neverovatna stvar kod odlaska na odmor je to što, kada su u pitanju kalorije, kao da ste izašli iz zatvora. Kao novac na aerodromu. To nije pravi novac, kao što ovo nisu prave kalorije.

Uz nečujno zahvaljivanje što sada nisam Stela i ne moram da se uvlačim u maleni bikini, odbacujem viljušku i prstima uzimam krompirić. Jer to je jedini pravi način da se jedu krompirići, zar ne? Vreo je i gore mi usta, ali nastavljam. To su pravi krompirići, veliki i debeli, a ne onaj mršavi pomfrit kod nas.

„Izgleda da uživaš?”

Okrećem se bočno i odjednom vidim Ernija koji sedi preko puta mene za susednim stolom. Nosi kariranu košulju, rukava zavrnutih tako da mu se vidi istetovirana podlaktica i čita novine.

„Mm... hm.” Uspevam samo da promrmljam, pošto su mi usta puna vrelih krompirića.

Erni se smeje. „Shvatiću to kao potvrđan odgovor.”

Završavam sa žvakanjem i gutam. „Izvinite, bilo je previše ukusno da bih čekala.”

„Kladim se da jeste.” Klima glavom. „Bojim se da mi je doktor zabranio da prilazim ribi i krompirićima”, žali se i miluje svoj karirani stomak sa određenim ponosom. „Ja sam naručio pečeni krompir, tunjevinu i kukuruz šećerac. Bez putera.”

Gledam ga sažaljivo.

„Bože, taj krompir zaista miriše prokletu dobro.”

„Hoćeš jedan?”

Okleva trenutak. „Ma hajde”, šapuće. „Jedan me neće ubiti, zar ne?”

U tom trenutku stiže njegov pečeni krompir sa tunjevinom. Čak i sa živahnim garnirungom od povrća, ipak deluje stvarno dosadno. Gledam Ernija kako baca pogled na tanjir, vidim kako njegovo rumeno lice bleedi i rezigniranost se pojavljuje u njegovim očima.

„Hej, zašto mi se ne pridružiš?” veselo predlažem. „Možeš da ukradeš koji krompirić. I ovako je to previše za mene, a na taj način se ne računa.”

„Kako to misliš?” pita, podignuvši čupavu obrvu.

„O, pa to je stari ženski trik” poveravam mu, pomerajući se da mu napravim mesta i grabeći pribor za jelo sa njegovog stola. „Ti naručiš salatu a nateraš dečka da naruči pomfrit. A zatim sve vreme kradeš pomfrit iz njegovog tanjira dok ne nestane. Ali to je OK, ne moraš da osećaš krivicu. Ti si samo naručila salatu.”

Erni se osmehuje. „Moraću da zapamtim to.”

„O, da, to je super. I može da se primeni i na druge stvari. Desert u restoranu... kokice u bioskopu... hotdog na utakmici...” Odgurnuvši njegov

pečeni krompir, pomeram svoj tanjir sa ribom i krompirićima na sredinu stola tako da možemo da delimo. „To je super.“

Erni se smeje. „Pa, je l' ti to radiš sa svojim dečkom u Americi?“

„O, ne.“ Odmahujem glavom. „Nemam dečka. Sama sam.“

Uzimam kašiku kaše od graška. Ima ukus kao meksički prženi pasulj. Samo je zeleno.

Da budem iskrena, ne dopada mi se;

S druge strane, Erniju se izgleda sviđa. „Ma daj!“

Smejem se. „Znam. Neverovatno, zar ne?“ ironična sam.

Ubacivši punu kašiku graška u usta, Erni se oblizuje. „Kladim se da moraš da se braniš od njih.“

U glavi mi se javlja slika od pre nekoliko nedelja kako stojim na trotoaru u Njujorku dok Džon, arhitekta, pokušava da mi zabije jezik u usta. „Na neki način.“ Uzimam zalogaj ribe i nudim komad Erniju. Fenomenalna je. Nekoliko trenutaka jedemo u tišini.

„Nema nekog na koga si bacila oko?“

Osećam grč u stomaku dok mislim na zgodnog stranca u Vinčesterskoj katedrali. Moj gospodin Darsi.

„U stvari, ima“, kažem, pokušavajući da ne pocrvenim ali mi se to ipak l dešava.

„Šta? U Americi?“

„Ne, upoznala sam ga ovde, na putovanju.“

Ernijevo lice odjednom prebledi i osmeh mu se izgubi.

„Hm, pa, budi pažljiva“, upozorava me.

„Zašto?“ smejem se i odjednom shvatam da je mrtav ozbiljan. „Erni?“

On sklanja pogled i ne želi da nam se pogledi sretnu. „Ma, ništa“, promrmlja.

„Reci mi, šta?“ uporna sam.

Okleva na trenutak a zatim uzdiše. „Nije šta, nego ko.“

Gledam ga zbunjeno.

„Slušaj, ne bi trebalo ništa da kažem, ali ne bih voleo da budeš povređena.“

Opuštam se. O, znači to je, opet ta stara priča o slomljenim srcima i starijima i učenju iz njihovog iskustva.

„Mislim, fizički povređena...”

Ispada mi viljuška iz usta. Da lije upravo rekao fizički povređena? Jebiga. Nemoj samo da mi kažeš da je među nama ubica ili nešto slično. Odjednom pomislim na gospodina Darsija. Ne, sigurno da ne.

„O kome pričaš?” kažem tiho, naginjući se ka njemu preko stola.

„Pa, o Spajku Hargrejsu, naravno”, kaže Erni mršteći se.

Ne znam da li da osetim olakšanje ili užas.

„Spajk Hargrejs”, ponavljam u neverici. Na delić sekunde skoro da poverujem, a onda prasnem u smeh na samu pomisao. „Ne, pogrešno si shvatio. Znam da ume da bude seronja ali...”

„Mene je udario jednom.”

„Udario je tebe!” jedva izustim.

„Polomio mi nos.”

„Polomio ti je nos!”

Ne samo da sam potpuno šokirana što ovo čujem, nego me je izgleda i moć govora napustila i sve što umem je da, piskavo i kao da me dave, ponavljam Ernijeve reci.

„Bilo je to pre pet godina, ali još uvek imam problema sa disanjem...”

Oh. Moj. Bože. Buljim u Ernija preko stola dok on stavlja palac na jednu pa na drugu nozdrvu da mi pokaže kako mu je septum bespovratno oštećen, i pored dve operacije, ali je njegov glas postao poput nejasne buke, kao da sam ispod vode, i sve što mogu da čujem je glasno lupanje svog srca.

Spajk je udario Ernija.

Finog, veselog, starog Ernija koji jede sendviče sa slaninom i pored zabrane doktora, vozi brzinom od oko četrdeset kilometara na sat i koji mi je pokazao slike svojih unuka. Misli mi lutaju.

„Ali zašto?” uspevam konačno da izustim.

Usred grafičkog opisa svoje rinoplastike, Erni me zapanjeno pogleda.

„Zar ti nije rekao?”

„Ne, nije.”

„Izlazio sam sa njegovom majkom.”

Iznenadenje za iznenadenjem, sve veće i jače. Naginjem se preko ribe i krompirića.

„Njegovom majkom?” ponavljam.

Sranje. Opet to radim.

„Radio sam kao vozač u Dejli tajmsu, tako sam upoznao Ajris. Dolazila je nekoliko puta da poseti sina, i počeli smo da ćaskamo i pa...” glas mu se gubi. „Jako smo se voleli.” Vidi kako ga zapanjeno gledam i, očigledno pogrešno tumačeći moja otvorena usta i širom razrogačene oči, dodaje: „Ljudi mojih godina još uvek mogu da se zaljube, znaš.”

„Naravno”, kažem brzo.

„Čovek ne prestaje da bude romantičan samo zato što dođe u moje godine”, kaže tužno.

„Znam, i ja sam romantična”, prozborim u znak solidarnosti. „Moja prijateljica Stela me čak zove beznadežnom romantičarkom.”

Erni se jedva osmehne. Ne znam šta se desilo, ali izgleda kao da se odjednom smanjio u svojoj kariranoj košulji a njegove oči izgledaju sumnjivo vlažne.

„A onda je njen sin odlučio da ja nisam dovoljno dobar za nju.”

Odjednom stvarno pobesnim. „Bože. Kako se usuđuje!” vičem, ispuštajući nož i viljušku. Sumnjala sam da je Spajk snob, ali ovo? Ovo je mnogo gore nego što sam mislila. Odjednom shvatam zašto je

Mejvi promenila raspoloženje nakon što je razgovarala sa njim. Nije ni čudo što je izgledala onako.

Samo bog zna šta joj je Spajk rekao za Ernija. „Nisam imala pojma. Kakav skot”, tiho izustim.

Erni pažljivo žvaće veliki zalogaj pečenog krompira i tunjevine.

„Rekao mi je da joj ne prilazim, ili...”

„Pretio ti je?” zblanuta sam. Ovo postaje sve gore.

„Ali nisam mogao. Voleo sam je. Tada me je udario.”

„Šta? Nisi ga provocirao?”

„Pa, mislim da sam ga isprovocirao time što sam bio zaljubljen u Ajris.”

Ne mogu da verujem. Ovo je užasno. Prebiti nekoga zato što je zaljubljen? Imam želju da i sama udarim Spajka Nasilnika Hargrejsa. A verujte mi, ja nisam nasilna osoba. Ne mogu čak ni da ubijem pauka koji živi već godinu i po dana u mom kupatilu i plaši me svaki put kada uđem pod tuš.

„Isprovocirao? Naravno da nisi!” vičem. „Kladim se da je bio ljubomoran zbog pažnje koju ti je njegova mama posvećivala.”

„Pretpostavljam da je samo štitio majku”, Erni kaže ljubazno.

Odjednom mi se još više dopada.

„Postoji razlika između zaštite i nasilništva”, odlučna sam, „Možeš otac da mu budeš.”

„Pa, ne baš...”

„A i prilično je krupan... i koristi nasilje.”

Erni samo klima glavom bez reci.

„To je odvratno.”

Izgovorivši neke ružne reci, zavaljujem se u stolici, posmatrajući Ernija kako jede svoj pečeni krompir i pokušavajući da obradim ove nove informacije u glavi. Kad pomislim da sam bila fina prema njemu.

Sve žene u grupi misle da je tako fin, ali zamislite šta bi pomislile kada bi znale ovo!

„Da li je Ajris ikada saznala?”

„Ne.” Erni odmahuje glavom. „Nisam joj rekao. Nisam želeo da loše misli o svom sinu, da ga se stidi. Previše sam je voleo da bih to uradio.”

Bože, Erni je tako dobar čovek. Ovo je srceparajuće.

„Izmislio sam neki izgovor kako se selim i kako sam dobio novi posao kao vozač autobusa. Pa, tamo nisam mogao da ostanem, zar ne?” Brišući tanjir komadom hleba, on podiže pogled i uzdahne. „U stvari, do sada nikome nisam ispričao ovu priču - nisam želeo da niko sazna, da Ajris slučajno ne dozna. Ali, kada sam ponovo video Spajka, pa...” prekida i odmahuje glavom, „mislio sam da bi trebalo da te upozorim, u slučaju da razmišljaš da se upustiš u vezu s njim...”

„O, ne. Bože sačuvaj”, bunim se, zadrhtavši.

„Ako nemaš ništa protiv, da li bi ovo moglo da ostane između nas? Ne bih voleo da Ajris slučajno sazna - bila bi očajna. A ne želim neke probleme sa njenim sinom...” završava, delujući zabrinuto.

„Naravno da neću reći ni reč”, obećavam. Pružajući se preko stola, stiskam njegovu grubu ruku. „Žao mi je, Erni.”

„Znam.”

Posmatram starca koji sedi naspram mene. Šokirana sam. Do krajnjih granica. Nikada nisam čula tako užasnu priču. Ne znam šta da kažem. Zatečena sam.

„Ne jedeš to, dušo?” Odjednom se ponovo pojavljuje konobarica, gledajući me upitno svojim licem sa rumenim obrazima.

Bacam pogled na svoj ručak. Tanjir ribe i krompirića stoji hladan i praktično netaknut na stolu. Kaša od graška se stegla. Zbog svega što se upravo desilo, zaboravila sam na ručak.

„Hm, ne... hvala”, uspevam da progovorim. „Izgleda da sam izgubila apetit.”

Odjednom mi restoran deluje zagušljivo i klaustrofobično i osećam nenormalnu potrebu da odem. Misli mi lutaju. Ne znam šta da mislim.

Mrmljajući neki izgovor Erniju, ostavljam nešto novca na stolu i istrčavam napolje. Jako je hladno i nekoliko puta duboko udahnem, pokušavajući da pročistim misli. Ali sve o čemu mogu da razmišljam je Spajk. I koliko ga mrzim. I kako, u ovom trenutku, iskreno mislim da nikada nisam nikoga više mrzela.

Poglavlje 16.

Nakon večere, vođa puta je isplanirala „tematsko veče posvećeno Džejn Ostin“, ali sam to preskočila i otišla pravo u krevet. Delimično zbog toga što nisam mogla da držim oči otvorene do deserta, a delimično zbog toga što sam počela da otkrivam da iako sam ja fan Džejn Ostin - postoje fanovi i *fanovi*.

Umesto toga, naslonjena na jastuke, čitam. Ili, trebalo bi da čitam, ali u stvari buljim u stranice knjige a misli mi luduju zbog onoga što sam saznala danas popodne. Ne mogu da prestanem da razmišljam o tome. Ernijevo otkriće me je oborilo i još uvek pokušavam da se sastavim.

Spajk da prebije Ernija?

Mislim, znam da ume da bude seronja, ali da udari slatkog starijeg čoveka koji ne može da se brani?

A opet, što više razmišljam o tome, sve više ima smisla. Način na koji je Spajk odreagovao kada je prvi put video Ernija u autobusu, Mejvino čudno ponašanje nakon što je razgovarala sa Spajkom... i znam da Spajk ima lošu narav pošto sam ga videla kako viče na svoju devojkicu onog prvog dana na parking.

Ali da zaista udari nekoga i polomi mu nos? I to samo zato što je bio zaljubljen u njegovu majku?

Bože, to je baš okrutno. Kao da je zloća u nekoj knjizi. Kao neka velika Šekspirova tragedija. Samo zamislite, Ajris veruje da je Erni napustio a u stvari on je otišao zato što je voleo i želeo da je zaštiti od istine o njenom sinu.

Oči me peckaju. Iskreno, ovo je najtužnija stvar koju sam čula. Samo što ne zaplačem.

Nakon što zveknem Spajka.

Ophrvana besom, duboko uzdišem nekoliko puta. Smiri se, Emili, samo se smiri. Za sada uspevam da kontrolišem bes. Obećala sam Erniju da neću

reći Spajku da znam. Tako da sam tokom cele večere bila pristojna i prijatna, smejala se njegovim šalama, dodavala mu preliv. Ali, čoveče, stvarno je bilo teško.

Verujte mi. Bila sam tako blizu da mu prospem vreo preliv na majicu. Uspela sam da se oduprem. Ali koliko ću još dugo moći?

Boreći se sa iskušenjem da ustanem iz kreveta, odmarširam niz hodnik, uletim u Spajkovu sobu i prikujem ga za zid kao što rade dobri policajci u filmovima, vraćam se čitanju Gordosti i predrasuda u pokušaju da se smirim. Što me podseti, stvarno moram sutra da pošaljem mejl gospodinu Mekenziju i kažem mu da smo dobili isporuku sa greškom. Nakon što sam se vratila iz Vinčesterske katedrale, proverila sam da slučajno nisam umislila prazne strane, ali ne, i dalje su bile prazne. Očigledno je neka greška u štampanju. Mada, dobro je što sam to otkrila.

Pa, tehnički, gospodin Darsi je otkrio, ili bolje reći misteriozni čovek koji sebe naziva gospodinom Darsijem - bum. Evo ga ponovo. Njegova slika u mojoj glavi. Visok, taman i beskrajno zgodan.

Automatski mi se misli vraćaju na jučerašnje poslepodne, kako sedim na klupi ispred katedrale. Mogu da čujem njegov glas, osetim njegov miris, osetim toplinu njegovog tela u blizini. Pa opet, posmatrajući sve to sada čiste glave i bez uzburkanih hormona, čitava stvar deluje nadrealno čak iako istovremeno ne mogu da se setim ničega što je delovalo više stvarno.

Ali, hajde da budemo iskreni, malo je kao onaj film Kejt i Leopold, zar ne? Osim činjenice da ja uopšte ne ličim na Meg Rajan a moj tip izgleda mnogo više seksi u fraku od Hjua Džekmena. Mada, iako imam racionalno objašnjenje za prazne stranice u knjizi, još uvek nemam objašnjenje za mog gospodina Darsija...

Vrteći se pod jorganom, vraćam se svojoj knjizi. Još uvek sam na prvom delu gde Elizabeta sreće Vikama, slatkog plavušana iz vojske. Onom kome svi, uključujući i nju, rado skidaju pantalone. (bože zar nije 'Rado'³ naj kul reč. Kejt me je naučila i zvuči bolje od 'naložili da'.) Kako bilo, sledi dijalog

---

³ U originalu stoji "The one whom everyone, her included, *fancies* the pants off." Tako da na ovom mestu stoji "*fancies*"

kada Vikam priča Elizabeti o tome kakvo je đubre Darsi bio razbaštinjujući ga od nasljedstva:

'Njegovo ponašanje prema meni je bilo skandalozno, ali verujem da bi mu oprostio sve i svašta, pre nego izneveri očekivanja i osramoti sećanje na svoga oca.'

Bože, tako je dobar glumac, zar ne? Čitam brzo da vidim reakciju Elizabete.

'To je šokantno, zaslužuje da bude javno osramoćen.'

'Jednog dana će i biti – ali ne od mene. Sve dotle dok se sećam njegovog oca, neću moći da se nateram da ga raskrinkam.'

Elizabeta ga je počastvovala za takva osećanja i smatrala ga privlačnijim nego ikad, kako ih je otkrivao...

Sranje, obožavam Elizabetu, ali je nekad prokleti idiot. Misli da tako lako prosuđuje nečiji karakter, i da je tako stalno u pravu, a opet toliko je ovde pogrešila. Vikam je tako proračunat, a ona se svejedno primila. Iskreno ona je slepa! Kako može da dozvoli da je on toliko smuva?

Nikad nisam mislila da je gospodin Darsi toliko loš, ali mi se nikad nije svideo. Nisam mislila da je toliko bolestan – pretpostavljala sam da je generalno osoba za prezir, ali nisam posumnjala da će spasti na tako malicioznu osvetu, takvu nepravednu, i tako nehumanu kao ovu.

Ogorčenje me probode. Uvek se razbolim na ovom delu. Govorim o pogrešnom prosuđivanju Darsija. On je toliko častan. Kako je mogao da padne tako nisko!

Osećam nalet umora i bacam pogled na budilnik. Bože, prošlo je 2 sata. malo da odspavam, ali znam da ću se probuditi u neko čudno doba kao proteklih nekoliko noći. Još jednom jako zevam. E pa to je to...

Preturajući po noćnom stočiću, vadim jednu bočicu. Ponela sam neke tablete za spavanje koje sam dobila kada sam vadila umnjake. Ne volim da ih pijem ali jedna neće napraviti neko zlo a definitivno će me uspavati. Ustavši

iz kreveta, gegam se do kupatila da uzmem čašu vode i na povratku vidim da sam navukla zavese. Namestivši ih, vraćam se u krevet i uzimani tabletu. Gutam je uz pomoć nekoliko gutljaja vode, a zatim se ušuškam ispod pokrivača.

Mmm. Laku noć. Lepo spavaj...

Mora da sam odmah zaspala, zato što je sledeća stvar koje se sećam zvuk grada koji lupa o prozor.

Trrrrrrrrrr...

Au. Tako je jako da bi čovek pomislio da će polomiti staklo, kažem sebi, zahvalno se ušuškavajući ispod teških pokrivača. Hvala bogu što nisam napolju.

Osim što je odjednom ponovo nastala tišina. Uh, baš čudno. Pretpostavljam da je to neka od onih uvrnutih oluja koja je sad prošla, odlučujem, sklupčavši se kao beba i grleći svoj perjani jastuk pun grudvica.

Barem mogu da nastavim da spavam.

Trrrrrrrrrr...

Uspravljam se u sedeći položaj. Sranje. Evo ga ponovo. Samo sada deluje još glasnije.

Radoznala, izvlačim se iz ćebeta i izlazim iz kreveta. U sobi je užasno hladno, čak i u mojoj vunenoj pidžami, i drhteći odlazim do prozora. Prisanjajući nos na staklo, buljim u tamu. Kao da je u jednom trenutku nalet praska u sledećem...

Eno gospodina Darsija.

Nešto me stegne u stomaku kada ugledam njegovu figuru u žbunju ispod prozora. Vidim kako njegova bela košulja na trenutak blesne, a zatim ponovo nestane u tami. Trljam oči da bih bila sigurna da mi se ne privida, a zatim ih ponovo otvaram - baš u trenutku kada on grabi punu šaku sa staze i sprema se da gađa moj prozor. Odjednom me ugleda i ukoči se.

„Sačekaj“, pokazujem, povlačeći ručicu dvokrilnog prozora. Ali On je zaglavljena debelim slojevima farbe i neće ni da se mrdne. Sranje. Dok mi srce jako lupa, pokazujem mu da silazim, zatim se sklanjam sa prozora navlačim

farmerke i džemper - onaj sjajni roze koji lepo ide uz moj ten - žurim dole. On je ovde, gospodin Darsi je ovde, ne mogu da verujem.

OK, to je laž. Čak i juče kod katedrale nisam znala kako, ili gde, ili kada, ali sam znala da ću ga videti ponovo. Jednostavno sam znala.

Čim izađem na vrata, on se pojavljuje iz tame. Viši je nego što pamtim, ali podjednako sladak. Nešto me stegne u grudima i osećam se uzbuđeno.

„Moramo da prestanemo ovako da nalećemo jedno na drugo“, dobacujem, pokušavajući da budem opuštena.

Gospodin Darsi me gleda tupo.

„To se samo tako kaže“, objašnjavam, osmehujući se nesigurno. Stojeći tu naspram njega na šljunkovitom prilazu, odjednom postajem stidljiva.

„A, shvatam.“ Klima glavom ali očigledno ne shvata.

Nastaje pauza i oboje stojimo jedno naspram drugog bez reci.

„Kako ste znali gde da me pronađete?“ Radoznalost je jača od bilo kog pokušaja da budem cool.

Skinuvši kapu, on provlači prste kroz gustu crnu kosu. „Nisam baš siguran“, priznaje. „Šetao sam pored vašeg hotela i video vas na prozoru. Želeo sam da privučeni vašu pažnju...“ Zastaje i savija glavu. „Molim vas, oprostite zbog nepriličnog ponašanja.“

Tako je pristojan da se topim. „Oprošteno“, odgovaram glumeći formalnost.

Dok spušta pogled ka meni, njegove misteriozne oči susreću moje. „Da li biste želeli da mi se pridružite?“

Bože, da li može da bude još sladi? „Zvuči fenomenalno.“ Osmehujem se.

Dok provlačim ruku ispod njegove, osećam golicanje u preponama. Ne znam da li je u pitanju hemija, feromoni ili stara dobra požuda, ali, čoveče, on je baš zgodan.

„Pa, gde idemo?“

„Do jezera“, kaže uvereno.

Do jezera? Preplavljuje me nalet iščekivanja. Osećam da će ovo biti mnogo bolje od svih ostalih prvih sastanaka na kojima sam ikada bila.

Krećemo laganim hodom. Sve je tako mirno. Kao da je ceo svet usnuo osim mene i gospodina Darsija.

Večeras je pun mesec i mesečev sjaj baca mlečnu belinu po okolini. Skoro da je kao u snu, pomislim, bacajući pogled ka njemu sa strane ispod trepavica samo da proverim da je još uvek tu i da nije nestao u dimu ili se pretvorio u bundevu ili nešto slično.

O, još uvek je tu.

Klizim pogledom preko njegove čvrste vilice, rimskog nosa, tamnih očiju pogleda uperenog pravo, bele košulje koja šija na mesečini. Osećam toplinu njegovog tela pod rukom. Još uvek nema smisla.

Gospodin Darsi ne bi trebalo da je stvaran. Pa ipak...

Izgleda da oseća da ga posmatram, jer me nije ni pogledao već bez reci stavlja slobodnu ruku preko moje kao da me uverava. Pa ipak, interesantno je da mi gospodin Darsi deluje stvarnije od bilo kog muškarca sa kojim sam izašla na prvi sastanak.

Nisam sigurna koliko nam treba da stignemo do jezera. Sve mi je nejasno, dok više nisam svesna vremena koje je prošlo i ugledam jezero koje se proteže ispred nas kao bleđa, srebrna mrlja od mastila.

Podignuvši kamen, gospodin Darsi ga zabacuje preko vode i gleda kako odskakuje, jednom, dva, tri, četiri, pet puta, i pravi mesečinom obasjane krugove koji se šire.

„Evo, hajde da vidimo koliko vi možete da napravite”, kaže, pružajući mi kamen.

Smejem se i bunim, braneći se da sam beskorisna. „Pogledajte, nijedan”, bunim se nakon što moj kamen padne u vodu i nestane.

„Pokušajte ponovo.” Pruživši mi drugi kamen, on staje iza mene i obmotava svoje prste oko mojih.

„Ovako.”

Odjednom mi ponestaje daha. „Oh, shvatam”, promrmljam, osećajući toplinu njegovog daha na vratu i čvrstinu njegovog tela iza sebe. Bože, nisam znala da zabacivanje kamenčića može da bude tako zabavno.

Stojimo tako neko vreme pre nego što gospodin Darsi pronađe stari čamac sa veslima sakriven ispod žalosne vrbe i odveze me na sredinu jezera.

Ne mogu da verujem šta se dešava. Osećam se kao u nekoj od onih romantičnih scena iz filmova - znate one, montirani ljigavi kadrovi uz pratnju *Coldplay song* - samo što je u mom slučaju muzika pljuskanje vode pored čamca i nežan zvuk vesla.

A onda gospodin Darsi prestaje da vesla i, zabacujući glavu unazad, izjavljuje: „Pogledajte, eno ga Orion.“

Podižući pogled ka tami poput somota, uočavam sjajne tačkice svetlosti kao milioni sićušnih dijamanta. U prošlosti, nikada nisam uspela da vidim nijednu formaciju zvezda, ali sada sam sigurna da jasno vidim lovca i njegov pojas. Osećam kako me obuzima sreća i odjednom shvatam: ne znam tačno šta se dešava, i ne mogu to da objasnim ali, iskreno, sada se osećam divno i baš me briga.

„Znate, sanjala sam ovaj trenutak“, šapućem. „Kako se srećemo.“

Nema odgovora, i dok skrećem pogled sa neba posmatram gospodina Darsija. On zuri u mene zainteresovano, i čak i kada nam se pogledi susretnu on ne oseća potrebu da nešto kaže. Au. Osećam kako mi se jeza penje uz kičmu. Gospodin Darsi se toliko razlikuje od svih ostalih momaka sa kojima sam izlazila - navikla sam na loše šale i lagane priče koje su obično deo ovakvog scenarija, ali on je jednostavno tako pun misli i osećanja.

U stvari, kada bih imala jednu malu zamerku na gospodina Darsija, to bi bilo da je malo previše pun misli i osećanja, odlučujem, osećajući se pomalo posramljeno i sklanjajući pogled. Mislim, sva ova misterija je divna u teoriji i stvarno izgleda lepo sa podignutom obrvom ali u stvarnosti je to pomalo - pa - ozbiljno.

Nije da mi se ne dopada ozbiljno. Ne kažem to. Ozbiljno je dobro. Naročito nakon nekih idiota sa kojima sam izlazila koji se smeju svojim prdežima i ne mogu da budu ozbiljni ni minut. Samo je ponekad lepo i malo se opustiti. Procaskati o uobičajenim stvarima: znate, trenutnim dešavanjima, najnovijim tračevima o poznatim ličnostima, šta ima na TV-u. Možda i malo ogovarati takmičare u

Američkom idolu.

Ali naravno da sam smešna. Ovo je gospodin Darsi. On se ne bavi ćaskanjem; on je misteriozan i pun emocija i šeta okolo ubrzavajući ženama puls. I zato ga volim, zar ne?

Nakon toga on vesla ka obali, kavaljerski mi pomogne da izađem iz čamca i koračamo nazad u grad. A onda, i pre nego što shvatim, ja sam nazad u hotelu a gospodin Darsi kaže: „Pa, ne bi trebalo da vas zadržavam celu noć.”

Ne, zadržavaj me, zadržavaj me, javlja se glasić u mojoj glavi, ali umesto da to izgovorim samo klimnem glavom i osmehnem se. Da budem iskrena, ovo veće me je ostavilo kao u transu.

„Laku noć, Emili.” Klanja se pristojno.

Naravno. Nema poljupca za laku noć. Osećam razočaranje. Pa, dobro. Šta mogu da očekujem? On je džentlmen, je l' da?

„Laku noć, gospodine Darsi”, dodajem naglašavajući.

Kao što se i očekuje, on čeka dok se ja penjem na stepenik i vadim ključ iz džepa. Ubacujući ga u bravu, okrećem ga i otvaram vrata. A onda zastanem. Ne mogu tek tako da uđem u hotel i zatvorim vrata za sobom, dozvoljavajući mu da nestane u tami noći a da ne saznam šta se dešava sada.

Jednostavno ne mogu.

„Kada ćemo se ponovo videti?” pitam okrenuvši se.

Glas mi je piskav i pokazuje nestrpljenje. Jednostavno nisam cool ali moram da pitam.

Pošto je već počeo da odlazi, zastaje ispod ulične lampe i okreće se, i svojom prepoznatljivom smirenošću zagonetno odgovara: „Uskoro”.

Poglavlje 17.

Sledeće jutro budim se rano...

Uskoro.

Šta mu to znači?

Uronjena u krevet pokušavam da shvatim dok gledam u plafon.

Kako uznemirujuća reč. Tako nejasna. Tako dvosmislena. To može da znači deset minuta kao 'biću spreman uskoro' ili bilo šta od nekoliko dana do nekoliko nedelja kao 'vidimo se uskoro'. Zapravo, tako sam i ja rekla tetki Džen da ću je videti uskoro, a to je bilo prošlog Božića.

Super.

Prevrćem se na stomak i zagnjurim lice u jastuk.

Zar nije mogao da bude malo određeniji? Mislim... šta fali večeras, za boga miloga? Reči kao što su 'uskoro' ne bi smele da budu dozvoljene kada je ljubav u pitanju. Treba ih zabraniti! U protivnom, samo ćete visiti unaokolo čekajući da se 'uskoro' dogodi.

Ili ležati potrbuške u krevetu opsednuti time.

Prokletstvo.

Iznenada osećam nervozu što radim sve ono što sam obećala sebi da više neću raditi kada su muškarci u pitanju - čak ni zbog gospodina Darsija. Nekoliko puta udahnem kao što radimo na času joge (otprilike jedina stvar koju umem da uradim iz joge) i saberem se. Tako, to je to, odlučujem čvrsto. To ću da potisnem u glavi. Nije to neki problem. Videću ga ponovo. Još jednom duboko udahnem. Vidite, već sam potpuno opuštena.

Čujem prigušeno zvono telefona.

Bože, možda je on!

Oštro cimmem glavu, tako da su mi se odjednom pojavile crne tačke pred očima, i bacam se preko ivice kreveta. Besno tražeći tašnu, koja je izgleda

zatrpana ispod gomile odeće, izvlačim je, guram ruku unutra i frenetično pipam, hvatajući sve osim telefona. Sranje, prestaće da zvoni, prestaće da zvoni, prestaće...

Evo ga!

„Hm... dobro jutro“, kažem, spuštajući glas za nekoliko oktava i pokušavajući da zvučim cool i zavodnički preko telefona.

Umesto toga, zvučim kao moj brat.

„Emili, ti si?“

„Oh, Stela, ćao“, kažem preterano veselo, bacajući se nazad na jastuke.

Bože, kakav sam ja idiot. O čemu ja razmišljam? Naravno da neće on zvati.

„Šta ima?“ pitam pokušavajući da sakrijem razočaranje.

„Je l' mogu nešto da ti kažem?“

Odjednom me obuzme težak umor. Znam šta ovo znači.

„Muškarci su svinje!“

Stela me je pozvala da se izduva. Ne zato što hoće da razgovara. Ili da sazna kako sam ili kako je na putovanju. Čak ni da traži moj savet.

Ne, Stelu je samo nešto iznerviralo. U ovom slučaju su u pitanju muškarci, mada smo u prošlosti imale čitavu paletu tema od „komšijine čivave zbog koje ne može da se spava po celu noć“ pa do toga „zašto u kafiću šolja čaja košta tri dolara kada vrećica čaja košta samo deset centi“.

„Trebalo je da se vidim sa Skotom večeras i ispalio me je...“

Ja u stvari ne moram da kažem ništa. Samo moram da slušam, tiho i bez prekidanja, osim povremenih „Aha“ ili „Ozbiljno?“ ubačenih na važnim mestima.

Kao, na primer, sada.

„Ozbiljno?“

„Da. Je l' možeš da veruješ? Dogovorili smo se da idemo na večeru - trebalo je da me vodi u neki fensi restoran na Plaja del Karmen - ali me nije pozvao...“

Ispravljajući se da sednem, izvlačim noge ispod ćebeta i sedim nekoliko trenutaka pokušavajući da se osvestim. Nikada nisam bila od onih ljudi koji mogu ujutru samo da iskoče iz kreveta širom otvorenih očiju.

„...i pomislila sam, nema šanse da ostanem i kukam zbog nekog tipa...”

„Aha.”

Utišavajući zevanje, bacam pogled na sat. Opet sam uspela da se probudim samo deset minuta pre kraja doručka. Moram da se spremim.

Teturajući se do kupatila i spuštajući laktove na lavabo, gledam svoj odraz u ogledalu. Au. Nije baš lep.

Volela bih da mogu da okrivim ne baš laskavo svetlo iznad glave (što me tera da pomislim kako su svi električari na svetu muškarci, pošto nijedna žena ne bi nikada postavila svetlo iznad glave), ali imam neki osećaj da ovako izgledam stvarno grubo. Mada i nije za čuđenje: jedva da sam spavala.

Pa, onda ne bi trebalo da budeš noćna ptica, zar ne? I cunjaš po Batu do ranih jutarnjih sati sa gospodinom Darsijem.

Pri pomisli na to, osećam nešto toplo i fino.

„...tako da sam otišla sa Beatrisom u klub Amigos...”

Vraćam se u ovu zonu sa jednim „Ozbiljno?” ;

„Nego šta!” viče ona.

Pazeći da pustim samo tanki mlaz hladne vode, vlažim svoj peškirić za lice. Jedno od pravila slušanja Stelinog kukanja je da se od mene zahteva da joj posvetim punu pažnju. Nema veze ako me je pozvala usred nečeg bitnog - sve moram da ostavim. Nije mi dozvoljeno da radim - bože sačuvaj - više radnji istovremeno.

„...i obukla sam moje nove vruće pantalonice, one sa srebrnom trakom sa strane, i vezala preko grudi jednu od marama koje sam kupila u Kineskoj četvrti. Napravila sam da izgleda kao supermali top...”

Završavajući sa umivanjem, grabim četkicu za zube. Hm, e pa ovo može biti malo teže.

Istiskam malo paste i pokušavam da perem zube zatvorenih usta. Iznenadjuće je efektivno.

Mada pasta prilično brzo počinje da peni.

„Aha... aha...” mumlam punih usta.

„U svakom slučaju, tako smo Bea i ja bile u klubu, delile bokal margarita.”

Tiho pljunuvši u lavabo, preskačem ispiranje u ime prijateljstva i brišem usta peškirom. Za sada je sve u redu. Ako nastavim ovako, stižem na doručak.

„...i šta misliš koga sam videla?”

Ali prvo moram da piškim.

„Skota!” vrišti u slušalicu.

„Hm... ozbiljno?” Stvarno, zašto mi se uvek piški u najgorem mogućem trenutku? Pomislim, prisećajući se onog dana u autobusu i Spajka. Možda bi trebalo da počnem da pijem sok od brusnice ili nara ili već šta je dobro za bešiku.

Tiho podižem poklopac šolje. Možda imam pelvične mišice kao od čelika, ali nema šanse da izdržim više. Za pet sekundi sam prošla put od potrebe da piškim do očajničke potrebe. Imam bešiku brzu kao Ferari.

„On je bio tamo sa gomilom devojaka. Baš tamo! Nasred podijuma!”

„Ozbiljno?” Počinjem tiho da odmotavam toalet papir, pazeći da se držač ne zavrti i ne oda me.

„Ozbiljno?” više ona. „One su se bacale po njemu i on je dirao njih. Skoro da ga nisam videla od sve te pene.”

Ubacujem listiće toalet papira u šolju, ukrštajući ih na krivom delu šolje da bih napravila - kako to da kažem? - mekano sletanje. Kao što verovatno i sami vidite, ovo nije prvi put da piškim dok pričam telefonom.

„Tako da sam odmarširala do njega i sasula mu margaritu u lice. I znam šta ćeš reći, Em...”

Stvarno? Pošto ja ne znam, pomislim, sedajući na „klozet”, reč koju sam pokupila od Mejvi.

„Kakvo rasipanje dobre tekile - ali bila sam tako prokleta besna...”

Uskačem sa sažaljivim „Aha”.

„Ljigavac!”

Ovog puta se odlučujem za „Aha” puno entuzijazma.

„Kopile!”

Prati ga rezignirano „Aha”.

„Jebivetar!”

Napetost raste ka jednom napred devojko „Aha!”

Bože, neverovatno kako razgovor može da se vodi samo intonacijom, zar ne?

„Gubitnik!” skiči, a zatim se ispravlja. „Pa, u stvari nije gubitnik, je l' tako?” kaže suvoparno. „Bogat je, zgodan i uspešan i verovatno sada pravi orgije.”

Završavam sa piškenjem i krećem da pustim vodu. A onda se setim...

„Bože, osećam se kao prava budala”, dodaje tiho i, ako ne grešim, sigurna sam da čujem podrhtavanje u njenom glasu. „Skroz sam progutala. Mislila sam da mu se stvarno dopadam.”

Nastaje pauza a onda ga čujem: šmrk.

Sada je na mene red da pričam.

„Ali, da li ti se stvarno dopadao?” pitam nežno.

„Da.” Opet čujem šmrk, samo ovog puta glasniji i mogu da je zamislim kako sedi na krevetu u hotelskoj sobi, tapkajući oči kineskom maramom. „Pa, jeste malo arogantan...” glas joj postaje tiši i pun sumnje.

Po prvi put priznaje da Skot možda i nije tako dobar kao što je mislila, i ja ne propuštam priliku: „Samo malo?” Podstičem je. Osećam se kao Harvi Kajtel u onom filmu sa Kejt Vinslet - znate onaj kada je ona u nekoj sekti a on mora da je preobradi.

„Mmm”, mumla, još uvek šmrcajući u maramu, ali mogu da uočim da počinje da razmišlja o tome.

Blago okleva a onda kreće: „Jeste neprestano pričao o svom bonusu i kako je ove godine doneo svojoj kompaniji pravo bogatstvo tako da je očekivao ogroman bonus...”

„Stvarno?” pokušavam da delujem iznenađeno.

„Da, sve vreme”, odgovara kao da je i ona iznenađena. „Plus, neprestano je mahao svojom platinastom kreditnom karticom...”

„Neukusno“, ubacujem. Sada joj je samo potrebno malo ohrabrenja i biće rešeno. „A njegova odeća?“ pitam prekrštenih prstiju.

„O, bože, zar ti nisam ispričala za njegove farmerke?“ viče.

Pogodak. To je to. Ona kritikuje njegov osećaj za modu. Čini su skinute.

„Bile su porubljene!“

Ne znam šta tačno ne valja u tome da se nose porubljene farmerke, ali očigledno je u Stelinim očima to gore od serijskog ubice.

„I nosio je kaiš sa velikom srebrnom kopčom“, sada već vrišti. „O, Em, to je bilo stvarno ružno. Nešto što bi možda Dejvid Haselhof nosio.“ Prasne u salvu jauka. „Isuse, o čemu sam samo razmišljala? Tako sam bila impresionirana svim tim...“ prekida i uzdiše. „Mada, baš je bio zabavan“, priznaje.

„Baš kao i ringišpil, ali nakon nekog vremena ti je muka od njega.“

Stela se smeje. „Hvala, Em.“

„Zbog čega?“

„Zbog toga što si me saslušala.“

„Ej, u svako doba.“ Zaustavljam zevanje.

„Sranje, nemam pojma koliko je sati tamo. Da li sam te probudila?“

„Hm, da... kao... kasno sam legla.“ Podignuvši svoj sjajni roze džemper od mohera sa poda gde sam ga ostavila sinoć kada sam došla, navlačim ga preko glave. Još uvek miriše na noć, i dim, i na njega.

„Čekaj da pogađam. Igrala si domine“, zadirkuje me.

„Ne, zapravo. Bila sam sa jednim muškarcem.“

Tako.

Nastaje tišina zbog zapanjenosti. U stvari, bila je to zakasnela reakcija.

„Sranje!“ vrišti ona, a zatim iznova i iznova ponavlja 'O-bože-ne mogu-da-verujem' nekako brzo i spojeno (tako da koristim ovu priliku da pustim vodu u toaletu i operem ruke), dok konačno, uhvativši vazduh, ne izusti: „Bila si na sastanku?“

Razmišljam o tome jedan trenutak. Nisam tako posmatrala sve do sada ali...

„Da... pretpostavljam da jesam.“

„Ne verujem!” ponavlja.

Ni ja, pomislim, četkajući kosu i zureći u svoj lik u ogledalu. Sećanje na prethodnu noć me obuzima: šetanje ruku pod ruku, bacanje kamenčića u vodu, veslanje po jezeru, posmatranje zvezda... U tom trenutku je bilo neverovatno, ali pretpostavljam da izgleda pomalo ljigavo sada kada razmišljam o tome.

„Ne mogu da verujem da si čekala do sada da mi kažeš!”

Ne bih baš nazvala čekanjem to što sam bila prikucana za slušalicu i slušala njeno kukanje, ali da ne cepidlačim.

„Pričaj mi o njemu”, zahteva Stela.

Ma da, naravno. Ona hoće detalje. Nisam o tome razmišljala. Odjednom žalim što sam joj rekla.

„Pa, hm, malo je komplikovano...”

„Nemoj mi reći. Oženjen je”, ubacuje se.

„Ne, naravno da nije”, prekidam je ljutito.

„Oh, kako sam blesava, ja sam ta koja je udata”, smeje se koreći sama sebe. „Pa u čemu je problem?”

Sranje. Odakle da krenem? On je izmišljeni lik a opet tako stvaran. Sreli smo se nekoliko puta, ali ima tu naviku da nestaje i nikada ne znam kada i da li će se ponovo pojaviti. O, i nenormalno je poznat i svaka žena želi da izlazi sa njim. A da ne zaboravimo, dok ja živim u Njujorku, on živi u Engleskoj - ali verovatno pre dvesta godina.

Zbunjeni?

Ja jesam.

„Pa, to je neka vrsta veze na daljinu”, kažem, pažljivo birajući reci.

„Veza? E, pa to zvuči ozbiljno”, impresionirana je Stela. „Koliko dugo ga poznaješ?”

„Bio je moja prva ljubav.”

Da budem iskrena.

„Au, zezaš me!” viče ona a zatim se smeje. „Čekaj malo. Nije valjda Arnold Bejtmen. Tip o kom si mi pričala koji te je vukao za kikirice?”

„Ne, ne on!“ izustim, a zatim oklevam. Da li da joj kažem? Deo mene želi da joj kaže, ali drugi deo se priseća našeg razgovora u Njujorku. Onog dela kada ona insistira da gospodin Darsi ne postoji. Ali možda ako joj objasnim o peru za pisanje, misterioznim praznim stranicama u knjizi, novinama, samom gospodinu Darsiju...

Daj Emili. Slušaj se samo. Nikada ti neće poverovati. I da li je kriviš? Ni sama ne možeš još da poveruješ a ti si videla svojim očima.

„Pa, ko je u pitanju?“ uporna je Stela, i nekako sumnjičava. „Kako se zove?“

Ali, ako joj ne kažem istinu, šta da kažem? U glavi mi je praznina. Ne želim da je lažem, ali...

„Hm...“ Vraćajući se u sobu, vidim razglednicu koju je Spajk izabrao za mene kako leži na noćnom stočiću. Nju još nisam napisala. Odsutno je podižem i okrećem. Na poleđini je napisano „Metju Mekfaden kao Ficvilijam Darsi.“

„Ficvilijam“, promrmljam.

„Ne, kako mu je ime a ne prezime?“ pita ona.

„To mu je ime.“

„Au, kakvo ludo ime“, odgovara ona. „Ali cool, dopada mi se“, dodaje odlučno.

Osećam čudno olakšanje. Dobio je odobrenje od Stele.

„Pa, draga, umirem da čujem više, ali trebalo bi da idem na spavanje. Ovde je skoro 3 sata ujutru i moram malo da odspavam zbog lepote. Plus, bankrotiraću zbog T-mobile rominga. Da li znaš koliko naplaćuju minut međunarodnog poziva?“

„Puno“, kažem, osećajući olakšanje. Hvala bogu, nema više čudnih pitanja.

„Kunem ti se, ovo me košta kao par Prada cipela.“

Sedajući na ivicu kreveta, navlačim čarape i cipele. „OK, idi. Ja ću pozvati sledeći put. Na mene je red.“

„OK. ‘noć. Ljubim te.“

„U stvari, ovde je jutro.“ Ustajem.

„Kako god.“ Smeje se pospano. Ali baš kad sam pomislila da sam se izvukla bez kazne ona pita: „Čekaj malo. Kako može da bude veza na daljinu ako ste bili zajedno sinoć? Ne razumem. Nema smisla.“

Dozvoljavam sebi da se osmehnem. „Kao što sam i rekla. Komplikovano je.“

Poglavlje 18.

Kako dan odmiče, stvari postaju sve komplikovanije. Brzo premotavanje unapred na kasno poslepodne, nakon što sam provela veći deo dana u obilascima koji su uključivali i radnju sa perima za pisanje (šalu na stranu, to je ispalo prilično dobro, mada mastiljavo zabavno), vraćam se u hotel zajedno sa Mejvi i grickam vruće pečeno kestenje koje sam upravo kupila na ćošku od tinejdžera sa rukavicama bez prstiju.

Postalo je još hladnije. Vrh nosa mi se skoro zaledio i jedva da osećam prste na nogama, i pored dva para vunениh čarapa. Vazduh je tako leden da skoro boli kad se udiše, i miriše na zimu, zapaljena drva i pabove. Sada baš prolazimo pored jednog, i vrata se sa treskom otvaraju a grupa službenika, opijena smehom i dobrim raspoloženjem, ispada na trotoar.

Oko pola tuceta pinti bez sumnje, pomislim, posmatrajući ih kako se teturaju, zagrljeni, sa ukrasnim trakama oko vrata kao srebrnim i zlatnim kravatama.

„Zar nije divno ovo doba godine?“ šapuće Mejvi. „Doček Nove godine je uvek magičan, zar ne?“

Dok se prisećam, osetim grč. „Doček“, mrmljam. „Uh, potpuno sam zaboravila.“

„Zaboravila si“ ponavlja Mejvi u neverici. Gleda me šokirano. „Ali večeras je veliki bal.“

„Boze, da, naravno“, jedva izustim razmišljajući o tome. „Izgubila sam sećaj za vreme, sa svom ovom vremenskom razlikom i putovanjem...“

I upoznavanjem gospodina Darsija, pomislim, prisećajući se prošle noći. Pre samo nekoliko sati šetala sam sa njim preko ovog istog trga, na kom nije bilo nikoga osim nas. Bilo je magično. Sada kada pomislim na to, stomak mi

se zavrti od uzbuđenja i zabijam nos u njegov beli svileni šal, koji sam stavila, i udišem njegov divan miris.

„Shvatam”, Mejvi klima glavom, ne shvatajući uopšte. „Može biti teško kada su porodice razdvojene. Ponekad samo poželiš da zaboraviš na to.” Tapkajući me po ruci kao da me hrabri, gleda me intenzivno, a njeno lice sa velikim naočarima širokog rama podseća na sovu.

Samo što joj nisam rekla da greši i da sam apsolutno u redu što sam odvojena od porodice, kada stičem utisak da u stvari priča o sebi.

„Da li je tvoja porodica u Irskoj?” pitam oprezno. Ne želim da pomisli da guram nos. Otkako je pre neki dan prasnula na mene u autobusu, veoma sam pažljiva da naši razgovori budu površni, što je jedan od razloga što sam odlučila da joj ne ispričam ono što mi je Erni rekao. Deo mene želi da izravna račune, ali se drugi deo boji upetljavanja. Ubiti glasnika i sve to. Plus, naterao me je da mu obećam da ću čuvati tajnu. Ipak, stvarno je šteta. Mislim da bi Erni i Mejvi bili super par.

„Oh, imam samo brata, Pedija, a on provodi Božić i Novu godinu u kćerkinoj vili u Španiji...” Veselo se osmehuje dok priča, ali njene oči odaju tugu. Oduvek sam pretpostavljala da je Mejvi usedelica, ali sada mi pada na pamet da je možda udovica. To bi objasnilo tužan pogled koji uvek ima, kao da nekoga žali, pomislim gledajući prst na ruci gde bi trebalo da stoji prsten. Sigurna sam da nisam primetila prsten ranije, ali možda...

„Nikada se nisam udavala”, kaže videvši šta gledam.

„Oh, ja... nisam mislila”

Videvši da mi je neprijatno, Mejvi me brzo teši. „U redu je, dušo, ljudi se često pitaju.”

„Je l' nikada nisi želela?” radoznala sam.

Ona trenutak okleva, kao da razmišlja o nečemu, a zatim hladno kaže: „Jednostavno se nikada nije desilo, to je sve.” Gurajući ruke u džepove svog prilično neinteresantnog vunenog kaputa, ona pokazuje grupu dece koja prave sneška na trgu. „Bože, pogledaj ih. Zar to nije divno?”

I tako se naš razgovor završava i nekoliko trenutaka zastajemo da ih pogledamo, umotane u šalove sa prugama i vunene rukavice, a njihova lica

sijaju od nevinog uzbuđenja dok prave oči od dugmića i nos od šargarepe. I bez sumnje bi promenile temu i ja bih na sve zaboravila da nisam pogledala Mejvi i videla u njenim očima pogled koji protivreči osmehu na njenom licu. To je onaj zabrinuti pogled ponovo. I upravo tu i tada znam zasigurno da ima mnogo više od onoga što mi Mejvi kaže. Samo ne znam staje u pitanju.

Ali, ovog puta sam odlučna da saznam.

„Šta je, Mejvi?“ počinjem nesigurno.

Ona ne odgovara i nastavlja odlučno da zuri napred, ali vidim kako joj se mišići na vilicama grče.

Zažalila sam. O, sranje. Zašto sam to uradila? Nije trebalo ništa da kažem. Šta me se to tiče?

„Slušaj, izvini“, kažem brzo. „To se mene ne tiče...“

„Imala sam kćerku.“

Ne progovaram.

„Kada sam imala osamnaest godina. Ona je bila nešto najlepše što sam ikada videla. Dala sam joj ime Orla“, nastavlja, pričajući u prošlom vremenu. „Dozvolili su mi da je držim svega nekoliko minuta a zatim su je uzeli.“

Osećam kako me preplavljuje tuga. O, bože. Znači to je u pitanju. Zato stalno izgleda užasno tužna.

Mejvi je imala devojčicu koja je sigurno umrla. Užasno.

„Mislim na nju svakoga dana.“

Gledam Mejvi. Njene oči se vlaže iza debelih naočara i želim da kažem nešto da je utešim ali ne znam šta. Uobičajene fraze deluju izlizano. Kao da je čitavu planinu bola držala u sebi. Kako mogu i da zamislim kroz šta je prošla?

„Pitam se gde je, šta radi, da li ima svoju decu sada“, nastavlja Mejvi koja sada priča tiho i za sebe.

Zbunjena sam.

„Odrasla je?“

Mejvi klima glavom. „Napunila je trideset sedam ove godine.“

„Ali ja sam mislila, mislim, kako si pričala...“ prekidam.

„Daje umrla?“ završava Mejvi i tužno se osmehuje. „Ne.“ Odmahuje glavom. Dala sam je na usvajanje. Ja sam ta koja je umrla tog dana.“ Pogleda me u oči i, videvši da ne shvatam, tiho dodaje: „Ja sam umrla onog trenutka kada sam je dala.“

Odjednom sve ima smisla. Ta tuga koju Mejvi uvek nosi sa sobom. Mejvi je u žalosti. Ne samo da je izgubila kćerku, izgubila je i sebe.

„Dala. Zvuči tako lako, zar ne?“ kaže sada Mejvi. Teško gutajući, gleda pravo u mene dok joj oči sijaju.

„To je bila najteža stvar koju sam ikada morala da uradim. Srce mi je prepuklo.“

Stavljam ruku na njenu i stiskam je u znak podrške. Toliko pitanja želim da joj postavim, ali stičem utisak da je Mejvi čuvala ovu tajnu veoma dugo i da sada želi da sve to izbacila iz sebe. Tako da je samo slušam dok priča.

„Zvao se Simus. Upoznala sam ga na vašaru. Imao je dugu, tamnu kosu. Plave oči. Oštre jagodice da je njima mogao da poseče. I najlepše ruke - duge, nežne prste, glatku, bledu kožu - nikada ranije nisam videla takve ruke. Muške ruke su uvek grube i sa žuljevima i prljave od rada na polju.“

Bez potrebe da je podstičem, ona počinje da priča svoju priču, zureći u daljinu.

„Ali, on je bio slikar. Slikao je pejzaže. Velika, tamna platna koja su ispunjavala mali stan koji je iznajmljivao...“ Njen glas se gubi i vidim da je ponovo tamo, sa njim u njegovom stanu, doživljavajući ponovo sva ona osećanja koja je gajila prema njemu. „Nikada nisam poznavala nekoga poput njega. Ceo život sam provela na farmi, i nisam ni znala šta je to hipik. Nisam znala ništa. Bila sam tako naivna.“

Odmahuje glavom u neverici kada pomisli kakva je bila kao mlada.

„Rekao mi je da me voli i verovala sam mu. Svi su me upozoravali na njega, ali nisam htela da slušam. Šta oni znaju? Bila sam mlada i tvrdoglava i nepobediva. I bila sam zaljubljena.“

Poznajući Mejvi sada, teško mi je da poverujem da je bila jaka, energična, samouverena osoba.

„Ali onda sam zatrudnela. I odjednom me više nije voleo“, kaže jednostavno.

Na trenutak ne progovaram ali onda moram da pitam: „Šta je bilo sa njim?“

„Ne znam.“ Sleže ramenima. „Otišao je iz grada. Pobegao. A ja sam ostala. Sa osamnaest godina, neudata i trudna. Odjednom više nisam bila tako nepobediva.“ Osmehuje se setno. „Sveštenik mi je rekao da sam osramotila porodicu. Brat me je izbacio. Nisam imala gde da živim. Ni posao. Nisam mogla da izdržavam dete.“

Pokušavam da se stavim na njeno mesto, ali ne mogu. Roditelji me se nikada ne bi odrekli zbog nečeg takvog. Vremena su se promenila. Danas nije velika stvar ako ste neudati i trudni. Praktično, to je normalno danas. Kako je tužno pomisliti da je nešto zbog čega danas ne bi trepnuli imalo tako strašan uticaj na nju. Jadna Mejvi. Bože, mora da je bila tako uplašena i sama. Nije ni čudo što nema samopouzdanja.

„Nisam imala izbora“, kaže sada, brišući usamljenu suzu koja se polako kotrlja niz njen obraz. Stegnem joj ruku jače pokazujući podršku. „Samo što je to laž, zar ne?“ Šmrca, odjednom ljuta na sebe. „Imala sam izbor. Mogla sam da kažem ne. Mogla sam da pobegnem sa njom. Nađem stan. Posao. Bila sam kukavica.“

„Ne, nisi“, vičem besno. „Tada je bilo drugačije. Ne smeš da kriviš sebe.“

„Zašto ne?“

„Zato što ne smeš da nastaviš da se kažnjavaš. Uradila si najbolje što si mogla.“

„Ali, da li sam? Da li stvarno jesam?“ zahteva ona i ja odjednom osetim samo mrvicu krivice koju ona nosi godinama. „Ona je imala samo mene. Otac je napustio a onda i ja.“ Njena usna zadrhti i ona je grize. „Tako se stidim zbog onoga što sam uradila. Ne zaslužujem da ikada više budem srećna. Uradila sam groznu stvar, Emili. Zaslužujem da budem kažnjena. Ona me verovatno mrzi i ja je ne krivim.“

„Ti to ne znaš“, ne slažem se sa njom.

Mejvi glasno šmrca, a oči su joj još uvek uprte u decu koja prave sneška.

„Da li si ikada pomislila da je potražiš?“ nežno pitam.

Nastaje pauza. „Jednom“ kaže tiho. „Kada je napunila osamnaest godina, ali...“ Zastaje i odmahuje glavom, kao da joj je teško da govori. „Sanjam je, znaš. Vidim je u mislima i pokušavam da zamislim kakva je. Kako bi bilo imati kćerku, biti nečija majka.“ Okrenuvši se da me pogleda, njene blede oči traže moje. „Ti i tvoja majka ste veoma srećne što imate jedna drugu.“

Razmišljam o mojoj mami. Nikada nismo imale tradicionalnu vezu majka-kćerka, a sada, slušajući Mejvi, osećam se prevareno. Mislim, pogledajte Mejvi. Dala bi sve da razgovara sa svojom kćerkom, a moja mama retko da hoće da se potruđi i dođe da me vidi ili čak okrene telefon.

Ipak, nije baš da ni ti nisi kriva, zar ne Emili? Kada si je poslednji put pitala kako je i stvarno želela da čuješ odgovor? Umesto da se zadovoljiš sa obaveznim „dobro“.

„Znaš, moja mama i ja nismo baš bliske“, poveravam se Mejvi. „Ne razgovaramo puno.“

„Ne?“ pita me Mejvi. „Ali zašto?“

Razmišljam o njenom pitanju. I sama sam ga sebi postavljala stotinu puta tokom godina pa ipak još uvek nemam odgovor. „Ne znam, stvarno“, slegnem ramenima. „Kada sam bila dosta mlađa, sećam se da smo provodile vreme zajedno, zabavljale se, ali kada sam odrasla...“ Glas mi se gubi. „Uvek je bila zauzeta svojom karijerom, dobrotvornim radom, putovanjima, tatom, mojim bratom - nisam želela da je uznemiravam glupostima koje su se desile u školi ili problemima sa momcima. Umesto toga, delila sam lične stvari sa prijateljicama. Još uvek to radim.“

„Ali sigurno da bi ona želela da si i sa njom delila te stvari. Ona ne bi smatrala da su to gluposti. Ako su bile tebi važne, bile bi i njoj.“

Osmehujem se. „Ne poznaješ moju mamu.“

„Da li si sigurna da je ti poznaješ, Emili?“

Postajem nesigurna.

„Da li si je ikada pitala? Da li si ikada pokušala da pričaš sa njom? Podeliš te stvari sa njom? Poveriš joj se?“ nastavlja Mejvi. „Možda budeš iznenađena Emili. Možda i ona pati kao i ti.“

„Ja ne patim“, bunim se brzo.

„Ne?“ tiho me pita Mejvi. „Naučila sam da ljudi ne pričaju uvek kako se osećaju i zbog toga drugi ljudi mnogo pretpostavljaju, a da ne znaju pravu istinu. Ponekad ljudi tako dobro sakriju osećanja i ponašaju se kao da su u redu da skoro ubede sami sebe...“

Slušajući Mejvi ne znam da li priča o meni, mojoj mami ili sebi. Ali, zapravo, priča o svima nama, shvatam. I u pravu je. Sve do sada sam se pravila da mi ne smeta veza koju imam sa svojim roditeljima, naročito sa mamom ali to je zato što sam želela da mi ne smeta. Da budem iskrena prema sebi želim da mogu da popričam sa njom kao sa Mejvi. Da imam ovakvu bliskost. U stvari, ako ništa drugo, ovaj razgovor me je naterao da shvatim kako malo poznajem mamu. Kako ona jedva poznaje mene. Naši razgovori telefonom i mejlovi uključuju preporuke u vezi knjiga i podsećanje na tatin rođendan. Nikada ne razgovaramo o bitnim stvarima, nikada ne razgovaramo o nama,

„Znaš, tvoja mama je veoma srećna što ima takvu kćerku, Emili“ ohrabruje me Mejvi i ja se trgnem da bih videla kako me gleda, lica preplavljenog iskrenom brigom.

„A tvoja kćerka bi bila veoma ponosna kada bi te poznavala“, kažem tiho.

„Stvarno misliš tako?“ pita kao da se previše plaši da se nada.

„Apsolutno“, ne oklevam ni časa da kažem.

Ona mi jako steže ruku i osmehuje se.

„Kasno je. Trebalo bi da krenemo nazad.“

„Da.“ Ona klima glavom, stežući kaput oko sebe. Zastaje da baci još jedan pogled na decu koja se igraju sa sneškom, i prvi put vidim pravi osmeh na njenom licu. A zatim, ruku pod ruku, krećemo preko kaldrme.

Poglavlje 19.

Ušavši u sobu, bacam se na krevet i vadim svoj zgužvani plan puta. Još uvek sam uznemirena zbog razgovora sa Mejvi i njene tajne o usvajanju deteta, ali pošto imam samo nekoliko sati do bala prisiljavam se da se usmerim na večer pred sobom.

U cenu putovanja uključene su karte za dobrotvorni bal. Naziv bala je „Novogodišnja ekstravagantnost“ i održava se večeras u gradskoj plesnoj dvorani koja je poznata po održavanju balova na koje je Džejn Ostin odlazila kao mlada i koji su kasnije bili inspiracija za balove opisane u njenim romanima.

Obucite se u najlepšu odeću i uživajte u balu iz doba regenta, baš kao da ste lik iz nekog romana Džejn Ostin.

Osećam crv iščekivanja dok razmišljam o gospodinu Darsiju. Pitam se da li će se i on pojaviti večeras na balu? Onako kako se pojavio ispod mog prozora. Kao u Romeu i Juliji. Osećajući neku toplinu i nežnost u stomaku, pitam se gde je, šta radi, kada ću ga ponovo videti. Kada bi me samo nazvao.

Ali naravno da neće. Ni ja ne mogu da pozovem njega. Niti mogu da mu pošaljem SMS, mejl ili instant poruku, shvatam sada, razmišljajući o svim prednostima modernog zabavljanja koje sam uzimala zdravo za gotovo.

Nepristojne poruke, smešni mejlovi, sati provedeni u ležeći u krevetu cerekajući se preko telefona...

Čoveče, zaboravila sam kako to može biti zabavno, pomislim osećajući malkice razočarana što toga neće biti.

Ali nema veze, uvek postoje pisma koja su mnogo više lična i romantična zar ne? Ohrabrujem sama sebe. Mada, kad smo već kog toga, ne mogu da se

setim kada sam poslednji put napisala pismo, osim menadžeru moje banke a verujte mi u njima nije bilo ništa romantično. Ipak, jako mi se dopada ideja pisanja pravog pisma. Može da se kupi fenomenalni papir za pisanje sa finom teksturom, mogu da koristim pravo mastilo i penkalo na punjenje, pa možda čak i mali voštani pečat i svoje inicijale. A odgovore mogu da uvežem bledom roze trakom i da ih držim na tavanu, gde ću ih pronaći kada ostarim i ponovo ih čitam i...

Alo? Pre nego što se potpuno zaneseš, Emili, gde ćeš zapravo da šalješ ta ljubavna pisma? Stvarno. Šta ćeš da uradiš? Da ih adresiraš na gospodin Darsi, poštanski fah Gordost i predrasude, Engleska?

Odjednom mi čitava stvar deluje još smešnije i neverovatnije nego ranije - ako je to uopšte moguće - i komplikovanije. Kao kad pokušavate da resite stvarno komplikovan zadatak iz matematike: što više razmišljate o njemu, on vas više zbunjuje.

Tako da neću razmišljati, odlučna sam.

Ali jedna stvar je sigurna: ovog puta ću se postarati da se potrudim više nego sinoć. Za svaki slučaj...

Podignuvši pogled sa plana puta, podižem se sa štepanog jorgana i otvaram borovi orman koji je uguran ispod ivice krova. Tako, gde mi je haljina? Buljim u orman tražeći crnu najlonsku torbu za odela. Mora da je negde pozadi. Pomeram vešalice. Hm, baš čudno, nije tu. Mogla bih da se zakunem da sam je okačila u orman, ali sada kad malo bolje razmislim...

Namrštenog čela pretražujem pogledom sobu. Možda je iza vrata ispod kaputa. Ili na podu zajedno sa koferom. Ili, iz nekog čudnog razloga, u kupatilu.

Ali nije ni najednom od ovih mesta, i bauljajući po hotelskoj sobi, podižući majice kao da će velika najlonska torba za odela odjednom da se pojavi negde ispod, počinjem da paničim. Gde je zaboga?

Pokušavam da vratim film. Gde sam je poslednji put videla? Pa, to je lako. Videla sam je... Praznina... U stvari, ne mogu da se setim gde sam je poslednji put videla. Ovde u Batu? Hm... ne, zapravo. U prethodnom hotelu?

Hm... ponovo ne. Sve više paničim. U autobusu? Kada sam stigla na Hitnu? Kada sam se čekirala na DŽFK aerodromu?

Ne. Ne. Ne.

U taksiju do aerodroma?

N...

Čekajte malo. Moje pamćenje se fokusira kao duga svetla na autu.

E, sranje.

Odjednom je vidim, pored sebe na zadnjem sedištu automobila. Nisam htela da je stavim u gepek pošto nisam htela da se izgužva. Insistirala sam na tome da je stavim pored sebe na sedišta, pažljivo je presavijajući. Crni najlon na crnoj koži. Ako ste u žurbi, lako možete da je ne vidite. Da je zaboravite, ako nemate sitno i morate da zaustavljate prolaznike i pitate da vam rasične stotku. Da je ostavite na zadnjem sedištu zato što vašeg vozača bole leđa pa morate sami da se borite sa teškim koferom.

Srce počinje da mi lupa.

Moja bleštava crna haljina se seta po Menhetnu u najlonskoj torbi, propuštajući zabavu. A ja sam ovde u Engleskoj, i moram da idem na novogodišnji bal. A nemam apsolutno ništa da obučem.

Mislila sam da srce ne može jače da lupa. Ali može. I lupa.

Kakav maler. A provela sam sate birajući tu haljinu. I pored toga šta Stela kaže, to je stvarno bila lepa haljina, kažem sebi, zamišljajući se u njoj kako plešem na balu. Razočarana sam. Bože, kakav sam ja idiot.

Šta ću sada? Na delić sekunde se zabavljani mišlju da trknem i kupim nešto, ali kasno je i sve radnje su zatvorene. U očaju, počinjem da preturam po koferu. Nisam se pošteno ni raspakovala. Mora da tu ima nešto što bih mogla da obučem.

Otvaram ga i pregledam zgužvani sadržaj. Odjednom, sve nade koje sam gajila nestaju. O, bože.

Možda je Stela i bila u pravu. Možda jesam malo preterala sa knjigama. Zureći tužno u kofer pun knjiga, poželim da sam je poslušala. Mislim, ne mogu baš da obučem Razum i osećajnost, zar ne?

Brzo počinjem da raspakujem knjige i gomilam ih bez reda na jorgan. Oduvek sam mislila da nikada ne možete biti zaista usamljeni ako imate knjigu da vam pravi društvo. Možete biti zaglavljani na aerodromu ili nekoj sobi u motelu ili na poslovnom putovanju, ali ako imate dobru knjigu bićete OK.

Kad smo već kod toga, ovo je malo preterano.

Vadim debeli primerak Sever i juga uzalud se nadajući da ispod ima nešto koliko-toliko prikladno za bal. I shvatam da nema - samo Emili Bronte koja viri iz ćoška. Prokletstvo. Osećam da sledi ono neizbežno.

Zar nisam ponela ništa kao rezervu?

U glavi mi se javljaju slike balske dvorane osvetljene lusterima, gostiju koji se vrzmaju obučeni u najlepšu odeću, ispijaju šampanjac, vode ljubazne razgovore, i zure otvorenih usta u Amerikanku koja pleše dvokorak u roze pidžami od velura...

Ne! Stop!

Uz škripu, scena se zaustavlja i pokušavam da otremem sliku iz glave. Hajde, Emili, mora da si spakovala nešto prikladno za plan B. Srce mi lupa kao ludo, zavrćem rukave sive dukserice i zaranjam u kofer. Samo neka bude nešto unutra. Za ime boga.

Čekajte, šta je ono?

Osećajući nesigurno olakšanje, nalećem na nešto crno. Znala sam! Znala sam da sam spakovala malu crnu haljinu. Mislim, ko kreće bilo gde za Božić bez MCH⁴?

Ja.

Zurim u predmet u mojim rukama, optužujući sama sebe. Zato što to nije haljina - ne gospodine - to je zastrašujući DKNY kašmirski džemper, proklet bio. U meni odzvanja tuga tako jako da se skoro može čuti. Prokletstvo. Trebalo bi da se obučem u najbolju odeću, a ne da izgledam kao tetka Džen. Bacivši je na krem tepih, sedam na krevet, prekrštam ruke i gledam nered oko sebe. Sranje, sranje, sranje.

---

⁴ Mala crna haljina

Napolju u hodniku se čuje strka uzbuđenja i zvuk otvaranja i zatvaranja vrata kako dame ulaze jedna drugoj u sobu da pokažu toaletu. Bacam pogled na sat. Imam petnaest minuta. A nemam haljinu.

Odjednom moja panika prerasta u setnu rezigniranost. Potpuno sam beskorisna. Nisam spakovala ništa prigodno da obučem. Osećam kako mi je obraz vlažan. Nema šanse da sada idem na bal.

Znači to je to. Ja. Sama. U hotelskoj sobi. Za Novu godinu. Kucanje na vratima prekida moje očajavanje.

„Ko je?” vičem, brišući obraze rukavom dukserice.

Nema odgovora i skoro da pomislim da sam umislila. Čekam trenutak ali pošto ne čujem ništa, nemirno uzimam primerak *Eme*, otvaram nasumično i počinjem da čitam o božićnoj zabavi na koju idu svi likovi u knjizi. Samo što umesto da se osetim OK, moja teorija pada u vodu i sada se osećam tužnije nego ikada.

Bacam pogled na vrata. Znači, zaista je zvučalo kao kucanje.

Podignuvši se iz kreveta i porušivši moju malu gomilu knjiga, probijam se kroz krš na tepihu.

Najverovatnije je Mejvi ili Rouz, žele da vide moju toaletu, pomislim očajna, otvarajući vrata.

Hm, čudno. Nema nikoga.

Stojeći na vratima, gledam levo i desno niz pastelno roze hodnik. Ne. Prazan je. Bez sumnje su se sve dame već spremile i sišle dole, shvatam gledajući na sat. Pola osam je. Autobus uskoro kreće.

Šmrcajući odbegle suze, okrećem se da se vratim u sobu i slučajno pogledam dole. Neki paket.

Radoznalo se saginjem. Ima karticu na kojoj piše „Emili Olbrajt”.

Osećam oduševljenje.

Za mene?

Utrčavam u sobu i počinjem da cepam papir. Nikada nisam bila od onih koji pažljivo otvaraju poklone.

Skinuvši prvi sloj papira za uvijanje, pronalazim drugi. Ovaj je sjajni zlatni praznični papir sa malini jelkama. Moja radoznalost raste. Mora da mi

je neko poslao zakasneli poklon za Božić. Ali ko? Ne prepoznajem rukopis na kartici - a i pored toga, ko ima moju adresu ovde? Pipam sadržaj i osećam nešto meko i klizavo, neki materijal, kao šal ili par rukavica...

Ili fenomenalna uska haljina od satena boje čokolade, ukrašena sitnim kristalima.

Borim se za vazduh dok je gledam kako pada po prekrivaču. Bože. Provlačeći prste kroz tanane bretele poput špageta, podižem je i zapanjeno zurim u nju. Ko bi mi poslao haljinu? I to ne bilo koju haljinu, već sjajnu fenomenalno sašivenu, uzanu haljinu. Skočivši sa kreveta, odlazim do velikog ogledala i, prislanjajući je uz sebe, pomeram bronzano postolje ogledala da vidim svoj odraz.

Kada se ugledam jedva dolazim do daha.

Jebote. Ne mogu da verujem. Ovo je haljina kakvu bih gledala u izlogu ali nikada ne bih imala hrabrosti da je obučem.

Ili gde da je obučem.

Uzbuđenje raste.

Stela. Mora da je ona. Prisećam se sada kako sedi na sofi u mom stanu u Njujorku i gleda me kako se pakujem. Čitala je plan putovanja i sve vreme me zapitkivala šta nosim od odeće. Mora da mi je ovo poslala kao iznenađenje, kao tajni Deda Mraz. Sam bog zna odakle joj adresa, ali u poslednje vreme je pravi mali detektiv, samo pogledajte kako je nagovorila gospodina Mekenzija da dođe i zameni nas za praznike...

Pada mi na pamet jedna stvar.

Prokletstvo. Ja sam njoj kupila samo mirišljavu svecu.

Grabeći mobilni telefon, okrećem njen broj. Bacam pogled na sat. Imam malo više od pet minuta. Ako se na brzinu umijem, naprskam malo dezodoransa, podignem kosu i našminkam se u autobusu...

Mozak mi radi kao lud, i počinjem da trčim po sobi, sa telefonom na ramenu dok vadim svoje jedine salonke. Stela je insistirala da ih ponesem, za svaki slučaj. Sada znam zašto.

„Hej, dobili ste Stelu. Ne mogu sada da se javim, ali možete da ostavite poruku...”

„Ej, ja sam, Em“, jedva izustim, otvorivši česmu u kupatilu i prskajući se ledenom vodom. „Upravo sam dobila tvoj poklon i htela sam da ti se zahvalim. Prelep je Stela, stvarno prelep.“ Glas mi je nejasan pošto grubo brišem lice peškirom. „I žao mi je što sam ti kupila samo mirišljivu svecu, ali je od divlje smokve i sojinog voska i prodavačica mi je rekla kako bi trebalo da donosi sreću i radost, ili tako nešto.

Slušaj, moram da idem, ali zvaću te kasnije. Hvala još jednom, draga. Super je!”

Spustivši slušalicu, otkopčavam farmerke, vraćam se u sobu, bacam telefon na izgužvani jorgan i počinjem da se svlačim. Skidam duksericu, otkopčavam brus i spuštam udobne gaćice. Od uzbuđenja gubim dah. Bože, nikada nisam bila dovoljno hrabra ni da probam ovakvu haljinu. Mislim, pogledajte je samo, tako je *vau*.

Na trenutak moje uzbuđenje prestaje. Da li ću se stvarno usuditi da obučem ovo? Mislim, da li mogu to da izvedem? Zar ne morate da imate telo kao manekenka da biste obukli ovo?

Da, verovatno, odlučujem, dok mi oči požudno klize po prevojima satena boje čokolade. Ali ja nemam takvo telo. Tako da imam dve opcije: (1) Da ostanem u hotelu da knjigom. (2) Da obučem seksi haljinu i udahnem.

Podignuvši haljinu, navlačim je preko glave i dok pada na pod uvlačim stomak najviše što mogu. Zaboravite na ostajanje u sobi sa knjigom. Ova Pepeljuga ide na bal.

Poglavlje 20.

Taksijem.

Sedeći na zadnjem sedištu srebrnog Mercedesa, zarivam prste u naslon i gledam kroz prozor.

Uprkos spremanju u rekordnom vremenu, sišavši dole u hol otkrivam da je autobus otišao bez mene. Što znači da ću morati da uhvatim taksi, a to je lakše reći nego učiniti. Bat nije Menhetn. Ni blizu. Ne mogu da izađem na ulicu, podignem ruku i zaustavim taksi.

Veruj mi, sve što ćeš uhvatiti na ovim ulicama biće hladnoća, Emili, govorim sebi dok drhtim na trotoaru i gledam u mirnu prazninu.

Na kraju se vraćam unutra i pronalazim broj od lokalnih taksi službi, ali to je više od sat vremena pre nego što se stari Mercedes zaustavlja ispred hotela sa šasijom spuštenom toliko nisko da prosto struže po kaldrmi. Dovoljno vremena za paniku, popravljanja šminke nekoliko puta, isprobavanja novih frizura i dve Smirnof votke iz mini-bara u mojoj sobi.

„Dakle, ti nisi odavde, zar ne?“

Kroz buku sa radija na kom svira *Aid's 'Do They Know It's Christmas?'* čujem grubi glas. Okrećući se od prozora vidim da moj vozač upitno gleda u mene u svom retrovizoru. Gleda me onako kako ljudi 'iz grada' gledaju one koji 'nisu iz grada'. Kao stranca, stranog turistu, predmet radoznalosti.

Prilično zabavno, zaista, obzirom da nosi lažnu crvenu kapu Deda Mraza i sa skoro belom bradom i sličnim obrvama izgleda kao pravi Deda Mraz. Ima debele naočare koje se dobijaju na recept i mornarsko-plavu jaknu.

„Ne, iz Njujorka sam“, vičem da bi me čuo od veselog refrena.

„Toliko je dobar da su mu dva puta davali ime, a?“ Moj vozač se smeje a ja ljubazno uzvraćam osmeh.

„Ja i žena smo jednom bili na Floridi. Da li ste ikada bili na Floridi?“

„Ne, nikada”, odgovaram.

Samo što mislim da me ne čuje od Boj Džordža koji peva tercu, pošto počinje da mi priča o svom putovanju u Fort Loderdejl da vidi brata koji ima anginu. Nakon nekoliko minuta osećam kako se isključujem.

Krajičkom oka primećujem sićušnu, plastičnu jelku koja je zalepljena na komandnu tablu. Osvetljena, pali se i gasi u ritmu i privlači moj pogled. Još nisam jela i alkohol mi stvara toplo, pomalo zbunjujuće osećanje - osećanje koje čini minijaturnu plastičnu jelku fascinantnom za gledanje dok se njena svetla pale i gase, pale i gase, pale i gase...

Moj hipnotički trans prekida glasna zvonjava mog telefona. Brzo ga vadim iz torbe.

„Halo?”

„Pa kakva je Engleska prema tebi?” čujem tih i isprekidan glas sa druge strane veze.

Ne prepoznajem odmah ko je, pošto se slabo čuje - a tome ne pomaže moj vozač, koji je usred svog monologa: „...i išli smo u Diznilend. Bili ste? Ne znate šta propuštate. Imaju neke stvarno lude vožnje, znate...”

Zatim registrujem: „Fred!” vičem, delimično zbog vozača taksija, ali uglavnom zato što mi je drago da ga čujem. „Kako si?”

„Dobro, dobro”, odgovara on veselo. Previše veselo.

„Super”, uzbuđeno kažem, igrajući njegovu igru. Fredi i ja smo prijatelji, ali ne onakvi koji se zivkaju da ćaskaju. Očigledno nešto nije u redu. I imam prilično dobru ideju šta ili - to jest - ko.

„U stvari, da budem iskren, užasno sam. Nedostaje mi Stela”, priznaje tužno.

„O, Fredi”, tiho uzdišem.

„Znam, znam” potvrđuje. „Ja sam izgubljen slučaj.”

„Nisi ti izgubljen slučaj, ti si sjajan momak”, negodujem, pokušavajući da mu podignem raspoloženje.

Zvuči stvarno loše. Doček Nove godine je sranje za one kojima ljubav nije uzvraćena. „Stela je stvarno idiot”.

Zaboravite na odanost. Ja volim svoju prijateljicu, ali ponekad mi dođe da je prodrmam.

„Da li misliš da bi trebalo da dignem ruke i nastavim sa svojim životom?” rezniran je Fredi.

„Čoveče, teško da sam ja kvalifikovana da delim ljubavne savete. Ja. Devojka koja je cele prošle godine išla na katastrofalne sastanke.”

„Ponekad moraš da poljubiš mnogo žaba...”

„Zašto? Pre nego što naletiš na princa na belom konju?” završim umesto njega, osmehujući se setno. „Nisam znala da si takav romantik Fredi.”

„Moja kazna”, ubacuje.

„Hej, i moja”, tešim ga.

„Možda bi ti i ja trebalo da budemo zajedno, Em”, predlaže, mi.

„Možda.” Osmehujem se, pretvarajući se da se slažem. „Ali zaboravljaš jednu stvar...”

„Koju?”

„Ti si zaljubljen u Stelu, Fredi.”

To je prvi put da je to izrečeno naglas i čim sam izgovorila pitam se da li sam prešla granicu. Na trenutak je sa druge strane veze tišina.

„Znam”, kaže konačno, a njegova nonšalantnost je nestala.

Osećam kajanje. „O, Fredi, izvini, nisam mislila da...”

„Hej, Em, nemoj da se izvinjavaš, u pravu si”, ubacuje se umorno, „Ali, hoćeš da ti kažem nešto?”

„Naravno”, tiho kažem.

„Ova zaljubljenost je sranje.”

Želim još da razgovaram sa Fredijem, ali osećam kako Mercedes usporava i prisiljena sam da skratim razgovor zato što stajemo. Izvinjavajući obećavam da ću ga pozvati čim se vratim u Njujork i pozdravimo se. Saosećam sa njim. Deluje tako tužno, ali šta mogu da uradim?

Zabrinuta, okrećem se da pogledam kroz prozor i odjednom mi sve ostalo nestaje iz glave pošto je moja pažnja usmerena na red kuća iz doba regenta. Poređane na vijugavom putu i umetnički osvetljene kandelabrima od kovanog gvozda, deluju previše savršeno da bi bile stvarne, kao da smo se

zatekli na snimanju filma i kao da ću svakog trenutka ćuti „Akcija” i videti Kiru Najtli kako se pojavljuje u korsetu.

Vozač gazi kočnicu. „Evo nas”, objavljuje veselo.

„Hvala.” Otvorivši vrata, izlazim u ledeno veće.

„Pa, šta vas dovodi u Bat za doček? Momak?”

Dodajući vozaču deset funti, osmehujem se. „Ne, baš suprotno”, odgovaram, osećajući se ponosno zbog toga što sam zaljubljenik kulture. „Moja ljubav prema Džejn Ostin.”

„A, tako znači.” Klima glavom.

Uvlači glavu nazad u taksi da uzme kusur, ali mu pokazujem da može ostatak da zadrži kao napojnicu.

Mi u Njujorku dajemo velike napojnice - dvadeset procenata je norma - ali sam čula priče o tome da Britanci jednostavno ne daju bakšiš.

Ali vidite kakvu to razliku pravi, primećujem, pošto me gleda kao da ne može da veruje, a zatim zuri u mene da se osećam kao Anđelina Džoli. Očigledno da davanje bakšiša nije isto kao da ste ambasador UN-a, ali je ipak dobro delo. Obasjana nekim moralnim sjajem, velikodušno se osmehujem i dodajem mu još jednu funtu u metalu.

„Gledao sam nedavno program na teliški o vama...” široko se osmehuje, ubacujući u brzinu.

„Jeste?” Vidite, sve je u tome da pokažete da cenite i poštujete nekoga. Ja ga cenim kao vozača taksija, a on me poštuje kao putnika. Oduševljena što sam dala svoj doprinos za sve američke turiste širom sveta, graciozno se osmehujem dok on odlazi.

„Ej, znate šta, nikada ne bih rekao da ste jedna od onih lezbejki koje nose karmin.” Uzdiše, odmahujući glavom u neverici. „Ta Džejn Ostin je veoma srećna žena.”

U neverici posmatram kako mi maše dok odlazi niz brdo. Zatim, grabeci satenski porub svoje haljine dok žurim uz popločane stepenice, počinjem da se smejem. Ne bi mi smetalo, ali nisam ni blizu dovoljno trendi da bih bila lezbejka koja nosi karmin. Kad bi ga čule Steline gej prijateljice sa koledža smejele bi se dok se ne bi upiškile u svoje Prada cipele.

„Dobro veče, gospođice, smem li da Vam uzmem kaput?“

Vrata su se magično otvorila, i pozdravio me je pingvinoliki vratar sa belim rukavicama.

Brzo potiskujem smeh i zamenjujem ga ozbiljnim licem. ‘Da, hvala’, odgovaram, galantno mu prepuštajući moj debeli vuneni kaput. Odnosi ga i ostavlja me da stojim sama na mermernom ulaznom hodniku, osećajući se napeto i po malo nervozno.

Zvuci gudačkog kvarteta i otvaranja šampanjca dopiru do mene.

U stvari, znate šta, čitajte ono kao *veoma* nervoznom.

Krenula sam prema zvucima. Dolaze sa drugog kraja hodnika, i zaobilazeći ugao prikazala mi se predivna balska dvorana, sa širom otvorenim vratima. Zastala sam, zadivljena.

Nikad nisam videla nešto slično ovome. Bila sam na nekim živim prijemima u Njujorku, čak sam išla i na prijem u Ritz Carlton⁵, ali je to nešto sasvim drugo.

Šest razgaljenih anđela gledali su na dole sa kupolastog plafona, mada su izgledali kao da ih ima stotine, jer su im se odrazi reflektovali iznova i iznova sa redova ogledala. Kružeci svuda po zidovima, formirali su more blještavih dijamanta, i na nekoliko trenutaka samo sam stajala tamo, zureći gore, upijajući prizor kao što sam radila kada sam bila mala opčinjena novogodišnjom jelkom, gledajući je satima. Bilo je nešto magijsko u tim malim svetalcima, shvatala sam osećajući isto nestrpljenje. Osećala sam da se svašta može dogoditi.

Provlačeći pogled dalje kroz blještavilo, oči su mi se privikavale. Razaznala sam svilene lukove, drečavo zelene svete vence, i impresivnu božićnu jelku pozicioniranu tačno iza gudačkog kvarteta. Bal je već u poodmakloj fazi a dvorana je bila puna ljudi.

Nervozno sam skenirala masu tražeći gospodina Darsija – čisto nasumično – ali bilo je tako puno ljudi da bi ga videla. Kada je žena proletela, prikazala mi je druge u odobljescima svilenih taft haljina, poređanih kao čokoladne trake, među monohromatskim večernjim odelima. Bila je jedna

---

⁵ Lanac luksuznih hotela.

starija žena u električno plavom satenu, visoka mršava brineta u bisernoj vreći, glamurozna plavuša sa ružičastim bratelama do pola ramena...

Pokupila sam delove svoje haljine. Pre nego što sam ušla u taksi bila sam prilično sigurna, a sada osećam leptiriće... Uvukla sam stomak još jače, povukla ramena u nazad, dokle god su mogla da idu, i pokušala sam da istegnem telo kako bi izgledala što viša. Bože, nikad pre nisam obukla nešto slično ovome. Da li izgledam smešno? Tako je otkrivajuće, viseće i, pa dobro, nekako flertujuće. Plus, sa svim tim mesom za pokazivanje, osećala sam se bodrije nego obično...

Onda me je probolo u stomaku. Stajala je jedna žena tačno ispred mene, u istoj haljini!

I izgledala je mnogo bolje u njoj! Poražavajuće. Uzdahnula sam i zakoračila prema njoj. U istom trenutku primetila sam da i ona čini isto.

Zatim se poigram sa kosom. Uh, smešno. Ona isto...

Čekajte malo.

Zavrtim se, sa jedne strane na drugu, i licem mi se razlije ogroman osmeh.

To sam ja! To je moj odraz u ogledalu!

Zastajem u neverici. Au, ne mogu da verujem. Zaneo me moj sopstveni odraz. I mada ispada da se hvalim, izgledam odlično. Potpuno transformisana. Kao da idem na dodelu Oskara ili nešto slično. Još jednom se okrećem, uživajući u tome kako materijal šušti oko mene. Bože, ako ovakva haljina može da učini da se osećam kao princeza, pitam se šta sve propuštam? Stela je u pravu. Šta li radim sve vreme u Gep vojničkim pantalonama i majicama? Nameštajući ozbiljan izraz lica, promešam kukovima.

Šuš. Šuš. Šuš...

„Šampanjac, madam?”

Konobar naleće na mene noseći srebrni poslužavnik pun visokih čaša za šampanjac.

„Oh... hm, super”, odgovaram naglo prekinuta usred šuškanja i crvenim. Zahvalno uzimam jednu čašu.

Odlučila sam da večeras ne pijem previše, posebno nakon one noći u pabu sa Ket, ali pretpostavljam da jedna majušna čaša neće biti problem, zar ne? Samo će mi pomoći da se opustim. Vrata plesne dvorane su širom otvorena, i zastajući na ulazu, uzimam veliki penušavi gutljaj.

Nakon ovoga se držim vode.

Obećavam.

Poglavlje 21.

Problem sa obećanjima je taj što imaju tendenciju da budu prekršena!

Samo što sam završila prvu čašu, druga se magično pojavljuje u mojoj ruci i to uopšte ne registrujem jer sam zauzeta ćaskanjem sa Mejvi koju sam našla ušuškanu u uglu sa Rupindom i Hilari. Nosi jednostavnu plavu košulja-haljину i iako još uvek priljubljuje svoje blede i pegave laktove uz telo, kao da hoće da se sakrije iza njih, izgledala je nekako mnogo opuštenije i sigurnije. Kao da ju je otkrivanje tajne oslobodilo.

„Kakva lepa haljina! Ta boja ti baš odgovara.“

Ugledam gospođicu Stin. Ona nosi nešto što izgleda kao kopija *Regency* haljine i sa odobravanjem se smeši.

„Ističe boju tvojih očiju.“

„Oh, hvala. Poklon od prijateljice za Božić“ odgovaram.

„Prava si srećnica“ kaže uz osmeh dok me odmerava od glave do pete. „Sigurna sam da će te večeras biti hit za gospodu.“

„O, ne, ne očekujem da ću upoznati nekoga“ brzo kažem.

Deluje ogorčeno. „Gluposti“, odgovara čvrsto. „Da citiram Džejn Ostin: Tebi ću reći kao što sam već često izgovarala ranije - Ne žuri, pravi muškarac će doći na kraju.“

Kao proročanstvo. Gospodin Darsi mi se pojavljuje u mislima. Osećam leptiriće u stomaku i pri samoj pomisli na njega.

„Ali kako ću znati da je on pravi?“ dobacujem, osmehujući se.

Fiksirajući me svojim očima boje lešnika, ona uzima moje ruke među svoje. „Tako što ćete upoznati nekoga ko je izuzetniji od svih koje poznajete. Ko će vas voleti najtoplije moguće. I ko će vas tako privući da ćete se osećati kao da nikada ranije niste stvarno voleli.“

Au. Mudro. Osećam kako crvenim.

„Ali prvo morate biti otvoreni za mogućnost da pravi čovek možda nije onakav kao što ste očekivali“, kaže mudro, i na trenutak se osećam kao da priča direktno o gospodinu Darsiju. Kao da zna za njega. Ali naravno da je to nemoguće. „Zapamtite, ne dozvolite da gordost ili predrasude stoje na putu ljubavi“, završava i osmehuje se ironično.

„Glupost!“ prekida je dubok glas. „Ako mene pitate, ljubav je precejena.“

Okrenuvši se bočno, vidim Rouz koja se probija ka nama u zelenoj satenskoj haljini poput pauna s odgovarajućim dugim rukavicama. „A ja bih trebalo da znam, udavala sam se toliko puta da sam prestala da pamtim.“

„Zdravo Rouz“, uglas će Rupinda i Hilari, razmenjujući poglede između sebe i, odjednom odlučujući da je vreme da idu u toalet, nestaju.

„Bože, kakva neverovatna haljina“, oduševljena je Mejvi, a oči joj skoro ispadaju gledajući Rouzin impresivan dekolte optočen dijamantima.

„Da, izgledaš sjajno“, kažem pomalo rastrojena, uzimajući još jedan veliki gutljaj šampanjca. Moje misli su usmerene na reci gospođice Stin.

„Gluposti! Ja sam nevidljiva“, šmrca Rouz. „Niko me više ne vidi. Konobari, vozači taksija, prodavačice...“

Po prvi put primećujem da drži muštiklu i ispuštajući dim kroz našminkana usta ona pravi savršeni krug od dima koji se može napraviti tek nakon godina prakse.

„Niko ne posvećuje pažnju staroj ženi kao što sam ja.“

Verujte mi, veća je šansa da se posveti manja pažnja majmunu koji stepuje nego Rouz.

„Nema šanse“, bunim se. „Ti si uvek u centru pažnje.“

„Uvek“, odzvanja Mejvin glas i ja vidim tračak tuge. Po ko zna koji n poželim da mogu da joj kažem ono što mi je Erni poverio. Ne znam kakv joj je laži Spajk napričao, ali osećala bi se mnogo bolje kada bi znala istinu kada bih mogla da joj objasnim zašto ne treba da mu veruje. Ali ne mogu. Obećala sam Erniju.

„Muškarci su fascinirani tobom“, kaže ona sada.

„Bili“, ispravlja je Rouz, odlučno odmahujući rukavicom. Spušta je na moje rame. „Odaću ti jednu tajnu, draga“, nastavlja, naginjući se bliže. „Kada sam bila dete, želela sam da budem nevidljiva. Da mogu da idem gde hoću kad hoću, da radim šta želim i da niko ne obraća pažnju na mene. O, mislila sam da bi mi to donelo takvu slobodu...“ Zastaje da bi se ogorčeno nasmejala i uzela gutljaj šampanjca, ostavljajući debeli crveni trag karmina na rubu čaše. „Pa, obrati pažnju na moje reci, želja mi se ostvarila, Emili draga. Ostvarila. To svakako jeste.“ Mašući čašom, pokazuje na sobu, na gomilu ljudi koji se upoznaju, razgovaraju, flertuju. „Kada ostariš, više te niko ne primećuje.“ Okreće se ka meni, njeno preterano napuderisano liceje blizu mog. „Jednostavno nestaneš“, šapuće, pucketajući prstima. „Puf.“

Otvorim usta da bih se suprotstavila, ali me ona učutkuje nacrtanom obrvom.

„Kada sam bila tvojih godina, ušla bih u prostoriju i svi bi me primetili. Svako bi se okrenuo da me pogleda. Svaki muškarac je bio zainteresovan. Svaka žena fascinirana.“ Povlačeći dim cigarete, okreće mi leđa da bi zurila u dvoranu. „Bogami, bila sam nešto tih dana.“ Iskapi piće i maše čašom u vazduhu, tražeći novo. Pošto je ignorišu, duboko uzdahne. „A sada sam srećna ako mogu da privučeni pažnju konobara.“

„Dame...“

Pažnju nam privlači glas. Iznad gomile ljudi je par ruku, u svakoj ruci po dve čaše sa šampanjcem, i kako se približavaju vidim njihovog vlasnika, Spajka. Barem mislim da je to Spajk. Izgleda drugačije.

Za razliku od ostatka muškaraca, koji su ili u smokingu ili kompletnom kostimu iz doba regenta, on na sebi ima crno štofano odelo, crnu košulju i crnu kravatu, što njegovu kosu čini još plavljom a oči još izražajnije. Stigavši do nas, on počinje da deli piće zainteresovanim damama. Do mene dolazi na kraju.

Nisam razgovarala sa njim od Ernijeovog šokantnog otkrića juče. Ranije danas nije bio u obilasku, i da budem iskrena osetila sam olakšanje pošto ne bih imala šta da mu kažem. Još uvek sam ljuta zbog toga kako se ponašao prema Erniju, kako je uznemirio Mejvi ali ne mogu da prekršim obećanje koje

sam dala Erniju. Tako da moram da se pretvaram da je sve normalno i da budem uljudna. Hladna ali uljudna, hladna ali uljudna, hladna ali...

„Da li bi htela šampanjac?”

Nudi mi čašu ali ja odmahujem glavom.

„Ne, hvala, večeras zapravo ne pijem”, odgovaram kruto.

„Pošteno.” Klima glavom a zatim dodaje iskreno: „Lepa haljina.”

„Lepo odelo.” Uzvraćam klimanjem, stegnutog glasa. Mada mu je košulja blago izgužvana a na sakou ima dokaze dlakavog kućnog ljubimca, izgleda mnogo urednije nego obično, iako se još uvek nije obrijao i ono što je nekada bio izrastak sada je definitivno brada.

Nastaje pauza i bolno sam svesna da Mejvi, Rouz i gospođica Stin stoje sa pićem u rukama i zainteresovano posmatraju nas dvoje. Iskreno, samo što ne počnu da jedu kokice.

Vrpoljim se. Koji uštogljeni razgovor. Bolno se nastavlja.

„Uradio si nešto sa kosom”, primećujem. Obično je neuredna gomila sa pramenovima koji iskaču po celoj glavi, ali večeras je uspeo da je pokori gelom. U stvari, deluje prilično moderno. Pa, osim jednog nemirnog dela koji je preskočio pozadi, primećujem.

„I ti si”, odgovara i pokazuje na male šnale sa leptirićima kojima sam prikačila kosu.

Dodirujem ih nervozno. „Hm... da.”

Tu ideju sam dobila od Stele. Videla sam da ona ovako podiže kosu i uvek izgleda stvarno lepo i opušteno, sa svim ovim malim pramenovima koji opušteno vise sa strane. Samo, da li uopšte imate pojma koliko vremena treba da se naprave? A da ne izgledate kao da su vas vukli kroz žbunje pa su vam delovi kose raščupani?

Ali naravno da ne želim da Spajk zna da sam uložila trud, tako da nonšalantno odgovaram: „Da, mrzelo me da je perem.”

I momentalno zažalim. Sranje. Zašto li sam to rekla? Sada delujem kao skitnica. Stidim se. Super. Britni u balskoj haljini.

Nakratko Spajk deluje iznenađeno a onda mu se usta iskrive u osmeh.

Nervoza raste. Pokušavam budem hladna, uljudna, a ne da ga zasmejavam. „Problem je u tušu“ setim se. „Produžetak na tušu ne radi kako treba. Ne mogu da isperem šampon. Prvo krene topla voda, pa hladna, pa vrela...”

Mogu da se čujem kako brbljam kao idiot i besna sam na sebe. Jednostavno umukni, Emili. Umukni.

„Moraš prvo da pustiš toplu pa tek onda dodaješ hladnu“ dobacuje Mejvi sa strane, želeći da pomogne.

Gledam je oštro. „Hvala” promrmljam, osećajući kako mi lice crveni. „Zapamtiću to.”

„Pa, Spajk, momče” počinje Rouz uvlačeći dim iz muštikle. „Vidim da Emili nema partnera. Da li plešeš?”

Sada je red na Rouz da dobije pogled.

„Ne ako se ja pitam”, odgovara.

Osećam kao da me odbija.

Kao da bih ja plesala sa mučiteljem staraca.

„Ni ja”, brzo odgovaram. „Ne u cipelama.” I podignuvši rub haljine pokazujem mu štiklu od osam centimetara kao dokaz. Osim što nisam navikla da nosim štikle i teturajući se hvatam najbližu stvar da se pridržim.

A najbliža stvar su Spajkove grudi.

Sve se dešava tako brzo da nemam vremena da razmišljam. U jednom trenutku smo svi tu, ljubazno razgovaramo, a u sledećem moja desna ruka steže pamuk njegove košulje i pritiska njegove čvrste grudi.

„Opa, izvini”, jedva izgovaram šokirana kada sam shvatila da je iznenađujuće čvrst umesto da je sav pihtijast. Postidim se, sklanjam ruku i ponovo uspostavljam ravnotežu. Neprijatno mi je. „Krive su ove štikle” izustim brzo, pokušavajući da objasnim.

„Trebalo bi da budeš pažljiva sa njima, izgledaju opasno”, upozorava me dobacujući mi nevaljali pogled.

„Hoću”, hladno odgovaram, besna na sebe.

Nastaje pauza, i da bi stvari bile još neprijatnije, gudački kvartet počinje ja svira a ljudi počinju da se pomeraju da bi napravili mesta za parove koji se ređaju na podijumu za ples. Žene na jednoj strani, muškarci na drugoj.

„Oh, sjajno”, primećuje gospođica Stin, koja je sve vreme bila tihi posmatrač. Pljeskajući rukama kao uzbuđena devojčica, ona se široko osmehuje. „Ovo je originalni ples iz doba regenture, popularan u vreme Džejn Ostin. Savršena šansa za dame i gospodu da se upoznaju.” Ona gleda Spajka i mene s namerom.

„Zabavno”, mrmlija Mejvi, grleći još jače svoje laktove žudno gledajući podijum za ples.

„Ne za nas bez partnera”, primećuje Rouz, uvlačeći dim cigarete.

Mejvino lice postaje tužno i ona ga skriva u čaši za šampanjac.

Osećam ogorčenje. Sada bi mogla da pleše sa Ernijem da je Spajk nije namerno odvuкао od njega rekavši ko zna šta. Upućujem mu hladan pogled. Razbijač veza.

„Da li je gospodin Darsi plesao?” pita Spajk, transformišući se u novinara.

Osećam kako mi se vrti u stomaku. Na pomen njegovog imena, pokušavam prikriveno da bacim pogled po dvorani. Pitam se da li će se pojaviti? Prokletstvo, tako je teško videti ovde, takva je prokleta gužva.

„Nevoljno”, odgovara autoritativno gospođica Stin. „Nije voleo, ali je bio dobar plesač. Jedan od najboljih.”

„Za razliku od mene.” smeje se Spajk.

Vraćam pažnju na razgovor. „Da, on se potpuno razlikuje od tebe”, brzo odgovaram.

Izgleda, previše brzo, pošto osećam nekoliko radoznalih pogleda.

„Zvučiš kao da ga poznaješ”, kaže Spajk prijatno.

„U knjizi, mislim”, pojašnjavam nervozno. „Ne u stvarnom životu. Očigledno.”

Sranje. Ja i moja velika gubica.

Nastaje pauza i postajem svesna pogleda oko sebe. Vidim gospođicu Stin koja me proučava čudnim izrazom na licu i pre nego što je razgovor postao još neprijatniji prekida nas niski čovek u kiltu.

„Izvinite...“

Svi se okrećemo prema njemu.

„Jeste li za ples?“ obraća se meni. Pomalo je znojav i sav je rozikast u licu. Briše čelo maramicom i osmehuje se nestrpljivo. A ima i loše zube.

„Kao što rekoh. Nevidljiva“ mrmlija Rouz u svoju čašu šampanjca.

Oklevam. Uhvaćena između tvrde stene i teškog mesta. Teško mesto je ostati i odgovarati na Spajkova čudna pitanja o gospodinu Darsiju. Stena je momak u majici. Osmotrla sam Spajka. Još uvek je imao novinarsko ispitivački izraz lica.

Izabrala sam stenu.

“To bi bilo sjajno.” Osmehnula sam se i okrenula mu leđa... “Pokažite mi put.”

Poglavlje 22.

Beri, moj plesni partner, jeste marketing menadžer u velikoj farmaceutskoj firmi u Aberdinu, i narednih dvadeset minuta me vodi po plesnom podijumu pričajući mi o novom leku za loše varenje. Postavljam sva ona prikladna pitanja, osmehujem se na pravim mestima i puno puta kažem „au“. Iz mojih mnogih izlazaka sam saznala da muškarci vole puno da čuju reč „au“ kada pričaju o svojoj karijeri.

Ali ono što stvarno želim da ga pitam je koji je novi lek za dosadu, pošto ću uskoro umreti od nje.

„...ali najinteresantnija stvar u vezi ovog novog leka je kako deluje na kiselinu. On neutrališe žuč na potpuno novi način“, kaže on veselo.

„Au.“ Nateram se da se osmehnem, ali u stvari ne slušam. Umesto toga, moje misli su zaokupljene gospodinom Darsijem. Dok Beri započinje monolog o novim uzbudljivim otkrićima na polju krema za gljivice, ja setno razgledam plesnu dvoranu tražeći tamnu, zgodnu figuru i pitajući se kada će se pojaviti.

Ako ste primetili, kažem „kada“ a ne „da li“. Zato što sam ubeđena da ću ga videti ponovo. Na kraju krajeva, on nije neki bezvezni tip kojeg sam upoznala u baru; on je gospodin Darsi.

„Mogu li da preuzmem?“

Srce mi odlazi u grlo. Da li je to...? Uzbuđeno se okrećem.

I razočaram se.

Spajk.

„Pa, u stvari, ja i ova zgodna mlada dama smo usred razgovora.“ odgovara Beri.

I obično bih se složila. Na kraju krajeva, poslednja stvar koju želim je da igram sa Spajkom. Osim što to i nije baš istina. Možda mrzim Spajka, ali

mrzim i ideju da provedem još neko vreme sa Berijem i njegovim lekovi za gljivice. Kao kada davljenik ugleda spasilački čamac i vidi kako njegova šansa za spas prolazi pored njega, ja ulećem: „Ali sada smo završili“, i brzo se čupam iz Berijeovog zagrljaja.

„Tako sam i mislio“, osmehuje se Spajk.

Gledam ga ledeno. Pa šta ako me spašava? Ne mora da mi se dopada.

U međuvremenu Beri čeka trepćući nasred podijuma, ne znajući šta se tačno desilo. Osećam krivicu.

Krivo mi je što sam ga napustila.

„Zapravo imam neke uzorke u automobilu“, kaže pun nade.

Kad malo bolje razmislim, nije mi baš toliko krivo.

„Au. Možda bih mogla kasnije da ih pogledam?“ osmehujem se, i bez daljeg oklevanja brzo se pomeram i stavljam ruku na Spajkovo rame. Ponekad u životu jednostavno morate da stavite sebe na prvo mesto.

Počinjemo da plešemo - pa, i nije to baš plesanje, više kao držanje partnera i guranje po prostoriji. Na čudan, trapav način kada vam je potreban razgovor i šale i dosetke o proslavi da se ne bi osećali kao idiot i razmišljali samo o tome kako su vam grudi prilepljene za muškarca a jedina stvar između je malo satena i pamučna košulja.

„Mislila sam da ne voliš da igraš“, kažem prvu stvar koja mi pada na pamet.

„Ne volim“, potvrđuje i kao da želi da dokaže odmah me nagazi.

„Jao“, vičem.

„Prokletstvo, žao mi je“, izvinjava se. „Da li si OK?“

Sagnuvši se da trljam bolne prste, sumnjivo ga gledani. „Da li si to namerno uradio?“

„Namerno?“ ponavlja zapanjeno. „Zašto bih te namerno nagazio?“

„Zato što misliš da je to smešno“, optužujem ga, praveći veliku frku i trljam prste još više, mada, da budem iskrena, i ne bole toliko.

„Veruj mi, nema ničeg smešnog u tome što imam dve leve noge“, odgovara pružajući ruku.

Uspravljam se, ignorišući njegovu ruku, a on je bez reči stavlja oko mog struka.

Nastavljamo da igramo. Ovog puta sam se postarala da mi stopala budu dalje od njegovih. Nijedno od nas ne progovara. Namerno izbegavajući njegov pogled, posmatram salu. Svi drugi parovi se smeju i ćaskaju, naglašavajući tišinu među nama. Ipak sam odlučna da ne progovorim prva. Zašto bih? I ovako ne želim da razgovaram sa njim.

„Zamisli ovo. Imam osamnaest godina. U noćnom sam klubu. Dva sata ujutru je...”

Ipak, izgleda da Spajk nema taj problem. Očigledno nesvestan mog kamenog izraza, on počinje da priča svoju priču. „Znaš šta to znači, je l' da? Poslednji stiskavac.” Sa tužnim izrazom lica, odmahuje glavom. „Niko nikada nije želeo da igra stiskavac sa mnom.”

Pokušavam da ga zamislim kao osamnaestogodišnjaka, sa tinejdžerskim aknama i neurednim plavim šiškama i nalazim da je to iznenađujuće lako.

„Ja sam najgori igrač na svetu”, nastavlja. „Nemam osećaj za ritam, pokreti su mi nula, a jednom su me uporedili sa trudnom patkom.”

Osmehuje se posramljeno, ali ja odbijam da uzvratim osmeh. U glavi mi se neprestano javlja slika Ernija koji sedi preko puta mene za stolom, očiju punih suza dok priča o Ajris. Ako Spajk misli da može da me šarmira sa nekoliko komentara, grdno se vara.

„Kladim se da je čak i tvoj tata bolji igrač od mene.”

„E u to mi je teško da poverujem”, odgovaram sarkastično i poželim da kažem nešto o slici koja mi se javlja u glavi kako moj tata skakuće na venčanju naše rođake. „Moj tata misli da je hip-hop knjiga za decu od dr Zusa.”

„Zar nije?” pita nevino.

Smešno mi je ali to brzo prikrivam.

„Ne. to je Hop na Pop”, prasnem.

Spajkovo ozbiljno lice se razleže u nestašni osmeh i shvatam da je to engleski smisao za humor i da se šali sa mnom. Ponovo. Osećam nalet nerveze.

Praćen jednom idejom.

„U tom slučaju, kako bi bilo da ti dam prvi čas igranja?“ predlažem preterano veselo.

Pa, ako hoće da se šali, bilo bi ružno od mene da ne prihvatim, zar ne?

Spajkov osmeh nestaje i gleda me sumnjičavo. „Šta? Ovde? Sada? Da li si ozbiljna?“

„Potpuno.“ Klimam glavom. „Dobra sam učiteljica. Išla sam na ples sve do prve godine studija. Moderni, klasični, step, balet.“

„Au, impresioniran sam“, kaže on sa divljenjem.

I ja, kažem sebi. Moje celokupno znanje o plesu potiče od gledanja serije Slava kao dete i nošenja grejača za noge, ali me to neće sprečiti da se malo zabavim. Spajk se predugo zabavljao na moj račun. Vreme je da sam proba ono što je zakuvao.

„Vidi, prvo moraš da opustiš kukove..“

„Hm...“ Nesigurno počinje da savija jedno koleno a zatim drugo.

„Ne, moraš više da ih pomeraš“, dajem instrukcije.

Bože, stvarno umem da budem zla kad hoću.

„Ovako?“ Podignute obrve kao da se koncentriše. Spajk počinje pošteno da mesa kukovima.

„Tako.“ Klimam glavom ozbiljno. „Ali moraš da izvadiš ruke iz džepova.“

„O... tačno...“ Poslušno izvadiвши ruke iz džepova, on ih drži sa strane kao da su neki ukrasi koje ne zna gde da stavi i nastavlja da vrti kukovima još brže.

Ha, ha, ha, izgleda kao idiot, pomislim, osetivši zadovoljstvo.

Udaljavam se, kao da sam učiteljica koja posmatra svog učenika. Kao u Slavi, pomislim za sebe, želeći da sam kao gospođica Grant i da imam štap kojim mogu da udarim u pod i povičem „Slava je skupa a ovde počinjete da je plaćate“. Bože, obožavala sam tu seriju.

„Ej, mislim da počinjem da shvatam“, Spajk je pun entuzijazma. Zgrabivši sjajnu roze traku sa obližnjeg venčića, on je teatralno zabacuje oko

ramena kao perjani šal. „Pa, mogao bih i da budem u prazničnom raspoloženju, a?” Osmehuje se.

Zapanjeno posmatram. Mislila sam da će nasesti na šalu ali nisam očekivala da će tako jako progutati. Ne samo da Spajk vrti karlicom kao Elvis na drogama već se tako jako koncentriše da počinje da izvodi neke čudne pokrete. Obilno se znojeći, pravi takvu zbrku da ljudi počinju da bulje. Jedva zaustavljam smeh. Izgleda blesavo. To će ga naučiti da više ne ismeva druge ljude.

Jedino što on ne shvata da je predmet šale, pomislim razočarano. Umesto toga, deluje kao da se užasno zabavlja, što i nije bila ideja.

„U stvari, prilično je lako kada znaš pokrete”, dahće.

U tom trenutku prolazi konobar iza mene sa poslužavnikom punim šampanjca i Spajk zastaje da uzme dve čaše.

„Od igranja čovek ožedni.” Kezi se pružajući mi čašu. Počinje da briše obrve salvetom. „Nego, reci mi, kada mogu da te intervjuišem?”

„Zar nećeš i ovako da izvrneš moje reci?” kažem nadmeno.

„Samo ako ti to želiš”, smeje se uzimajući gutljaj šampanjca.

„Pa, znam kako ti voliš da se igraš sa istinom”, odgovaram misleći na Ernija.

Ali i ako zna o čemu pričam, ja ne dobijam nikakvu reakciju.

„Novinari to zovu umetnička sloboda”, ispravlja me, osmehujući se.

„Zgodno”, primećujem. Osećam kako postajem sve nervoznija. Znam da ne bi trebalo ništa da kažem, znam da sam obećala, ali to je nemoguće. On je jednostavno tako samozadovoljan.

„Moram da te odvedena na ručak i uradim intervju.”

„Kad smo već kod ručka, juče sam baš ručala sa Ernijem.”

Žao mi je, ali pokušala sam da se ugrizem za jezik.

Efekat pominjanja Ernijevog imena je momentalan. Spajk se uozbiljio i lice mu je pobeležilo.

„On je tako fin čikica”, nastavljam s namerom.

„Pa, znaš šta kažu za prvi utisak”, promrmlja grubo.

Više ne mogu da se suzdržavam.

„Pa moj prvi utisak o tebi je bio tačan”, uzvraćam dok mi bes kulja.

Spajk deluje šokirano. „Šta to znači?” zahteva.

Ali pre nego što dobijem priliku da odgovorim, odjednom počinje glasno da zvoni telefon.

„Sranje, moj je”, psuje. „Pridrži ovo...” Gurnuvši mi čašu šampanjca u ruku i pre nego što mogu da odbijem, počinje frenetično da proverava džepove, sve dok konačno ne pronađe telefon.

Pa, barem će sada da isključi prokletinju.

Baca pogled na ekran.

Javlja mi se crv sumnje. Svakako da se neće javiti. Usred rasprave smo.

Javlja se.

„Da, čao, Spajk je... da... Spajk... Je l' me čuješ?” Dere se u slušalicu, odmahujući glavom. „Bože, domet je ovde užasan.”

E, to je to. Dosta mi je. Okrećem se da odem.

„Čekaj. Ne pomeraj se”, šapuće, pritiskajući blekberi na grudi i mašući rukom kao znak stop. „Ovo će trajati samo trenutak.”

Oklevam. Pretpostavljam da može biti nešto hitno. Nešto u vezi sa poslom. Neka vest ili nešto slično.

Čekam.

Vraća se telefonu. „Ma daj, ne budi ljuta na mene, šećeru.”

„Šećeru?” sikćem.

Gleda me kao da se izvinjava. „Znam, znam...” nastavlja da se miri, a onda brzo pokrivši slušalicu šapuće: „Emanuela je.”

Na delić sekunde osetim stezanje u grudima, ali to brzo suzbijam besom. Mislim, stvarno. Ne mogu da verujem. Da li misli da ću da stojim ovde kao čiviluk i držim njegovo piće, dok on šapuće gluposti sa svojom devojkom?

U stvari, da, Emili, pošto već stojiš ovde kao čiviluk i držiš njegovo piće dok on šapuće gluposti sa svojom devojkom.

Grrr.

Besna na sebe i Spajka, gledam ga jednim od mojih najstrašnijih pogleda, zatim se okrećem na štikli i, još uvek držeći po čašu šampanjca u svakoj ruci,

odlazim sa podijuma. U meni se bes nakuplja kao lava i u ozbiljnoj sam opasnosti da eksplodiram na nekog ko nije ni kriv ni dužan.

U donjem kraju dvorane su francuski prozori koji vode na veliki balkon ali nije dozvoljen izlazak. Idem pravo ka njima. Nisu zaključani. I niko ne gleda. Provlačim se i izlazim.

Poglavlje 23.

OK, smiri se, Emili. Smiri se.

Balkon je prazan i osim utišanog zvuka gudačkog orkestra koji svira unutra, takođe je mirno i tiho.

Pravo je olakšanje posle buke i strke plesne dvorane. Odšetavši do ivice, stavljam obe šampanjske čaše na ogradu, širim ruke i, hvatajući hladan kamen ispod prstiju, zurim u tamu.

Uzdahnem duboko.

Besnim zbog Spajka. Bila sam u pravu od prvog trenutka kad sam ga ugledala. Stvarno je seronja prve klase. Način na koji se poneo prema Erniju je užasan. Kao i laganje Mejvi u vezi toga.

A tek to što mi je gurnuo piće u lice i onako se javio na telefon a onda me ignorisao...

Izdišem posmatrajući kako moj dah odlazi u velikim belim oblacima. Ovde je užasno hladno i drhtim kao luda u tanušnoj haljini, ali previše sam ljuta da bih se vratila unutra. U ovakvim trenucima, poželim da sam pušač. To ljudi u filmovima uvek rade kada se iznerviraju, zar ne? Jako povuku dim cigarete i nekako izgleda kao da se osećaju bolje.

Salva smeha mi prekida misli i okrećem se da vidim gomilu dvadesetogodišnjaka koji su se takođe išunjali napolje. Stoje u grupi na drugom kraju balkona, smejući se nekoj šali ili nešto slično. Ali ono što mene zanima je što mi se čini da jedan od njih puši.

Ohrabrena svojim groznim raspoloženjem i brojnim čašama šampanjca koje sam popila tokom večeri, odlazim do njih.

„Hm... izvinite...”

Okreću se ka meni. Sad izbliza vidim da su svi jako mladi, verovatno kasnih tinejdžerskih godina ili u ranim dvadesetim: tri vižljasta mladića sa

modernim kravatama i dve devojke sa sličnim perjanim šalovima koje bi Stela opisala kao „glomazne“. Piju šampanjac iz flaše, dok zlatna folija na boci nestašno sija na mesečini dok je dodaju između sebe. Gledam kako svako od njih uzima po gutljaj.

Podsećaju me na doba kada sam bila na koledžu.

„Ćao.“ Pozdravljam ih odmahujući rukom. „Pitala sam se da li mogu da ukradem jednu cigaretu.“ A onda dodajem klasičnu nepušačku rečenicu: „Kao prestala sam, ali...“

„Da li si iz Amerike?“ jedva razumem jednog od momaka koji se, sa neurednim braon pramenovima i blentavim osmehom, ne bi razlikovao od ostalih da nije njegove kravate sa crno-belom zebrastom šarom.

„Hm, da.“ Klimam glavom, a onda da bih im dokazala osmehnem se zubima koji su moje roditelje koštali dvadeset hiljada dolara.

„I hoćeš da duneš?“ kezi se drugi čija kravata ima šaru britanske zastave.

Očigledno da to ovde u Ujedinjenom Kraljevstvu znači nešto drugo nego kod nas u Americi. „Hm...“ zastajem ali ne moram da odgovorim pošto svi momci prasnu u histeričan smeh, lupajući se po kolenima i cerekajući se do suza.

Pomalo sam zatečena. Au, baš su raspoloženi.

„Umukni, Henri“, viče jedna od devojaka, udarajući ga u rame. Gleda me i osmehuje se. „Ignoriši ga, on je idiot“, poverava mi uzimajući dim urolane cigarete. Osećam jak miris nečega što nije duvan.

A to nije urolana cigareta, shvatim odjednom. To je džoint.

O, bože, kakav sam debil. Osećajući se neprijatno, ljutim se na sebe. Nije ni čudo što se toliko cerekaju. Potpuno su naduvani.

„Da, izvini, nisam hteo da vređam“, veselo će Henri, dobacujući mi posramljeni osmeh i uzimajući veliki gutljaj iz flaše šampanjca.

„Hoćeš?“ jedna devojka mi pruža džoint.

Sada, uzimajući u obzir da sam poslednji put duvala travu kada sam bila koledžu i da sam povratila na zadnjem sedištu novog Folcvagena Džonija Rozenbauma (što je već dovoljan blam, ali sam ga pogoršala činjenicom da smo Džoni i ja ležali u tome i vodili ljubav), trebalo bi da kažem ne.

Kad smo već kod toga, bilo bi zabavno, zar ne?

„Hvala, da znate da hoću.” Osmehujem se, pružajući ruku i uzimajući džoint od nje.

Plus, kao što sam rekla, moram da se smirim.

Da li ste ikada primetili kako su lepe zvezde? Sjajne i bleštave, kao milioni sitnih dijamanta na velikom, velikom, velikom, velikom jastuku od crnog somota... milion nebeskih vereničkih prstenčića koji se protežu u beskonačnost... uvek i zauvek... Oh, tako je romantično...

Grupa se vratila unutra a ja naslanjam laktove na ogradu buljeći u nebo. Ne mogu da se setim koliko sam već ovde - deset minuta, pola sata možda, koga briga? Kao da je sve stalo, a ja sam u nekom velikom, toplom, mekanom balonu koji pluta. Čak mi više nije hladno. Sve o čemu mogu da razmišljam je nebo, ovo veliko, prelepo crno nebo. Kunem se da se ne sećam da je ikada bilo tako neverovatno. Potpuno sam očarana...

Takođe sam, naravno, naduvana kao prokleti balon.

Zadovoljno se osmehujući ničemu posebnom, uzimam gutljaj šampanjca. Džoint je stvarno pomogao.

Nije mi muka niti nešto slično, samo sam potpuno opuštena - ili stondirana, zavisi od toga kako posmatrate - u svakom slučaju, možda je vreme da se vratim unutra i pridružim zabavi. Ako naletim na Spajka, šta me briga? Nije baš kao da moram da razgovaram sa njim. Biću potpuno cool i ignorisaću ga, kao on mene. Nije da sam sitničava ili nešto tako. Kao što sam i rekla, sada sam potpuno opuštena.

I ispijajući ostatak u čaši, podižem drugu i okrećem se da uđem unutra.

I nalećem na gospodina Darsija.

„Sranje.” Još uvek čvrsto držeći obe čaše, odbijam se od njega, prosipajući šampanjac.

Iznenadeno me gleda. „Emili?”

„Čoveče, izvini, ruke su mi pune i nisam te videla i...” brbljam. U međuvremenu gospodin Darsi je ovde. Na balkonu. Tačno ispred mene.

Jebote.

Samo zato što sam se prebrzo okrenula, sve je počelo da se vrti. O, bože, imala sam *flashback* sebe kao projektila na zadnjem sedištu onog *VW Rabbit-a* i osetila probadajući užas. Ne. Molim te, Bože. Ne.

Sve samo ne to. Hvatam se za rukohvat da bi se stabilizovala i pogledala naokolo da bi videla kako se gospodin Darsi ustremio ka meni.

Sve drugo se zamzlo.

Muškarci se ovih dana ne ustremljuju. Ševrdaju i krivudaju, kao Spajk, šaka zabijenih u džepove, povijenih ramena, vukući stopala. Ali ne i gospodin Darsi. Zurila sam u njega, a sve je izgledalo kao u onim usporenim filmskim sekvencama. Isturenih prsa, bradu je držao visoko, a vilicu je podesio na odlučno. Ako biste morali da potražite 'pravi dasa' u rečniku, kunem vam se da biste videli sliku gospodina Darsija.

Nevoljno, moje telo je uzdrhtalo od zadovoljstva. I dok vam je još rečnik u rukama pogledajte pod 'smeteno' i videli bi ste sliku mene..

Zastao je nekoliko koraka od mene, i prodorno me pogledao. Za razliku od mojih prethodnih pratioca koji nisu imali koncept 'ličnog prostora' u tikvama, gospodin Darsi je poštovao 'odstojanje'.

„Tražio sam te,“ progovorio je ozbiljnog lica.

„Je l' jesi?“ zakrešala sam.

Dobro. Jesam uzbuđena što ga ponovo vidim, ali zvučati kao da sam progutala balon helijuma nije ni *cool* ni seksi. A ja ciljам na oba.

Jesam uzbuđena što ga vidim ponovo, ali to što zvučim kao da sam helijum nije ni *cool* ni seksi. A hoću oba da postignem, pročišćavam grlo. „Jeste?“ izgovaram ponovo, terajući glas da bude dublji.

„Želeo sam da vam kažem da sam jako uživao u vašem društvu sinoć.“

„Takođe.“ Klimam glavom i osećam kako crvenim.

Bože, izjava godine.

Čekam da on nešto kaže, ali ne progovara, tako da ono što je počelo kao pauza sada se odužilo kao uzdah i razmišljam da bi trebalo nešto da kažem, ali mi je mozak prazan, kao disketa koja je obrisana, i ja samo buljim u njega i pitam se koliko će vremena proći dok to ne uradimo.

Emili Olbrajt. Šta si rekla?

Bože, zaboravila sam, ali sada se sećam kako sam završila na zadnjem sedištu Folksvagen. Kada sam naduvana, užasno se napalim.

„Pa, kakav je bal?”

Konačno progovara.

„Oh... znate”, kažem nejasno, pokušavajući da skrenem misli sa podivljalog libida.

„Da li ste plesali?” nastavlja.

Razmišljam o Beriju i Spajku. „Nisam sigurna da bi se to moglo nazvati plesom.” Smešim se setno.

Ali gospodin Darsi se ne smeje; njegov izraz lica ostaje ozbiljan. „Pošto sam stigao kasno, bojao sam se da ću morati da vas ukradem od nekog.”

Javlja mi se slika Spajka na mobilnom telefonu. Da me ukrade? Spajk ne bi primetio ni da su me vezali i kidnapovali ispred njegovog nosa. „Ne brinite. Vaša sam”, šalim se.

Gospodin Darsi deluje blago zatečen. „Jeste?” odgovara a ja vidim da me je bukvalno shvatio.

„O, ne, to se samo tako kaže”, brzo dodajem. „Nešto kao šala”, pokušavam da mu objasnim.

„O, shvatam”, klima glavom gospodin Darsi, mada nisam sigurna da shvata, ali više ne razmišljam o tome pošto me ispituje pogledom kao reflektorima i srce počinje brže da mi kuca. Au. Prešla sam put od potpuno ignorisane osobe do centra pažnje. Kao da ne može da skine pogled sa mene. Što je neverovatno laskavo.

Samo nisam navikla na to.

Ali možeš da se navikneš, Emili.

Oboje ponovo začutimo. Pošto nemam piće da uzmem gutljaj počinjem da se igram pramenovima svoje kose. „Pa, ovo je lepo”, kažem zatim nekoliko trenutaka kasnije.

Lepo! Da li sam rekla lepo?.

„Zaista”, klima gospodin Darsi glavom i posmatra me prodorno.

Razgovor opet prestaje i, pošto ne znam šta da kažem, buljim u noć boje mastila. Doček Nove godine je i u daljini mogu da vidim kako svetli

dekorativno osvetljenje, nečija jelka na udaljenom prozoru, žurka u kući preko puta gradskog vrta. Lupkam prstima po ivici balkona. Bože, tako je tiho. Mogu da čujem kako dišem.

U glavi tražim nešto što bih rekla a što ne uključuje neku pošalicu. Znam da sa gospodinom Darsijem neću moći da se šalim kao sa Spajkom što nekima može da smeta, ali meni je u redu. U stvari, što više razmišljam o tome, sve više mislim da je dobar smisao za humor precenjen. Želim pravog muškarca, a ne nekog idiota, odlučna sam, zamišljajući Spajka kako igra kao pile na podijumu.

Smeje mi se od same pomisli na to. OK, priznajem da je bilo jako smešno, ali da želim da se zabavljam sa nekim smešnim izlazila bih sa komičarem, kažem sebi odlučno.

„Obožavam ovaj period godine, a ti?“ konačno uspevam da izustim prekidajući tišinu.

Au, nisam ni sanjala da ću biti tako srećna što čujem svoj glas. U knjigama uvek deluje tako dubokoumno i romantično kada likovi provode sate gledajući jedno drugom u oči i ne progovarajući. U stvarnosti, međutim, morali biste da budete sveštenik Benediktanac.

„Podnošljivo je“, odgovara kratko. „Ako volite ludosti i ukrase.“

„Oh“, osećam se kao da me je upucao. „Da, pretpostavljam da jeste pomalo blesavo“, slažem se ali mi se u mislima javlja ona ista slika Spajka koji se vrti na podijumu sa ukrasnom trakom oko sebe. „Ali blesavo ponekad ume da bude zabavno.“

Gospodin Darsi se mršti kao da nikada nije čuo za tu reč. „Da li se sada zabavljate?“

„Naravno“, odgovaram preterano veselo.

Pa ne bih baš rekla da se zabavljam, ali to i nije neko iznenađenje. Previše sam nervozna. I u svakom slučaju, kao što sam rekla, nisam ovde da bih se zabavljala, pomislim bacajući krišom pogled ka gospodinu Darsiju i osećajući nalet požude i feromona i sve one potisnute strasti koja je sakrivena ispod moje arogancije. U stvari, mogla bih da se zakunem da sam ga sad videla kako mi gleda dekolte.

Šaljem Steli nečujno hvala, zahvaljujući joj što mi je poslala ovu divnu haljinu. Da se i ja jednom osetim seksi a ne šljampavo.

„Da li biste želeli moj sako?“ nudi mi.

Vidite. I pored toga što je hodajući seks on je i gospodin Džentlmen. A ne kao Spajk-napuštam-te-nasred-podijuma.

„O, ne, hvala. Nije mi hladno.“ Osmehujem se, pokazujući nestašno na svoja glatka ramena na koja sam nanela neko mleko za telo sa šljokicama.

„Insistiram“, kaže, ogrnuvši me.

„Ne, zaista...“ bunim se, ali prekasno, već sam obmotana crnim frakom. Malo sam razočarana. On pokriva svaki centimetar mojih sjajnih ramena i potpuno skriva moje seksi bretele debljine špageta.

„Da zaštiti vašu skromnost“, objašnjava mi. „Vaša haljina otkriva dosta.“

„Je l' da?“ kažem iznenađeno. „Oh, OK, hvala.“

Naravno! Nisam o tome razmišljala. Toliko sam navikla da živim u svetu Dženifer Lopez i Madone i haljina izrezanih do pupka da mi ova koju nosim i ne deluje kao da puno otkriva. Ali pretpostavljam da je drugačije u očima gospodina Darsija: on je navikao da se žene pokrivaju. Kada bismo izlazili zajedno, verovatno bih morala da budem mnogo skromnija. Što je šteta, pošto imam neke prelepe topove koje nosim leti.

„Pa, kako vam se dopada Bat?“ pita, približavajući se.

Nešto me stegne u grudima. „Oh, prelepo je. Sve ove zgrade i arhitektura i reka“, nervozno brbljam.

Kad malo bolje razmislim, i nisam baš toliko oduševljena onim letnjim topovima. Ja volim rolke. I stvari koje se zakopčavaju do brade. Da. Ja obožavam stvari koje se zakopčavaju do brade. U stvari, sada ću da zakopčam ovaj sako.

„A, da, reka Ejvon.“ Klima glavom i osećam njegov topli dah na mojim obrazima.

Usred zakopčavanja, upetlja mi se prst.

I da li su mi to klecnula kolena?

„Imam iznenađenje za vas.“

„Stvarno?“ Srce mi preskače. Obožavam iznenađenja. Šta li je to?

„Dozvolite mi.“ Drži ruku ispruženu da bih je ja prihvatila.

Prisećam se Džona, arhitekta, od pre nekoliko nedelja koji je pustio da vrata udare u nos. I kako sam hodala sama kući po snegu, smrzavajući se sanjajući da upoznam čoveka kao što je gospodin Darsi.

I pogledajte me sada, divim se, posmatrajući ovu pravu stvar i pritiskajući dugme za brisanje loših izlazaka i brišući svaki od njih. *Briši, briši, briši.*

„Pa, hvala, gospodine“, izgovaram dok mi se usta krive u osmeh. Provlačim ruku ispod njegove i na trenutak on proučava moje lice, a njegove tamne oči me upijaju. Zatim se odjednom nasmeje. „Hoćemo li?“

Bože, tako je dominantan.

I, da, znam, užasno je nefeministički od mene što to smatram neverovatno seksi.

U mom stomaku je zbrka kao da je poletelo stotinu leptirića i ja srećno klimam glavom.

Hajde: Ubijte me.

Poglavlje 24.

Hodamo ruku pod ruku. Gospodin Darsi me vodi do druge strane balkona, niz stepenice i na stazu koja vijuga kroz baštu. Sve je tako mirno i tiho. Samo zvuk naših koraka ritmično odzvanja po kamenoj stazi.

Nakon nekoliko trenutaka skrećemo. Ispred mene je gomila sporednih zgrada i kako im se približavamo gospodin Darsi kreće ka onoj koja je krajnje levo. Moj um luduje. Da li je ovo iznenađenje? Da li tu ima nešto? Da li će mi dati poklon? Vrata se otvaraju i osetim jak miris sena.

Moje misli naglo zastaju. Jebote. To je ambar za seno. I svi znaju šta se dešava u ambarima, zar ne? Osećam moćnu drhtavicu u grudima. Znači ovo je iznenađenje.

Zavešće me.

Odjednom mi se u glavi pojavljuju svi ljubavni romani koje sam pročitala. Doveo me je ovde da bi mogao sa mnom da se valja po senu. Da se igra nestašnih igara. Da vodi sa mnom ljubav ludo i strastveno dok zvezde sijaju kroz pukotine starog drvenog krova a njegovo toplo, mišićavo telo je pritisnuto uz moje...

Želim da se osetim uvređeno što misli da ću *se dati* na prvom sastanku, ali ne mogu. Previše sam uzbuđena.

Pa, teško da sam nevina, je l' da? Uprkos tome što moja mama želi da veruje u to. U stvari, ne mogu da smislim ništa što bih radije radila osim valjanja u senu sa gospodinom Darsijem.

A prošlo je dosta vremena, pomislim, gledajući požudno.

Uvodi me unutra. Samo što ovo nije ambar. Nego štala. Osećam blagu nesigurnost. Praćenu nečim što sumnjivo vonja na...

Konjski izmet.

Razočaranje me slama. Naravno. To je gospodin Darsi. On je džentlmen. Nikada ne bi pokušao da se igra nestašnih igara.

Prokletstvo. Prokletstvo. Prokletstvo.

„Ovo je Grom“, objavljuje gospodin Darsi, otvarajući boks i otkrivajući zadnjicu velikog crnog konja koji, baš u tom trenutku odlučuje da podigne svoj rep i izbaci ogromni teret na pod.

Gledajući kako se balega gomila, moje seksualne fantazije o valjanju u senu odjednom nestaju. Baš čudno.

„Hm... alo“, kažem nesigurno, brzo koraknuvši unazad pre nego što mi se salonke uprljaju izmetom a špicasta štikla zaglavi. „Vau“, kažem brzo se smirujući. Možda sam malo preterala sa kombinacijom šampanjca i marihuane.

„Ne brini, nema potrebe da se plašiš, Emili“, nastavlja gospodin Darsi pogrešno tumačeći moj stonirani povik kao strah. „To nije tvoj konj.“

Očigledno nije svestan mog pijanstva, zahvalno shvatam. Pa i zašto bi? Ne sećam se da su dame iz vremena Gordosti i predrasuda duvale džoint. A uvek su išle na zabave.

Čekajte malo. Premotajte taj deo.

Tvoj konj?

Okrećem se da nešto kažem, ali gospodin Darsi već odlazi do obližnjeg boksa, otključava katanac i otvara vrata otkrivajući najlepšeg rasnog konja kojeg sam ikada videla.

Čisto beli, moćni, mišićavi bokovi skoro da sijaju na svetolsti. Navikla sam na one konje kakve vidite u Central parku: stare, šarene, one koji verno vuku kočije sa turistima i poziraju kada se slikaju. Ali ovo je drugačija rasa životinja. Celo njeno telo drhti od sputane energije, trkački konj pre starta, a njene uši se podižu kad nas čuje.

Odjednom udara kopitom o tlo, a metalna potkovica pravi buku kada udara o kamene ploče. Blago odskačem. Čoveče, kakva energija. Morali biste biti veoma hrabri da je jašete, odlučujem, primetivši da je uvezana sjajnim uzdama i ispoliranim kožnim sedlom.

„Ti jašeš Munju“, kaže gospodin Darsi kao da mi čita misli.

Ja. Jašem. Munju.

Reči stoje ispred mene kao u oblačićima u stripu, ali izgleda da imam poteškoća da ih povezem.

Očigledno da ne predlaže ono što mislim da predlaže. Imam na sebi balsku haljinu i štikle od osam centimetara. Pogled mi leti od gospodina Darsija do konja i nazad.

O, shvatam. Šali se. Ha, ha, veoma smešno.

„Da, da, apsolutno.” Osmehujem se, prihvatajući igru. Ali njegovo lice je ‘ozbiljno, i onda shvatim.

Gospodin Darsi se ne šali, sećate se?

Dok uzima Munjine uzde i smireno je izvodi iz boksa, dok joj se grudni koš širi i skuplja a njen beli rep maše, ne mogu a da se ne osetim uvređeno. Ne mogu da verujem da me nije čak ni pitao da li želim da jaseni konja! Mislim, zar se ja ništa ne pitam? Smrznuću se u ovoj odeći.

„Pošto nikada nisam bio u Americi, ne znam kakvi su vam običaji i tradicija u ovakvim prilikama”, kaže ozbiljno. „Mada, bio sam slobodan da uredim jahanje po mesečini za nas dvoje.”

Kad smo kod toga, pošto je gospodin Darsi stao ispred mene u beloj košulji i uskim pantalonama i sa uzdama prelepog rasnog konja u rukama, odjednom me obuzima slika onoga što imam pred sobom.

Tako je apsurdno romantično da mi se vrti u glavi.

Obično su to karte za bioskop i kesica kokica ako imam sreće, ali ovo. Ovo je fantazija. Iz romana na policama knjižare gospodina Mekenzija. Ovako nešto se ne dešava meni: Emili Olbrajt iz Njujorka.

Jedina stvar koju jašem ovih dana je podzemna do posla.

„Verujem da odobravaš.”

„Hm... da... naravno”, mucam, brzo potiskujući uvređenost. Ma, hajde Emili - teško da možeš da budeš ljuta na njega, zar ne?

„Dobro”, odgovara gospodin Darsi zadovoljno, i sine mi da on nije ni sumnjao da neću odobriti njegov predlog. U stvari, gospodin Darsi je uvek samouveren, shvatam, posmatrajući ga kako uzima Groma za uzde i izvodi oba konja iz štale.

Ali to ga čini tako prokleta privlačnim, odlučno kažem sebi. Samo osetljiv, moderni muškarac koji je zainteresovan za donošenje zajedničkih odluka u vezi novih zavesa za kuhinju i koji pita čiji je red da napuni mašinu za sudove možda bi bio bolji dečko. Ali teško da je predmet seksualnih fantazija, zar ne?

Osećam nestrpljenje i pratim ga iz štale. „Kako si uspeo da urediš ovo? pitam, čvrsto obmotavajući njegov sako oko sebe.

„Džentlmen nikada ne odaje svoje tajne.” Misteriozno se osmehuje.

Kada samo pomislim da sam se cimala oko deljenja računa u piceriji, gledanja loših stranih filmova i sprečavanja pijanih nasrtanja na prvim sastancima celog života.

„Mislio sam da odjašemo do Lažnog zamka.”

Nešto mi se okreće u stomaku. O, čitala sam o tom zamku jutros u nekom od vodiča.

„Strava”, uzvikujem, pokušavajući da sakrijem oduševljenje ali ne uspevam. Pa, da li me krivite?

Jahanje konja. Sa gospodinom Darsijem. Do zamka. Molim vas.

Uzbuđena gledam kako gospodin Darsi lagano vezuje Groma za kapiju. A zatim, još uvek držeći Munjine uzde, okreće se ka meni. „Pretpostavljam da si jahala ranije.”

„O, da, hiljadu puta”, kažem veselo.

„Sjajno. U tom slučaju, šta čekamo?”

Poglavlje 25.

OK, možda je hiljadu puta mala laž. Išla sam na časove jahanja kada sam bila mala, ali sam prestala kada je moja pažnja sa ponija Prensera odjednom prešla na Brusa u sedmom razredu. Što znači da sam imala... au, imala sam samo četrnaest godina?

Obuzima me sumnja, ali je brzo odbacujem. To i nije tako dugo. OK, petnaest godina, i znam da je tehnički to više od pola mog života, ali vreme brže protiče kada odrastete pa to i ne može tako da se računa. I u svakom slučaju, Sigurna sam da je kao vožnja bicikla. Podsetiću se čim se vratim u sedlo.

„Da li želiš da ti pomognem da uzjašeš?” pristojno pruža ruku gospodin Darsi.

„Hvala, ali u redu sam. Mogu sama”, odgovaram, osmehujući se.

Očigledno nije navikao na moderne žene koje sve rade same, pomislim, osećajući se sposobno i nezavisno dok se okrećem ka Munji. Samo što izbliza Munja izgleda mnogo veća nego ranije. I iz nekog čudnog razloga ove uzengije su kraće nego što se sećam. Podižem pogled. Au, moraš stvarno da budeš savitljiv da bi zabacio nogu gore, zar ne? Osećam trunku sumnje ali je brzo potiskujem.

Idem na jogu. Nije problem.

Ispravljam ramena, duboko udišem, zabacujem haljinu i sa jednim beznačajnim pokretom zaglavljujem štiklu u uzengiju.

“Urrrgggghhhh.”

Glasno mrmljajući, podigla sam se na sedlo i prebacila drugu nogu preko konja. Osim što nisam procenila kako će taj okret uticati na moju ravnotežu..

Sa jednom nogom u vazduhu, druga je počela da se uvija u uzengiji, izvrćući moj članak. Oštar bol mi je na momenat pogodio nogu, i to u

trenutku kada sam preletela Munjina leđa, nogama na gore i dupetom u vazduhu. Srećom, mislim da sam se odlično snašla vraćajući ravnotežu i upala sam u sedlo uspravna kao strela, sve prebacujući nogu preko konja.

Tako. Prosto k'o pasulj.

Trijumfalno se smeškajući, bacam pogled na gospodina Darsija. Bio je zapanjen. Osećala sam se ponosnom. Barem sam tako mislila – On je bio impresioniran..u stvari potpuno bez teksta.

„Da li . . . hm . . . žene u Americi ne jašu sedeći sa strane u sedlu?“ upitao je, rolajući svoje reči.

„Oh, ne, mi jašemo vestern-stilom, kao muškarci“ rekla sam. Skromno se smeškajući, pokušala sam da se udobnije smestim u sedlu, kada sam iznenada shvatila da ono nije isto kao sedlo kod kuće. To je čudno. Mogu da osetim promaju.

Pogledam dole, i primetim kako mi se haljina razdvojila i sada se, pomalo, koncentrisala u gornjem delu mojih nogu u gomilama čokoladnog satena. U isto vreme sam shvatila kako gospodin Darsi bulji u moje gole butine.

Oops. Brzo sam ih prekrila. „Spremna,“ zadovoljno sam se osmehnula, obavijajući prste uzdama, baš kako se sećam. Vidiš, znala sam to. Sve mi se vraća.

“Hm . . . divno,“ promrmljao je. Ej bre, šta mu je? Izgleda zbunjeno. Pitam se da nije popio neko pićence kao predigru?

Ali ako i jeste, to nije uticalo na njegovu ravnotežu, primetila sam, jer je uzjahao Groma sa lakoćom profesionalnog džokeja.

“Ovuda,“ rekao je, coknuvši jezikom, podboo je petama rebra svog konja i kasom krenuo.

Učinila sam isto i silno se iznenadila kada je Munja pokorno pratio. Davno je bilo kada sam jahala, ali kao što rekoh, jahanje je kao vožnja bicikla. Samo mnogo romantičnije.

Posle par minuta, prošli smo kroz kapiju (beleška za *Mr Hair Plugs*: gospodin Darsi je sjahao da bi je otvorio za mene) i izjahali na otvoreno. Au, zar nije sjajno? Osmehujući se srećno krišom bacam pogled sa strane na

gospodina Darsija koji jaše pored mene. Ispravljen u sedlu, jakih ramena zabačenih, stegnute vilice, očiju uprtih pravo, slobodno bi mogao na čelu da nosi natpis „Ja sam najseksepilniji muškarac koga ste ikada videli“. Osećam bol u preponama.

A, ne, uopšte nema veze sa tvrdim kožnim sedlom.

„Zamak je na onom brdu“, objavljuje, pokazujući napred. „Još uvek se ne vidi od šume.“

Šuma? Zamak? Bože, kao iz bajke.

„O, super“, odgovaram pokušavajući da smirim glas, kao da mi se nešto ovakvo dešava svakoga dana u Njujorku.

Na trenutak zastajemo a onda gospodin Darsi kreće u brzi kas. Munja prati a da ja ne moram ništa da uradim. Osećam zadovoljstvo. Stežem uzde jače zbog skakutanja gore-dole. Ovo je stvarno neverovatno. Zaboravila sam kakvo uzbuđenje donosi jahanje.

Gospodin Darsi ubrzava. Njegova bela košulja leprša za njim i brišem oči da bih bolje videla. Zbog vetra počinju malo da suze ali sam na sreću stavila vodootpornu maskaru. Duboko udišem hladan noćni vazduh, uživajući u osećaju koji mi pruža kada prolazi kroz disajne puteve. Au, od ovoga se stvarno pročisti glava, zar ne? Ranije sam se osećala malo smušeno, ali sada se osećam jasno i koncentrisano...

Nekoliko kapljica iz nosa mi pada na rukav.

Oh. Ne.

Jako šmrknem i ponovo se koncentrišem. Tako je dobro biti u prirodi. Možda bi trebalo da razmislim o odlasku iz grada na selo. Sigurno nije dobro za zdravlje, sva ona zagađenja i stres i...

Bože, baš sam slinava. Šmrknem jače ali ne vredi. Potrebna mi je maramica da izduvam nos. Pitam se da li gospodin Darsi ima neku... pipam po njegovim džepovima. Ništa. Hm. Vetar sada jače duva a moj nos... pa jedan od načina da ga opišem bi bio curi, a drugi lipti. Sranje. A nemam ništa čime bih mogla da ga obrišem. Osim... Javlja mi se ideja. Imam svileni šal gospodina Darsija u svojoj maloj tašni sa šljokicama.

Momentalno zaustavljam tu misao.

Stvarno, o čemu razmišljam? Ne mogu u to da izduvam slinavi nos, zar ne? Još uvek miriše na onu njegovu divnu seksi kolonjsku vodu. To je uspomena.

Pa ipak moj nos se odjednom pretvara u ono što je moja baka „fabrika sveća”. A ja sam na ovom ful romantičnom sastanku. Ne mogu d stignem do zamka sa dva velika slinca koja vire iz nozdrva, je l' tako? Izvlačim jedan kraj bele svile i jako duvam. Moj nos pravi buku kao truba, ali srećom vetar duva na drugu stranu pa gospodin Darsi ne čuje.

„Zar nije neverovatno?” viče gospodin Darsi ispred mene.

„Fenomenalno”, uzvraćam, brzo gužvajući slinavi šal i gurajući ga u tašnu. Nema veze. Moraću kasnije da ga operem.

Sada laganim galopom prelazimo polja, ka šumi, i dok tlo proleće ispod mene osećam miris slobode.

Ubrzavamo i odjednom, i pre nego što shvatim, Munja bez napora prelazi u galop. Jureći kroz tamu uz bat kopita, osećam se kao da letim.

Osećam se živo. Euforično. Uzbuđeno.

U agoniji.

Jao! Grčim se od bola dok skakućem gore-dole u sedlu. Čija je pametna ideja bila da krenem bez brusa? Moje dude poskakuju kao par uzbuđenih štenaca! Držeći uzde jednom rukom, pokušavam da ih smirim drugom. Verujte mi, ja nisam baš obdarena u tom delu tela, ali svakoj ženi je potrebna veća podrška od bretela sa šljokicama debljine špageta.

Gurajući ih pod ruku, pravim bolnu grimasu sa svakim udarom kopita. Ne sećam se da je ovako bilo Džuliji Roberts u Odbegloj mladi. Galopiranje preko polja sa vetrom u kosi i lepršavom haljinom uvek deluje super u filmovima - to je jedna od onih velikih romantičnih fantazija - pa ipak, evo mene, sa bolnim bradavicama, pomislim očajavajući.

Na svu sreću, nakon nekoliko trenutaka dolazimo do šume i gospodin Darsi usporava kako počinjemo da vijugamo između drveća. Sa olakšanjem, radim to isto. Pa, koža ima samo određenu elastičnost. Još malo ovoga i moja čvrsta dvojka završila bi delujući kao nešto iz Nacionalne geografije, kažem

sebi, puštajući svoje dude i brzo gladeći raščupanu kosu koja se rasturila na vetru.

„Eno ga.”

Prestajem da otkopčavam Darsijev sako u pokušaju da delujem malo više seksi i podižem pogled. Ispred mene je zamak. Tako je divan da ostajem bez teksta.

„Izgrađen je po naredbi Ralfa Alena koji je želeo da ima lepši pogled iz svoje kuće u gradu, i iz daljine deluje kao pravo umetničko delo. Mada je, u stvari, samo impresivna fasada”, nastavlja on dok stajemo.

„Kao scenografija za film”, izustim, pre nego što sam shvatila šta pričam.

„Šta?”

„Oh, ništa”, kažem brzo skrećući temu. Ne želim da pokvarim raspoloženje upetljavanjem u objašnjenja i umesto toga stojimo bez reči jedno pored drugog na konjima, oboje zureći u „impresivnu fasadu”.

U stvari lažem. Ja krišom gledam njega.

„Pa ipak je prilično veličanstveno, slažeš se?” kaže nakon nekoliko trenutaka, ne skidajući pogled sa zamka. Nije da bi trebalo da gleda u mene, samo kažem.

„Da”, uspevam tiho da prozborim. „Da, jeste.”

Ali bih ipak radije zurila u tebe, pomislim, osećajući ponovo nervozu kada shvatim da smo ovde, sami, samo nas dvoje... i mesečina, sve je to veoma zavodljivo. Moje oči prate oštru siluetu njegovih jagodica, ponosan luk njegovog nosa, njegova jaka, samouverena usta...

Okreće se da me pogleda. Njegove tamne oči susreću moje i osećam još jedan grč u preponama.

O, bože, to je to. Ovo je deo kad me ljubi.

Moje srce tako glasno lupa u grudima da sam iznenađena kako on ne čuje i dok se nagine ka meni ja zatvaram oči u divnom iščekivanju. Mogu da osetim njegov topli dah na vratu. Mogu da osetim miris njegove kolonjske vode. Osetim njegove usne...

„O, Ružo, ti si bolesna!”

Blago se trgnem, šokirana glasom gospodina Darsija u uvu. „Nevidljivi crv jak...”

Nevidljivi crv? Zbunjena sam. Šta zaboga priča?

„...koji uz huk oluje, leti kroz noćni mrak...”

Oh, sada kapiram, shvatam, prepoznavajući reči iz vremena kada sam reorganizovala pesnički odeljak u knjižari gospodina Mekenzija: to je pesma Vilijama Blejka.

Tajanstveno sam otvorila jedno oko, samo malo, i gvirnula u gospodina Darsija. Bio je tu, nekoliko centimetara od mene, intenzivno buljeći u mene.

Dižući se iz dubine, on nastavlja: „... pronašao je rujne radosti tvoje log...”

On *recituje* pesmu meni.

Oh moj bože, sa toliko strasti da nisam znala gde da gledam. Heroji ovo uvek rade u romanima ali nikad nisam čula za tako nešto u stvarnom životu. To je neverovatno.

Osim...

Ne želim da zvučim nezahvalno. Koja žena ne bi volela da joj gospodin Darsi recituje poeziju, sa tim njegovim jasnim, kao staklo, akcentom iza monolitnog zamka, u novogodišnjoj noći?

“... tamna mu tajna ljubav...”

Ali da budem iskrena, radije bih onaj poljubac.

Ledena svežina mi je obrisala sanjarenje, i ja sam se stresla. Prestali smo da jašemo, a ja ubrzo shvatam koliko je hladno. Pokušala sam da razmrđam svoje nožne prste ali su bili kao panjevi, nisam ih više osećala. Za razliku od ostatka sebe. Celo moje telo se treslo. Moje dupe, moje sise, članci kao da su na štapu, migolje se. Bez sumnje, do jutra će sve biti modro i plavo, i veličine dinje.

“...uništava te stog.⁶” završava gospodin Darsi sa dramtičnim procvetavanjem.

Gospode, još uvek je malo teška, zar ne?

---

⁶ Prevod pesme Williama Blakea "Bolesna Ruža" originalni prevod Luko Paljetak.

Iritacija ujeda. Došla sam sve dovde, na konju, po ledenoj hladnoći a nisam čak dobila ni mali poljubac? Pa, šta bi sad trebalo da uradim? Aplaudiram? Padnem u nesvest? Ili...

Grlo mi se preseklo kada me je gospodin Darsi iznenada privukao sebi.

Oh, OK. Sve povlačim. A, *to* se sada dešava.

Ceo svoj život sam sanjala o tome da me gospodin Darsi poljubi, a sada se to napokon ostvaruje.

Zatvaram oči. Podižem glavu u iščekivanju njega. Izgledalo je kao da se sve usporava. Nagnula sam svoje telo prema njemu. Ali je saten na mojoj haljini pomalo klizav u sedlu, pa su se njegove usne obrisale o moje. Morala sam da zabodem pete u Munjina rebra da bi održala ravnotežu.

O, bože. Znači to je to. Poljubac. Konačno.

„Aaa!” Vrištim.

Odjednom, bez upozorenja, Munja ispušta tihi krik i propinje se na zadnje noge.

„Aaa.”

Umesto strastvenog zagrljaja, konj me zabacuje unazad. Grabeći uzde, borim se za život dok sako gospodina Darsija klizi sa mojih ramena.

Jebiga!

Taj trenutak u vazduhu deluje kao večnost sve dok - dum - sve četiri potkovice ne udare u tlo i ja poletim napred. Olakšanje mi struji telom. O, hvala bogu, hvala bogu, hvala...

To traje oko dve sekunde.

Zatim Munja poleti.

„Drži se!” viče gospodin Darsi.

„Aaa...”

I to je sve što mogu da uradim. Vrištim iz sveg glasa užasnuto. „U, mirna devojko.” Vešto okreće svog konja i pokušava da zgrabi uzde, ali Munja se ponovo propinje, rušeći ga sa njegovog konja sirovom snagom.

„Gospodine Darsi” vičem preplašeno dok on pada na blatnjavo tlo.

„Emili”, on jedva izusti, izgubivši dah od pada.

Bacam pogled unazad. Čujem ga kako još nešto više, ali kako Munja juri njegov glas se gubi u vetru i nestaje u noći.

„U pomoć“, vičem iz sve snage dok prodiremo duboko u šumu a ja odskačem u sedlu. „U pomoć“, vičem ponovo. Ali je beznadežno. Nema gospodina Darsija da me spase.

Sada galopiramo izvan šume i preko mračnih polja. Mesec je nestao iza oblaka i ne vidim ništa, samo tamne obrise u daljini. Tamne, strašne oblike koji mi prete kao čudovišta. Osećam stomak u grlu. Isuse! Šta je to tamo? Dodirnuvši grane drveta, saginjem se ali prekasno.

Tras.

Osećam oštar udarac u čelo. A onda sve postaje crno.

Poglavlje 26.

Gde sam?

Budim se ležeći licem prema dole. Polako okrećem glavu na stranu. U njoj sve bubnji. *Ugghh*. Zatim, grebem prstima po površini ispod dlanova. Osećam svež i čvrst pamuk pod njima. U krevetu sam. Začkiljim očima. Mom krevetu.

Osetila sam olakšanje, ubrzo zamenjeno sa zbunjenošću. Kako sam dospela ovde? Ne sećam se da sam išla u krevet. U stvari ne sećam se ničega od... osetila sam malu paniku – *ne sećam se!*

Pokušala sam da se fokusiram, ali moja glava, izgleda, nije htela da radi kao treba. Ne onaj deo za pamćenje, u svakom slučaju. Zbunjeno sam začkiljila kroz očne kapke. Moja soba još u mraku sa stonom lampom koja sija u samom ćošku.

Još nekoliko sekundi se nisam pomerala. Samo sam ležala, ne radeći ništa sem udisanja i izdisanja, začaurena u ovo brdo ćebadi i moleći se da se ova magla od sna i amnezije podigne. A sada, polagano, oči su počele da mi se privikavaju. Mutni obrisi koji su se pojavljivali iz *Anaglypta*⁷ senki, koje su ulazile u fokus, u uglu najlonske čeljusti mog kofera bile su razjapljene, sa delovima odeće razbacane svuda naokolo – majice, farmerke, džemperi – čokoladni saten uvezan uzduž celog ogledala.

Naravno. Haljina. Novogodišnji bal, sve mi se sada vraća. Ples sa Spajkom, pušenje džointa, sudaranje sa gospodinom Darsijem...

Gospodin Darsi.

---

⁷ Vrsta debelih reljefnih tapeta, koje mogu da se peru i farbaju. Izmislio ih je Frederick Walton 1877 godine.

Nesigurno okrećem glavu na drugu stranu jastuka. Moje oči prate kao ne sa slika kuće duhova. Moj mamurluk počinje da lupa kao doboš. Polako, polako, polako...

Jastuk pored mene je prazan.

Na trenutak zurim u njega ne verujući, skoro očekujući da se tamna glava gospodina Darsija materijalizuje na izgužvanom pamuku, a zatim uvređeno potiskujem tu misao. Naravno da nisam spavala sa njim! Nisam ja takva devojka, a on nije takav muškarac.

Još veća šteta, šapuće onaj tihi glas u mojoj glavi.

Ignorišući ga, pokušavam da se setim događaja od sinoć.

Razgovarali smo na balkonu, toga se sećam, i koliko je seksi izgledao, njam, definitivno se sećam tog dela i - jao - zadnjica me jako zaboli - naravno, išli smo na jahanje i moj konj je pojurio i onda...

Praznina.

„Budna si.”

Neki glas me trgne i brzo udahnem kad ugledam figuru koja se nadvija nad mene.

Lice dolazi u prvi plan.

Spajk.

Dva Spajka.

Zbunjeno ga pogledam i pokušavam da se koncentrišem. Na jedan užasan trenutak nije samo jedna sebična lažljiva svinja od novinara, već ima još jedna sebična lažljiva svinja od novinara, sve dok se, uz jak napor mojih očiju, oba nejasna lika ne spoje u jedan.

„Koliko je sati?” promrmljam mamurno.

Baca pogled na sat. „Skoro četiri ujutru.”

Pokušavam da se pridignem ali me on zaustavlja sa mokrom krpom.

„Ne, moraš da ležiš mirno.”

„A?” stenjem, a onda shvativši da me glava ubija, bacam se nazad na jastuk.

„Imaš gadnu čvorugu na glavi, ali ne brini, bićeš OK”, umiruje me, pritiskajući hladnu krpom na moje čelo.

Nesigurno dodirujem čelo. „Au“, jaučem, mršteći se dok dodirujem prstima čvorugu veličine jajeta. „Šta se desilo?“

„Ne znam tačno. Pošao sam da te tražim - nakon telefonskog razgovora“ dodaje delujući posramljeno. „Kada sam te pronašao, bila si bez svesti.“

„Gde si me pronašao?“ Mrmljam, još uvek očajnički pokušavajući da povezem.

„Blizu štala.“

„Oh...“

Moje misli počinju da lutaju. Mora da sam udarila glavu u nešto i onesvestila se ali nekako uspela da ostanem u sedlu sve dok Munja nije pronašla put nazad do štala... Ili sam možda odjahala do štala ali ne mogu da se setim pošto sam pala kada sam silazila sa konja i udarila glavom o pod i zbog toga izgubila pamćenje... Ili možda...

„Naleteo sam na neke klince dok sam te tražio.“ Spajk prekida moje zbunjeno mozganje. „Oni su mi rekli da su te poslednji put videli kada si sa njima pušila džoint.“

„Oh... da, tačno.“

E to bi moglo da objasni moju amneziju.

„I pila dve čaše šampanjca.“

To takođe.

„Jedna je bila tvoja“, ističem tiho.

Spajk uzdiše i postidičeno češka svoju izraslu bradu. Primećujem da je skinuo sako i kravatu, otkopčao kragnu i zavrnuo rukave tako da se vide dve jake, dlakave podlaktice, od čega jedna sada nestaje u okovratniku. Počinje čudno da češe ključnu kost. Očigledno se oseća krivim za celu stvar. Ili to ili ima buve.

„Slušaj, žao mi je“ počinje sramežljivo. „Osećam da sam nekako odgovoran - zato sam se i ponudio da te pripazim - da se postaram da si u redu. Neko je morao da ostane. Bila si u prilično lošem stanju.“

„Hvala“, kažem kruto. Bože, kakva neprijatna situacija. Zašto je morao baš Spajk da me pronađe?

Kakav maler. Mora da likuje sada. „Ali sada sam u redu, tako da možeš da ideš“, dodajem i privlačim pokrivač kao da kažem „zatvoreno“. I tada odjednom shvatim da nemam na sebi pidžamu. U stvari, nemam ništa.

Skroz sam gola.

Prestravljena, brzo još više stežem jorgan ka grudima. Ne želim ni da razmišljam o tome ko me je skinuo. „Ako možeš da zatvoriš vrata za sobom“, dobacujem.

Spajk me gleda kao da nešto hoće da kaže, ali onda uzima svoj sako i kravatu i kreće ka vratima.

Otvora ih, izusti „Jebiga“ a zatim ih zatvara uz tresak.

Odskačem.

Okreće se ka meni, crvenog lica, stegnute vilice. „Slušaj, nije dobro, ima još nešto što želim da ti kažem ali nikada nije bio pravi trenutak i - pa - tako da ću ti samo reći...“ Korača ka meni. Pripremajući se za napad besa, mentalno počinjem frenetično da prikupljam municiju da uzvratim napad.

„Lud sam za tobom.“

Prestajem da gomilam municiju i gledam ga potpuno šokirana - i zbunjena. Ruke mu kruto stoje sa strane a telo mu je ukočeno.

„Da li je to još jedna od tvojih šala?“ uspevam da promucam.

„Ne, uopšte ne“, brzo odgovara. „Potpuno sam ozbiljan.“

Privlači stolicu i seda, obuhvatajući je nogama i grleći naslon. Gleda me, čekajući moju reakciju.

Sada kad vam kažem da sam bez teksta, mislim to ozbiljno. Buljim u njega ne verujući. Mora da se šali, je l' tako? Mi mrzimo jedno drugo. Samo što se on ne osmehuje niti namiguje niti radi one druge stvari koje obično radi, što znači...

O, sranje. Stvarno je ozbiljan.

„Ne mogu da prestanem da mislim na tebe, Emili“, kaže sada a reci mu izlaze iz usta još brže nego obično, preklapajući se u brzini, „i znam da ti je ovo iznenađenje ali samo sam hteo da ti kažem da mislim da si neverovatna...“

Molim vas neka mi neko kaže da sam još uvek u nesvesti i da je ovo neka bizarna noćna mora. Nema šanse da se ovo dešava. Nema šanse.

„...Stvarno neverovatna...”

Ali dešava se.

O, bože.

O, bože. O, bože. O, bože.

Sve ovo vreme sam mislila da me Spajk mrzi, a on je u stvari bio zaljubljen u mene.

Skoro da osećam kako crvenim. Uprkos činjenici da mrzim Spajka ne mogu a da se ne osetim barem malo oduševljeno, jako sam polaskana. Mislim, ko ne voli da ga zasipaju komplimentima? Čak i ako dolaze od lazova, razbijača veza, mučitelja staraca.

„Mada znaš da mi se ni najmanje nisi dopala kada sam te prvi put video.“

Čekaj malo, šta to bi?

„...ni najmanje. Obično su plavuše moj tip. Ustvari, ja sam potpuno navučen na glamurozne sa crvenim karminom.” osmehuje se posramljeno.
„A ti to nisi imala...”

Izvini? Moje oduševljenje odjednom pravi polukružno.

„...i da budem iskren, mislio sam da si pomalo dosadna...” Osmehuje se setno.

Šokirana. Nema druge reci za to. ŠOKIRANA.

„...ali ovih proteklih nekoliko dana sam te stvarno upoznao kao osobu, i mada sam pokušavao da se oduprem tome da mi se dopadneš, a veruj mi pokušavao sam, nisam uspeo. Mislim, lud sam za tobom, Emili. Čak sam uspeo da pređem i preko činjenice da si Amerikanka.” Pošto se sad očigledno zagrejao, još jednom se smeje nečemu što verovatno misli da je šala.

Ali ja se ne smejem. Ja sam ljuta.

„...Oduvek sam se kleo da nikada ne bih mogao da se zabavljam sa Amerikankom - znaš uvek sam se palio na Francuskinje...”

Jako ljuta.

„...ali ti si drugačija...”

Jebeo besna. Nego šta nego sam drugačija, ti jebeni seronjo, hoću da dreknem.

„...tako da sam samo hteo da ti kažem kako se osećam i pitao sam se... u stvari, nadao se da i ti možda osećaš isto. U vezi mene. Da li bi možda izašla na večeru sa mnom večeras, ako ne radiš ništa?”

Prestaje da priča - konačno - i očigledno zadovoljan svojim monologom gleda u mene pun iščekivanja. Gledam ga pokušavajući obuzdam bes koji kulja u meni.

Kaže „nadao se” ali nema sumnje da je prilično uveren da će dobiti pozivan odgovor. Da ću se odjednom baciti u njegov zagrljaj sa zahvalnim olakšanjem. Sada, više nego ikada, želim da mu lupim šamar.

Ali umesto toga, prekrštam ruke i hladno ga gledam. „A šta je sa Emanuelom?”

Ne samo da je lažov, razbijač veza i mučitelj staraca. Sada je i potencijalni preljubnik. Bože, kako da odolim?

„O, zar ti nisam rekao? Raskinuli smo sinoć”, kaže kao da želi da me uteši.

Osećam trzaj nečega što bi moglo da bude zadovoljstvo ali ga brzo odbacujem.

„Nikada nije bilo u redu između nas. Svađali smo se kao pas i mačka. Bila si u pravu kada si onaj dan rekla da bi trebalo da izlazim sa nekom normalnom devojkom.”

„A ja sam normalna, je l’ da?”

„Da”, kaže veselo, privlačeći stolicu bliže. „Apsolutno.”

Osećam se povređeno. Nijedna devojka ne želi da je nazivaju „normalnom”, zar ne? Želite da za vas kažu da ste posebne i neverovatne i seksi i strastvene i milion drugih reci koje znače da ste jedinstvene. Normalna je samo drugi naziv za dosadna.

„Bože, polaskana sam”, kažem sarkastično. „Hvala.”

Nesigurno me posmatra. To je prvi znak da stvari možda ne idu kako je planirao.

„Ne mogu da se setim šta sam uradila da inspirišem takvu ljubav i naklonost“, nastavljam smireno. „Zaista, jako sam polaskana. Čak, privilegovana.“ Sa besom koji se gomila u meni, skidam krpnu sa glave i podižem se najbolje što mogu u posteljini. Izbacujući bradu, odlučno kažem: „Ali ako misliš da osećam isto što i ti, grdno se varaš.“

Čini se da je Spajku potreban trenutak da registruje šta sam rekla. A onda mu se osmeh zaledi i počinje da menja boju. Jednom da i on bude bez teksta. Ovo očigledno nije reakcija koju je očekivao.

„Čak i da si poslednji muškarac na svetu, ja ne bih izašla na večeru sa tobom“, izjavljujem besno.

Čitav niz emocija je prostrujalo kroz njega. Šok, bes, neverica, povređenost. U stvari izgledao je *stvarno* povređen, a onda je sve to brzo potisnuo, sabrao se i oštro rekao, „Znaš, vrlo mi je teško da govorim o emotivnim stvarima, i bila su mi potrebna velika muda da ti kažem šta u stvari osećam prema tebi.“

Na sekundu se kajem zbog svojih reči. Odlučno, ipak to ostavljam po strani.

„Pa, jasno je da ti ne osećaš isto,“ rekao je ledenog lica. „Ali ne moraš da budeš takva kučka. I ja imam osećanja, znaš.“

Ustao je, delimično povređen, i okrenuo se da ide.

Tada sam se izgubila.

„Ti imaš osećanja?“ Uzviknula sam, crveneći u licu. Iskočivši iz kreveta sa uvijenom posteljinom oko sebe, dohvatila sam svoj bademantil i – pokušavajući da se skroz obučem – ogrnula se. „A šta je sa *mojim* osećanjima?“ zahtevala sam.

„Stojiš tu i govoriš mi da si mislio da sam to, ovo i ono, kada si me sreo, ali si odlučio da ti se svidim uprkos ostalim utiscima, i da je to van tvoje kontrole, ali se ti boriš protiv toga!“ Zastala sam zadihano. Grudi su mi išle gore-dole. „A onda očekuješ da budem *fina* prema tebi?“

„Oh, hajde sad, nisam baš tako mislio,“ odgovorio je. Ako je pomislio da počne da priča nabiću mu još nešto na nos. Sada je red na mene.

„Da, jesi,” zavrištala sam, sečući ga na pola. „A šta misliš ko si ti? Kritikujući mene! Vređajući me! Ni ti nisi tako savršen, znaš! Daleko od toga!”

„OK, pa , onda sve sam tako mislio, ali sam samo iskren, zar ne treba da budemo takvi jedno prema drugom? Potpuno iskreni?”

„Oh, pa sad hoćeš da oboje budemo brutalno iskreni, je l' da?” sada sam vrištala, moj ton je bio visok i prodoran, ali me je baš bilo briga. „Pa, u tom slučaju pusti *mene* da budem iskrena prema tebi oko par stvari...”

Kada sam koraknula prema njemu, videla sam da je Spajk ustuknuo.

„Zamislimo, na jedan smešan trenutak, da si mi se *svideo*. Da se *jesam* osećala isto kao i ti. Da li stvarno *misliš*...” Ispjunula sam tu reč '*misliš*' kao da stvarno ima odvratan ukus „... da bi stvarno izašla sa muškarcem koji misli da je savršeno u redu, koji ide okolo i bije bespomoćnog starca i preti mu, da se kloni njegove majke ili...?”

Izgledalo je kao da je Spajk ošamaren. Mišić na njegovoj vilici počeo je da poigrava, strahovito. Izgledao je dramatično, ali ništa nije izgovorio.

„Pa, da li ćeš poreći to?” povikala sam.

„Ne želim da razgovaram o tome”, kaže hladno, odbijajući da razgovara.

„Ne možeš, je l' tako? Ne možeš da porekneš!” zahtevam. Spajkovo lice crveni od besa. „Ne, ako pričamo o Erniju

„Devlinu, neću da poričem”, brecnu se. Gledam ga, šokirana što priznaje. Čak ni ne pokušava da smisli neki izgovor.

„Uradio sam sve što je u mojoj moći da to kopile udaljim od svoje majke, i kada bih morao ponovo to da uradim, uradio bih.”

„Ali udario si ga!” jedva izustim.

„Da, jesam.” Klima glavom. „A veruj mi, nikada u životu nikoga nisam udario pre toga.”

Deluje tako iskren da blago zastajem ali ne odustajem.

„Da ti verujem? Nakon svega što se desilo?” sarkastično frkćem. „Izvini, ali ne verujem ti.”

„Bože, stvarno imaš super mišljenje o meni, zar ne?”

„Lagao si Mejvi. Znam da jesi. Želeo si da sprečiš vezu između nje i Ernija.”

„Naravno da sam hteo da ga držim podalje od Mejvi.”

Ne mogu da verujem! Čak ni ne pokušava da porekne.

„Bože, tako si patetičan”, izustim. „Nisi mogao da podneseš da tvoja mama voli Ernija, zar ne? Bio si tako ljubomoran da si ih razdvojio. Prebio si ga i polomio mu nos, tako ga zaplašio da je morao da otkaz i nestane. A majci si slomio srce.”

Spajk izgleda tako ljutito da bih se uplašila da i sama nisam besna.

„Ali da zatim uništiš bilo koju drugu vezu koju bi Erni mogao imati, to je jednostavno osvetnički. Kako si mogao? Mejvi je najslađa osoba na svetu i tako je dugo tužna. Ali ti nemaš pojma, zar ne? Ne znaš da je morala da da kćerku na usvajanje kada je imala samo osamnaest godina, da je od tada proganja krivica, da je na ovom putovanju, možda po prvi put u poslednjih ko zna koliko godina, Erni nasmejao. Nasmejao. Učinio da se opet oseti vrednom. Nije te briga, je l' da?” Zastajem, shvativši da sam rekla previše. Nisam htela da mu kažem za Mejvi, ali nisam mogla da se suzdržim. Tako sam ljuta. Zastajem a srce mi lupa kao ludo. Ponestaje mi daha. „A ti si morao to da joj uništiš”, dodajem tiho.

„To misliš o meni, zar ne?” pita Spajk, konačno progovorivši. „Da sam grubijan i lažov i osvetoljubivo kopile? Da bih nešto pokvario Mejvi zbog sopstvenih osećanja prema - bože, ne mogu ni da izgovorim njegovo prokleta ime.” Zastaje i jedva kaže odmahujući glavom. „Misliš da je sve zbog mene?”

„Sam si rekao”, odgovaram ogorčeno.

Stojimo jedno naspram drugog, ja sa prekrštenim rukama, Spajk s rukama u džepovima. Neprijateljstvo struji između nas kao hladan vazduh kada otvorite zamrzivač.

„Pričaš o svom prvom utisku o meni, pa, da ti ja kažem svoje. Od trenutka kada sam te upoznala bio si nepristojan, sebičan i arogantan. Toliko si opsednut sobom da misliš da se ceo svet vrti oko tebe.”

„Mislim da si rekla dovoljno, zar ne?” kaže drhtavim glasom.

„Nisam ni počela.”

„E, pa ja neću samo stajati ovde i slušati ta sranja“, kaže odlučno. „Jasno si mi stavila do znanja šta osećaš. Izvini što sam te uznemiravao. Izvini što sam ti oduzeo vreme.“ Zastaje, kao da želi još nešto da kaže, a zatim jednostavno dodaje: „Nadam se da ćeš se sutra bolje osećati.“ Tada se okreće, otvara vrata i zalupi ih tako jako za sobom da su skoro ispala iz šarki. Ja ustuknem.

„Srećna Nova godina i tebi, seronjo“ vičem glasno. A zatim, na svoje zaprepašćenje, briznem u plač.

Poglavlje 27.

Sedećeg jutra se budim sa „plačljivim očima“.

Znate ono: užasni otečeni kapci kada kombinujete plakanje i spavanje. Krvavocrvene oči sa velikim naduvenim kesama koje odbijaju da odreaguju na stare savete za lepotu poput kesica čaja, hladne kašike i preparata, i ostavljaju vas bez izbora osim da ih sakrijete.

Što objašnjava zašto silazim na doručak sa naočarima za sunce. U januaru.

Izlazeći iz sobe, puštam da se vrata zatvore iza mene i vučem se polako po prošaranom roze tepihu. Članak me boli i još uvek se osećam pomalo uzdrmano. Sinoć sam sigurno doživela šok. Tada nisam znala, ali očigledno sam zato briznula u plač. To uopšte nije imalo veze sa onim što je Spajk rekao - mada je tako delovalo - ne, definitivno je šok zbog pada.

Plus, naravno, konfuzija zbog udarca u glavu. Trljam čelo. Još imam čvorugu, ali se dosta smanjila. Verovatno će mi ostati gadna modrica kao suvenir sa putovanja.

Osećam napad samosažaljenja. Kada sam rezervisala ovo putovanje, zamišljala sam se kako lutam po engleskoj prirodi u raznobojnoj odeći, sa svetlucavim H&M šalom koji je nehajno prebačen preko mojih ramena i primerkom Gordosti i predrasuda u rukama. Biću seksi, a ipak književna. Amerikanka u inostranstvu koja okreće leđa plitkosti i razočaranjima modernog života i prihvata svet pun istorije i književnosti. Svet ispunjen staromodnim seoskim krčmama i vatrama koje plamte - ispred kojih bi se sklopčala sa knjigom, probala neki lokalni specijalitet i šalila se sa seljanima koji bi većinom bili obučeni u tvid.

Nisam nameravala da se opijam i duvam travu, svađam se i padam sa konja i skoro poginem.

Kao da me podseća, glava počinje da me boli.

Ometa me prigušena zvonjava telefona i, vadeći ga iz torbe, gledam ekran Stela. Osećam olakšanje. Čoveče, sada mi baš treba prijatelj.

„Hej, srećna Nova godina. Dobila sam tvoju poruku“, kaže veselo kad se javim. „Htela sam da vidim kako je bilo na balu.“

„O, bilo je super“, odgovaram sa usiljenom veselošću pokušavajući da zvučim kao ona. Došavši do stepeništa, zastajem i kao da lebdim blizu starog sata.

„Pa, ispričaj mi sve.“

„Pa, bio je u nekoj fenomenalnoj kući, i bio je gudački kvartet i ples i šampanjac...“ Oči ponovo počinju da mi suze. „O, bože, Stela, imala sam užasnu svađu“, izleće mi.

„Nema šanse.“

„Da, jesam. Baš veliku...“ glas mi postaje nejasan i kreštav i počinjem nervozno da trepćem da bih zaustavila suze.

„Au, Em, zašto si to uradila?“ kritikuje me zadirkujući me i pokušavajući da me nasmeje. „Moj flert je otišao da flertuje sa dvadeset drugih žena, tako da moram da se uživim u tvoju vezu.“

Ali ja se ne smejem, i pošto ne čuje ništa osim prigušenog šmrca sa druge strane veze, ona se uozbilji. „Hajde, reci teta Steli, zašto ste se ti i taj Ficvilijem svađali?“

Odjednom shvatam da ona misli da pričam o gospodinu Darsiju.

„O, ne sa njim.“

„Ne? Pa, ko je onda u pitanju?“ iznenađena je.

„Spajk.“

„Izvini, gubim se, Em. Ko je, zaboga, Spajk?“

„Seronja.“ Šmrkam.

„Aaa, onaj slatki seronja“, kaže Stela. A nešto u njenom glasu me tera da uzmem odbrambeni stav. „Nikada nisam rekla da je sladak“, bunim se.

„Nisi ni morala“, odgovara kao da sve zna.

„Šta si ti, neki psihijatar?“ brecam se iznervirano,

„O, znači jest e sladak.“

„OK, OK, jeste sladak“, priznajem pod pritiskom. „Sada, hoćeš li prestati?“ Počinjem da se osećam frustrirano što ovaj razgovor ne ide u pravcu u kom sam želela. Znae, puno ženske podrške, ono ‘Da, jeste seronja; ne, naravno da nije tvoja krivica’ i slično. Umesto toga, ispituje me i nagađa.

Na drugom kraju veze nastaje trijumfalna tišina.

Vidite na šta mislim?

„Pa, oko čega ste se svađali?“

„Duga je to priča“, kažem umorno.

„Nigde ne žurim“, nudi se Stela ljubazno.

Oklevam, a onda pre nego što mogu da se zaustavim, pada brana i kreće bujica.

„Pa, prvo sam otkrila da je pričao Mejvi, slatkoj Irkinji, laži o našem vozaču Erniju za koga mislim da joj se stvarno dopao a zatim mi je Erni juče sam ispričao da gaje Spajk udario zato što je izlazio sa njegovom mamom...“

„Bože.“

„...a onda smo sinoć na balu igrali a njegova devojka je pozvala telefonom a on me je potpuno ignorisao tako da sam završila pušeci džoint...“

„Ti si pušila travu?“

„...a onda sam otišla na jahanje...“

„U balskoj haljini?“

„...a onda sam sigurno udarila glavu i onesvestila se zato što je sledeća stvar koje se sećam da se budim gola u krevetu i Spajk je tu...“

„Ma daj!“

„...i priča mi kako je lud za mnom...“

„Jebote.“

„...i onda se gadno posvađamo i on odjuri iz sobe.“

Nastaje šokantna tišina sa druge strane žice.

„Stela?“

„Jebote, Em, ja bi trebalo da budem na odmoru kluba 18-30. Bože, da sam znala da književna tura može da bude takvo ludilo pošla bih sa tobom!“

Osmehujem se. „Pretpostavljam da zaista zvuči ludo.“

„Ludo? Zvuči fantastično!“ zavidno viče Stela. „Veruj mi, u poređenju sa tim Meksiko je prava dosada. Sve što se ovde desilo je nekoliko patetičnih takmičenja za mis mokre majice i nekoliko žurki sa margaritama celu noć. Nisam verovala da ću to ikada reći, ali veruj mi, ne želim više da vidim nijednu margaritu. U stvari, da budem iskrena, jedva čekam da idem kući... Kad smo već kod toga, da li si se čula sa Fredijem? Nije mi uzvratio nijednu poruku.“

Razmišljam o razgovoru sa Fredijem sinoć. O tome kako mi kaže da je zaljubljenost sranje. Odjednom sam ponovo emotivna.

„Hej, da li si OK?“ pita me Stela, odjednom svesna da ćutim.

„Ne baš“, odgovaram tiho.

„Izvini, a ja brbljam. Tako. Šta misliš o njemu?“

„O kome? Spajku?“

„Pa, jedva da si pomenula onog drugog tipa“, kaže Stela kritički.

Ježim se. „Još uvek mislim da je seronja. Sada još više“, prkosna sam. „U stvari, sada mislim i da je lažov i siledžija.“

„Šta ćeš da radiš?“

„Ne znam. Šta si ti uradila sa Skotom?“ pitam, prisećajući se razgovora od sinoć.

„Misliš nakon što sam ga polila bokalom margarita?“ smeje se Stela. „Jednostavno. Ignorisa sam ga. Ako to uradiš, brzo će shvatiti.“

„To ću i ja da uradim“, čvrsto odlučujem, sabravši se. Emotivna sam zbog nedostatka sna. Samo zato.

„Šta? Poslušaćeš moj savet?“ ne može da veruje. „E, pa to bi bio prvi put. Šta te je spopalo?“

Naslonivši se na zid, razmišljam o protekloj nedelji, o svemu što se desilo. Još uvek se borim da sve spakujem u glavi. „Nisam sigurna“, kažem konačno. „Stvarno nisam sigurna.“

Pozdravljamo se i, naravno, čim spustim slušalicu setim se haljine. Prokletstvo, mislila sam da je pomenem. Mada, pitam se zašto ona nije pomenula. Pretpostavljam da je zaboravila, odlučujem, silazeći niz stepenice; na kraju krajeva, Stela baš nije poznata po odličnom pamćenju.

Ušavši u trpezariju, pokušavam da se ponašam kao da je najnormalnija stvar na svetu nositi lažne Guči naočari za sunce od deset dolara u 9 sati ujutru za Novu godinu. Nadam se da niko neće obratiti pažnju na mene i da mogu samo da se uvučem i izvučem.

„Znači, živa si!”

Kad malo bolje razmislim, možda ne mogu.

Bacam pogled i vidim Rouz, Mejvi, Hilari i Rupindu. Sede za okruglim stolom, i prestale su da rade šta god su radile da bi buljile u mene. Sada znam kakav je osećaj kada ste slavni.

I to ne na dobar način.

„Pa, dobro jutro, Emili”, čuje se kako uzvikuje Rouz. „I srećna Nova godina.”

Njen glas me preseca i ja se blago osmehujem.

„Imamo mali mamurluk, zar ne?” glasno se smeje mašući ka meni engleskom pogačicom debelo namazanom puterom.

„Malo.” Klimam glavom, sedajući na praznu stolicu koju su privukle za mene. Zahvalno se osmehujući, pružam ruku da dohvatim kafu. Ruka mi podrhtava. Mislim da mi je jutros dozvoljeno da preskočim englesku tradiciju i zaboravim na eri grej čaj.

„Bile smo zabrinute za tebe”, šapuće Mejvi, približavajući se i ohrabrujuće stavljajući svoju ruku na moju.

„Šta se tačno desilo?” zahteva Hilari, pružajući se da uzme parče tosta.

O, bože, pitanja, pitanja. Osećam napad panike. Ovog sam se pribojavala.

„Nisam sigurna...” Odgovaram, osećajući kako mi obrazi gore od sramote. „Udarila sam glavu.”

„Brljajala si svakakve gluposti”, ubacuje se Rouz.

„Jesam?” Osećam uzburanost. Na brzinu uzimam gutljaj kafe. Hitno mi je potreban kofein.

„Romantično jahanje, zamak obasjan mesečinom, poezija...”

„Gospodin Darsi”, dodaje Hilari podignuvši jednu obrvu.

Skamenila sam se, usta punih kafe. Mlaka je i pomalo gorka.

Hilari me sumnjičavo gleda. Ili sam samo paranoična. Pokušavam da smislim izgovor.

„Pa... hm... vidite...” Počinjem rečenicu a nemam pojma kako da je završim.

Na sreću, spašava me Rupinda. „Nema potrebe da objašnjavaš fantaziramo o gospodinu Darsiju.” Namiguje mi, uzimajući gutljaj tople vode sa limunom koju obično pije. „Mada, moram reći, tvoje fantazije su dalek inventivnije od mojih.”

„Oh, oduvek sam imala preterano bujnu maštu”, šalim se. „Još otkako sam bila devojčica.” Zahvalno se osmehujem Rupindi, osetivši olakšanje što sam izbegla ono što je bez sumnje trebalo da bude veoma neprijatan razgovor.

„Hvala bogu što te je Spajk pronašao, a?” kaže Hilari.

I opet se nađoh usred drugog neprijatnog razgovora.

„Hm... da...” mumlam nejasno. Stvarno ne želim da razgovaram o Spajku.

Dame, ipak, imaju nešto drugo na umu.

„Ah, da, divni gospodin Hargrejvs”, osmehuje se Rupinda sanjivo.

„Pa, moram da kažem, ja mislim da je to veoma romantično”, komentariše Hilari, koja se predomislila u vezi tosta i sada su joj usta puna integralnih žitarica.

„Romantično?” ponavljam odsečno, pre nego što uspem da se zaustavim. „Teško da jeste.”

„Ali on je pošao da te traži”, šapuće Mejvi dok njene oči svetlucaju iza naočara. „Spasao te.”

Dame su bile uporne da spoje „nas dvoje mladih” još od početka putovanja, i sada očigledno koriste ovaj razvoj događaja da podrže svoju teoriju. Bože, kada bi samo znale šta se stvarno dogodilo u jutros. Bilo je sve samo ne romantično.

„Oh, zar ne znate za...” počinjem ali me prekida gospođica Stin koja odjednom pojavljuje kod stola sa svojom fasciklom.

„Da, zaista, gospođice Olbrajt. Imali ste sreće što vas je gospodin Hargrejvs pronašao. Da nije bilo njega, mogli ste se smrznuti tamo...”

„Hteli smo da te odvedemo u bolnicu, ali pošto je Nova godina urgentni centar je bio prepun...”

„Ali, srećom Spajk je prošao obuku za prvu pomoć tako da te je pregledao...”

„Čak se ponudio da ostane sa tobom, za svaki slučaj...”

“Potres mozga može da bude nezgodan, znaš.”

Sve dame govore uglas, nadglavavajući jedna drugu, a moja osećanja prema Spajku postaju zbrkana. Bože, nisam imala pojma da je uradio sve to. Nisam se ni zahvalila. U stvari, umesto toga sam rekla sve one zle, užasne reči - nepristojan, sebičan, opsednut sobom, arogantan lazov - lice mi se trza dok se prisećam nekih. Bože, stvarno sam se potrudila, zar ne? To uopšte ne liči na mene, zvučim kao gadna kučka.

Možda zbog toga što i jesi ispala kučka, Emili.

Osećam krivicu u stomaku, ali neću joj dozvoliti da me izjeda. Da, ali šta je sa Ernijem? čujem se kako tražim opravdanje. Šta je sa tim kako se odvratno poneo prema Erniju? Spajk zaslužuje sve što je dobio. Zašto bi ti trebalo da budeš fina prema njemu? On nije bio fin prema Ermju, zar ne? Pomislim prkosno.

„Kad smo već kod toga, gde je naš divni gospodin Hargrejvs? više Rouz. „Nisam ga videla na doručku jutros.”

Stomak mi krči od užasa. O bože. Opravdano ili ne, ja ne mogu sada da se suočim sa njim. Jednostavno ne mogu. Pripremajući se na to da može da uđe svakog trenutka, zabijam nos u šoljicu kafe. Kako neprijatno.

„Vratio se u London”, kaže gospođica Stin bez emocija.

Šta? Podižem glavu. „Vratio se?” jedva izustim zapanjeno a onda, još čudnije, osetim razočaranje.

„Da, morao je da krene rano. Da obavi neki hitan posao.”

Za stolom se čuje mumlanje - i one su očigledno iznenađene koliko i ja.

„Ali Šta je sa njegovim člankom?“ pita Hilari prekrštajući ruke, spremna da unakrsno ispita gospođicu Stin. Nije teško zamisliti je kao partnera u Vrhunskoj pravnoj firmi i kato lokalnog sudiju.

„Skoro da je završen. Obavio je sve intervjuje“, jednostavno odgovara ona.

„Ali mene nije intervjuisao“, odjednom čujem sebe kako se bunim.

Moj ispad me iznenađuje i vidim gospođicu Stin kako me gleda.

„Možda ste mu stavili do znanja da ne želite da vas ispituje“, izjavljuje.

„Da, možda.“ Klimam glavom iako znam da tu nema mesta za možda.

„Iz mog iskustva Emili, kod stvari koje se tiču muškarca mora sve biti jasno. Žene vole da tumače muškarce i mi smo dobre u tome. Ali muškarci ne žele da nas tumače, zar nije tako dame?“ Gospođica

Stin gleda oko stola zahtevajući odobravanje i nalazi ga. „A ovo je naročito istina kada su u pitanju stvari vezane za ljubav. Kao što je Šarlot Lukas rekla u Gordosti i predrasudama: ‘Ponekad je mana biti previše zatvoren. U devet od deset slučajeva, za ženu je bolje da pokaže više nego što oseća.’“

Dok gospođica Stin završava sa govorom hvatam je kako gleda direktno u mene i stičem isti utisak kao sinoć na balu. Znam da kao vođa puta jednostavno citira Džejn Ostin, ali skoro da se može pomisliti da su saveti njene reci, kao da zna više nego što pokazuje.

„Baš šteta“, javlja se Rouz. „Fin momak. Volela bih da smo se pozdravili.“

Nastaje brdo klimanja u znak odobravanja i dok svi počinju da mrmljaju kako žale što mu nisu čestitali Novu godinu, pozvali ga da svrati kad je u prolazu ili pokušali da ga spoje sa svojim „usamljenim ali divnim“ nećakama, ja se izvinjavam i odlazim od stola.

Znači to je to. Spajk se vratio u London. A ja hvatam kasni večernji let za Njujork prekosutra. Što znači da nećemo morati više nikada da se sretnemo. Nema više svađa. Nema ničega. Gotovo je. Kraj. Čoveče, kakvo olakšanje.

Ali čak i dok pričam sebi to, ne mogu da se otresem osećanja da pokušavam da se ubedim. Da negde, duboko u meni, postoji mala sumnja da sam napravila veliku grešku. I da ne osećam olakšanje već kajanje.

Poglavlje 28.

Pošto je Nova godina, danas imamo pauzu u gustom rasporedu obilazaka. Umesto toga, u trpezariji je organizovano celodnevno gledanje adaptacija knjiga Džejn Ostin, praćeno serijom diskusija. Prva na redu, i zakazana odmah nakon doručka, je filmska adaptacija Gordosti i predrasuda sa Krom Najtli i Metjuom Mekfadenom u glavnim ulogama. Odlučujem da to preskočim. Film je super, a Metju Mekfaden je stvarno luče, ali gledala sam ga na DVD-u već dva puta. I u svakom slučaju, nisam raspoložena da gledam film.

Da budem iskrena, mislim da ne bih mogla da se koncentrišem ni na šta drugo osim na proteklo veče. Ali ne na delove o kojima želim da razmišljam. Kao na primer, jahanje na mesečini sa gospodinom Darsijem i kako mi je recitovao poeziju, onaj fenomenalni trenutak kada je sve stalo i kada me je zamalo poljubio, Spajk koji me naziva kučkom...

Vidite! Opet to radim. Upravo o tome vam pričam. Čim pokušam da razmišljam o večeri sa gospodinom Darsijem, moje misli skreću sa kursa i vraćaju se na događaje sa Spajkom.

Prekini, čuje se jako glas u mojoj glavi. Nije mi stalo, OK? Nije mi stalo do Spajka ni do toga šta je rekao. Kao što sam i rekla, gotovo je. Više ga nikada neću videti, pa onda kakve veze ima?

Ušavši u predvorje, spremam se da se vratim u sobu i malo odspavam kada ugledam kompjuter ušuškan u ćošku. U stvari, možda bi trebalo da proverim svoje mejlove kad sam već tu. Nije baš da ću ih imati mnogo, pošto su praznici i svi su odsutni. Plus, svi moji prijatelji i porodica imaju moj broj mobilnog, pa da se desilo nešto važno pozvali bi me ili poslali poruku. Ali nikad se ne zna. I u svakom slučaju, potrajaće samo nekoliko minuta.

Kliknuvši na Internet Explorer, pristupam veb-serveru i ukucavam svoje korisničko ime i lozinku. Posmatram mali peščani sat dok čekam da se stranica učita. Hotel je dobro opskrbljen malim sapunima i kapama za tuširanje, ali moderne tehnologije kao što je brzi ili bežični Internet su svetlosnim godinama daleko i umesto toga imaju dobri stari dial-up.

Konačno se konektuje i pomeram miša na folder sa primljenim porukama. Otvara se, pokazujući mi da sam primila dvadeset četiri neželjene poruke sa ponudama za vijagru i popustom od trideset procenata u nekom klubu ljubitelja knjiga. Za vašu informaciju, to je moja mama. Rekla sam joj da je poslednja stvar koja mi je potrebna kupovina knjiga preko Interneta, ali me je ona ipak prijavila i sada dobijam ove mejlove koji se gomilaju u mom sandučetu.

Obeleživši ih sve, brišem ih i nastavljam da pregledam. Prva poruka koju vidim je od Fredija - on mi povremeno šalje poruke, obično negde oko Stelinog rođendana, ali ponekad i samo da vidi kako sam. Tako je sladak. Otvaram poruku. Sigurno želi da mi kaže kako je lepo što smo juče popričali i da se izvini što me nije pitao kako je na putu, nadajući se da se lepo provodim, kad onda nalazim nešto drugo:

Pošto si Stelina najbolja prijateljica, želim tvoj savet. Znam da si oduvek bila svesna mojih osećanja prema njoj - a juče si me naterala da se sa njima suočim. Ja volim Stelu, oduvek sam je voleo, ali pretpostavljam da nisam to sebi hteo da priznam zato što sam znao da ona mene ne voli. Ali dok je bila odsutna, puno sam razmišljao. (Ne paniči, ovu odluku sam doneo pre našeg razgovora, tako se ne osećaš odgovornom!)

U svakom slučaju, odlučio sam da je ona verovatno u pravu. Mi možemo da budemo samo prijatelji. Tako da sam protekle nedelje izašao na nekoliko sastanaka. Ništa ozbiljno, ali ne znam kako da kažem Steli i zato nisam odgovarao na njene pozive. Ne mislim da će se naljutiti - poznavajući Stelu, verovatno će stvarno biti srećna zbog mene - ali se ipak osećam pomalo čudno. To je delimično razlog zašto sam te zvao juče, hteo sam da čujem tvoje mišljenje ali nismo imali vremena da lepo razgovaramo. Tako da sam odlučio da ti pošaljem mejl. Ona mi je poslala poruku

jutros pitajući me da li sam OK, tako da osećam da moram nešto da kažem. Imaš li neki predlog kako da joj saopštim ove vesti?

Au. Znači Frediju se konačno smučilo da čeka Stelu. Znala sam da će se to jednom desiti, ali ne mogu a da ne osetim razočaranje. Stvarno sam želela da njih dvoje budu zajedno. Kad smo već kod toga, mislim da je Fredi pogrešno shvatio da bi Stela bila zadovoljna. Uprkos tome što stalno govori da bi, imam neki osećaj da će kada otkrije da Fredi ponovo izlazi, Stela možda shvatiti da njena osećanja nisu tako platonska kao što je mislila.

Pada mi nešto na pamet. Momentalno odbacujem tu misao. Ne, ne mogu. To bi bilo pogrešno. Fredi mi je ovo ispričao u poverenju. A ipak... možda se potajno nadao da ću ja...

Šta, Emili? Da ćeš kliknuti na „prosledi dalje” i ukucati Stelinu adresu?

Dok pritiskam „poslati” i gledam kako poruka nestaje sa mog ekrana i odlazi u kibernetски prostor, osećam krivicu. Šta zamišljam ko sam? Moderni Kupidon? Koji ispaljuje mejlove umesto strelica?

Ali brzo prelazim preko toga. Možda će ovo konačno opametiti Stelu. Možda neće. Možda će me oboje ubiti. Ali ipak mislim da je vredno pokušaja. Samo zato što sam ja napravila totalni haos od svog ljubavnog života, ne znači da svi moraju.

Vraćam se porukama. OK. Sada, šta još ima?

Hm, čestitka od prijateljice iz Čikaga, nekoliko poruka od banke... O, evo poruke gospodina Mekenzija. Odjednom osećam zabrinutost. Nadam se da nema problema sa porudžbinama za magacin, pomislim, nervozno kliknuvši na poruku. O, čekajte malo, možda smo imali žalbe kupaca na one primerke Gordosti i predrasuda koje smo upravo dobili, one sa praznim stranama. Htela sam da pošaljem poruku gospodinu Mekenziju u vezi toga, ali sam zaboravila. Ljuta na sebe, počinjem da čitam:

Draga Emili,

Ovde Odri Mekenzi i pišem u ime svog muža Vilijema.

Samo što ovaj mejl nije o pogrešnim porudžbinama ili žalbama u vezi loše štampe. Želela bih da jeste.

Pre dva dana, on je pretrpeo blagi moždani udar i morao je da ide u bolnicu. Bili smo zabrinuti, ali imali smo sreće. Vilijem je tvrd orah i biće potpuno u redu. Mada, nisam sigurna da ću ja biti! Trenutno se oporavlja kod kuće i već se žali da mu je dosadno i maltretira lekare da ga puste da se vrati na posao!

Ipak, u međuvremenu je pod mojom kontrolom. Trenutno smo zatvorili radnju do tvog povratka, kada ćemo morati da dogovorimo sastanak i razgovaramo o budućnosti knjižare, i naravno o tvom položaju.

Ali, želela bih da iskoristim ovu priliku i zahvalim ti iz sveg srca za naporan rad i posvećenost koju si pokazala za knjižaru tokom proteklih pet godina. I da se izvinim što ti saopštavam ove vesti tokom praznika, ali Vilijem i ja smo smatrali da je bolje da budeš obaveštena o svemu, u svakom trenutku.

Želimo ti bezbedan povratak i pričaćemo kad dođeš.

Sve najbolje, Odri i Vilijem Mekenzi

Naravno da je moja prva reakcija bila da zahvalim bogu što je gospodin Mekenzi OK. On mi je više od šefa. Da mu se nešto desilo, bilo bi mi jako teško. Ali lagala bih kada ne bih priznala da sam odmah pomislila i na sebe. Ovo nije dobar znak za radnju. Još od kada je gospodin Mekenzi prestao da radi u knjižari, žena ga pritiska da zvanično ode u penziju i proda biznis, ali je uspevao da je ubedi da nastavi. Ali sada? Osećam se neprijatno. Ko zna šta će se desiti.

Šaljem im veseli odgovor, želeći mu potpuni oporavak i govoreći im da ne brinu, da se ubrzo vraćam i da jedva čekam da ponovo preuzmem kontrolu pokušavam da delujem što je više moguće pozitivna i sposobna, ali briga je još uvek tu. Znam da uvek mogu da pronađem drugi posao u nekoj knjižari ali raditi negde drugde bilo bi kao kad iz Aston Martina pređete u gradski prevoz. A šta je sa Stelom? Šta će se desiti sa njom?

Pokušavam da se smirim. Još nema potrebe da se paniči. Ništa se neće odmah desiti. Imam nekoliko nedelja da nešto smislim. Možda bih mogla da pozajmim novac i otkupim knjižaru?

Da, kako da ne. A možda ćeš i dobiti na lutriji, Emili.

Osećam nalet umora dok gledam sjajno treptanje monitora. Toliko toga se desilo u poslednjih dvadeset četiri sata da sada samo želim da se sklupčam ispod ćebeta i spavam. Krećem da se isključim ali se pojavljuje novi mejl. Ne prepoznajem adresu a u naslovu poruke piše „Molim te pročitaj”. Sumnjičavo gledam. Verovatno je neželjena pošta. Pomeram miša da bih je obrisala, ali zastajem: sbh@thedailytimes.com. Dejli tajms? Zar to nisu Spajkove novine?

Onda shvatim. Naravno. Sbh. Ne sećam se da li je neko od njegovih srednjih imena počinjalo sa B, ali ovo su sigurno Spajkovi inicijali.

Moje srce lupa kao ludo. Momentalno mi dve misli padaju na pamet: (1) Kako je pronašao moju imejl adresu? (2) Šta kaže?

Strepeći kliknem na poruku. Nisam sigurna šta očekujem - nekoliko oštrih redova, izvinjenje, neprijatan PS - ali dok gledam kako se otvara šokirana sam što vidim da je to pismo. Pomeram miša nadole. Pismo koje se proteže na šest, sedam, osam celih stranica.

Na trenutak buljim u njih. Svaka stranica je ispunjena tekstem, ali na kraju je prikazano nešto što izgleda kao isečak iz novina.

„Izvinite, da li ste pri kraju?”

Neko mi se obraća i ja odsečno podižem pogled da bih videla nekoliko ljudi koji stoje u predvorju, očigledno čekajući da koriste kompjuter.

„O, naravno... Samo trenutak.” Okrenuvši se ponovo ka kompjuteru, pritiskam „štampaj”. Nema žurbe. Znači napisao mi je pismo? Pa šta? Pročitaću ga kasnije, kad budem imala vremena.

Koga zavaravam?

Manje od dva minuta kasnije, sedim na ivici kreveta u hotelskoj sobi sa stranicama Spajkovog pisma čvrsto stegnutim u rukama. Hvatajući dah počinjem da čitam.

Draga Emili,

Velike su šanse da ćeš izbrisati ovaj mejl i pre nego što ga pročitaš. Ali, u slučaju da je tvoja radoznalost veća od mržnje prema meni, sada verovatno misliš da ću ponoviti ona osećanja koja su ti sinoć bila toliko ogavna.

U tom slučaju, da te umirim i kažem ti da ne moraš da brineš. Jasno si mi stavila do znanja šta osećaš - u stvari, mislim da nisi mogla biti JASNIJA, tako da mislim da što pre oboje zaboravimo na to, to bolje.

OK, pošto smo to razjasnili, preći ću direktno na stvar. Sinoć si me optužila za neke veoma ozbiljne stvari i iz ličnih razloga nisam bio spreman da objašnjavam ili da se branim pošto nisam znao šta mogu i šta bi trebalo da otkrijem. I u svakom slučaju, ti si se već odlučila, pa koja bi onda bila svrha toga?

Ipak, pošto sam imao vremena da razmislim, i pošto je mala verovatnoća da ćemo se ikada više videti i razgovarati, želim da čuješ i moju stranu priče. Ne bih zeko da nikada ne saznaš istinu.

Sada, očigledno ne moraš da pročitaš ovo pismo. Možeš da ga obrišeš, zauvek da ga proteraš u sajber pakao samo klikom miša - na tebi je da odlučiš. Ali postoje neke stvari koje ne znaš. Postoje neke stvari koje bi TREBALO da znaš. Ako posle toga i dalje budeš mislila da sam kriv, da sam lažov i osvetoljubivo kopile, neka ti bude. Ali da me osuđuješ bez poznavanja svih činjenica nije fer - ni prema tebi ni prema meni.

Sinoć si iznela ozbiljne uvrede na moj račun:

1. Da sam lagao Mejvi i time u osnovi uništio njenu prvu šansu za sreću u poslednjih ko zna koliko godina, možda čak i celom njenom životu.

2. Da sam se užasno poneo prema Erniju, jadnom starcu koji ne može da se brani i koji ništa nije uradio loše osim što se zaljubio u moju majku, zbog čega sam ja poludeo od ljubomore, pretio mu više puta što je kulminiralo time da sam ga prebio i polomio mu nos bez provociranja sa njegove strane. A zatim - postaje još gore - prisilio ga da da otkaz u Dejli tajmsu, što je i uradio, zato što me se plašio.

OK, sada kada smo utvrdili ono što ti veruješ da je istina, pusti me da ti ispričam svoju verziju događaja:

Upoznao sam Ernija Devlina kada je pre pet godina došao da radi kao vozač službenog automobila u Dejli tajmsu. Pozdravljali smo se u prolazu, ćaskali, razgovarali o rezultatima utakmica, i tome slično. I delovao je kao dobar čovek.

Onda je jedno veče moja mama došla da me sačeka posle posla. Tako je upoznala Ernija. Imao sam rok da predam članak, nisam mogao da ustanem od stola tako da je morala da čeka pola sata u predvorju. Njih dvoje su ćaskali - mama obožava da priča - i kao rezultat toga Ernije pozvao moju mamu da izađu a mama je pristala.

Sada, znam da nećeš verovati, ali kada mi je rekla da je pozvana na sastanak bio sam veoma sretan zbog nje.

Moj otac je umro kada sam imao šesnaest godina i od tada smo nas dvoje sami, ali to ne znači da ne želim da ima još nekog muškarca u životu. Baš suprotno. Voleo sam tatu, ali njega sada nema a ja ne želim da ona bude sama do kraja života. Želim da upozna nekoga i živi srećno. Koje to i šta radi je potpuno nebitno. Nisam snob. Ne mora da bude bogat ili uspešan. Samo mora da bude dobar čovek. I mora da voli moju mamu.

Tako su mama i Erni izašli na sastanak, pa na još jedan i još jedan, sve dok ubrzo nisu počeli da se „zabavljaju“, kako moja mama voli da kaže. Bio sam oduševljen zbog nje. Nisam je video tako srećnu još od perioda pre smrti moga oca. Kao da je ponovo mlada. A Erni? Zvao je kada je rekao da će pozvati. Uvek je bio tačan. Svaki put kada je dolazio donosio je cveće ili neki mali poklon. Delovao je kao savršeni džentlmen.

Sada kada malo bolje razmislim, mislim da je trebalo da budem sumnjičav. Bio je previše savršen.

Ali mislim da sam bio zaslepljen time što je mama ponovo bila tako srećna. Nisam upotrebio mozak novinara koji istražuje priču. Kada je pričao o svojoj prošlosti i kako mu je žena tragično nastradala u saobraćajnoj nesreći, nisam pokušao da potvrdim njegovu priču, da istražim njegovu prošlost ili proverim činjenice. Nakon što je tata umro, mesecima, čak godinama sam mislio da više nikada neću videti mamu kako se smeje, a sada se osmehivala i smejala se kao da se vratila u život.

I, u stvari, bio sam mu zahvalan.

I pošto sam potpuno iskren, priznaću ti nešto što sam teško i sebi priznao Takođe sam osetio olakšanje. Imao sam devojkicu. Imao sam svoj život. Posao koji mi je oduzimao puno vremena. Sada nisam morao da brinem o mami. Nisam morao da osećam krivicu što je sama za Božić kada idem na snoubording.

Bože, kako jebeno sebično od mene, zar ne? Moja mama, koja mi je pružila sve u životu, a ja brinem o sebi. Još uvek se jedem zbog toga. Do dana današnjeg žalim što

nisam postavljao više pitanja, više obratio pažnju, posvetio više vremena upoznavanju Ernija Devlina. Možda bih otkrio neki trag, nešto zbog čega bih bio sumnjičav. Ali nisam i ne mogu vratiti vreme, zar ne?

Erni je zaprosio moju mamu samo tri meseca nakon što su se upoznali. Kleknuo je na kolena i dao joj stari dijamantski prsten za koji je rekao da je pripadao njegovoj majci. Bila je na sedmom nebu. Kada mi je saopštila novosti, plakala je. Hteli su da naprave malo venčanje na leto, sa prijemom u lokalnom golf klubu i medenim mesecom na jezeru Garda.

Ali to nije bio njihov jedini plan. Takođe su odlučili da oboje prodaju svoje kuće i zajedno kupe nešto, za novi početak. Ustvari, dali su ponudu za bungalov u obližnjem selu.

Da budem iskren, delovalo je kao da je prebrzo, ali kao što je mama rekla, oni se vole a u njihovim godinama nema svrhe čekati. Kad tako pogledaš, ko sam ja da im to kvarim? Jesam bio sentimentaln u vezi prodaje kuće u kojoj sam proveo detinjstvo, pa šta? Ja sam se odselio, nastavio da živim svoj život, zašto ne bi i ona?

Zakazali su venčanje za juni, koji je bio za samo dva meseca, i počele su ozbiljne pripreme. Cveće, pozivnice, jelovnik, kola. Jednog dana sam otkrio izveštaj mamine kreditne kartice i video da je sve za venčanje platila ona. Tada sam prvi put posumnjao da Erni možda nije ono za šta se izdaje. Kada sam je pitao, ona je brzo objasnila da Erni ne koristi kreditne kartice, da ima samo čekovnu knjižicu, a da je ovako lakše. „I u svakom slučaju, kako Erni kaže, kada se venčamo, što je moje biće njegovo i obratno“, ubeđivala me.

Imao sam loš predosećaj ali sam pokušao da ga potisnem. Bio sam previše zaštitnički nastrojen; imalo je smisla platiti kreditnom karticom a ne čekom; u stvari, nije ništa loše uradio.

U to vreme, takođe su se spremali da se presele u novi bungalov. Oboje su pronašli kupce za svoje kuće, a njihovi advokati su pripremali papire. Sve što je bilo potrebno je deset procenata depozita u kešu tako da mogu da razmene ugovore.

Deset procenata.

To je trideset hiljada funti. Što je, po današnjem kursu, skoro šezdeset hiljada dolara. To je puno novca. A neki ljudi bi svašta uradili za te pare.

Čak i slomili nekome srce.

Bez mog znanja, prethodne nedelje Erni je otišao kod mame i rekao joj da je njegov kupac odustao u poslednjem trenutku, da će mu možda trebati nedelje da pronade drugog, i pitao se šta da radi?

Navodno je bio očajan što će izgubiti njihov novi bungalov tako da mu je mama rekla da ne brine i napisala mu je ček na ceo iznos. Samo nije mogla da se seti imena advokata, pa joj je Erni rekao da ostavi taj deo prazan - on će ga kasnije ispuniti kada pronade papire kod kuće.

Saznali smo da nešto nije u redu kada je advokat nazvao mamu nedelju dana kasnije, dan pre venčanja, tražeći novac a Erni nije odgovarao na nekoliko hitnih poziva. Moja mama je bila izvan sebe. Mislila je da je doživeo neku užasnu nezgodu. Da negde leži povređen. „Sigurno se desilo nešto strašno“, neprestano je ponavljala, a ja sam znao da je mislila na mog tatu, na dan kada ga je pronašla u radnoj sobi, kako je imao jak moždani udar i kako je bilo previše kasno da se nešto uradi.

Tada smo pozvali policiju i nije im trebalo puno vremena da otkriju da je Erni naveo svoje ime na čeku, uplatio taj novac na svoj račun u banci, mirno čekao da uplata prođe, a zatim otišao iz zemlje.

Kada je mama saznala istinu, osetila je olakšanje. To je moja mama, za tvoju informaciju. Ostavljena dan pre venčanja, od čoveka za koga je mislila da je voli i da će provesti ostatak života zajedno, koji joj je ukrao kompletnu ušteđevinu - a ipak je zahvalna što nije povređen. Ona je tako prokleta dobra, moja mama.

Ja?

Ja sam želeo da on umre. Želeo sam da ga ubijem golim rukama. Ne samo da je uništio sve njene nade i srušio njene snove. Ne samo da je ponizio pred prijateljima i porodicom. Napravio je predmetom šale među komšijama. Izdao njeno poverenje, opljačkao njenih trideset hiljada funti, ostavio ogromne dugove na kreditnoj kartici i zbrku oko otkazivanja venčanja i sa obavezom prema kući koju ona više nije želela da kupi.

Takođe joj je slomio srce.

A želiš li da znaš šta je najgore? Uradio je to namerno.

Ti ne poznaješ moju mamu Emili, ali svi koji je znaju će ti reći da je ona najljubavnija, najdivnija osoba na svetu. Verovala je Erniju Deolinu, i htela je da mu da ceo svet, a on ju je hladnokrono uništio svojom pohlepom i sebičnošću. Kao da mu ništa nije značila. I nije. Ona je bila samo sredstvo za ostvarenje njegovog cilja.

Voleo bih da mogu da kažem da je to bio kraj, ali sledi još šokova.

Šest nedelja kasnije, Erni je uhapšen kada je pokušao da se vrati u UK. Ispostavilo se da mama nije jedina žena koju je nasamario. Javilo se na desetine žena. Sve su imale istu priču - on je bio udovac, trebalo je da se venčaju, kupovali su kuću zajedno ali on nije imao svoj deo depozita... Pa, mislim da vidiš kuda ovo ide, zar ne?

Mama nije išla na njegovo suđenje, ali ja jesam. Ali ako sam mislio da ću videti kajanje, grdno sam pogrešio. Nije se izvinio svojim žrtvama, tražio oprostaj ili pokazao postidečnost zbog onoga što je uradio. Dok je izlazio iz sudnice prvog dana suđenja, čak se drznuo da se osmehuje fotografima.

I tada sam ga udario.

Nisam mogao da se zaustavim. Nešto je samo puklo u meni. Nakon svega kroz šta je prošla moja mama, bilo mi je previše da ga vidim kako se osmehuje. Iskočio sam ispred reportera i skinuo mu osmeh sa lica. Odmah sam bio uhapšen, ali zbog okolnosti policija me je pustila uz opomenu. Nikada u životu nisam imao problema sa zakonom, osim nekoliko kazni za parkiranje, ali i dalje ne žalim. Ne branim svoje postupke, ali što se mene tiče, nakon onoga što je Erni Devlin uradio, dobro je prošao.

24. maja 2003. Erni je proglašen krivim i dobio je šest godina za obmanu i krađu. Naređeno mu je da vrati novac mami, plus da plati pravne troškove, a takođe je morao da vrati novac koji je ukrao od drugih žena. On je proglasio bankrotstvo. Osamnaest meseci kasnije pušten je zbog dobrog vladanja.

Kažu da vreme leci sve, ali mislim da moja mama nikada neće preboleti ono što joj je Erni uradio. A znam da mu ja sigurno nikada neću oprostiti. Kada sam ga ponovo video u autobusu, nakon toliko vremena, priznajem da sam hteo da ga ubijem. Ili barem da ga prebijem na smrt. Ali znamo kako funkcioniše pravni sistem. Već sam imao opomenu. Da sam ga samo taknuo prstom, ja bih išao u zatvor. Lično, ne bi mi bilo važno, vredelo bi skinuti osmeh sa njegovog lica, ali mama je imala dovoljno trzavica u životu. Ne bi trebalo da me gleda u sudnici, da se svega priseća.

Tako da sam odlučio da ga ignorišem. Da ga izbegavam. Da se pretvaram da ne postoji.

Ali onda, one noći sam ga video sa Mejvi. Kako se ponašao, smejavao i šalio, pokazivao slike svojih unuka, shvatio sam da nije naučio lekciju. Upravo je takav bio sa mojom mamom. (Uzgred, čisto da se zna, to nisu njegovi unuci. On nema unučice. Niti je imao ženu koja je tragično nastradala u saobraćajnoj nesreći. A onaj verenički

prsten koji je navodno pripadao njegovoj mami? Ukraden od jedne od njegovih „bivših verenica“.) Jednostavno nisam mogao da podnesem da ga vidim kako to ponovo radi.

Iskorišćava nekoga kao što je Mejvi.

Tako da sam ono jutro u autobusu na putu do Vinčesterske katedrale odlučio da joj u poverenju ispričam šta se desilo mojoj mami. Bila je šokirana. Ko ne bi bio? Bila je verovatno razočarana i uznemirena, i zbog toga mi je žao. Ali kako ja to vidim, spasao sam je da ne bude mnogo više povređena kasnije. Ovako Mejvi neće morati da prolazi kroz ono što su moja mama i sve one druge žene prošle.

Do danas, mama nije videla ni penija od onih trideset hiljada funti. Uskoro bi trebalo da ide u penziju i to je trebalo da joj služi za crne dane, ali da budem iskren, nikada nije bio u pitanju novac. Novac je samo novac, a ne može se reći koliko košta slomljeno srce, zar ne?

Znam šta sada misliš. Moja reč protiv njegove, je l' tako? A on je fini starac a ja sam seronja. Zato sam prikačio neke isečke iz novina iz onog doba. Ne očekujem da mi veruješ, Emili, ali ovde je sve crno na belom - sama odluči.

Ali pre nego što pročitaš isečke, ja ću te pozdraviti. Ako ti nešto znači, drago mi je što sam te upoznao. A ako si dođe izdržala, hvala što si me saslušala.

Spajk

Poglavlje 29.

Ne znam kako da opišem svoja osećanja tokom čitanja Spajkovog pisma. Mislim da sam prošla kroz sve moguće faze. Ogorčenje, neverica, bes, povređenost, užas, krivica, kajanje. Znam da sam sedela na krevetu ne želeći da mu verujem. Što se mene ticalo, već sam odlučila. Bio je kriv po svakoj optužbi koju sam iznela na njegov račun.

Pa ipak, što više čitam, to se moje predrasude više ruše. Sa svakom stranicom koju sam okrenula, dokazi su postajali sve jači. Sve dok u mojoj glavi više nije bilo sumnje: osudila sam ga i pogrešila sam. Užasno, užasno pogrešila. Nisam morala ni da pogledam novinske članke da bih to znala.

Ipak ih čitam. Naslovi mi bodu oči: „LJUBAVNI PACOV“, „ODBEGLI MLADOŽENJA“, „UKRAO JOJ SRCE I UŠTEDEVINU“.

Pratile su ih slike čoveka sa farbanom smeđom kosom i brkovima, ali je bez sumnje to bio Erni. Slatki, nejak Erni. Nevina žrtva. Onaj koji je preživeo ljubomorni napad Spajka, čoveka dva puta mlađeg od njega.

Sranje? Kako sam tako pogrešila?

Sedim na ivici kreveta, uzdišući i pokušavajući da uspostavim kontrolu. Misli mi lutaju. Nemam pojma šta da radim. Moji prvi instinkt je da strčim dole i pošaljem Spajku mejl, izvinjavajući se, ali nakon svega što sam rekla, svih mojih optužbi, kako sam se ponela prema njemu, čini se da je besmisleno. Mejl, nakon svega što sam rekla i uradila? Da budem iskrena, ne bih ga krivila da mi kaže da idem do đavola.

Možda bi trebalo sve da ostavim tako. Na kraju krajeva, već sam napravila dosta štete. Samo da pokušam sve da zaboravim. Da se pretvaram da se nikada nije desilo.

Ali jeste.

Kajanje me izjeda. Razmišljam o Erniju, kako me je obmanuo, kako sam brzo poverovala njegovim pričama o Spajku. Zašto? Zato što sam želela da verujem. Zato što su podržavale moje mišljenje o njemu, potvrdile prvi utisak. Želela sam da budem u pravu.

A ipak, nisi mogla više da pogrešiš, zar ne, Emili?

Obuzimaju me krivica i stid - i strah. Užasna je pomisao kada shvatite da ne možete da verujete svom sudu. Da Gordost i predrasude mogu potpuno da vas zaslepe tako da ne vidite istinu. Pitam se koliko sam puta već pogrešila - samo što nikada nisam saznala.

Odjednom soba postaje zagušljiva i klaustrofobična. Moram da izađem i udahnem malo svežeg vazduha. Da pokušam da pročistim misli. Toliko se toga izdešavalo da ne mogu ispravno da razmišljam. Sa svim ovim otkrićima Spajka o Erniju i porukom žene gospodina Mekenzija, glava mi je ogromna.

Navlačim čizme i debeli zimski kaput i silazim dole. Mogu da se iznajme bicikli na recepciji i ja biram jedan crni sa pletenom korpom. Više liči na bicikl gospođice Marpl nego Lensa Armstronga, ali najmanja briga sada mi je da izgledam cool tako da se penjem na bicikl i krećem van grada.

Dobar je osećaj biti na biciklu. Punim pluća hladnim vazduhom i okrećem pedale. Ubrzo se putevi pretvaraju u staze a kuće ustupaju mesto otvorenim poljima. Nastavljam da okrećem pedale. Ne primećujem bolnu zadnjicu niti članak koji me probada, samo pravilno okretanje pedala, osećaj hladnog vetra koji mi mrsi kosu. Sa svakim okretajem točkova, osećam kako postajem mirnija, staloženija, dok ostavljam grad za sobom i penjem se sve više i više. Ništa nema smisla, ali ovo ima. Vožnja bicikla je tako jednostavna. Zašto i život ne može biti takav?

Nakon izvesnog vremena, bol u butinama postaje prejak i ja silazim sa bicikla i naslanjam ga na staru metalnu kapiju na kamenom zidu. Ispred mene je šuma i kroz drveće mogu da vidim zamak. O, to mora da je isti zamak do kog sam jahala sinoć sa gospodinom Darsijem. Kako se zove? A da, sećam se sada: Lažni zamak - zato što nije stvaran.

Krećem ka njemu. Brdo je prilično strmo i do ulaska u šumu Batvik ostajem bez daha. Usporavam. Hodanje je mnogo teže ovde. Teže je razaznati

stazu a ima i puno kamenja i korenja drveća za koje možete da zapnete nogom - bogzna kako sam uspela da prođem sinoć na konju - ali nakon otprilike pet minuta dolazim na drugu stranu. Zamak je desno od mene, i izgleda potpuno drugačije na dnevnoj svetlosti. Potpuno drugačije nego što se sećam. Napravljen od kamena iz Bata krem boje, sinoć je izgledao kao pravi a sada izbliza mogu jasno da vidim da je lažan.

Leti je ovo mesto verovatno puno turista, ali sada je pusto, i sedajući na travu, oslanjam glavu na kamenje i posmatram. Okružen sa sedam brda, grad Bat se prostire ispod mene, sa džordžijanskom arhitekturom, koja je izgledala tako veliko i impresivno kada ste na ulici a sada izgleda kao minijaturni model u arhitektonskoj firmi.

Trljam naduvene oči i zabacujem glavu da bih videla sivo nebo. Izgleda kao da će padati kiša. Tipičan prvi dan godine. Osim što nije baš tipičan, zar ne? Danas ništa nije tipično. Onaj užasni osećaj koji sam imala u stomaku se vraća i uzdišem. Ne mogu više da razmišljam o tome. Previše sam umorna. Nisam dobro spavala sinoć. I uz one utiske sa bala, padom, otkrićima, samo želim da sklopim oči na trenutak i sve izbacim iz glave.

Nakon nekoliko trenutaka osećam toplinu na licu i otvaram oči da bih otkrila da se sunce pojavljuje iza oblaka. Zraci blistave sunčeve svetlosti probijaju se kroz pukotine plavetnila i moram rukom da zaštitim oči da bih mogla da vidim. U daljini primećujem kako mi se neko približava. Žmirkam da bih mogla da razaznam. To je neki muškarac, vidim, pošto se brzo približava. I na konju je.

Gospodin Darsi.

Radosna, gledam kako galopira ka meni, obraza rumenih od januarskog vetra, dok njegove tamne, teške obrve skoro prekrivaju njegove oči.

„Nadao sam se da ću te pronaći ovde”, kaže, sišavši sa konja i odsečno hodajući ka meni.

Osmehujem se i skačem da ga pozdravim. Nakon svega što se desilo, jedino imam želju za zagrljajem, da me neko čvrsto drži u naručju i da mi kaže kako će sve biti u redu.

Impulsivno ga grlim i zabijam glavu u njegovu široko rame. „Čoveče, kako mi je drago što te vidim“, jedva izustim, zatvarajući oči i udišući njegov poznati miris.

Sreća se mesa sa olakšanjem. Bože, on zaista ima najbolje rame za plakanje, pomislim, osećajući da sva napetost u mom telu nestaje sa njegovim zagrljajem.

Mada, čekajte malo, on me zapravo ne grli, primećujem, odjednom shvativši da je krut. U stvari, ja grlim njega. On samo stoji sa ispravljenim leđima a ruke mu čvrsto stoje pored tela.

Odmaknem se uvređeno.

„Hm... Srećna Nova godina“, kažem neuverljivo.

„Da. Zaista.“ Gospodin Darsi čudno kašlje i gleda u zemlju. Po prvi put shvatam kako bi bilo izlaziti sa nekim ko je misteriozan i taman i ima sve te potisnute emocije. Mislim, zvuči jako privlačno i seksi u knjigama, ali u stvarnom životu želim nekoga ko može jako da me zagrlji.

„Tražio sam te“, počinje, prekrštajući ruke iza leđa tako da mi ne treba stručnjak za govor tela da mi kaže da mu je očigledno užasno neprijatno što sam javno pokazala emocije.

Ali ipak, nije njegova krivica, zar ne? Kažem sama sebi, osećajući sažaljenje prema njemu. Pretpostavljam da dame u njegovo vreme nisu grlile muškarce i očekivale jake zagrljaje. One su vezle goblene ili nešto slično.

Jedva progutavši, podiže pogled ka meni i oči nam se susreću. „Bio sam jako zabrinut za tebe, Emili. Vratio sam se do štala sinoć u nadi da si se bezbedno vratila. Kada sam pronašao Munju a od tebe ni traga, odjahao sam do tvog hotela. Ali, u tvojoj sobi nije bilo svetla, i već je bilo kasno i...“ Uzdiše i sabira se. „Osećam olakšanje što vidim da nisi povređena.“

O, bože. Zbog svega što se dešavalo, ja sam potpuno zaboravila da je poslednji put kada sam ga videla bio zbačen sa konja. Ali sada, dok ga slušam kako priča, odjednom shvatam da ga nisam ni pitala da li je u redu. Još gore, nisam o tome ni razmišljala do sada.

„Hvala.“ Osmehujem se zahvalno. „A šta je sa tobom? Videla sam padaš...“

„Zbačen sam”, brzo odgovara.

„Da, tačno, zbačen si”, ponavljam, osećajući se malo uznemireno zbog toga kako me je ispravio.

„Na sreću, ja sam iskusan konjanik i zbog toga sam izbegao povrede.”

„Uh, baš imaš sreće.”

„To nije imalo nikakve veze sa srećom”, kaže arogantno.

Sad ti je baš rekao, Emili.

Rečenica iz Gordosti i predrasuda odjednom mi pada na pamet: *Ne može se ni zamisliti da tako fin mladić, iz dobre porodice, bogat, sa mnogim stvarima u njegovu korist, može imati tako visoko mišljenje o sebi. Ako mogu ja da kažem, on ima pravo da bude gord.*

Pa, ja mislim da nema, pomislim iritirana.

„Nego, da li si ručala?” pita me.

Njegov ton je ponovo ljubazan ali skoro da pomišljam da slažem i kažem da, pošto sam još uvek malo iznervirana. Najviše mrzim aroganciju. Kad smo već kod toga, nisam ništa jela ceo dan, samo sam popila kafu za doručak. Kao da je samo čekao, moj stomak počinje glasno da se buni.

„Ne, nisam još”, promrmljam.

„Odlično. Doneo sam nešto za nas.” Klima glavom i odlazi čvrstim korakom do svog konja.

Brinem se. Oh, ne, ne ponovo. Mislim da moji guzovi ne bi podneli jahanje ponovo. Ovog puta ću biti iskrena i reći ne.

„Nema potrebe da izgledaš tako zabrinuto”, dodaje, videvši moj izraz lica. „Nije kao prethodno iznenađenje.”

Odvezavši nešto iza sedla, on spušta malu korpu za piknik i debelo vuneno ćebe iz jedne od bočnih torbi. Raspakuje ga i širi na zemlji, opsednuto ga ispravljajući. Zatim, raspetljivši kožne trake korpe, počinje da vadi različite stvari.

„Imamo malo hleba, grožđa, sira, paštete od gušćije jetre, flašu bordoa da sve to speremo...”

„Oh”, izustim, pomalo šokirana.

„...i evo pribora i tanjira...” nastavlja on.

Zaboravite na papirne i plastične. Doneo je prave srebrne noževe i viljuške i bele porculanske tanjire.

„...i doneo sam nešto da ti ne bude hladno“, dodaje odmotavajući veliko krzno.

„Tako fino od tebe.“ Osmehujem se. Osećam naklonost prema njemu. Dobro, ume da bude malo arogantan. Pa šta? Takođe je stvarno pažljiv, kažem sebi dok on seda pored mene na ćebe i stavlja krzno preko mojih nogu.

Zatim, pažljivo reda tanjire, vadi tanki srebrni nož sa bisernom drškom i počinje da seče tanke komade sira i hleba hirurškom preciznošću. Zatim otvara staklenu teglicu gušće paštete, vadi uštirkanu belu salvetu i pažljivo briše ivicu, uklanjajući sve do poslednjeg vidljivog traga paštete. Konačno, grožđe: ispituje svako zrno pre nego što otkine tačno tri i reda ih kao ukras.

Fascinirano ga posmatram. Bože, sve je tako ispravno i pažljivo, primećujem, dok mi dodaje tanjir.

„Pa, hvala.“ Osmehujem se, ubacujući zrno grožđa u usta. Mmm, njam. Gladno odgrizajući hleb sa sirom, bacam pogled na gospodina Darsija. Viljuškom i nožem on deli zrno grožđa napola, odseca mali komad sira a zatim, stavivši ova dva na viljušku, stavlja zalogaj u usta.

Njegovi maniri su savršeni. Posramljena, ja odmah zguram ostatak sira i hleba u usta pre nego što on primeti, razbacujući mrvice po kaputu. O, bože, kakva sam svinja. Čisteći se, pogledam u njega i vidim kako me zbunjeno posmatra.

„Neuredna sam kad jedem“, smejem se posramljeno.

Čekam da se i on nasmeje, ali on samo kaže „Shvatam“ i nastavlja da jede.

Osećam kako mi se javlja blagi osećaj nelagodnosti, ali ga ignorišem i pružam ruku da uzmem viljušku i nož. Kopirajući ga, probadam zrno grožđa viljuškom. Ali kako vrh probode kožu, odjednom izleće malo soka sa semenkama. Sleće na belu košulju gospodina Darsija. Pa, naravno da mora tamo da padne, zar ne?

„O, sranje“, jedva izustim užasnuta.

On frkće, spušta nož i počinje da čisti uštirkani beli pamuk svojom salvetom.

„Bože, izvini“, nastavljam da se izvinjavam.

„Savršeno je u redu, nema potrebe da brineš“, kaže, još uvek trljajući.

„Sigurna sam da će se skinuti“, umirujem ga.

„Svakako.“ On klima glavom, sipajući vodu na salvetu i vraćajući se skidanju fleke.

Koju više ne možete ni da vidite, pomislim, gledajući ga kako pravi veliku stvar od toga. Iritira me. Malo je previše dramatičan, zar ne? Mislim, to je samo malo soka od grožđa.

„Kada stigneš kući, samo malo poprskaj soli na fleku i potopi u vodu.“

„Hvala. Predložiću to nekome od posluge.“

„Posluge?“ Skičim. Bože, zaboravila sam koliko je on poš⁸. Mislim, ko zaboga ima sluge osim kraljice?

„Da, naravno“, odgovara. „Svakako i vi u Americi imate sluge?“

Njegova pretpostavka je toliko smešna da moram da se zaustavim da se ne smejem. Pokušavam da zamislim batlera i služavku kako se klanjaju u mom malom stanu. Ne mogu. Za početak, ne bi bilo dovoljno mesta.

„Zapravo, ne. Danas ne možeš da pronađeš dobro osoblje“, šalim se, široko se osmehujući.

Ni da se trgne. Ali dobro, zauzet je sipanjem vina, tako da me verovatno nije čuo, odlučujem, primećujući kako vešto okreće flašu da ne bi prosuo ni kap, baš kao što rade u restoranima.

Nekoliko trenutaka pokušavam da jurim još jedno zrno grožđa viljuškom po tanjiru, zatim odustajem i ostavljam pribor sa nestrpljenjem. Ma, ovo je piknik, kažem sebi. Nema potrebe da budemo toliko formalni. Mislim, nismo u nekom fensi restoranu, je l' da? Otkidam malo hleba i njime uzimam paštetu. „Hm, ovo je tako ukusno“, oduševljena sam. „Da li si je sam napravio?“

„Ne, moj kuvar je.“

Da, naravno. Ponovo posluga. Zaboravila sam na njih.

---

⁸ Visoka klasa

„Moram da uzmem recept.“ Pokušavam malo da razveselim situaciju.
„Da ga ponesem u Ameriku.“

„Kada odlaziš?“

„Za svega nekoliko dana. Sutra idemo na sever u Lajm park hol a onda u sredu uveče krećem za Njujork.“

„Zar ne možeš da produžiš boravak?“

„Volela bih da mogu...“ Setim se mejla koji mi je poslala žena gospodina Mekenzija. „Ali, ne mogu.“ Pošto sam ga blokirala u mislima sve vreme, odjednom osetim poznatu zabrinutost.

Uzevši gutljaj vina, buljim u čašu.

„Šta je bilo, Emili? Deluješ zabrinuto.“

Ton gospodina Darsija je ljubazan, ali ja ne odgovaram. Zureći u vino, pitam se odakle da počnem. Sada kad sam otvorila vrata svojim brigama, one se sve ponovo vraćaju nazad. Spajk, Erni, gospodin Mekenzi...

„Može se desiti da izgubim posao u knjižari“, čujem se kako brbljam nakon pauze. „Moj šef, gospodin Mekenzi, možda će prodati radnju. Nije mu dobro. Ja shvatam, ali...“ razočarano uzdišem. „Ne znam šta da radim.“

Osećam se dobro sad kada sam to rekla naglas.

„Ti si zaposlena?“

Podižem pogled i vidim gospodina Darsija kako zuri u mene potpuno zapanjen. U stvari, deluje više šokiran ovom vešću nego bilo čime što se desilo proteklih nekoliko dana.

„Da. U jednoj od najboljih knjižara u Njujorku. Mekenzi“, kažem prilično ponosno. Ne mogu da odolim. To se dešava svaki put.

„Ti radiš u knjižari?“ ponavlja on u neverici.

Nisam sigurna šta sam očekivala, ali verovatno sažaljenje i razumevanje.

„Pa, trenutno da.“

„Ali, svakako da imaš neki prihod od porodice? Neki fond, možda?“

„Bojim se da ne.“ Široko se osmehujem razmišljajući o mami i tati. Fond? Ne dobijam ni razglednicu.

„Ali u svakom slučaju, čak i kada bih imala, ipak bih radila. Ja volim svoj posao.“

Gospodin Darsi prolazi prstima kroz kosu i proučava moje lice. Čini se da ima poteškoća da shvati šta sam upravo rekla.

„Moram da priznam da sam šokiran, Emili“, kaže nakon nekoliko trenutaka. Njegov glas je pun neodobravanja i osećam kako mi osmeh nestaje. „Obrazovana osoba kao što si ti ne bi trebalo da radi.“

Osećam kako se kočim. „Ali, šta je sa tvojom poslugom? Zar nisu i one žene?“ ubeđujem ga, pokušavajući da ostanem hladna.

„Pa, da, naravno. Ali domaća posluga je i prihvatljiva i neophodna za nižu klasu.“

Sada je na mene red da ga gledam zapanjeno. „Posluga“ je već dovoljno loše, ali da lije on to upravo rekao niža klasa? Gledam ga u neverici. Iskreno, ne mogu da verujem šta čujem. Znala sam da je poš, ali nisam imala pojma da je takav snob.

„Ženi je mesto u kući. Da bude supruga i majka.“

Da. Stvarno je to rekao.

„Ali to je tako seksistički“, vičem.

Deluje zbunjeno, kao da nikada nije čuo tu reč.

Verovatno zato što i nije, shvatam. U stvari, verovatno da nije ni svestan koncepta. U tom slučaju, ne bih trebalo da budem ljuta na njega, zar ne? Mislim, nije njegova greška što je totalna neznalica. Ne mogu da ga optužim za nešto ako on nema pojma šta je to.

„Svakako da ne kažeš da bi žene trebalo da rade kao muškarci?“ pita pompezno.

Povlačim reč. Naravno da mogu.

„Naravno!“ jedva prozborim besno. „Zašto da žene ne rade kao muškarci? Moja karijera mi je jako važna.“

„Očigledno da vaši običaji u Americi nisu kao ovde“, kaže teško. „Ali mi radimo stvari drugačije. I, moram da kažem, na pravi način.“

„Sranje!“

Lice mu postaje bledo i bori se da sakrije emocije. Gledajući ga, prisećam se Spajka kako je izgubio živce i deo mene želi da gospodin Darsi uradi to

isto. Ali naravno da neće, on je uvek tako prokleta stalozhen sve vreme. Ranije sam mislila da je to seksi, ali me sada frustrira.

Njegove oči besno svetlucaju i dok gledam njegove tamne dužice oka sa sitnim sivim pegama, razmišljam o mesecima i godinama kada sam sanjarila da izlazim sa gospodinom Darsijem. Čekala da svaki muškarac bude kao on.

A sada evo nas. Zajedno. Svađamo se.

„Slušaj, nisam mislila da prasnem na tebe“, počinjem. Prvo Spajk, a sada gospodin Darsi, šta je sa mnom? „Samo...“ zastajem. Samo šta, Emili? Opet onaj glas. Samo sada je uporniji. Samo što se ponaša kao sebična, seksistička svinja? Naduvani snob? Dosadnjaković? Trebalo bi da krenem nazad“, tiho završavam, pokušavajući da blokiram onaj glas.

„Shvatam.“ Tužno klima glavom. „I ja moram da se pobrinem za neke stvari.“ Grudni koš mu se podiže, kao da je ko zna šta ispod površine, i on okreće pogled od mene da bi gledao dolinu. „Zaboravljam kako je lepo ovde, sa pogledom na grad“, kaže tiho, nakon kratke pauze.

Pratim njegov pogled. U pravu je. Zapanjujuće je. „Da, super je“, mrmljam, slažući se.

Na trenutak samo stojimo tako, zureći u fenomenalni predeo ispod nas, brda koja se kotrljaju na pozadini širokog neba. Tiho je. Nema nikoga u okolini. Samo nas dvoje.

Krajičkom oka, vidim kako se gospodin Darsi okreće ka meni, podignute obrve. „Možda možemo još malo da posedimo?“

Ne odgovaram odmah. Umesto toga, nastavljam da zurim odlučno ka horizontu. Tako je ogroman da svemu daje drugačiju perspektivu. Da li je stvarno bitno ako nemam iste stavove kao gospodin Darsi? Mislim, naravno da će imati drugačije mišljenje od mene u vezi nekih stvari, to je potpuno razumljivo. Mi smo iz dva različita sveta. Je l' tako?

„Mislim da mogu da ostanem još nekoliko minuta“, kažem konačno, susretnuvši njegov pogled.

„Odlično.“

Uzima me za ruku, ali dok prepliće prste sa mojim prstima, ne mogu a da ne osetim uznemirenost zbog naše svađe. Naša mišljenja se toliko

razlikuju. Previše. Ne znam da li bih ikada mogla da se pomirim sa stavovima gospodina Darsija. I ono što je važnije, da li želim?

Zabrinuta, spuštani glavu na njegovo rame i ućutkujem te dosadne sumnje.

Za sada, barem.

Poglavlje 30.

Mora da sam zaspala, pošto je sledeća stvar koje se sećam da me budi hladnoća. Otvorivši oči, otkrivam da je sunce nestalo a sa njime i gospodin Darsi.

Drhteći, protežem utrnule noge i gledam oko sebe. Ne, definitivno ga nema. Nema ni onih sitnica za piknik. Čak je odneo i krzno, primećujem, spuštajući iznenađeno pogled na krilo. Uh, to baš nije kavaljerski s njegove strane, zar ne? Pomislim, blago iznervirana.

Umesto krzna na krilu mi je jedna visibaba. Sigurno je gospodin Darsi morao da ide i obavi one stvari o kojima je pričao i očigledno nije hteo da me budi. Ali ostavio mi je ovo kao poklon za rastanak.

Podižem cvet i vrtim ga među prstima, posmatrajući njegove nežne bele laticice.

Iskreno, više bih volela da mi je ostavio krzno. Smrzavam se.

Dok se podižem sa zemlje, čujem prigušenu zvonjavu mobilnog telefona. Vadim ga iz džepa smrznutim prstima i vidim da je Stela. To je čudno, razgovarale smo jutros. Pitam se zašto zove. Javljam se.

„Em?”

„Hej”, promuklo kažem, stežući kaput oko sebe i tapkajući nogama o zemlju da mi proradi cirkulacija.

„Lepo je ponovo čuti tvoj glas.”

„Da li je?” breca se mrzovoljno.

Na trenutak sam zbunjena, a zatim shvatam. O, sranje. Znači da je dobila mejl.

„Freda izlazi sa drugim devojkama”, nastavlja ona.

„Znam, ja sam ti prosledila mejl, sećaš se?“ odgovaram. Mada se sada pitam da li sam uradila pravu stvar, osećajući da mi je ranija rešenost poljuljana.

„E, pa ne mogu da verujem“, vrišti ona.

„Zašto?“

„Zato što je u pitanju Fredi“, jedva izusti, kao da je to očigledno.

Odjednom se osećam zaštitnički prema Frediju. Stela je možda moja najbolja prijateljica ali je ipak preterala.

„Pa? Zadnji put kada je proveravao imao je penis, zar ne?“ dobacujem.

„Em“, Stela kaže tiho, šokirana „Ne mogu da verujem da si to rekla - ti nikada ne govoriš takve stvari.“

„Pa, žao mi je, Stela, ali neko mora da bude grub prema tebi“, nastavljam čvrsto. „Šta si očekivala? Da će se Fredi pretvoriti u sveštenika zato što ga ti ne želiš?“

„O, hajde, Em, nisam to tako rekla“, zavija Stela, i mogu da čujem u njenom glasu koliko je potresena.

„Istina“, slažem se. „Nisi rekla tačno tako. Ne, više je bilo kao ‘Mi se potpuno razlikujemo. Kada bismo bili zajedno, izluđivali bismo jedno drugo. Fredi je najslađa osoba na svetu, i biće nekome divan dečko, ali ne meni.’“ Kako moj glas nestaje, na drugoj strani veze nastaje tišina.

„Ali mi jesmo u braku“, ubacuje primedbu nakon nekoliko trenutaka.

„Samo zbog zelenog kartona. Zar nisi ti ta koja uvek to ističe?“ podsećam je.

Ponovo tišina, samo sada je ne prekida opaska. Umesto toga, čuje se duboki uzdah.

„O, bože, bila sam takav idiot, zar ne?“ konačno šapuće, a njen glas je pun kajanja.

„Misliš, tek sada si shvatila?“ kažem ali u mom glasu se oseća naklonost. Stela nije loša osoba, samo nije videla ono što joj je ispred nosa.

Čuje se coktanje i mogu da je zamislim kako se osmehuje, protiv svoje volje.

„Ne želim da Fredi izlazi sa drugim devojkama“, kaže tiho, skoro za sebe.

„Zašto? Zato što iako ga ti ne želiš, ne želiš ni da ga neko drugi ima?“ pitam pomalo drsko. Ne mislim da je to istina, ali moram da pitam.

„Ne, nije to razlog“, uzvraća prkosno. „To uopšte nije razlog.“

„Nego šta je?“ direktna sam.

Nastaje pauza.

„Ja ga volim“

Njen glas je tih ali miran i kako čujem te tri reči poželim da skočim i urlam „Da!“. Ali prepuštam to Frediju. Tako da, obuzdajući svoje uzbuđenje, odgovaram: „Mislim da to moraš da kažeš nekome drugom.“

Nakon što mi je obećala da će pozvati Fredija i obavestavati me, opraštam se od zbunjene Stele. Ruke su mi se skoro zaledile od držanja telefona. Bože, baš je hladno.

Trljajući ruke u pokušaju da ih zagrejem, razmišljam o Steli i Frediju, i pokušavam da zamislim kako će izgledati njihov razgovor, šta će se desiti. Nadam se da će izgledati stvari. Stela je idiot, ali čini mi se da ponekad morate nešto da izgubite pre nego što shvatite pravu vrednost toga.

Kao Spajka?

Osećam grč u stomaku a zatim - bum - ponovo vidim Spajkov mejl, novinske članke o Erniju, mejl gospođe Mekenzi... Problemi, brige, otkrića... sve mi se to vraća. Sada kada je gospodin Darsi nestao, ponovo sam suočena sa stvarnošću i osećajem užasa zajedno sa njom. Znam da ne mogu više da bežim od toga. Moram da se suočim sa svim tim. Moram - ne znam šta moram da uradim, ali moram da uradim nešto. Gurajući ruke u džepove, bacam još jedan, poslednji pogled. Sakrivanje ovde mi neće pomoći. Moram da se vratim u hotel i da se suočim sa situacijom. Probam da je resim. Moje oči gledaju liniju horizonta, kao da traže neki trag, neki odgovor, neko rešenje, ali, naravno, nikada nije tako lako, zar ne? I okrenuvši se, krećem niz brdo.

Polu sata kasnije, vozim niz put koji vodi u grad. Postepeno nestaju kosine, tako da počinjem da okrećem pedale da ne bih izgubila brzinu. Skrećem za jedan ugao. Put se sužava i zavija nalevo, a zatim se pretvara u jednosmernu ulicu. Prestaje asfalt i počinje kaldrma. Tako lepa za gledanje ali tako brutalna kada ste na biciklu, naročito na onom koji nema baš mekano sedište. U stvari, upravo razmišljam o oštećenjima koja mi pravi na zadnjici kada se zamalo sudarim sa pešakom.

„Hej, pazi”, vičem naglo kočeci i skoro se prevrnuvši preko upravljača.

„O, bože. Nisam videla...”

„Mejvi?”

U sred izvinjenja bez daha, ona zastaje i gura naočare uz nos da bi me pogledala. „Emili, nisam videla da si to ti!”

„Nisi ti videla nikoga”, jedva izgovorim, zaustavljajući se.

Ali i ako je čula kako je grdim, nije primila k znanju. „Gde si bila? Svuda sam te tražila”, umesto toga viče. Glas joj je drhtav i visok i deluje uzbuđeno.

Odjednom osetim užas. „Zašto? Šta se desilo?” pitam.

Izgleda da Mejvi ne može da progovori.

„Šta je? Reci mi!” Bože, sada sam stvarno zabrinuta.

Uvrćući svoje ruke u rukavicama, ona grize usnu i gleda me. Prokletstvo, u pravu sam. Sprema se da mi saopšti loše vesti.

„Dobro, hajde”, kažem preuzimajući kontrolu. „Moramo da ti nabavimo neko piće.”

„OK, reci mi šta se dešava.”

Smestile smo se na jedinom mestu koje smo našle otvoreno u Batu dan posle dočeka: Vrata Indije, prazan restoran sa flekavim tapetama i lošim osvetljenjem i ukusnim prepečenim hlebom koji Mejvi odsutno krčka dok se njene reci prepliću.

„Jutros sam primila telefonski poziv.”

„Od koga?”

„Mog brata Pedija.”

„Misliš tvog brata u Španiji?”

„Da, imam samo jednog brata.” Besno klima glavom, krenuvši da uništi još jedan prepečeni hleb. „Bio je u Španiji sa svojom kćerkom za Božić, mislim da sam ti pomenula...”

„O, da.” Sada se sećam. Klimam glavom. I takođe si pomenula da je on bio brat koji te je izbacio na ulicu kada si bila trudna, pomislim hladno, sećajući se njene priče od juče - mada deluje kao da su prošli dani - i kako sam odlučila da ga mrzim od tog trenutka.

„E, pa sada se vratio u Irsku i jutros me je pozvao, nakon doručka. Prvo sam bila zabrinuta - pomislila sam da se sigurno nešto loše desilo.”

„Zašto?”

„Pa, Pedi me nikada ne zove, naročito ne na mobilni. Kaže da je to previše skupo.”

Šta? Čak ni da ti poželi srećnu Novu godinu? Želim da se pobunim, ali nas prekida konobar koji dolazi da primi porudžbinu. Ja tražim dva brendija, ali zatim menjam na dva čaja od peperminta na Mejvin zahtev. Konobar izgleda mrzovoljno i želi da nam nametne hleb sa belim lukom pre nego što rezignirano odustane i ostavi nas da pričamo.

„Pa?” ohrabrujem je.

„U svakom slučaju, znala sam da nešto nije u redu. Prvo sam pomislila da su u pitanju deca.” Mejvi zastaje i duboko udahne. „Ali, hvala bogu, nije to u pitanju, oni su dobro.” Osmehuje se dok razmišlja o njima. A zatim, setivši se sebe, nastavlja: „Zvao je da mi kaže da me je zvala žena po imenu Šenon.”

Pokazujem joj da nastavi.

„Tražila je Mejvi Tampen.”

„Odakle joj tvoj broj telefona?”

Mejvi sleže ramenima, „Moje prezime je retko - nema nas puno u imeniku. Mislim da je sve zvala.”

Gurajući naočare uz nos, gleda me nesigurno.

„A šta je tvoj brat rekao?” podstičem je. I pored Mejvine početne želje da ispriča svoje novosti, deluje pomalo zbunjena njima.

„Pitao je šta joj treba.“ Mejvi se osmehuje, skoro kao da se izvinjava. „Pedi ume da bude grub preko telefona.“

„Ne sumnjam“, promrmljam pre nego što uspem da se zaustavim.

„Nije on loš čovek, znaš Emili. Uradio je ono što je mislio da je najbolje.“

Gledam Mejvin molećiv izraz lica i shvatam da ponovo to radim. Puštam da me predrasude ometaju. Mejvi je u pravu. Verovatno je uradio ono što je bilo najbolje u tom trenutku, i ko sam ja da ga osuđujem zbog toga sada? Skoro četrdeset godina kasnije. Moderna devojka koja živi u Njujorku gde ljudi mogu da idu Petom avenijom u ritama a da niko ni ne trepne.

„Naravno da jeste.“ Osmehujem se i pružajući se preko mušeme stežem joj ruku. Nema sumnje da je Mejvi oprostila svom bratu za ono što se desilo toliko godina ranije. Samo je šteta što joj je trebalo toliko dugo da oprostí sebi.

„Pa, šta je rekla? Ta Šenon?“ pitam, pripremajući se za loše vesti.

„Da bi Mejvi koju ona traži bila u kasnim pedesetim godinama i da ukoliko takva osoba živi tu da joj prenesu poruku da Šenon O’Tul želi da stupi u kontakt sa njom.“

Razmenjujemo poglede.

„I još nešto“, kaže Mejvi tiho.

Nešto me steže u grudima. Ne usuđujem se da pitam.

„Rekla je da je veoma važno da mi kaže da je njeno srednje ime Orla, pošto joj je to ime dato kada je rođena.“

Na trenutak nijedna od nas ne progovara. O, bože, ovo nisam očekivala. Gledam Mejvino lice preko puta sebe za stolom. Njene blede plave oči širom otvorene iza naočara. Njene male, nežne crte lica sada umorne od godina. Ne mogu ni da zamislim koliko su joj ove vesti važne.

„To je moja kćerka, Emili. To je moja kćerka došla da me pronađe“, šapuće na kraju.

„Ali, da li si sigurna?“ nežno kažem, osećajući i strah i radost. „Mislim, ne želim da se ponadaš - možda je neka greška...“

„Razgovarala sam sa njom.“

Bum. Kao grom iz vedra neba. Tek tako.

„Jesi?“

„Ostavila je broj telefona. Pozvala sam je.”

Osećam kako su mi oči širom otvorene. Ne zapanjuje me to što je Mejvi razgovarala sa njom, već kako je Mejvi tako aktivna. Tako odlučna. Tako neustrašiva. Stara Mejvi nikada ne bi okrenula taj telefon. Bila je previše kriva, previše opterećena kajanjem, previše uplašena.

„I?” to je sve što uspevam da kažem.

„Zvučala je divno, Emili”, kaže Mejvi tiho, ali uočavam osećaj olakšanja i ponosa u njenom glasu. „Ona je socijalna radnica i živi u Birmingemu sa mužem, Ričardom. Rekla mi je da je oduvek razmišljala o meni. Da je dugo želela dame pronađe, ali dok joj je bila živa majka koja je usvojila smatrala je da nije u redu da je pita za mene, iz poštovanja prema njenim osećanjima. Ali kada je ona preminula, stupila je u kontakt sa agencijom koja pomaže u pronalasku bioloških roditelja. Odmah su me pronašli, ali onda je počela da sumnja. Šta ako je odbacim? Šta ako sada imam novi život, i svoju decu? Šta ako se stidim i želim da ona ostane tajna?”

Mejvi me gleda sa nevericom, kao da ne može da veruje da bi iko pomislio tako nešto. „Držala je moje podatke u fioci više od godinu dana, a onda je navodno čula od agencije da se neko raspitivao za kćerku Mejvi Tampen... U stvari, taj deo mi nije baš jasan...” Zastaje i odmahuje glavom. „Ili sam možda taj deo pogrešno shvatila. Ne znam, ne mogu sada da se setim. Tako sam bila zbunjena svim tim, Emili, jedva da sam mogla da razumem.”

„O, Mejvi, tako sam srećna zbog tebe”, šapućem.

Slušajući sve što mi priča, moji strahovi su polako nestali, dok sada osećam samo oprezno uzbuđenje.

„Ali znam da neće biti lako”, nastavlja Mejvi. „Ne očekujem da odjednom budemo majka i kćerka. Mislim, imala je majku trideset i pet godina - ne želim da to menjam, ali se nadam da možemo da se upoznamo, postanemo prijateljice.”

Način na koji to kaže je tako skroman, tako pun nade, da mi skoro slama srce.

„Sigurna sam da hoćete”, kažem ohrabrujući je.

„I da li želiš da čuješ najbolji deo? Kada sam joj se poverila kako sam se sve vreme kažnjavala što sam je dala, ona je rekla da bi ona trebalo da bude zahvalna meni. Što sam je rodila i krajnje se žrtvovala dozvoljavajući da bude usvojena od strane divnog para koji nije mogao da ima svoje dece. I koji su joj podarili dva brata - takođe usvojena - i najbolje detinjstvo.”

Osmehujem se, a ova gorko-slatka priča meša svakakve emocije u meni. Gledam Mejvi, koja briše suzu ispod naočara, i još jače joj stežem ruku.

„I znaš šta mi je još rekla?” Šmrcajući suze, Mejvi se odjednom osmehne. „Rekla je da ću postati baka.”

Pada mi vilica i vrištim: „Mejvi! O, bože, Mejvi!”

Skočivši sa stolice, trčim oko stola i čvrsto je grlim. „Mejvi, to je fantastično! Mada, naravno, ne izgledaš toliko staro”, dodajem. Osmehujući se najšire moguće, stežem je toliko jako da joj skoro izbijam vazduh, i u tom skoro komičnom trenutku, konačno se pojavljuje konobar sa našim čajem pa smo ga poslale nazad naručujući banana-split da proslavimo.

Kasnije te večeri, nakon što smo se Mejvi i ja vratile u hotel iz Kapije Indije i nakon što sam i ja odgledala četiri epizode od početka do kraja BBC dramatizacije Gordosti i predrasuda, sa Kolinom

Firtom u glavnoj ulozi, nalazim se u hotelskoj sobi i spremam se za krevet. Samo, moram prvo da uradim jednu stvar.

Izvadivši telefon, prelistavam kontakte. Ne očekujem da neko bude kod kuće ali mogu da ostavim poruku. Pronašavši broj, pritiskam dugme za pozivanje i slušam kako zvoniti. Kao što sam i očekivala pali se sekretarica. „Ćao mama i tata, ja sam. Samo zovem da vam kažem oboma da vas volim...”

„Emili?” Glas moje majke. „Da li si to ti?”

Zatečena sam. „Da, ja sam. Mislila sam da se još niste vratili sa putovanja.”

„Danas smo stigli. Da li si još uvek u Engleskoj?”

„Hm... da.” Bože, ovo je baš blesavo, trebalo je da sačekam da se vratim u Njujork.

„Da li si OK, dušo? Šta nije u redu?”

Razmišljam da kažem: Ništa, samo sam pozvala da vam čestitam Novu godinu. Ali ako to uradim, znam da može proći još dvadeset devet godina dok ponovo ne uradim ovo. A onda može biti previše kasno.

Oklevam, a onda, i pre nego što shvatim kažem to. „Sledeće godine, da li možemo da provedemo Božić svi zajedno. Kod kuće. Kao porodica?”

Nastaje pauza. Mogu da vidim da je mama iznenađena. A onda kaže sa iskrenim zadovoljstvom: „To je divna ideja, Emili. Mislim da tvoj otac i ja možemo jedne godine da okačimo rančeve o klin.”

Pet minuta kasnije, nakon što smo se pozdravile, spuštam slušalicu i bacam se na jastuke. Vidite. Bilo je lako. Očekivala sam svađu, mislila da moram da ih ubeđujem, ali pogrešila sam. Ugasivši svetlo, zatvaram oči. Bilo je jednostavno kao podizanje slušalice i postavljanje pitanja.

Poglavlje 31.

Danas krećemo iz Bata na poslednji deo našeg putovanja i putujemo na sever u Češir da posetimo Lajm Park koji je BBC koristio kao okruženje za Pemberli u svojoj adaptaciji Gordosti i predrasuda i za čuvenu scenu na jezeru sa Kolinom Firtom.

Krećemo rano. Polazak je zakazan nakon doručka u 6 ujutru, i nakon brzog pakovanja stvari - gde je pakovanje eufemizam za uvrtanje odeće i guranje iste u moj kofer kao kad kupim vodu iz pokvarene veš mašine (pošto sam nedavno skupljala vodu iz svoje mašine koja je curila, znam da je ovo istina) - trčim u predvorje hotela da pošaljem mejl.

Od sinoć sam donela tri velike odluke:

1. Ne mogu da uradim ništa u vezi Spajka. Prekasno je. Taj konj je odjurio, kako je moja baka volela da kaže, što je prilično prikladno rečeno s obzirom na moje iskustvo sa dočeka Nove godine. Tako da ću morati da se potrudim i zaboravim na to.

2. Ali mogu da uradim nešto u vezi mejla koji sam dobila od gospode Mekenzi. Umesto da čekam da se vratim u Njujork, odmah ću se suočiti sa time i napisati još jedno pismo u kome ih direktno pitam da li planiraju da prodaju posao. Više bih volela sada da znam nego da produžavam agoniju i provedem narednih četrdeset osam časova brinući o tome. To vam je kao skidanje flastera: bolno ali brzo gotovo.

3. Prestaću da koristim ove smešne izreke.

Deset minuta kasnije i ja još uvek nisam poslala mejl gospodinu Mekenziju.

Nakon što sam otvorila poruku gospode Mekenzi i pritisnula na odgovor, moja odlučnost me je izdala i sada sedim ovde, sa prstima na tastaturi, zureći u praznu poruku i pokazivač koji treperi. Ne znam šta da napišem. Već sam im poslala ono pismo u kom se nadam da će gospodinu Mekenziju uskoro biti bolje. Ono što stvarno želim da napišem je: „Da li imam posao kada se vratim?“

Momentalno stomak počinje da mi se prevrće i osećam kako se nad mene nadvija neki loš predosećaj. Kad malo bolje razmislim, možda bi za sada trebalo da preskočim ovo suočavanje.

Pritiskam „izbrisati“.

„Znači tu se kriješ!“

Sa prstom još uvek na tastaturi, okrećem se u stolici i vidim kako se Rouz obrušava na mene u oblaku jakog parfema kome ne znam ime. Ali nikako da prestanem da se iznenađujem onim devojkama koje izuste istog trenutka kada vas upoznaju: „O, da li to mirišeš na Dolče & Gabanu?“. Kao neko ko stavlja beli mošus još od petnaeste godine, ne umem da razlikujem Šanel 5 od Glejd osveživača za vazduh čak ni da mi platite.

„Šta zaboga radiš tu u ćošku sakrivena kao miš?“ glasno izjavljuje.

Prisiljavam se da zvučim opušteno. „O, samo sam slala neki mejl“, sležem ramenima.

„Kome?“ zahteva, podižući obrve. Reč privatnost ne postoji u Rouzinom rečniku.

„Mom gazdi. Da vidim da li još uvek imam posao kada se vratim.“

Pa, kakva je korist od laganja? I ovako će svi uskoro saznati, pomislim tužno.

Rouz deluje zapanjeno. „A zašto ne bi imala, draga? Sigurna sam da si veoma dobra u svom poslu. Vredna.“ Kaže to klimajući glavom u znak odobravanja dok njene dijamantske minđuše zveckaju.

Zahvalno se osmehujem. Rouz je veoma draga, ali je takođe veoma naivna. Prošli su ti dani kada je uspeh bio zagantovan onima koji su vredni. Sada je važno da vam roditelji budu poznate rok zvezde.

„Hvala, ali bojim se da gospodin Mekenzi, to je moj gazda, vlasnik knjižare, nije dobro u poslednje vreme. Otkako znam za njega pričao je o tome da zvanično ode u penziju, ali sada mislim da će to stvarno uraditi. A to znači da će prodati knjižaru.”

„O, ja ne bih brinula”, uzdiše. „Knjižari će uvek biti potreban menadžer. Ko će drugi raditi onu dosadnu papirologiju i šta sve...”

Bože, obožavam je. Samo Rouz može pomisliti da bi vređanje mog radnog mesta moglo da me razveseli. Ipak, ironično, pomalo to i radi.

Moje lice se krivi u osmeh. „Znam, ali neće biti isto. Više neće biti Mekenzi. Kupiće je neka velika kompanija i biće prefarbana i modernizovana i potpuno će izgubiti svoj šarm. Već mogu da vidim.

Aparati za espresso, bežični uređaji, glasna muzika...” Uzdišem i tonem u plastičnoj stolici. „Danas svi žele nešto novo. Niko više ne vrednuje godine i istoriju.”

„Znam, znam...”

Bacam pogled ka Rouz koja klima glavom duboko zamišljena.

„Glumice, knjižare, nema razlike”, mumla za sebe, a ja se prisećam šta je Rouz rekla na balu, o tome da je nevidljiva.

„O, izvini, nisam mislila...” brzo počinjem da se vadim. Sranje. Ne želim da pomisli da je vređam. Ali me Rouz ućutkuje dlanom ruke.

„Emili, draga, nema potrebe da se ti izvinjavaš. Društvo je to koje bi trebalo da se izvini.” I zatvorivši oči, stavlja ruku na obrvu i duboko, uzdrhtalo uzdahne.

Skoro da padam u iskušenje da aplaudiram. Prvi put ne posmatram Rouz kao dijamantima optočenu stariju damu na tematskom putovanju o Džejn Ostin, već kao mladu dvadesetogodišnjakinju koja je oduševljavala pozorišnu publiku kao glavna glumica. I mogu da vidim zašto. Stvarno je dobra.

„Izvinite, gospođice Birman?” Menadžer hotela promalja glavu iza zida. Mali, sa iskrivljenim crtama lica poput Pikasove slike, on se nervozno osmehuje. Na bradi mu je zalepljen komadić roze papirne maramice na mestu gde se posekao prilikom brijanja.

„Da?“ Rouz otvara oči i transformiše se iz tragične žrtve u zahtevnu divu dok ga napada. „Da?“ ponavlja sada glasnije.

Menadžer guta, a njegova Adamova jabučica se besno pomera gore-dole. „Pitao sam se da li biste sada pogledali. Mislim da je sada baš prema vašim standardima.“ Njegov hrabri pokušaj da bude sarkastičan dočekan je ledenim pogledom.

„Pa, hvala, gospodine Džefriz. Nadajmo se da jeste, hoćemo li?“

„Šta?“ tiho pitam Rouz dok se ona okreće da prati menadžera koji je nestao iza ugla. Bez sumnje sa olakšanjem što mu je glava još na ramenima.

Gladeći svoj paž, Rouz mi upućuje vedar osmeh. „Dođi da vidiš.“

Žena koja mi se osmehuje sa crno-bele fotografije na zidu u holu ima jagodice kao vešalice za kapute, nežne oči oblika badema i tako pune usne da bi joj i Anđelina Džoli pozavidela.

„Au, prelepa je“, mrmljam. Deluje kao da je istih godina kao ja, ali teško je odrediti na fotografiji. Gledam u Rouz, spremna da je pitam, kada primetim da stoji i zuri u uramljenu fotografiju, lica punog ponosa.

Naravno. Kako nisam primetila sličnost? OK, usta više nisu tako puna, a oči su sada izborane u uglovima, ali nema sumnje da je to Rouz. Gledam potpis u uglu. Da, tu je: Rouz Rafael. Njeno umetničko ime.

A onda se setim njenog razgovora sa Spajkom. Njegovog predloga da stavi svoju potpisanu fotografiju u hol, zajedno sa ostalim, pored Džudi Denč, i kako sam pomislila da ne bi trebalo da je zadirkuje.

Malo se kajem.

Pa, to je još jedna stvar u kojoj sam pogrešila, zar ne?

„Zar ne misliš da bi trebalo da bude okačena malo više?“ Rouz me gleda podignutih obrva.

„Ne, mislim da tu izgleda savršeno.“ Osmehujem se vedro.

Menadžer, koji stoji iza nas, držeći čekić i kutiju eksera, spreman na akciju, upućuje mi pogled pun zahvalnosti. Stičem utisak da je zakucao više od jednog eksera jutros na taj zid, pokušavajući da je okači kako treba.

„Ali, da li si sigurna da se ne sudaram sa Džudi?“ uporna je Rouz.

„Ne, mislim da obe imate dovoljno prostora“, umiruje je menadžer.

Gledam ga sa divljenjem. Očigledno da je profesionalac u ovome. Prema broju fotografija na zidu, očigledno je morao da se bavi sa popriličnim brojem zvezda.

„Hm, da li i ti misliš tako?“ kaže Rouz, dozvoljavajući da joj se preko lica razlegne mali osmeh.

„Mislim, ne bih želela da je zasenim ili nešto slično.“

Moram da se suzdržim da se ne bih osmehnula. Samo Rouz može da brine o tome da ne zaseni glumicu koja je dobila Oskara.

„Deluje prilično staro pored mene, šta ti misliš?“

S obzirom na činjenicu da je tvoja fotografija napravljena verovatno pre pedeset godina, to i nije iznenađenje, poželim da kažem, ali naravno da to ne radim. Ovo je Rouzinih pet minuta, i ona baš uživa. U stvari, nisam je videla srećniju tokom celog putovanja. Poslednja stvar koju želim jeste da joj to pokvarim time što ću je vratiti u stvarnost.

„Da, mislim da izgleda“, odgovaram i, okrenuvši se ka Rouz, namignem.

Ona se široko osmehuje. „Savršeno. Onda ćemo ostaviti tako, hoćemo?“ objavljuje, okrenuvši se ka menadžeru.

Vidi se olakšanje na njegovom asimetričnom licu.

„A što se vas tiče, gospodine Džefriz...“

O, bože, stajalo je sada? Očitava mu se na licu.

Grabeći ga za ramena, ona spušta veliki poljubac na njegov zapanjeni obraz. „Vi ste prava zvezda!“

Rouzina slika privlači dosta pažnje. Sve do sada, mislim da je većina žena potajno mislila da se Rouz hvali a da su njene priče o njenoj „čuvenoj lepoti“ i „pozorišnoj veštini“ pomalo preuveličane. Ali sada, kada im je pamćenje osveženo i kada su dokazi nepobitni, pune su divljenja i pitanja.

„O, da li si glumila sa sir Džonom Gilgudom?“

„Delovala si mi poznato! Gledala sam te na pozornici 1955. u Old Viku.“

„Rouz Rafael? Ti si čuvena Rouz Rafael?“

„Reci mi, kakva je Džudi?“

Rouz je, naravno, krajnje oduševljena. Odgovarajući na pitanja kao iskusni političar, deluje kao da je oživela, prepričavajući anegdote iz svog

pozorišnog života željenoj publici. U stvari, potrebne su sve veštine gospođice Stin kao turističkog vodiča da rasteraju gomilu i isteraju sve iz predvorja hotela da bi se ukrkali u autobus koji nas čeka.

Zastajem. Pomisao da ću videti Ernija nakon svega što se dogodilo nije nešto čemu sam se nadala. Nakon cele izmišljene priče koju mi je ispričao, svih onih laži o Spajku, šta ću mu reći? Bilo šta?

Ništa? Da li da ga ignorišem? Da se suočim sa njim? Šta?

Hodajući preko parkinga, razmatram različite scenarije koji se odigravaju u mojoj glavi: Ernijeva reakcija kada ga suočim sa isečcima iz novina. On je ljut, besan - Sranje, šta ako postane nasilan? Trgnem se na samu pomisao. Možda jeste stariji čovek ali još uvek može da zada koji udarac sa onim njegovim podlakticama. A onda je tu i scenario u kom se oboje pretvaramo da se ništa nije desilo, ljubazno se pozdravljamo, a između nas se razmenjuju tihi pogledi koji kažu da on zna da ja znam.

Ali, šta god da se desi, više ne mogu da odlažem. Ja sam poslednja koja ulazi u autobus, i kako se penjem uz stepenice, pripremam se za naš susret. Budi smirena Emili, hladne glave, ne pravi scenu pred svima. Dolazim do zadnjeg stepenika. Hilari je ispred mene, ali mogu da vidim šiljatu kapu. OK, odlučila sam. Samo ću mu reći da moram da razgovaram sa njim nasamo, da ima nešto što moramo da raspravimo, da...

Čekajte malo...

„Ti nisi Erni“, promucam zapanjeno.

Dečačka figura sa šiljatom kapom okreće se ka meni. „Pa, nisam bio poslednji put kada sam proveravao“, dobacuje i smeje se.

Tupo zurim u njega. Ima jareću bradicu i bubuljice i izgleda kao da ima dvadeset i jednu godinu. Ne, on definitivno nije Erni.

Smejem se čudno. „Samo... mi smo imali drugog vozača ranije“, objašnjavam, pokušavajući da se sastavim, ali kiptim od pitanja bez odgovora. Gde je Erni otišao? Da li je otpušten? Da li je otišao svojom voljom? Šta se tačno desilo?

„A, da, tačno, čuo sam“, klima glavom naš vozač. „Pozvali su me da ga zamenim. Nešto kao morao je hitno da ode, neki problem...“

„Kakav problem?“ zahtevam odgovor, umirući od želje da saznam šta se desilo.

„Ne znam.“ On sleže ramenima. „Meni ovde niko ništa ne priča.“

„Sada, molim Vas sedite.“ Usmerava nas gospođica Stin, posedajući me uz prolaz, sve sa beležnicom u ruci. „To važi i za Vas, gospođice Olbrajt, ako ćete biti ljubazni.“ Kliznula je između mene i vozača, a ja sam, prema njenom izrazu lica zaključila da ona zna tačno šta se događa, ali ne popušta. Ali, opet, često imam utisak da gospođica Stin zna više nego što nam govori.

Sela sam i gledala kroz prozor. I po prvi mi je sinulo da, za nekog ko zasigurno zna mnogo o drugima, nemam nikakvu predstavu ko je naš zagonetni vodič. Ama baš nikakvu.

Poglavlje 32.

Naravno, vest o Ernijevom nestanku brzo se pročula i nije potrebno puno da počnu da kruže glasine. Prema Hilari, koja ima informacije iz prve ruke, Erni je viđen za doček sa nekom ženom sa bala.

Navodno je delovalo kao da „prisno razgovaraju“, kako Hilari objašnjava, što me podseća na one misterije o ubistvima koje gledamo na TV-u, gde su žrtve uvek poslednji put viđene kako „prisno razgovaraju“ sa nekim strancem pre svoje prerane smrti. Nije da kažem da je Erni od prevaranta postao ubica, nego samo kažem.

Ovu priču je dalje podržala Rupinda koja, zveckajući desetinama tankih zlatnih narukvica koje nosi na rukama, povezuje svoju posetu prodavcu novina juče gde je srela Ernija i gorepomenutu ženu (sada plavušu sa lošim držanjem koje bi dramatično ispravila joga, kako Rupinda kaže). Erni pak nije video Rupindu, a on i plavuša su razgovarali o odlasku na Jamajku nekim aranžmanom u poslednjem trenutku.

Ili barem je ona tako mislila da je čula, priznaje Rupinda, kada je Rouz ispituje, ali možda to i nije tako. U stvari, sada kada razmišlja o tome, ne može da bude sto posto sigurna da je to bio Erni pošto je bila zauzeta prelistavanjem mesečnika Duhovno zdravlje. Čuje se salva razočaranja od strane onih u autobusu koji su slušali sve ovo bez daha a gospođica Stin je ljutito optužila Rupindu da ima preterano bujnu maštu a onda nam rekla da prestanemo da se bavimo pretpostavkama i da pogledamo nalevo pošto prolazimo pored čuvenog vijadukta koji su izgradili Rimljani.

Ja? Ja ne znam kome ili čemu da verujem. Možda su Hilari i Rupinda u pravu, možda je gospođica Stin, a možda nije niko od njih nego je nešto potpuno drugo u pitanju. U svakom slučaju, on je nestao.

Bacam pogled na Mejvi. Lica prilepljenog za staklo, ona gleda prirodu i osmehuje se odsutno sama sebi, i znam da čak iako nikada ne saznamo šta se desilo Erniju jedna je stvar sigurna: ona je dobro prošla. A za to moramo da zahvalimo Spajku. Zato što, da nije bilo njega, ova priča bi možda imala potpuno drugačiji kraj.

Do Češira je duga vožnja i nakon sat vremena putovanja odavno smo napustili englesku prirodu i sada se nalazimo na sivilu engleskog autoputa.

Razmišljam o Batu. O odlasku iz njega. Deo mene je tužan, onako kako ste uvek tužni kada dugo iščekujete da posetite nekoga ili nešto a sada je to gotovo, ali da budem iskrena takođe osećam olakšanje. Ima puno divnih uspomena, većina je vezana za gospodina Darsija - naš fenomenalni prvi sastanak na jezeru, jahanje do Lažnog zamka po mesečini za doček Nove godine, leptirići u mom stomaku kada se okrenuo da me poljubi - ali ima i nekih veoma bolnih.

Moje misli skaču na užasnu svađu sa Spajkom, a zatim nazad.

Ali kao što sam rekla, ne mogu ništa da uradim povodom toga. Moram da pokušam da zaboravim sve.

Pola sata vrpoljenja kasnije, moj džemper je umotan ispod moje brade kao privremeni jastuk, i odustajem od pokušaja da zaspim kao svi ostali. Nemoguće je. Previše toga mi se mota po glavi. Podignuvši se, preturam po torbi, vadim svoj primerak Gordosti i predrasuda i okrećem obeleženu stranicu.

Zbog svega što se događalo, nisam baš odmakla - skoro da sam na početku. Kad smo već kod toga, ovo je jedna od mojih najomiljenijih scena u knjizi. Ona kada su Elizabet i gospodin Darsi na Nederfild balu, a gospodin Darsi je upravo pitao za sledeći ples. Pošto je iznenadio, rekla je da, ali kada se on odmakne, pita se o čemu je razmišljala. Njena prijateljica Šarlot pokušava da je uteši:

„Usuđujem se da kažem da ćeš ga smatrati prihvatljivim.”

„Bože sačuvaj! To bi bila najveća nesreća! Smatrati prihvatljivim onoga koga si odlučio da mrziš! Ne želi mi takvo zlo!”

Bože, tačno znam kako se oseća, pomislim, razmišljajući o Spajku, a onda brzo pokušavajući da skrenem misli. Sećaš se svoje odluke, Emili? Čvrsto kažem sebi. Okrenuvši stranu, nastavljam da čitam šta se dešava kada dođu na podijum: ovde mi je uvek pomalo žao Elizabet. Tako je iskrena u odbrani Vikama a opet tako je pogrešila.

„Sećam se da ste jednom rekli, gospodine Darsi, da nikada ne praštate, da se jednom stvorena uvređenost ne menja. Veoma ste oprezni, pretpostavljam, prilikom stvaranja iste.”

„Jesam”, rekao je on čvrsto.

„I nikada ne dozvoljavate da vas zaslepe predrasude?”

„Nadam se da ne.”

„Naročito je važno onima koji nikada ne menjaju svoje mišljenje, da budu sigurni da su prvo dobro procenili.”

Kad smo već kod toga, takav je licemer. Ako je iko zaslepljen predrasudama, to je Elizabet! Pomislim, a misli mi se vraćaju na ranije scene. Ona je bila potpuno protiv gospodina Darsija od samog početka, otkako joj je povredio ponos rekavši da je „prilično dosadna” i „prosečnog izgleda”.

Zastajem.

Šta? Ne, ja sam pogrešila – Spajk je taj koji je mene tako nazvao. Gospodin Darsi je Elizabet nazvao „podnošljivom” i „nedovoljno lepom”. Odmahujem glavom. Kako uvrnuto. Odakle sad to? Potiskujući to, vraćam se na stranicu.

„Mogu li da pitam koji je cilj ovih pitanja?”

„Samo ilustracija vašeg karaktera”, reče ona, pokušavajući da ublaži svoju ozbiljnost. „Pokušavam da ga shvatim.”

Ali ona to ne radi stvarno, zar ne? Kažem sebi. Prilično je očigledno da je Elizabet već donela odluku o gospodinu Darsiju, i ovo koristi da ga iznervira. Mislim, hajde da budemo iskreni, jedini razlog zašto je Elizabet tako brzo poverovala u Vikamovu priču, bez ikakvog dokaza koji bi je potkrepio, jeste zbog toga što je podržao njeno mišljenje da je gospodin Darsi pravo kopile Osećala se dobro. To je opravdalo njen prezir prema njemu.

A jedini razlog kako ja to sigurno znam, jeste zato što sam se isto tako osećala onog dana u kafeu kada mi je Erni ispričao svoju priču, pomislim sa žaljenjem. Kakva slučajnost.

Osim...

Odjednom je previše sličnosti da bih mogla da ih ignorišem i kao da mi se upali lampica u glavi. Čekajte malo. Ovo je moglo biti napisano za Spajka i mene, samo zamenite imena i dobićete nas.

Čim mi je na pamet pala ova ideja nisam mogla da poverujem da nisam primetila ranije. Počinjem da listam knjigu. U stvari, što više razmišljam o tome, to više sličnosti pronalazim, shvatam, dok moje pamćenje istovremeno pretražuje ranije razgovore, svađe, poglede, emocije...

Onaj trenutak kada smo se upoznali i kada me je uvredio, naš čudan ples na balu, to što sam poverovala Erniju kada mi je ispričao sve one užasne stvari o Spajku, njegovo pismo u elektronskom obliku koje mi pokazuje da sam ga pogrešno procenila, njegova izjava ljubavi, moja užasna reakcija...

O, bože. Malo mi je muka.

Zato što sada razmišljam o tome, shvatam da sam, kao i Lizi, sve pogrešno shvatila. I ne samo u vezi Spajka, već i gospodina Darsija...

Eto. Priznala sam. Ikako to radim kao da se otvorila neka kutija koju sam sakrila duboko u sebi i sve one dosadne sumnje koje sam imala u poslednjih nekoliko dana puštene su na slobodu i pojavljuju se na površini. Duga, čudna tišina, njegov stav prema ženama koje rade, nedostatak smisla za humor i nesposobnost da se nasmeje na svoj račun...

Šta je ono Spajk rekao onog dana u Batu? *Stvarnost je uvek mnogo više razočaravajuća od fantazije.* Pričao je o Beti Blu, ali mogao je isto to da kaže za gospodina Darsija. U Gordosti i predrasudama, Džejn Ostin opisuje

gospodina Darsija kao „misterioznog“, što zvuči tako privlačno, ali u stvarnosti ispada da to znači da je mrgud, „gord“. Ubrzo shvatam, to znači seksista, a to što je „arogantan“, u stvarnosti zaista znači da je priličan snob.

I odjednom shvatim. Nisam zaljubljena u gospodina Darsija. Ni najmanje. I znate šta? Nikada nisam ni bila. Bila sam zaljubljena u ideju o njemu i onome što je predstavljao, a ne realnost. Naravno da to ne znači da me ne privlači, koga ne bi? Kao što je Stela rekla kada smo razgovarale u knjižari, on je vlažni san svake žene. Ali kako neko može da se takmiči sa doteranom vizijom koju sam stvarala u glavi sve ove godine? On ne može. I ne bi trebalo da bude prisiljavan da to radi. Zato što je to stvar sa gospodinom Darsijem - on je ženska fantazija. Ali samo to, fantazija. I to bi trebalo da ostane.

„Emili?“

Glas pored mog uveta vraća me u realnost i vidim Mejvi kako zuri u mene.

„Bože, bože, pa si ti odlutala, je l' da?“ smeška se, gurajući naočare uz nos da bi me bolje pogledala. „Zar nisi primetila? Pogledaj! Stigli smo.“ Pokazuje rukom kroz prozor i dok se okrećem bočno vidim kako se svi guraju na parkingu puni uzbuđenja i iščekivanja, i shvatim da je autobus prazan.

„Izvini, bila sam zadubljena u čitanje“, kažem, izvinjavajući se i ustajući. „Samo ti kreni, ja stižem.“

„Važi“, Mejvi klima glavonja zatim mi se osmehuje. „Bože, zar nije ovo uzbudljivo? Mesto čuvene scene na jezeru. Možda ćemo videti nekog našeg gospodina Darsija“, kaže i podiže obrvu.

„Nadam se“ odgovaram, gledajući kako se okreće i počinje da izlazi iz autobusa.

I stvarno se nadam da ću ga videti, pomislim, dok počinjem brzo da prikupljam svoje stvari. Zato što sam još nešto shvatila. Nikada neće uspeti ovo između mene i gospodina Darsija. I, ironično, to nema nikakve veze sa uvrnutošću, apsurdom ili nerazumnošću svega, a ima potpuno veze sa nečim

mного prizemnijim: nepremostivim razlikama. Ili, da kažem to laički, previše smo različiti.

Naši stavovi su, bukvalno, dva različita sveta. I to moram da mu kažem. Ali pošto nemam njegov broj telefona da ga pozovem, ili mobilni da mu pošaljem poruku ili internet adresu na koju mogu da pišem, moram to da uradim na teži način i kažem mu u lice.

Osećam kako se moja odlučnost gubi.

Jedini problem jeste kako, zaboga, raskinuti sa gospodinom Darsijem?

Poglavlje 33.

„Kao što većina vas verovatno zna, Lajm park je pretvoren u jednu od ikona televizijske scenografije kada ga je BBC iskoristio u svojoj adaptaciji Gordosti i predrasuda kao Pemberli, dom našeg voljenog gospodina Darsija. To nije u potpunosti u skladu sa originalnim romanom. Zapravo, veruje se da je inspiracija Džejn Ostin za Pemberli bila Četsvort kuća u Derbiširu. Ipak, za sve vas ljubitelje Kolina Firta, ovde je snimljena čuvena scena kada gospodin Firt mokar izlazi iz jezera...”

Čuje se nekoliko uzdaha i povika odobravanja od dama koje su se okupile na velikom ulazu u kuću da slušaju uvodni govor gospođice Stin.

„...a danas zaista imamo sreće da nam je pružena ovakva šansa. Obično je hol zatvoren za posetioce u ovo doba, ali za nas fanove Džejn Ostin, uprava je napravila izuzetak i otvorila ga za privatni obilazak. Bravo!”

Završavajući sa teatralnim pokretom, ona sklapa ruke i pokreće aplauz. Pridružujem se mada nisam zaista slušala. Previše sam zauzeta razmišljanjem o gospodinu Darsiju. O tome kako moram da mu kažem da je gotovo, i da više ne mogu da ga viđam. A kako da ga pronađem da mu to kažem?

Razmišljanje o tome gde ću ponovo naleteti na njega uvek je delovalo tako romantično i uzbudljivo, ali odjednom više nije zabavno. Osećam se frustrirano. Ne želim muškarca koji je misteriozan i enigmatičan – želim muškarca kome mogu da pošaljem poruku na mobilni. Ja, koja mrzim to neprestano dopisivanje, koja se uvek žalim da je to potpuno neromantično i da se gubi misterija. Sada bih dala sve da mogu da napišem poruku „Gde si?!” i pritisnem „poslati”.

„Mada je Četsvort kuća, koju je Džejn Ostin posetila 1811. bila prava inspiracija za Pemberli, mislim da ćete se sve složiti da je Lajm hol prikladnije veličine za Elizabet kada postane gospodarica kuće...”

Nekoliko sati kasnije, gospođica Stin privodi kraju obilazak. Dok nas vodi u poslednju sobu u kući, brzo bacam pogled oko sebe, kao što sam uradila u svakoj sobi u kući, nadajući se da ću videti gospodina Darsija. Nadajući se da će se neočekivano pojaviti kao što uvek radi. Da ću svakog trenutka ući u sobu ili proći kroz vrata ili se okrenuti i on će biti tamo. Ta visoka, tamna, momentalno prepoznatljiva figura, poznati misteriozni izraz lica, nepogrešivi glas sa svojom težinom i savršenim vokalima.

Pa ipak, gledala sam iza svake mermerne skulpture, iza svakog komada nameštaja i kroz svaki prozor a nisam ga videla. Sada, kada se naša poseta bliži kraju, brzo gubim nadu da će se pojaviti. I počinjem da verujem da ga u stvari možda više nikada neću videti.

Na samu pomisao o tome, osećam čudnu mešavinu tuge i olakšanja. Pretpostavljam da to rešava problem raskidanja sa njim, a opet nekako se ne osećam dobro - nakon svega što se desilo, osećam potrebu da se pozdravim kako treba. Moram, da upotrebim užasni amerikanizam, da imam neki završetak.

Nakon što je obilazak završen, svi kreću ka kafeu i prodavnici suvenira, ali ja izlazim napolje da pogledam prirodu. Stvarno je lepo ovde. Nisam primetila kako je zapanjujuće ovo mesto. Bila sam previše zauzeta knjigom kada smo stigli da bih primetila impresivnu vožnju kroz park sa jelenima, sam hol koji podseća na impresivnu palatu italijanskog stila, okružen baštama, i sa neverovatnim odrazom u jezeru. Ali sada, dok stojim i upijam sve to, zaista oduzima dah.

Sam hol je veličanstven, mada pomalo preopterećen i natrpan satovima, tapiserijama i drvenim rezbarijama, dok se sedamnaest jutara viktorijanske bašte, uključujući i ružičnjak iz doba Edvarda, park sa jelenima i šuma prostiru u nedogled. Ali nije u pitanju samo estetika, već sam osećaj. Lajm park ima nešto magično. Mogu da pretpostavim zašto ga je BBC odabrao. Ima neki spokoj. Neprolaznost. Možete da zamislite da se ništa nije promenilo u poslednjih sto godina - kao da je vreme stalo.

Duboko uzdahnem i guram svoje ruke sa rukavicama dublje u džepove. Sama na čistom, svežem januarskom vazduhu, stojim, zureći u jezero, odsutno gledajući ptice u daljini kako cvrkuću i preleću nisko iznad vode i preko grana golog drveća.

„Prelepo, zar ne?”

Prekinuta u sanjarenju, okrećem se i vidim gospođicu Stin kako ide stazom da mi se pridruži. Javlja mi se osećaj žaljenja. Nije mi do razgovora. Želim da budem sama.

„O, da, izuzetno.” Klimam glavom. „Ovakav pogled se ne može pronaći u Njujorku”, dodajem, samo da bih nešto rekla. Izgleda da me je moj talenat za časakanje napustio.

„Ne sumnjam”, kaže uzbuđeno. Pridružujući mi se, ona zuri pravo u prizor.

Gledam je krajičkom oka, njene nežne crte lica, lokne koje su pobegle iz njene krznene kape koja odgovara njenom šalu. Zna, stvarno me podseća na nekog. Razbijam glavu cele nedelje, ali ne mogu da se setim na koga.

„Pa, da li ste uživali u putovanju sa ljubiteljima književnosti, gospođice Olbrajt?” Odjednom se okreće i vidi kako je gledam.

„O, da.” Klimam glavom, brzo skrećući pogled. „Bilo je...” tražim odgovarajuću reč. Koja reč može opisati ovo ludilo od nedelje? Ne mogu da se setim nijedne. Da li uopšte postoji neka?

„...interesantno”, uspevam da se setim.

Gospođica Stin deluje zadovoljna mojim odgovorom. „Koji vam je omiljeni deo?”

Oklevam. Ranije bih svakako rekla gospodin Darsi. Pa, možda ne bih rekla, ali bih pomislila. Ali sada? Sada nisam tako sigurna. Sve je ispreturano i pomešano i konfuzno. Stvarno ne znam šta da kažem. „Hm... sve”, kažem konačno. „Sve je bilo super.”

„A da li ste pročitali mejl gospodina Hargrejevsa?”

„Da”, odgovaram, pre nego što registrujem šta me je pitala. Oštro je pogledam. Gospođica Stin gleda u mene, a njene oči boje lešnika svetlucaju na zimskom suncu. „Kako...?”

„...sam znala da vam je pisao?“ završava moju rečenicu i osmehuje se. „Ja sam mu dala vašu i-mejl adresu.“ Direktno. „Nadam se da se ne ljutite.“

Zastajem na trenutak da bih mogla sve da registrujem. „Ne, naravno da ne.“ odmahujem glavom. A zatim, ponovo gledajući u nju, pitam: „Da li vam je rekao šta se desilo? Šta će napisati u pismu?“

„Ne. Nisam pitala i nije mi rekao.“ Prodorno me gleda još nekoliko trenutaka, kao da je duboko zamišljena, pre nego što konačno progovori. „Predrasude su strašna stvar Emili. Kao i gordost“, kaže tiho, gledajući me setno. „Znate, kod Džejn Ostin su heroine uvek bile neustrašive. Držale su se svojih principa, jurile ono što su želele, i nije ih bilo strah da priznaju da su pogrešile.“ Gleda me, a oči joj svetlucaju. „Gore je ne raditi ništa nego pogrešiti.“

Upijam njene reci. One odzvanjaju u meni. Vrtim ih u glavi i samo što nisam nešto rekla kada mi pažnju skreće nešto što deluje kao da neko pliva u jezeru. Ne može biti - januar je. Mršt看 čelo i žmirkam da bih bolje videla. Plivač izlazi iz vode. Bože, još uvek je obučen. Mora da se smrzava. Mogu odavde da mu vidim bradavice, kroz njegovu belu košulju koja je mokra i koja prijanja uz njegovo telo...

Sranje. To je čuvena scena na jezeru. Samo što ovo nije Kolin Firt...

„To je gospodin Darsi“, tiho izustim pre nego što uspem da se zaustavim.

Čim sam to rekla stavljam rukavicu na usta želeći da mogu da uguram reci nazad. Jebiga. Ja i moja velika usta. Zašto sam morala to da kažem? Vodič sigurno misli da sam luda.

Bacam pogled na gospođicu Stin ali ona nije ni trepnula. Umesto toga, ona još uvek stoji tu, savršeno mirna. Okreće se ka meni, sa blagim osmehom na usnama kao da se zabavlja. „Mrzim što to moram da kažem, ali nije ni do kolena Kolinu Firtu, zar ne?“

„Ne, nije“, smejem se - a onda se zaledim.

Šta...?

Da li je ona...?

Otvaram usta, ali reči ne izlaze. Što je čudno, pošto mi je sada milion stvari u glavi i prave milion različitih pitanja.

Ali nemam vremena da ih postavljam. Moram da razgovaram sa gospo dinom Darsijem pre nego što ponovo nestane. Ponovo pogledam jezero. Sranje, već odlazi preko uređenih travnjaka.

„Moram da idem“, jeste sve što uspevam da prozborim. I bez okretanja počinjem da jurim nizbrdo za njim.

Kada stignem do podnožja, on je već nestao.

Gledam levo i desno, nadajući se da ću ga ugledati, ali pošto ničega nema usporavam i stajem pored velike žive ograde. Savijam se i stavljam ruke na kolena da bih došla do daha. Srce mi lupa kao ludo, toliko jako da pomislim da će mi iskočiti iz grudnog koša. Bože, nisam imala pojma da sam toliko van forme.

Stojim tako nekoliko trenutaka, čekajući da mi se disanje vrati u normalu, zureći u svoje čizme sa tragovima trave i blata i pitajući se šta da radim. Uzdahnivši, sklanjam kosu sa očiju i pokušavam da se koncentrišem. Možda nisam olimpijska atletičarka ali nije mi trebalo puno vremena da se spustim niz to brdo. On mora biti tu negde. Ali gde?

Kockam se i krećem prema baštama. Sad, ja nemam pojma o baštama. S obzirom na to da živim u Njujorku, najbliže što sam bila bašti jeste kada sam gajila ljute papričice na prozoru. Imala sam i prelepu drečavoroze orhideju koju mi je Stela kupila, ali kada je cveće opalo mislila sam da sam je ubila i bacila sam je. Da bih posle saznala da je to očigledno nešto što treba da se desi i da će novo cveće izrasti. Nema potrebe da kažem da me je Stela ubila.

Mada, ne morate biti stručnjak da vidite da su ove bašte nešto potpuno drugačije. I pored toga što je zima, imaju neverovatne velike žbunove i biljke, živu ogradu koja je neverovatno - i jako precizno - uređena u oblike, podšišane ivice, ukrašene držače za biljke, rasadnike i lavirint staza koje vijugaju naokolo. Da je bilo koja druga prilika, odvojila bih vreme i lutala, kao kad sam bila mala i išla sa tatom u rasadnik i lutala po staklenicima, posmatrajući različite biljke, udišući vlažni miris tla i cveća. Ali sada moram

nešto da uradim, moram da porazgovaram sa gospodinom Darsijem: dugujem mu to.

I odlučno potiskujući uspomene iz detinjstva, žurim jednom od staza.

Nakon izvesnog vremena cikcak hodanja napred-nazad i skretanja levo i desno, tražeći da vidim njegov frak, da osetim miris njegove kolonjske vode ili da čujem zvuk krckanja šljunka pod njegovim nogama, počinjem da gubim nadu. Već je kasno, uskoro bi trebalo da krenemo a još uvek ni traga od njega.

Takođe sam se, odjednom shvatam, potpuno izgubila.

Sranje.

Usporavajući, gledam oko sebe, pokušavajući da se snađem. OK, nema problema, samo moram da pronađem sunce pošto će mi to reći gde sam - u stvari, nisam tačno sigurna šta će mi to reći - ali, u svakom slučaju, ne mogu da pronađem sunce pošto je nebo prekriveno tamnim oblacima i izgleda kao da će svakog trenutka početi kiša. Duplo sranje.

Pokušavam da pronađem neke druge tragove. Samo što sam sve vreme gledala napred tražeći gospodina Darsija i nisam obraćala pažnju na ostale stvari. Ne mogu ničega da se setim. U stvari, ne mogu ni da se setim da li sam upravo skrenula levo pored one fontane ili desno. Ili sam išla pravo?

Sumnjičavo gledam splet staza. Kao lavirint sa visokom živom ogradom sa obe strane staze. Instinkt mi kaže da sam došla iz onog pravca, ali opet, moj instinkt mi je jednom rekao da je izlaz 20 na aerodromu DŽFK „tamo” pa sam završila na potpuno pogrešnoj strani, skoro propustila let i vozila se kroz aerodromsku zgradu u malim električnim kolima sa svetlima i sirenama da bih stigla na let. Reč „blam” ne može ni izbliza da opiše osećaj.

Videvši staru kamenu klupu, odustajem od pokušaja da se orijentišem i odlazim do nje. Ušuškana je ispod drveta koje deluje još starije i pokrivena lišajevima i mahovinom, ali ipak sedam. Odmah osećam hladnoću koja probija moje farmerke. Pokušavam da podvučem kaput ispod sebe, ali nije dovoljno dug i neće da se razvuče. Osećam poraz.

Da li ikada imate onaj osećaj da ništa ne ide kako treba? Da ste sve zabrljali? I da šta god radili, nećete moći da uradite kako treba? Da je previše kasno?

Osećam pritisak u slepoočnicama i nalet iscrpljenosti. Umorna sam. Dosta mi je. Ne mogu da jurim čoveka koji ne bi trebalo da postoji. Samo zato da bih raskinula sa njim. Samo zato da bih se pozdravila.

Neočekivano, osećam nešto mokro na obrazu i velika debela suza se kotrlja niz moje lice. Besno je brišem rukavom kaputa. Ali pojavljuje se još jedna, i još jedna, i još jedna, sve dok mi rukav nije potpuno mokr a suze sve veće i brže.

Odustajem. Potpuno i do kraja odustajem od svega. Odustajem od pokušaja da pronađem gospodina Darsija, od nade da će mi Spajk ikada oprostiti i od verovanja da ću nekako ispraviti stvari i da će kraj biti srećan.

I privlačeći kolena ka grudima, zabijam glavu u šal i jecam iz dna duše.

Poglavlje 34.

Ne znam koliko dugo sedim tako. Sklupčana, sa ramenima koja drhte. Ili koliko dugo bih ostala tako da nisam osetila ruku na ramenu.

Tik i pre nego što podignem pogled, znam ko je to.

„Emili, draga, šta nije u redu?”

Gospodin Darsi zuri u mene, a njegove oštre crte lica su iskrivljene od iznenađenja. Frenetično šmrkam, sklanjajući pramenove mokre kose koji se lepe za moje lice. Želim da osetim olakšanje što je ovde, trebalo bi da osetim olakšanje, ali ne osećam. Sve je zbrkano. Ja sam zbrkana, pomislim očajno, ponovo šmrcajući, pošto nos ne prestaje da mi curi. Bože, mora da izgledam užasno.

Bez reči, gospodin Darsi mi nudi belu maramicu. Zahvalno je uzimam i brišem otečene oči, prljajući pamuk velikim crnim flekama od ajlajnera i maskare, a zatim duvam nos. Ma, neka ide sve do đavola. Zaboravite na žensku mističnost, više mi nije stalo. Smotavši maramicu u lopticu u ruci, konačno podižem natečene oči da ga pogledam.

Kao i obično, on stoji, izuzetno misteriozan i potpuno stoički. Do te tačke da ne pokazuje emocije.

„Emili, molim te. Zašto plačeš?”

U njegovom glasu se oseća tračak nestrpljenja i primećujem da mu je ruka još uvek na mom ramenu. Sada više nego ikada želim da neko stavi svoje ruke oko mene i zagrlji me, umesto da bude hladan i misteriozan.

„Tražila sam te, videla sam te kada si plivao, ali nisam mogla da te pronađem...” šmrkam, a moj glas je pomalo drhtav.

„O, Emili, ne sekiraj se više. Nisam bio daleko - samo sam se presvukao i otišao u šetnju.”

„...i htela sam da te vidim, da ti kažem nešto...” Jedva progutam, vrteći maramicu među dlanovima dok pokušavam da se setim pravih reci.

Ali pre nego što uspem da progovorim, gospodin Darsi kaže: „Isto se i ja osećam. I ja imam nešto što moram da ti kažem, nešto važno, nešto što više ni minut ne mogu da krijem od tebe...”

Prestajem da šmrkam i podižem pogled u iščekivanju. On zuri u mene prodorno, ali iako mi je to u početku bilo seksi, sada mi je malo neprijatno.

„...nešto što će promeniti naše živote zauvek...”

Odjednom registrujem šta govori. O, bože, molim te reci mi da neće uraditi ono što mislim.

Spušta se na jedno koleno ispred mene.

„Jebote”, jedva izustim, počevši da paničim.

On me posmatra, zapanjen. „Šta nije u redu?”

Zastajem. Ovde ti objašnjavaš, Emili. Ovde bi trebalo sve da mu kažeš. Kako ne želiš više da ga viđaš, kako ste previše različiti, kako želiš da se pozdraviš. I kako si zaljubljena u Spajka...

Šta? Odakle sad to?

„Hm... blatnjavo je”, uspevam da promumlam. „Tvoje pantalone, isprljaće se.”

Gleda me a zatim ponovo ustaje. „Ovo je jedna od stvari koje volim kod tebe, Emili, uvek si tako slatka i pažljiva i zabavna.”

Gledam ga kako seda pored mene na malu kamenu klupu, zabacujući frak, povlačeći pantalone. Ranije mi je to delovalo tako privlačno, ali sada se čini krutim i previše sitničavim.

„Kao što sam i pomenuo, moram nešto da ti kažem...” počinje gospodin Darsi.

„Slušaj, mislim da ne...” pokušavam da ga prekinem.

„Volim te, Emili”, izjavljuje, pre nego što uspem da ga zaustavim. Iščekuje moj odgovor.

O, bože, zastajem a zatim duboko udahnem. „Ne voliš me”, odlučno odgovarani.

Deluje iznenađeno, i moram da kažem, više nego malo ljut.

„Molim?“

„Ne voliš mene“, ponavljam jednostavno. A zatim odlučnije, ponovo kažem: „Ne, ti ne voliš mene.“

Gospodin Darsi je zapanjen, ali se brzo oporavlja. „Emili! Zašto bi rekla nešto takvo!“ izjavljuje, a lice mu postaje tamnije.

Zastajem. I na kratak, magični trenutak zamišljam šta bi se desilo kada bih se predomislila. Kada bih mu rekla da ga volim. Kada bih odabrala fantaziju a ne stvarnost. Taj osećaj je tako blizu da mogu da ga dodirnem.

„Zato što ti voliš nekog drugog“, izleće mi.

„Koga? Zahtevam da mi kažeš koga?“

„Elizabet Benet“, kažem odlučno, i kako reci izlaze iz mojih usta znam da nema povratka.

„Poznaješ je?“ pita, pokušavajući da ostane smiren.

„Pa, ne baš“, priznajem.

„Pa, onda, mogu da te uverim, Emili, ne znam koje si glasine čula, ali ja sam upoznao gospođicu Elizabet Benet nakratko pre nekoliko meseci - mislim da je bio novembar - i od tada je nisam video. Ti si ta koja je ukrala moju naklonost...“

„Ne“, prekidam ga, odmahujući glavom. „Ovo je pogrešno, sve si shvatio pogrešno.“

„I ja sam tako mislio“, slaže se gospodin Darsi, tihog ali moćnog glasa. „Ali upoznavanje sa tobom je uzrokovalo preokret u meni, Emili. Ne želim ženu kao što je gospođica Bingli, želim nekoga ko je neustrašiv i ima svoje mišljenje, nekoga ko mi je ravan.“

„Kao što je Elizabet Benet“, uporna sam, delimično zbog toga što osećam odgovornost prema romanu, a delimično zato što se nadam da će shvatiti i da ću tako moći da izbegnem naš mali „razgovor“.

Gospodin Darsi me nestrpljivo gleda. „Zašto stalno pominješ gospođicu Benet? Ja jedva da je poznajem“, buni se uvređeno.

„Ali, trebalo bi da je upoznaš bolje. Mislim da biste bili savršen par“ nastavljam. „Čula sam da... hm... stvarno se pali na tebe“, kažem, pokušavajući da udarim na njegov ego.

„Pali?“

„To je američki izraz“, brzo objašnjavam. „To znači da ti se stvarno divi, misli da si privlačan i častan i... hm... sjajan jahač“, završavam, prekrštajući prste iza leđa. Bože, kada bi Džejn Ostin mogla sada da me čuje, ubila bi me. Potpuno uništavam jednu od njenih najvećih heroina.

Gospodin Darsi nakratko deluje impresioniran, i njegov grudni koš se podiže centimetar ili dva, ali još uvek nije zadovoljan. Gospodin Darsi, izgleda, kao i većina muškaraca, ne može da podnese odbijanje.

„Da li ti moje namere nisu jasne?“ insistira, buljeći u mene.

Na trenutak me pogađa moja bizarna situacija. Evo ga gospodin Darsi, najzgodniji heroj svih vremena, izjavljuje mi ljubav. A evo mene, dobijam napad panike.

„Nisi moj tip“, tiho izjavljujem.

„Tip?“ ponavlja zapanjeno, očigledno da nikada nije čuo nešto slično.

Pravim još jedan korak. „Nisi ti u pitanju, ja sam“, kažem, pribegavajući starom klišeju.

Lice mu menja boju a mišić u njegovoj vilici se besno grči. „Ali ti si mi rekla da si sanjala ovaj trenutak, da si sanjala da budeš sa mnom“, viče. Skočivši sa klupe, on počinje da seta napred-nazad, provlačeći prste kroz kosu.

Jesam? Ne mogu da se setim. Bila sam previše zauzeta time što me je obarao s nogu da sam se udaljila od same sebe.

„Jesam. Ja sam...“ počinjem, a onda zastajem. Bože, nikada nisam umela da raskinem ni sa običnim momcima, a tek sa gospodinom Darsijem? Šta da kažem? Da nisi ono što sam se nadala da ćeš biti? Da nisi - i ne možeš - biti kao u fantaziji. Ali da to nije tvoja greška, zato što nijedan muškarac to ne može. Tako sam visoko postavila granice da niko ne može da ih dosegne. A možda sam to uradila iz nekog razloga.

Zato što je Stela bila u pravu. Ja sam beznadežni romantik. Blesava, smešna, ludu romantična duša. Ja živim u zemlji mašte. Moram da se osvestim. A sada, po prvi put, shvatam i da želim da se osvestim. Želim

pravu vezu sa pravim muškarcem u pravom svetu - sa svim pravim problemima, manama i šta god da ide uz to.

Gledam gospodina Darsija. Držeći se za čelo, naslanja lakat na drvo pokušavajući da se sastavi, i sada znam, više nego ikada, da ne želim romantičnog izmišljenog heroja koji mi izjavljuje svoju večnu ljubav. Jahanje na mesečini u balskoj haljini možda zvuči romantično, ali vam ubija zadnjicu - verujte mi, imam modrice kao dokaz - i mesto nekoga ko recituje poeziju, želim nekoga ko ume da se našali ili da priča o prednostima engleske verzije programskog paketa Office u odnosu na američku.

Želim da izlazim sa muškarcem koji je dobar prema mojim prijateljima...

(Prisećam se slike Spajka kako ohrabruje Rouz u vezi njene fotografije.)

... koji je osetljiv i zabavan...

(Ko može da zaboravi Spajka koji igra pileći ples na podijumu?)

... čoveka koji ume da izrazi svoja osećanja a ne stalno da ih potiskuje...

(Slika moje velike svađe sa Spajkom nakon bala i kako on kaže: Ne moraš da budeš takva kučka. I ja imam osećanja, znaš.)

... kome ne smeta da jedem prstima ili nosim seksi haljine...

(Sećate se kada me je Spajk pogledao u plesnoj dvorani i rekao: Lepa haljina, i klimnuo glavom u znak odobravanja?)

... i koji je impresioniran, a ne užasnut, mojim poslom...

(Prokletstvo, to je sjajno, rekao je Spajk sa divljenjem kada sam mu rekla šta radim.)

... koji neće očekivati da sviram prokleti klavir ili vezem goblene, već će biti sa mnom dok gledam seriju i...

„Da li postoji neko drugi?” pita me gospodin Darsi kruto.

Vrativši se u realnost, gledam ga i oklevam.

O, bože, Emili, jednostavno priznaj. I sebi i gospodinu Darsiju. Ne želiš da izlaziš sa bilo kojim muškarcem, želiš da izlaziš sa Spajkom. On ispunjava sve one proklete uslove.

„Da”, kažem tiho.

„Da li si zaljubljena u njega?”

Zastaje mi dah u grlu. Koliko god da sam se trudila da mrzim Spajka, ne mogu. U stvari, baš suprotno.

„Da”, kažem i ovog puta ne oklevam. „Mislím da jesam”, priznajem i ne mogu a da se ne nasmejem.

Gospodin Darsi je prebledeo. Čini mi se da nije navikao da ga dame odbijaju. Ali moraće da se navikne, pomislim tužno, prisećajući se čuvene scene između njega i Elizabet Benet, kada je pita da se uda za njega. A pitaće je. Sada sam sigurna.

Brzo se oporavivši, on sada stoji ispred mene, sa rukama iza leđa.

„Mogu li još nešto da pitam?” kaže sada, i to sa takvom formalnošću da osećam slatku gorčinu. Uprkos svemu što se desilo, nedostajće mi gospodin Darsi.

„Naravno”, osmehujem se a zatim sa blagim iščekivanjem dodajem „Pitaj me šta god želiš.”

Nastaje pauza dok se priprema i zatim kaže: „Šta on ima što ja nemam?”

„On je stvaran.”

I dok nam se pogledi sreću, velika kap kiše mi pada na krilo. Podižem pogled. I počinje da pada na desetine više, velikih mesnatih kapi koje se razležu po mom licu i cure mi niz kragnu. Sivo nebo je pocrnelo i deluje preteći, a u tom trenutku se vidi munja momentalno praćena glasnom tutnjavom groma.

„Brzo, oluja je tačno iznad nas”, vičem. „Moramo negde da se sklonimo.”

Skočivši sa klupe, savijam glavu i tražim zaklon, ali kiša se pretvorila u strašan pljusak i staze su klizave i jedva da mogu da vidim pošto mi kiša jako zasipa lice. I ja trčim i trčim, a drveće je golo i nema zaklona, i potpuno sam mokra, i nikada neću pronaći izlaz odavde...

Stajem kao ukopana. Tu ispred mene je Lajm Hol. Veliki i grandiozan, samo stoji tu i kao da kaže: „Gde si do sada?”. Široko se osmehujem i osećam olakšanje. Pronašla sam put nazad. Nisam izgubljena.

Okrećem se da kažem gospodinu Darsiju, ali njega nema. U stvari, nema ga uopšte na vidiku, shvatam, gledajući oko sebe. Sranje, gde li je otišao?

Možda sam ga ostavila, možda je krenuo drugim putem, možda se vratio tamo odakle je došao.

Čim sam to pomislila, primećujem da je kiša stala, brzo kao što je i počela. ptice ponovo cvrkuću, vraćaju se zvuči, oseća se slatki, svezi miris trave. Osećam iznenađan, neočekivan nalet euforije.

„Pogledaj, eno je...”

Čuvši glasove, okrećem se i vidim Rouz i Hilari koje hodaju preko trave sa dva ogromna prugasta kišobrana za golf. Ne mogu a da se ne nasmejem. Kao neko ko insistira da stalno nosi štikle, Rouz i nije baš za šetnju po prirodi, pa oprezno hoda preko mokre trave. Očigledno je radnja sa suvenirima bila razočaranje.

„Zdravo.” Mašem, sklanjajući mokru kosu sa očiju. „Šta vas dovodi ovamo?”

Došavši do mene, Hilari mi upućuje njen „advokatski” osmeh. „Ti, dušo”, kaže ona odlučno.

Gledam u Rouz, tražeći objašnjenje. Zadihana od šetnje, dolazi do daha, a zatim, na potpuno nekarakterističan način za nju, sa naklonošću uzima moju ruku i steže je.

„Možemo li da porazgovaramo?”

Poglavlje 35.

„Živeli“, osmehujem se.

Pazeći da mi je „mali prst isturen“ (kao što me je podučila Rouz), provlačim prst kroz dršku šolje za čaj sa zlatnom ivicom i podižem je visoko.

„Živeli“, odjekuju Rouz i Hilari uglas, radeći to isto.

Čuje se nežno lupkanje najfinijeg porcelana kada se tri šoljice spoje i osećam nalet sreće.

Bože, obožavam Englesku! Kakav civilizovan način obavljanja posla.

Naredni je dan i ja sam u Londonu, u Savoju, na poslepodnevnom čaju sa Rouz i Hilari. Danas je poslednji dan našeg putovanja. Stigle smo u vreme ručka i mnogo ljudi je već otišlo uz salvu razmena adresa i ljubljenja u obraz (Rupinda nije htela da ode pre nego što se svi prijave za njeno joga odmaralište u Goi sledeće godine) da bi uhvatili različite letove i vozove do kuće.

Mejvi i ja smo se pozdravile jutros. Ona je imala let iz Mančestera za Irsku, i obećala je da će me pozvati sledeće nedelje nakon prvog sastanka sa Šenon. Bila je nervozna ali uzbuđena, i postojala je neka tiha samouverenost koju ranije nisam videla u njoj. Od onog poziva njenog brata, transformacija je neverovatna. Osoba koja je danas otišla bila je potpuno drugačija od uplašenog miša koga sam upoznala pre samo nedelju dana, i dok sam je grčila kada smo se pozdravljale, bilo mi je teško da progovorim. Kada sam pošla na ovo putovanje nisam ni pomislila da ću ostvariti tako divna prijateljstva, naročito ne sa osobama koje su dovoljno stare da idu u penziju. Ali, desilo mi se mnogo neočekivanih stvari ove nedelje.

Jedna od njih je razlog zašto sedim ovde u ovom fensi hotelu na ovoj sofi od plišanog somota, pijuckajući eri grej čaj i grickajući majušne sendviče sa krastavcem bez korice. Ubacujem ga celog u usta. Imam onaj srećni, nervozni

osećaj uzbuđenja koji me tera da jedem, čak iako nisam gladna. Uzimam još jedan sendvič sa krastavcem. Kad smo već kod toga, jako su ukusni.

Stvari su se tako brzo dešavale da još uvek pokušavam da sve shvatim. Kada su Hilari i Rouz juče tražile da razgovaraju sa mnom, nisam imala pojma o čemu se radi.

Ali Rouz, onakva kakva je, prešla je direktno na stvar: „Da li si razmišljala da otkupiš tvoju knjižaru?” pitala je, bez ikakvog uvoda.

S obzirom da je to rekla žena koja ima moju desetogodišnju platu u dijamantima na sebi, nisam odolela da se nasmejem. „Mislim da nemam dovoljno na štednoj knjižici”, dobacila sam tužno. Na šta su se Rouz i Hilari nasmejale od srca, a Hilari je viknula „O, obožavam smisao za humor Njujorčana”, dok je Rouz dodala: „Ne, blesavice. Zar ne znaš prvo pravilo poslovanja? Ništa ne plaćaš sama. Nego nađeš nekog drugog da plaća.” Mora da sam delovala zbunjeno, pošto je nastavila da objašnjava: „Investitori, draga! Ono što je tebi potrebno su investitori!”

Što je kao da kažete nekome ko je ostao bez benzina da mora da sipa gorivo u auto.

„Super, ali gde tačno da nađem neke od tih investitora?” pitala sam.

I - sada sledi najbolji deo - Rouz je odgovorila, kao da je to bilo očigledno: „E, pa gledaš u jednog!”

„Da li biste želeli svežeg čaja?”

Čujem glas i podižem pogled da vidim našeg mladog konobara Italijana koji lebdi iznad nas posvećujući nam onu vrstu pažnje od koje se žene određenih godina cerekaju i uzbude.

Hilari mu odmahuje vrhom hemijske olovke. „Ne, hvala”, naređuje. Pošto je ranije pokušala da flertuje sa njim i otkrila da je veren, odmah ga je obeležila kao nekog ko zadirkuje. „Samo račun, molim.”

Hilari je ovde u svojstvu advokata. Možda se povukla sa pozicije partnera u vrhunskoj pravnoj firmi u Londonu, ali još uvek ima dozvolu za rad, i ona će sačiniti dokumenta.

O, zar vam nisam rekla? Kako sam blesava, toliko sam uzbuđena oko svega da jedva mogu da razmišljam. Pa, OK, biću kao Rouz pa ću odmah preći na stvar...

Ja. Emili Olbrajt. Novi sam vlasnik knjižare Mekenzi.

Da. Stvarno! Da li možete da verujete?

Ne, ne mogu ni ja, ali je istina. Nakon razgovora sa Rouz i Hilari i nakon što sam otkrila da se ne šale i da je Rouz ozbiljna, pozvala sam gospodina Mekenzija kasno sinoć, sa rukama koje drhte i piskavim glasom kao da sam udisala helijum, i razgovarali smo o tome da ja otkupim knjižaru i on je pristao na cenu koju sam predložila za prostor i zalihe. Bio je oduševljen. „Sada znam da će biti u dobrim rukama“, rekao je, a ja sam bila na sedmom nebu i ne sećam se šta sam rekla osim nekoliko stotina hvala bez daha i mnogo toga da mi je to ostvarenje sna.

Rouz je, očigledno, moj investitor. Zajedno ćemo posloovati. Što se tiče svakodnevnih stvari, neće se mnogo toga promeniti. Ja ću nastaviti da vodim radnju, sa nekoliko dodatnih obaveza, naravno, a Rouz će biti moj tihi partner.

„Zar ovo nije divno!“

Lupkajući dijamantima kao da su kastanjete, Rouz se naslanja u stolici i veselo pljeska rukama. „Tako sam oduševljena što se bavim nečim novim. Osim muškarcima, a?“

OK, priznajem, možda ne baš toliko tihi partner.

Pozdravljamo se na pločniku (ne trotoaru - vidite, baš kada treba da se vratim u Njujork, počinjem da shvatam jezik) ispred Savoja.

„Završiću dokumenta i poslaću ih FedEksom sledeće nedelje“, kaže Hilari, čvrsto se rukujući sa mnom.

„Super, hvala.“ Osmehujem se, žustro se rukujući. „Hvala na svemu.“

„Bilo mi je zadovoljstvo.“ Klima glavom.

„Pa, nema potrebe da se nas dve pozdravljamo, tačno?“ ubacuje se Rouz, približavajući mi se u dugačkoj bundi sa odgovarajućim mufom.

Okrećem se ka njoj. Pomalo sam rasejana i mogu da osetim kako me oči peckaju.

„Pretpostavljam da nema“ šmrkam, „partneru“, dodajem pokušavajući da imitiram tekstaški akcenat.

Rouz se kikoće oduševljeno i spušta dva poljupca svojim namazanim usnama na moje obraze. „Kada je tvoj let? Ce soir⁹?”

Osmehujem se. „Da, mislila sam da malo razgledam.”

„Oh, Amerikanka prvi put u Londonu...” Rouz zatvara oči kao da će se onesvestiti. „Sećam se kada sam prvi put išla u Pariz kada sam bila mlada. Nepoznati gradovi su uvek puni avantura.” Otvara jedno oko i podiže obrvu.

„Hm... pa, mislim da sam toga dosta imala.” Smejem se nervozno.

Rouz me gleda kao da mi ni reč ne veruje. „Pa, pozdrav, draga”, kaže britko. „Bićemo u kontaktu.”

„Ne znam kako da ti zahvalim.”

„Gluposti. Ja bi trebalo tebi da zahvalim, Emili.”

„Meni?” Gledam je zbunjeno.

„Što si mi pokazala koliko je važno pravo prijateljstvo”, kaže tužno. „Što si me naterala da shvatim da mi nije potreban muškarac da bih bila važna, da bih imala samopouzdanja.” Spuštajući glavu, čvrsto steže moju ruku. „Po prvi put nakon mnogo, mnogo vremena više se ne osećam nevidljivom, Emili.”

„Ti nikada nisi bila nevidljiva”, odgovaram i osmehujući se stežem njenu ruku.

Pogledi nam se susreću i na trenutak stojimo tako dok nas Hilari ne prekine pitajući: „Da li želiš da idemo istim taksijem? Ja idem do Juston stanice...”

„Taksi?” Rouz zapanjeno ponavlja, okenuvši se ka njoj. „Ne budi luda. Možeš sa mnom u bentliju.”

I dok to priča, najveći, najsjajniji crni auto pristaje uz trotoar i vozač u uniformi izlazi i otvara vrata. Nosi bele rukavice i šiljatu kapu.

„Lari, možemo li da povežemo moju dragu prijateljicu do Justona?”

---

⁹ Večeras

„Naravno, madam.“

Madam?.

Hilari i ja razmenjujemo zblanute poglede pre nego što ona nestane iza Rouz u luksuznu ljušturu od kože a Lari poslušno zatvori vrata za njima. Motor se pali kao da prede i, dok odlaze, na prozoru se pojavljuje Rouzina ruka optočena dijamantima i kraljevski odmahuje.

Jedva sprečavam kikotanje. Obožavam Rouz. Mora joj se odati čast.

Ostavši na prometnoj ulici, bacam pogled na sat. Još uvek imam nekoliko sati da ubijem pre leta za Njujork. Rezervisala sam onaj stvarno kasni, misleći da ću želeti dosta da obilazim poslednjeg dana:

Big Ben, Parlament, Bakingemsku palatu, Oko Londona, Tejt galeriju i mnoge druge umetničke galerije koje imaju ovde... Samo, sada sam ovde, a ono što je čudno jeste da mi se baš ne ide u obilazak.

Kotrljajući kofer za sobom, počinjem da hodam. Odlučila sam da poklonim dosta svojih knjiga hotelu u Batu pre nego što smo krenuli. Obično se ne odvajam od knjiga, one su kao deo mene, ali oni su imali tako patetičan izbor na svojim policama da sam osetila obavezu da to uradim. Mislim, stvarno. Izlizani primerci Danijele Stil? Autobiografija Geri Halivel Sada imaju prilično lepu kolekciju književnih dela a ja imam skoro prazan - i mnogo lakši - kofer.

Ulice su pune turista i onih koji kupuju na rasprodajama u januaru, i ja vijugam između njih, dok mi oči odsutno lete po izlozima. Upijam sve slike i zvuke i mirise novog grada. Postoji jedan osećaj koji uvek imate kada ste sami u nepoznatom gradu po prvi put. To uzbuđenje kada znate da ste potpuno anonimni, da ne znate šta ćete naći kada skrenete, osećaj slobode da, na nekoliko sati, radite šta god želite (i što vam dozvoljava kreditna kartica, naravno).

Sa ovim na umu, presecam kroz nekoliko bočnih ulica i skrećem levo bez ikakvog drugog razloga osim što sam htela tako. Nemam pojma gde sam se uputila, i po prvi put, nije mi stalo. S obzirom na moj osećaj za orijentaciju, odlučila sam čak ni da se ne pravim da gledam u turističku mapu koji mi je

gospođica Stin dala na rastanku. Bila je u žurbi, kao i obično. Navodno, autobus mora da svrati na kratko pranje, pre vraćanja na aerodrom Hitrou da pokupi novu grupu putnika, tako da sam jedva stigla da se pozdravim i zahvalim dok mi je gurala mapu u ruke i nestala zajedno sa svojom fasciklom.

TOPŠOP

Crno-beli znak mi privlači pažnju i stajem kao ukopana. Gledam ga, polako registrujući. Au, znači to je to. To je čuveni Topšop o kome je Ket pričala? Stelina Meka? Mesto odakle ću, kako Ket i Stela kažu, izaći kao nova osoba?

Hajde, ovo moram da vidim.

Kotrljajući kofer za sobom, stajem na pokretne stepenice. Dok se spuštam, muzika postaje glasnija, adrenalin počinje da mi skače a uzbuđenje raste. Iako se spuštate, osećaj je kao da se penjete.

Pa, nisam ja oduvek bila zrela vlasnica knjižare, znate.

Stigavši do podruma, pozdravlja me gomila štendera za odeću. Nastavljaju se jedan na drugi u modni nedogled. Zastajem od nervoze. Ne mogu ovo sama da radim. Potrebna mi je pomoć. Potrebna mi je Stela.

Izvadivši mobilni, počinjem brzo da okrećem. Mada je prošlo samo nekoliko dana, čini mi se kao da su prošle godine otkako smo razgovarale. Veza se uspostavlja i slušam zvonjavu. Trebalo je juče da se vrati iz Meksika, tako da bi trebalo da se javi...

„Halo?“

„Stela ja sam, Emili.“

„Em! Hej, kada se vraćaš? Zvao me je gospodin Mekenzi da mi kaže da danas ne dođem na posao. Šta se dešava? Da li je sve OK?“

„Da, sve je cool“ brzo je uveravam. Sve ću joj ispričati kada se vratim. Sada imam da joj kažem važnije stvari. Kao što sam već rekla, Topsop je Stelina Meka.

„Da li si se čula sa Spajkom?“

„Kao“, kažem i odmah menjam temu. „A ti? Da li si razgovarala sa Fredijem?“

„Kao“, odgovara podjednako nejasno. „Ispričaću ti kada se vratiš. Hej, kakva je to muzika? Gde si? U nekom noćnom klubu?“

Smejem se krišom i na samu pomisao. Ja? U noćnom klubu? Veća je šansa da sretnete papu u noćnom klubu.

Ni ne pokušavam da objasnim da je tek sredina poslepodneva ovde i odmah prelazim na stvar i kažem te magične reci: „Ja. Sam. U. Topšopu.“

Sa druge strane linije čuje se glasan vrisak i moram da udaljim telefon od uвета.

„Em, to je tako jebeno uzbuđljivo. Tako sam jebeno ljubomorna!“ jedva da može da kaže. „Reci mi, kakav je? Kakav je?“

Skoro da se guši.

„Pa... hm... veliki je... i pun odeće...“ počinjeni potpuno beskorisno. Ophrvana količinom odeće, pažljivo krećem dublje niz radnju, slobodnom rukom pregledajući štendere. „...i imaju ove neke stvari koje izgledaju kao...“ oklevam dok pipam nešto vuneno što izgleda kao kaput ali je u stvari „kabanica“ završavam.

„Kabanica?“ vrišti Stela. „O, bože, imaju te kabanice? Ja obožavam te kabanice. Gledam ih već nedeljama na Internetu...“ zastaje da udahne „...ja bih ubila za kabanicu.“

„Pa, to je jedan od razloga što te zovem. Želim da ti kupim poklon da ti se zahvalim za haljinu...“

Nakon što sam rekla reč „poklon“ ostatak moje rečenice je ugušio još jedan vrisak.

„Poklon? Za mene? Iz Topšopa?“ izgovara reci sa takvim poštovanjem koje je obično rezervisano za crkvu. Ali što se tiče Stele, moda jeste njena religija. I oduvek mi je pričala da je Mark Džejkobs bog.

„O, Em, ne znam šta da ti kažem...“

„Slušaj, ne moraš ništa da mi kažeš. Znam da si ti bila moj tajni Deda Mraz.“

Nastaje pauza a onda kaže: „Tvoj šta?“

„Znam da si mi ti poslala onu divnu haljinu za bal“, nastavljam, odsutno pregledajući policu sa kabanicama.

„Ali ja ti nisam poslala haljinu“, buni se Stela delujući zbunjeno.

Javlja mi se sumnja ali je potiskujem. „Hajde, Stela, znam da bi to trebalo da bude tajna, ali sada možeš da priznaš.“

„Slušaj, stvarno bih volela da jesam, ali ozbiljno, Em, nisam ja. U stvari, osećam se loše pošto ti nisam ništa kupila a ti si meni kupila onu divnu mirišljivu sveću.“

Prestajem da gledam kabanice. Dovoljno dugo sam slušala Steline lažne telefonske pozive, kada se javi da je bolesna a u stvari ima mamurluk, da bih znala kada ne govori istinu. Ali sada priča istinu.

„Ali ostavila sam ti poruku u kojoj ti se zahvaljujem.“

„O, znači na to si mislila?“ kaže opušteno. „Sećam se da si pomenula neku haljinu, ali jedva da sam čula šta si rekla, tako da sam samo izbrisala tu poruku.“

Moje misli brzo listaju spisak potencijalnih tajnih Deda Mrazova. Za sada ništa.

„Ali ako nisi ti, ko je?“ zahtevam. „Mislim, ko je još mogao da mi pošalje fenomenalnu haljinu?“

„Ne znam“, odgovara Stela nestrpljivo, i mogu da je zamislim kako sedi na krevetu sa slušalicom koja visi ispod uveta, očajnički želeći da se vratimo na razgovor o kabanici. „Dobra vila?“

Spremam se da se nasmejem onako ha ha veoma smešno kada se setim nečega što mi je gospođica Stin rekla na balu: „Kakva divna haljina. Boja vam pristaje. Ističe vaše oči.“

U tom trenutku nisam mnogo razmišljala o pažnji koju mi posvećuje gospođica Stin, ali sada, kada se setim, ona jeste pokazala dosta interesovanja za moju haljinu. A onda je tu i onaj čudan način kako me je gledala...

Ne, to je smešno. Zašto bi mi zaboga moj vodič kupio balsku haljinu? Mislim, bože, pa nisam ja Pepeljuga. Zašto bi ona želela da ja idem na bal? Prijećam se našeg razgovora.

„Priateljica mi je kupila za Božić.“

„Kakva sreća. Sigurna sam da ćete biti hit kod gospode večeras.“

„O, ne tražim da upoznam nekoga.“

„Gluposti. Da citiram Džejn Ostin: Tebi ću reći, kao što sam već često izgovarala ranije - Ne žuri, pravi muškarac će doći na kraju.“

Tada sam mislila da se to odnosi na gospodina Darsija, ali pretpostavljam da je moglo da se odnosi i na Spajka...

Sranje. Opet sam to uradila. Pomislila na Spajka kada sam sebi obećala da neću. E to je kraj. Dosta više sa ovim glupostima oko haljine. Moraću kasnije da razrešim ovu misteriju. Odlučno se vraćam Steli, koja još uvek uzbuđeno čeka na vezi. „OK, koju veličinu kabanice nosiš?“ pitam.

Vrišti a zatim kreće „Pa, u stvari ja sam nula, ali to su američke veličine. U UK imaju potpuno drugačije veličine...“

Završila sam tako što sam Steli kupila kabanicu i tri para tangi sa britanskom zastavom. Takođe sam sebi kupila nekoliko stvari. Ali nisam ni pokušala da verujem svom instinktu. Čak i bez Stelinog podsećanja da sam laik za modu, znam. Umesto toga, uzela sam jednog od onih ličnih asistenata za kupovinu koje imaju u radnji. Lični asistent! Nisam ni znala da postoji tako nešto!

A sad me samo pogledajte! Pomislim, dok gledam svoj odraz vozeći se pokretnim stepenicama. Imam vrat. I struk. I svu ovu divnu odeću koja se slaže i kombinuje. Nosim kombinaciju koju mi je lični asistent za kupovinu odabrao, par uskih farmerki (da, ja, u uskim farmerkama!), metalik pulover (vidite, skoro da sam Britanka sada. Više nikada neću koristiti reč džemper), par preslatkih crnih čizmica do članaka sa manžetnama koje mogu da se presaviju, i prelepu drečavu žuto-zelenu jaknu. Nikada je ne bih odabrala, ali izgleda stvarno cool i već sam primetila nekoliko pogleda punih divljenja. Razmišljam o Steli i osmehujem se dok zamišljam njenu reakciju. Ona će odlepiti. Misliće da sam išla na transplantaciju mozga a ne odmor.

Izlazim na Oksford strit kao nova - mada siromašnija - žena. OK, šta sada? Oklevam. Mogla bih da odem da pojedem nešto, samo što sam pojela sve one sendviče sa krastavcem i nisam gladna. Ili bih možda mogla da odem do neke umetničke galerije ali, kao što sam već rekla, nisam raspoložena da gledam slike.

Ili bi možda mogla da odeš da vidiš Spajka.

Stomak mi se okreće i osećam kako me nešto steže u grudima. Pokušavala sam da ne razmišljam o njemu čitavog dana, ali se glas pojavljuje u mojoj glavi jasno i glasno. Ignorišem ga. Alternativa je uvek bazanje po knjižarama. Možda je Čering Kros negde blizu a oduvek sam htela da idem tamo, još otkako sam gledala onaj film sa Entonijem Hopkinsom i En Benkroft.

On radi u Londonu. Zgrada Dejli tajmsa ne može biti daleko. Možeš da ideš taksijem.

Prestani. Neću da idem da vidim Spajka. Nema svrhe. Kao što sam i rekla, jednostavno ću zaboraviti na njega.

Samo što moje pamćenje ima drugačije ideje. Kao da je pritisnuto dugme za puštanje snimka u mojoj glavi, čujem glas gospođice Stin: Predrasude mogu da budu užasna stvar, Emili. Kao i gordost. Znači, heroine Džejn Ostin su uvek bile neustrašive. Držale su se svojih principa, jurile ono što su želele, nisu se plašile da priznaju da su pogrešile. Gore je ne raditi ništa nego uraditi pogrešnu stvar.

Napred vidim crni taksi koji ide pravo ka meni, sa upaljenim znakom. Gledam kako se sve više približava. Svakog sekunda će projuriti pored mene.

Podižem ruku. U poslednjem trenutku taksi pristaje uz ivičnjak, i otvorivši vrata brzo uskačem unutra.

„Kuda, ljubavi?”

Vozač me gleda u retrovizoru.

Srce mi lupa kao ludo. Skoro da mi je muka koliko sam nervozna.

„Zgrada Dejli tajmsa, molim.”

Poglavlje 36.

Na zgradi je jedan od onih modernih metalnih natpisa koji nema reči ispisane već neprimetno ugravirane: DEJLITAJMS. Da nije bilo taksiste, ne bih ni primetila, ali ove novine su verovatno godinama ovde i to je njihov način da nam saopšte „Toliko smo poznati da nam ne treba pravi natpis pošto biste morali biti moron da ne znate gde je zgrada Dejli tajmsa.”

Što me od nervozne pravi paničnom.

Proveravajući svoj odraz u ogledalu (ponovo), duboko udahnem i guram vrata od stakla i metala. Unutra je hol od crnog mermera a potpetice mojih novih čizama glasno lupkaju dok hodam ka recepciji.

„Zdravo, mogu li da vam pomognem?”

Preterano našminkana službenica ljubazno mi se osmehuje.

„Hm... da. Možete li da kažete Spajku Hargrejvsu da je Emili Olbrajt došla da ga vidi?”

Srce mi tako jako lupa u grudima da mislim da će iskočiti.

„Šta da mu kažem, u vezi čega?”

Jedva progutam i nateram se da se osmehnem.

„Samo mu recite da sam došla na intervju.”

Deset minuta kasnije, još uvek čekam. Pa, OK, sada kada pogledam na sat vidim da nije baš deset minuta, više kao šest i još malo, ali deluje kao da me tera da čekam. Verovatno je to njegov način da me kazni, odlučujem, nervozno lupkajući potpeticama mojih novih čizama o mermerni pod. Ovo je verovatno jako loša ideja. Kao stvarno, stvarno loša ideja. Kao da bi trebalo da uzmem svoje torbe i otkotrljam sebe i svoj kofer iz zgrade Dejli tajmsa i više nikada se ne vratim.

U stvari, znate šta...

„Gospođice Olbrajt?”

Trgnem se i vidim službenicu kako me gleda.

„Gospodin Hargrejvs je spreman da vas primi. Idite liftom do trećeg sprata, neko će vas sačekati.”

Nakratko razmišljam da ne idem do kraja sa ovim planom, da smislim neki izgovor kako moram da budem negde i pobegnem iz hola od crnog mermera brzo koliko me moje nove Topšop čizme nose. Ali nešto me zaustavlja. Volela bih da mislim da je to glas gospođice Stin o tome kako ne treba da se plašimo da priznamo svoje greške, ili moja urođena želja da uradim pravu stvar i izvinim se zbog svog usranog ponašanja.

Ali lagala bih. Hoćete da znate koji je pravi razlog zašto ne odlazim? Zato što mislim - nadam se - da sam upoznala nekoga do koga mi je stalo i kome je stalo do mene, i ako sada odem uvek ću se pitati šta je moglo da se desi.

„Naravno... hvala.” Osmehujem se službenici i, pokupivši svoje torbe, odlazim do lifta i pritiskam dugme.

Plus, da budemo iskreni, da upotrebim još jednu frazu koju sam naučila od Ket, do daske otkidam za njim.

„Emili!”

Dok se otvaraju vrata lifta, vidim Spajka kako me čeka u svom izgužvanom, neurednom fazonu. Stomak me steže. Očekivala sam da ću osetiti nešto kada ga ponovo vidim, nadala sam se da ću osetiti nešto. To je razlog zašto sam ovamo došla: to „nešto”. Ali nisam očekivala da će biti tako intenzivno. Zaboravite na leptiriće, u stomaku mi prokleti nosorozi prave stampedo.

A sada nastupa onaj neprijatni deo kada ne znamo kako da se pozdravimo. Pošto sam provela tri sprata vožnje razmišljajući o ovom trenutku, napuštam ideju o grandioznom pozdravljanju i odlučujem da se pretvaram da je savršeno normalno da se pojavim u kancelariji nekoga koga sam pre samo nekoliko dana nazvala lažljivim kopiletom, i pribegavam svom uobičajenom pozdravu „Ćao” i osmehu.

U međuvremenu, Spajk, za koga sam na kratki trenutak pun nade mislila da deluje srećan što me vidi, sada je stavio zabranu na prikazivanje emocija i klima glavom „Zdravo“ i odlučno gura ruke u džepove starih pantalona.

Osećam kako me razočaranje slama. Pa, šta si očekivala, Emili? Da te dočeka širom raširenih ruku? Iskreno, trebalo bi da budeš zahvalna što uopšte priča sa tobom.

Izlazim iz lifta. Noge mi drhte. Pokušavam da se ubedim da je to zbog novih potpetica.

„Moram da ti kažem, ti si poslednja osoba koju sam očekivao da vidim ovde“, priča mi Spajk dok me vodi kroz vrevu sprata za vesti, ispunjenog desetinama novinara koji svi zauzeto lupkaju po tastaturama, do male kancelarije u ćošku. Zatvorivši vrata za sobom, pokazuje mi da sednem.

„Kladim se da je tako“, smejem se nervozno dok sedam u stolicu i bacam pogled po kancelariji. Mala je, i jako neuredna, ali prijatna, sa interesantnim slikama na zidovima i policama punim knjiga. Mnogo, mnogo knjiga. Ne samo da su poređane u redovima, već su i nagomilane na vrhu, ispunjavajući svaki slobodan centimetar police, jedne naslonjene na druge, velika izdanja sa tvrdim koricama, mala sa mekim, ishabane stare omiljene knjige kojima nedostaju korice...

Kunem se, dođe mi da se pružim preko njegovog stola, da ga zgrabim i zahtevam da se odmah venčamo.

„Pa, šta ima? Kakav je bio ostatak putovanja?“

Zavalivši se u stolici, stavlja noge na sto a njegove izlizane pertle upadaju u njegovu šoljicu za kafu. Primećujem da ima skorelu žvaku na jednom đonu. Takođe primećujem da bih ranije pomislila *svinja* a sada mislim *neodoljiv*.

Sranje, baš sam zaglibila.

„O, super, super.“ Klimam glavom, pitajući se kada mogu da započnem svoj govor koji sam isprobavala u liftu. „Lajm park je bio fenomenalan. Navodno imaju jednu od najboljih kolekcija satova i imaju neke jako interesantne slike...“

Čujem sebe kako brbljam kao turistički vodič i postidim se. „O, i okačili su Rouzinu sliku na zid u hotelu“, dodajem, setivši se.

„Stvarno? To je super.“ Spajk se široko osmehuje a ja osećam nalet zadovoljstva.

Možda ima šanse. Možda mu se još uvek dopadam. Barem malo. Otvara usta da nešto kaže, zatim nesigurno zastaje i baš kada pomislim da će da kaže nešto o našem poslednjem „razgovoru“ pita: „A kako je Mejvi?“

Moje razočaranje je umanjeno mojim oduševljenjem da mu ispričam dobre vesti.

„Neverovatno“, kažem veselo. „Pozvala ju je kćerka kao grom iz vedra neba...“

„Znači razgovarala je sa Šenon?“

„Da, navodno je medicinska sestra i udata je i - pogodi šta još? - Mejvi će biti baka!“ jedva izustim a zatim zastanem kada shvatim nešto. „Rekao si Šenon“, kažem tiho, skrećući misli. „Kako si znao da se zove Šenon?“

Prvi put da vidim Spajka da ima poteškoća da kaže ono što želi. Trljajući bradu dlanom ruke, on zuri u tastaturu nekoliko trenutaka, duboko zamišljen, a zatim, podignuvši pogled, kaže: „Ono jutro, nakon bala, kada smo razgovarali o Erniju...“

Osećam kako mi obrazi crvene od stida.

„...ispričala si mi kako je Mejvi morala da da svoju bebu na usvajanje, i kako se užasno osećala zbog toga, a ja sam se setio da smo pre nekoliko meseci radili priču o tome. O povezivanju usvojene dece sa biološkim roditeljima. Postoje te sjajne agencije koje pomažu da se neka osoba pronađe, tako da sam po povratku u kancelariju malo istraživao, okrenuo nekoliko telefona...“

Odjednom se kao kroz maglu sećam da je Mejvi rekla kako se neko raspitivao o njoj u istoj agenciji koju je Šenon koristila.

„Ti si stupio u kontakt sa agencijom?“ počinjem sve da povezujem.

„Ej, nisam hteo da se mešam“, brzo se buni Spajk.

„Ne, nisam mislila...“ zastajem. „Mejvi je sada kao potpuno drugačija osoba“, kažem tiho.

„Super, stvarno super.“ Klima glavom i mogu da vidim da mu je iskreno drago.

„Hvala.“ Osmehujem se.

„Ne zahvaljuj mi. Ja sam se samo malo raspitao.“ Sleže ramenima. „To mi je posao. Ja sam novinar, sećaš se?“

Pogledi nam se traže preko stola i ne mogu a da ne pomislim kako nisam videla ovu njegovu skromnu stranu ranije. Kako sam bila tako zaslepljena? Sada više nego ikada želim da kažem sve one stvari koje sam došla da kažem, ali me živci izdaju.

„Pa, recepcionerka je rekla da si došla zbog intervjua?“ Spajk prekida tišinu.

„Hm... da, tačno.“

„Prokletstvo, nisam znao da imaš toliku želju da daš intervju - ranije nisi delovala tako zainteresovano.“

Gleda me kao da kaže „Ranije nisi delovala tako zainteresovano za mene“ i osećam kako žalim. Ali možda ja pridajem previše značaja tome.

„Ne, nisam...“ tražim odgovarajuće reci. „Ali, vidiš, razmišljala sam o tome i mislim da je veoma važno da dobiješ mišljenje i starijih i mlađih osoba o gospodinu Darsiju.“

Sranje, Emili. Mišljenje starijih i mlađih? Šta li ti pričaš?

„A, shvatam.“ Spajk podiže obrvu kao da je impresioniran. S druge strane, to je takođe pogled koji se može protumačiti kao da misli - Kakvu ludaju imam ovde?

Nastaje jedna od onih pauza. Igram se sa svojom kosom. On počinje da lupka plastičnim lenjirom po tastaturi.

„Da li sam ja u pitanju ili je ovde stvarno vruće?“ brbljam.

„Verovatno bi pomoglo kada bi skinula jaknu.“ Pokazuje mi.

„A, da, tačno, juh!“

Grrr. Prokletstvo. Ako me to što nosim jaknu u kancelariji sa centralnim grejanjem a onda se žalim da mi je vruće ne čini da delujem kao kompletni idiot, onda me to što zvučim kao lik iz Sautparka svakako čini. Juh? Ja nikada u životu nisam rekla „juh“! Nikada. A sada, baš ovde, odlučujem da to upotrebim prvi put?

Posramljeno skinuvši jaknu, savijam je preko krila. A onda, ne znajući šta da radim, mazim žutu tkaninu kao da je kućni ljubimac. „Upravo sam je kupila“, čujem sebe kako izgovaram veselo. „U Topšopu.“

O, bože. Šta mi je? Kopam sama sebi grob. I hoću da uskočim u njega, pomislim očajno.

Spajkova usta se krive i sigurna sam da vidim mali osmeh.

„Je l' tako?“

A sada mi se smeje. Osećam poznati napad besa.

„Da. Imala sam ličnog asistenta za kupovinu“, obaveštavam ga kruto. Uh, e to će mu pokazati.

„Au.“ Naslanja se u stolici i gleda me delujući kao da se zabavlja. „A šta u stvari taj lični asistent za kupovinu radi?“

Nerviram se. „Ma, znaš“, kažem brzo, pokušavajući da zvučim kao da sam navikla da uvek imam ličnog asistenta za kupovinu. „Kaže ti koji su novi trendovi, pokazuje ti kako da uklopiš stvari, bira odeću...“ Moj pogled luta po Spajkovoju odeći. On nosi prastare pantalone, patike koje se više ne mogu identifikovati i staru majicu sa Smitsima, koja po sebi ima nešto što deluje kao ostatak jutrošnje paste za zube.

„Znaš, možda bi trebalo da probaš, jednog dana“, ne mogu da odolim da dodam. Pa, žao mi je, znam da bi trebalo da sam došla ovde da izjavim svoju večnu ljubav između ostalog, ali ipak.

„Ne voliš Smitse?“ izjavljuje, razvlačeći Morisejevo lice.

Odjednom osetim kako se topim. Bože, kako to uspeva? Kako uspeva da izgleda tako neodoljivo sa pastom za zube po sebi?

„Obožavam Smitse“, priznajem, razvlačeći usta u osmeh.

„Dobra devojčica.“ Zadovoljno klima glavom.

Ponovo razoružana, nesigurno gledam Spajka tražeći način da počnem da pričam ono zbog čega sam došla. Ali nema lakog načina da se kaže „Izvini, zajebala sam stvar“, zar ne?

„Nego, šta si htela da mi kažeš o gospodinu Darsiju?“ pita me Spajk.

Od juče, moje misli su pune mnogih stvari tako da nisam razmišljala o gospodinu Darsiju, ali sada, na sam pomen njegovog imena nešto me stegne u grudima.

„Zar nećeš da mi postavljaš pitanja?” odgovaram.

Prokletstvo. Nisam došla ovde da razgovaram o gospodinu Darsiju.

„Pa, ne, ne baš”, frkće Spajk odmahujući glavom. „Više je kao slobodno ćaskanje.”

Sam način na koji kaže „slobodno ćaskanje” tera mi jezu uz kičmu. Kako to da nisam ranije primetila njegov divni akcenat? Mogla bih da ga slušam po ceo dan.

„Samo mi ispričaj ono što želiš da поделиš sa mojim čitaocima”, nastavlja, „zašto je on idealan muškarac za toliko žena.”

„Pa, nije” brzo odgovaram.

Spajkove obrve se podižu. „O? A zašto to kažeš?”

„Pa, jako je egocentričan i ume da bude stvarno intenzivan u svojim stavovima”, poveravam se, naginjući se ka njemu.

Spajk bulji u mene i odjednom shvatam šta sam rekla.

„Mislim, mogu da zamislim da može da bude jako intenzivan”, brzo se ispravljam.

„Ali ja sam mislio da je to ono što želiš”, kaže, naginjući se ka meni i terajući one nosoroge u mom stomaku da polude. „Zar mi nisi to rekla jednom kada smo birali razglednice?” podseća me.

Osećam kako me obrazi peckaju. „Hm... moguće”, klimam glavom. „Ali, predomislila sam se.”

„Jesi?”

„Aha.” Ponovo klimam. „Pogrešila sam.”

Spajk deluje zapanjeno. „Oh? Priznaješ da si pogrešila?”

Bože, nisam znala da sam bila tako loša.

„Da”, kažem odlučno. „U stvari, pogrešila sam u vezi mnogih stvari.”

Spajk se uozbiljio. „Kao na primer?”

Duboko udahnem. Sad ili nikad.

„U vezi tebe.”

Gleda me i čuje se neki zvuk kao „mmm” kao da kaže ‘Nastavi, slušam te’.

„U vezi Ernija.”

„Mmm...”

Prikupljani hrabrost i otvaram srce.

„U vezi nas.”

Eto. Rekla sam.

Na trenutak se Spajk ne pomera. Samo zuri u mene preko stola, bezizražajnog lica, ne trepćući. Svaki delić sekunde deluje kao sat. Samo reci nešto, pomislim odmah. Bilo šta.

„Shvatam”, kaže konačno i upire prstom.

Srce mi se steže. O, bože. Ovo je užasno. Kada sam rekla „bilo šta” nisam mislila bilo šta. Odjednom shvatam da se veliki romantični trenutak kome sam se nadala, onaj kada me Spajk uzima u zagrljaj i ljubi tako da izgubim dah, neće dogoditi. Osećam se kao potpuni idiot.

„Znaš, trebalo bi da krenem, možda možemo da obavimo ovaj intervju preko mejla”, užurbano brbljam, ustajući, dok me poniženje slama. Privlačeci jaknu na grudi kao neku vrstu štita, krećem ka vratima.

Spajk ustaje i prati me. „Kada imaš let?”

„O, hm...” Zahvalno bacam pogled na sat. Bilo šta samo da ne moram da pogledam u njega. „Za par sati, ali znaš, možda je gužva u saobraćaju...” Očajnički želim da izađem, ali Spajk mi stoji na putu i blokira ga svojom velikom figurom.

„Stvarno?” kaže sada. „Znaš, mnogo može da se uradi za nekoliko sati...”

Nešto u njegovom glasu me tera da podignem pogled. Njegove oči svetlucaju pokazujući da se zabavlja. Odjednom shvatam. Naravno. Britanski smisao za humor. Zavatlava me. Kako može to da mi radi! Osećam nalet besa, praćen potpunim i krajnjim olakšanjem.

„A moj stan je odmah iza ćoška”, kaže.

Pa, pretpostavljam da sam to zaslužila, pomislim, a onda kažem: „Šta si mislio?” praveći se da sam šokirana, dok osećam kako uzbuđenje raste. Lagala bih kada bih rekla da mi to nije palo na pamet.

Nisam došla ovde nadajući se samo izvinjavanju. Pa, i ja sam ljudsko biće, a njegove grudi su bile tako čvrste one večeri na balu kada sam ih stegla.

„O, ne znam, možemo da pogledamo neki kaubojac, rešavamo ukrštene reci...” Približava se.

„Znaš, mnogo sam dobra u rešavanju onih šifrovanih. Sve pogodim”, zadirkujem ga, prilazeći bliže.

„Jesi?”

„Super”, šapuće i mogu da osetim njegov dah na obrazu. „Ali pre nego što odemo dalje, mislim da bi trebalo nešto da ti kažem.”

Gledam ga. Osećam nervozu.

„Ne budi zabrinuta.” Osmehuje se. „Neću ti reći da sam lud za tobom, već sam ti rekao to.”

Stavivši svoje ruke oko mene, privlači me na grudi i jako me grli. Osećam kako me obuzima sreća. Nema ničeg lepšeg od toga da vas grli veliki jaki muškarac za kojim ste ljudi.

„Ne, nešto drugo”, mrmlja, dok usnama dodiruje moju kosu.

„Šta?” jedva izustim, a jeza mi se spušta sve do prstiju na nogama.

„Moje ime nije stvarno Napoleon Cezar...”

„Nelson Hargrejvs”, završavam umesto njega, osmehujući se. „Pretpostavila sam. Nego reci mi - šta označava B?”

Gleda me iznenađeno.

„Videla sam tvoju veb-adresu, sećaš se?”

Sada je na njega red da se smeje. Mršteći se, posramljeno krivi lice. „Brajan. Sa J.”

„Brajan sa J?” kikoćem se. „Prokletstvo, a ja sam mislila da je Napoleon baš seksi.”

„Šta? Kažeš da ti više nisam seksi?” Pretvara se da je uvređen.

„Hm, nisam sigurna”, mrmljam. „Mislim da moram malo da istražim...” I gurajući ruke pod njegovu majicu i na голу kožu, podižem glavu ka njemu a on se savija i ljubi me.

Epilog

„Kako sad izgleda, gospođice?“

Viču mi dva radnika koja stoje na merdevinama dok njihov jak akcenat iz Kvinsa glasno odzvanja kroz gradsku vrevu. Stojeći ispod njih na trotoaru, krivim vrat nagore, zaklanjajući rukom oči od jakog jutarnjeg sunca.

„Hm... nije baš ravno... Malo levo.“ Sada ja vičem.

Čuje se puno uhtanja i dahtanja, a njihov dah pravi bele oblačice koji se vrte u ledenom vazduhu.

„A sada?“

Žmirkam, pomerajući glavu s jedne strane na drugu i udaljavajući se malo unazad. „Ne... malo više, mislim...“

Mogu da vidim da žele da me ubiju. Mene, devojkicu u žutoj jakni i sa vunenom kapom sa kićankama, koja pijucka kafu i naređuje dvojici grmalja u radničkim kombinezonima, sa vunanim kapama i rukavicama bez prstiju, koji podsećaju na modernog Rokija Balbou. Ali pošto sam ja ta koja ih plaća, ne mogu. Sada sam ja gazda.

Samo malo glasnije gundaju da bi dobili veći bakšiš.

„Je l' ovo OK?“ urlaju zajedno.

Ponovo podižem pogled. Hoću da bude savršeno. Mora da bude savršeno. Zastajem, a moje oči preleću preko lakiranog drveta, debelih slojeva boje, zlatnog sjaja podloge naspram crnih slova: *Olbrajt*. Osećam nalet uzbuđenja. Moj novi natpis. Koji visi iznad moje nove radnje. Dokumenta su potpisana pre dve nedelje, ali sada je tek zvanično. Osmeh se razlaže na mom licu i osećam kako želim da skačem od radosti.

Umesto toga, zadovoljavam se i sa jednostavnim „Savršeno!“

Vratila sam se u Njujork pre skoro tri nedelje i osećam kako se mnogo toga desilo. Pa, mnogo može da se desi za tri nedelje, zar ne? Pogledajte samo šta se sve izdešavalo za nedelju dana koje sam provela u Engleskoj.

Posmatrajući radnike kako vredno postavljaju znak na mesto, pijuckam kafu i odsutno se smejem dok mi misli lutaju. Razmišljala sam mnogo o tom putovanju otkako sam se vratila, o lekcijama koje sam naučila i prijateljima koje sam stekla. I naravno, razmišljala sam mnogo o gospodinu Darsiju, i o tome šta se stvarno desilo u Engleskoj za Novu godinu.

Sada kada sam se vratila u Njujork svom stvarnom životu, moram da budem iskrena da deluje pomalo nerealno. Mislim, onda sam bila tako sigurna, nije bilo sumnje, ali čudno je kako stvari deluju drugačije kada prođe malo vremena i prostora. Kako možete da postanete nesigurni, kako sumnje mogu da se uvuku u vaš mozak da ispitujete i sebe i sećanja na prošlost. A sada, kada malo bolje razmislim o svemu, ne mogu a da se ne pitam. Da li se to stvarno desilo? Da li sam stvarno upoznala gospodina Darsija? Da li on stvarno postoji?

Nisam ga videla otkako je nestao onoga dana u Lajm parku a sada dok stojim ovde, usred Sohoa, sama pomisao da lik iz knjige oživi i da se pojavi u fraku i kratkim pantalonama deluje prilično smešna.

Razmišljala sam o našim susretima i pretpostavljam da mogu svi da se objasne ako želite. Kao što, pretpostavljam, možete sve da objasnite ako dovoljno jako pokušate. Zar skeptici ne rade to isto?

Pokušavaju da nađu smisao u stvarima koje nemaju smisla tako što koriste zdrav razum, racionalnost i onu malu veliku stvar koja se zove slučajnost...

U tom slučaju, možda jeste samo mešavina umora od vremenske razlike, želje i preterano bujne mašte stvorila gospodina Darsija u Četon Menoru. Možda sam se onesvestila u Vinčesterskoj katedrali i bila u tolikom delirijumu da sam ga zamislila tamo. Može biti da je naša mesečinom obasjana vožnja čamcem po jezeru jednostavno bila san. Naše jahanje za Novu godinu halucinacija uzrokovana prevelikim količinama šampanjca i onog neverovatno jakog džointa. A naš piknik kod Lažnog zamka samo

fantazija, rezultat toga što sam zaspala, umorna i uznemirena nakon svađe sa Spajkom, I, da, moguće je da sam u lavirintu bašte u Lajm parku bila tako izgubljena i poražena i da sam tako jako plakala da sam izmislila gospodina Darsija kako me pronalazi. Da bih na kraju mogla da pronađem sebe.

Ali. I postoji veliko ali. Nisam tako sigurna. Deo mene želi da veruje da je istina, da se nešto magično desilo na putovanju po Engleskoj i da sam stvarno izlazila sa gospodinom Darsijem. Ali mislim da nikada neću saznati. Mislim da nije važno, zar ne?

Zato što je jedna stvar sigurna: gospodin Darsi postoji. Tako što postoji u mašti miliona žena širom sveta. Sećate se carinice na Hifrou? Za nju je bio stvaran. A šta je sa Rupindom, Rouz, Mejvi, Hilari...

Spisak je beskonačan. Baš sada, širom sveta, neko, negde, sanjari o gospodinu Darsiju. Pa šta ako je fantazija. Zar nisu fantazije stvarne?

„Hej, je l' to novi znak?”

Okrećem se da vidim Fredija iz pekare do nas kako lagano prelazi preko kamenčića ka meni. Nosi kecelju a ruke su mu pokrivenne belim brašnom sve do lakta.

„Izgleda super.”

Osećam se jako ponosno. „Hvala.” Osmehujem se, ceneći to što je rekao.

„Tvoji mora da su baš ponosni na tebe.”

„Da, jesu.” Klimam glavom. „Dolaze večeras sa mojim bratom. Da proslavimo.” Sijam od sreće. Otkako smo se vratili sa svojih putovanja, moji roditelji i ja ulažemo mnogo više napora. OK, nikada nećemo biti najbolji prijatelji, ali ja imam puno prijatelja. Nisu mi potrebni prijatelji, već mama i tata. Mislim da je prvi korak za sve nas bio što sam to priznala i sebi i njima.

„Au, to je super, Emili, stvarno super.” Fredi me jako, brašnjavo, mirišljivo grli a zatim se setno osmehuje. „Je l' ona unutra?” Pokazuje na radnju.

„Misliš na Stelu?” pitam. „Da, zašto?” Žmirkam. Otkako sam se vratila iz Engleske, moj radar hvata puno čudnih telefonskih poziva, poseta, šaputanja između Stele i Fredija. „Šta se dešava sa vama?” pitam, osmehujući se.

„Niš'.” Nevino sleže ramenima, i odskakuće nazad preko trotoara.

Niš. Hm. Sada sam stvarno sumnjičava.

Gledajući kako nestaje u pekari, odlučujem da ispitam Stelu kada se vratim unutra. Trenutno ne želim da je prekidam pošto je zauzeta u magacinu sortirajući nove porudžbine. Što me podseti. Kada sam se vratila sa puta, jedna od prvih stvari koje sam uradila jeste da sam proverila novu turu Gordosti i predrasuda zbog praznih strana, ali su bile savršene, svaka od njih, i znam to pošto sam ih lično sve pregledala. Plus, proverila sam našu bazu podataka i nije bilo nijednog povraćaja. Uvrnuto, a? Mora da sam ja uzela jedini primerak sa greškom.

I znate šta je još uvrnuto? Uvek sam tu knjigu držala u spoljnom džepu torbe, ali kada sam stigla kući i raspakovala se pronašla sam drugi primerak. Neki sa nedirnutim stranicama. Pretpostavljam da sam izgubila svoju knjigu ili je greškom dala hotelu u Batu a slučajno uzela neku koja je pripadala nekome drugom u grupi.

Osim ako ne postoji neko drugo objašnjenje - uvrnuto, divno, zaboravite nevericu objašnjenje - da je možda, samo možda, ovo moj originalni primerak. Vidite, imam teoriju...

Ima jedan deo u knjizi kada gospodin Darsi odlazi iz Nederfilda u novembru i odlazi u London sa Binglijevima preko zime. To je kraj prvog dela, pa u stvari prvih nekoliko redova drugog dela ako se dobro sećam, odmah nakon bala. Elizabet ga ne vidi ponovo sve do Uskrsa. To je nekoliko meseci. Niko ne zna šta je radio tokom tog perioda, gde je išao, koga je upoznao. Mogao je svašta da radi. Da upozna svakoga. Da izlazi sa bilo kim.

Kao, na primer, sa nekom devojkom iz Njujorka koja se zvala Emili. Da li su zato stranice bile prazne? Zato što je upoznao mene? Zbog toga što su se, onog dana u Četon Menoru kada smo oboje bili posetoci sa dva različita mesta, naša dva sveta sudarila i mi smo nekako naleteli jedno na drugo? Ne znam kako se to desilo, ili zašto se desilo, ali desilo se. I kao rezultat toga, pokrenut je čitav niz promena...

Tada nisam razmišljala koje mogu biti posledice moje veze sa gospodinom Darsijem. Bila sam previše zauzeta time što me je oborio s nogu čovek o kome sam sanjala otkako sam imala dvanaest godina. Previše

upetljana u oživljavanje svoje fantazije, i fantazije svake druge žene poput mene. Ali sada sam, iz drugačije perspektive, razmišljala o tome šta bi se desilo da sam se stvarno zaljubila u njega, da smo nekako ostali zajedno.

Moje misli odmotavaju priču brzinom svetlosti. Gospodin Darsi se ne bi vratio u Nederfild, ne bi oputovao kod svoje tetke nadajući se da će sresti Elizabet, ne bi joj izjavio večnu ljubav, ne bi bio odbijen i ne bi joj napisao ono pismo. A Elizabet ne bi imala gospodina Darsija da je spasi kada je njena sestra Lidija pobjegla sa Vikamom, ne bi mogla da se opameti i shvati da je pogrešila, i ne bi mogla da kaže DA kada ju je zaprosio.

Tako da se ostatak priče ne bi ni dogodio. Stranice bi zauvek ostale prazne. Tako da ne bi bilo najveće ljubavne priče svih vremena. Ni Elizabet i gospodina Darsija. Ni Gordosti i predrasuda kakve mi danas poznajemo. Prestale bi da postoje. I sve bi bilo moja greška. I, kao krugovi u vodi nakon bacanja kamenčića, efekti bi bili dalekosežni. Implikacije strahovite.

Samo zamislite. Ne bi bilo Kolina Firta u sceni na jezeru, ni Metjua Mekfadena koji hoda kroz maglu, ni Marka Darsija za Bridžit Džouns.

Na pomisao o milionima besnih obožavateljki Bridžit Džouns, malo mi je muka.

Ali gospodin Darsi se vratio. Što objašnjava zašto stranice više nisu prazne. Vratio se svom životu, zaboravio na mene i tako stvorio jednu od najboljih ljubavnih priča ikada.

Zvuči neverovatno?

Prokletstvo, zvuči. Ali možda nam je svima potrebno da s vremena na vreme poverujemo u nešto neverovatno. Baš kao što bih ja volela da verujem da je svileni šal koji sam pronašla ispred Vinčesterske katedrale stvarno gospodina Darsija a ne nekog nasumičnog stranca. Još uvek ga imam.

Držim ga u fioci sa donjim vešom. Nažalost, više ne miriše na onu seksi kolonjsku vodu. Morala sam da ga operem nakon što sam izduvala slinavi nos u njega i sada miriše na omekšivač. Ali ipak, volim da ga ponekad uzmem i vežem oko vrata i fantaziram malo...

Ali samo malo, naravno, i onda ga vratim u fioku.

„Hej, Em, možeš da potpišeš ove formulare za isporuku?“

Stelin prodoran glas mi skreće pažnju i vraćam se u ovu zonu da bih je videla kako stoji na vratima radnje, u kabanici boje maline i maše mi gomilom formulara. Osmehujem se. Nije skinula tu kabanicu otkako sam joj je dala. Tri cele nedelje u kabanici boje maline. Komšije su počele da je zovu Crvenkapa. Ali nju baš briga. Ona je na sedmom nebu - ili bi trebalo da kažem Topšop nebu?

„Naravno“, odgovaram, i cedeći poslednji gutljaj kafe, trčim preko trotoara ka njoj. „Pa“, osmehujem se došavši do nje i prateći je u radnju dodajem, „pevaj.“

„Šta da pevam?“ pita nevino, a krivica joj se vidi na licu.

„O tebi i Frediju“, pitam direktno, naslanjajući se na deo stola koji je baš na putu sunčevoj svetlosti koja prolazi kroz vrata. Osećam toplinu na leđima.

„Nema šta da se kaže“, nastavlja i maše mi formularima ispred nosa. „Evo, ovo moraš da potpišeš, gazdarice.“

Uzimam joj formulare iz ruke. „Ne pokušavaj da me smekšaš nazivajući me gazdaricom. To su dva ništa. Jedno od tebe a jedno od Fredija.“ Grabeći olovku, švrljam svoj potpis. „A dva puta ništa mora dati nešto - kao dupla negacija.“

Stela pući usta i pažljivo me ispituje pogledom. Mislim da sam je sredila sa ovom duplom negacijom.

„Oh, OK“, uzdiše, podižući ruke u vazduh. „Predajem se. Zabavljamo se.“

Gledam je sa mešavinom uzbuđenja i neverice. „Stela! To je fantastično! Zašto mi nisi ranije rekla? Znaš da mislim da je Fredi super. Bože, kada se sve to desilo?“

„Kada sam se vratila iz Meksika“, kaže, osmehujući se dok se priseća. „Čekao me je i napravio mi je super čizkejk, pošto zna da mi je to omiljeni kolač, i bili smo kod kuće, i jeli previše, i ćaskali i...“

Zastaje i odmahuje kosom, čiji su vrhovi odskora ofarbani u crno. „Shvatila sam koliko mi je nedostajao kada sam bila odsutna. Čak i pre nego što se ispostavilo da je Skot gubitnik, nedostajao mi je. Mislila sam da je samo

zbog toga što živimo zajedno, što smo se navikli jedno na drugo, ali bilo je više od toga."

Pridružujući mi se na malom delu obasjanom suncem, okreće se ka meni. „Znaš, prilično smo dobro zajedno”, priznaje mi.

„Ej, alo”, kažem uvređeno. „Ko ti je pričao to mesecima?”

Osmehuje se posramljeno. „Znam, znam, nisam slušala...”

„Pa, kako izgleda seks sa mužem?” pitam, udarajući je laktom.

Ona crveni. „Pa, barem znam da će me poštovati ujutru”, dobacuje i obe se smeje. Prekida nas zvonjava telefona, i Stela skače da se javi. Nakon nekoliko trenutaka me zove: „Spajk je - tvoj dečko.”

Sada je na mene red da crvenim. „Prekini”, šištim dok trčim da joj otmem slušalicu iz ruke.

Ali nisam stvarno ljuta, samo se pretvaram. Obožavam kada ljudi zovu Spajka mojim dečkom. Ja volim da ga zovem svojim dečkom. Volim sve vezano za to što je moj dečko. Kao na primer, da mu šaljem smešne kartice koje nalazim u onim malim galerijama u Sohou, da razmenjujemo zabavne mejlove, ćaskamo telefonom satima dok ležim u krevetu sa termoforom i zamišljam da je on i odbrojavam dane do njegovog dolaska u Njujork da me poseti (četiri dana, već sam prebrajala, u stvari, tri dana i dvadeset dva sata i oko četrdeset pet minuta), da pravim blesave crteže na podlozi na stolu na poslu, koji uključuju pisanje naših imena i reci „ljubav” a zatim brojanje koliko tih slova ima u našim imenima i sabiranje i...

OK, prestaću sada. Znam da je sve to gomila gluposti, ali ne mogu da odolim. Ne želim da odolim. Zato što sam konačno, nakon čitave parade katastrofalnih sudara, upoznala čoveka za kojim sam luda i koji je lud za mnom. Pa, u svakom slučaju, on je definitivno lud. I trebalo mi je jako dugo da ga pronađem, i išla sam jako daleko da ga pronađem, i čak sam morala da izlazim sa gospodinom Darsijem da ga pronađem, ali kao što je Džejn Ostin rekla: Ne žuri. Pravi muškarac će doći na kraju, i došao je.

Mada ga nisam zamišljala u majici sa Smitsima i sa flekama od paste za zube, ali opet ljubav ima tu naviku da vas iznenadi. Kad smo već kod toga, mislim da sam imala dovoljno iznenađenja za čitav život.

„Hej“, kažem, pritiskajući slušalicu na uvo. „Šta ima?“

„Nedostaješ mi“, odgovara Spajk sa druge strane linije kao da se to podrazumeva.

Osećam se lepo i toplo iznutra. „I ti meni nedostaješ“, kažem veselo a zatim otvaram usta i izbacujem jedno „jao“ pošto se Stela kezi i udara me laktom u rebra. Verujte mi, ima jako koščate laktove.

„OK, sada kada smo završili sa tim luckastim stvarima, kako izgleda znak?“

„Super“, izgovaram ponosno, koristeći Fredijeve reči. „Videćeš ga uskoro.“

„Znam, jedva čekam. Cele dve nedelje sa tobom u Njujorku.“

Moj osmeh postaje još širi. „Hej, uzgred, da li ćeš uspeti da završiš sve članke na vreme?“ pitam ga.

„Da, trebalo bi - imam još samo nekoliko sitnica da završim na nekoliko članaka...“

„A šta je sa člankom o gospodinu Darsiju?“

„O, zar ti nisam rekao?“

„Završio si ga i uredniku se dopao?“

„Pa, da, ima taj deo“, kaže skromno, „i deo da sada hoće da ga objavi tek za Dan zaljubljenih...“

Oboje stenjemo.

„...ali ima još nešto. Kada sam došao do dela gde proveravam sva imena, pozvao sam našu agenciju i tražio da me spoje sa gospođicom Stin, a oni su rekli da takve nema u kompaniji. Da u stvari nikada nisu čuli za nju. Nekoliko puta sam proveravao broj agencije, ali definitivno sam dobio pravu. Zar nije to baš čudno?“

„Au, da“, kažem zbunjeno.

Baš tada čujem u pozadini kako neko postavlja pitanje Spajku i on se vraća na vezu: „Hej, Em, moram da idem - posao zove. Mogu li da te pozovem kasnije?“

„Da, naravno. Ćao.“

„Ćao.“

Spuštam slušalicu i na trenutak buljim u telefon, duboko zamišljena.

„Šta se desilo?”

Stela se ponovo pojavljuje iz zadnjeg dela radnje noseći dve šoljice sveže kafe i dodaje mi jednu.

„Hvala”, promrmljam odsutno, zureći u slušalicu još malo, pre nego što je spustim. „U pravu je. To jeste stvarno uvrnuto”, kažem, razmišljajući naglas.

„Šta? Šta? Reci mi šta?” zahteva Stela, veoma zainteresovano.

„Vodič na mom putovanju”, objašnjavam. „U agenciji navodno nikada nisu čuli za nju.”

„Oh”, kaže Stela širom otvorenih očiju. „Varalica.”

Ironično prevrćem očima. „Iskreno, Stela, gledaš previše krimića.”

Ona cokane i uzima gutljaj. „Šta si beše rekla ko je ona? Taj vodič?”

„Zove se gospođica Stin. Čekaj, mislim da negde imam njenu vizitkartu.” Spustivši solju, grabim torbicu i preturam po novčaniku. Naravno, tu je mali pravougaonik od krem papira. Pružam ga Steli.

„To je to? To su njeni podaci? Samo njeno ime, bez broja telefona, bez ičega?”

Da budem iskrena, nisam je ni pogledala, samo sam je stavila u pregradu sa računima, ali sada, kada bolje pogledam, vidim da je Stela u pravu.

„Hm, pretpostavljam.” Klimam glavom.

„Dženo J. Stin”, čita Stela, prateći prstom crnu utisnutu kaligrafiju. „Pa, očigledno je.” Sleže ramenima.

„Jeste?” pitam. Meni nije baš očigledno.

„Da, to je anagram od Džejn Ostin.”

Gledam je šokirano. „Šta?” šapućem, a čini se da mi glas ne funkcioniše kako treba. „Ne, ne može biti...”

„Nisi ukapirala? Stvarno, Em, od svih ljudi...”

Stela nastavlja da priča ali njen glas bleđi u pozadini dok se ja bacam prema policama za knjige i grabim primerak Ubeđivanja. Okrećem zadnju koricu. Ne, ništa. Grabim Emu. Ponovo ništa. A da pogledam nekog drugog

izdavača...? Uočivši primerak Gordosti i predrasuda sa tvrdim koricama, uzimam ga i okrećem zadnju stranu.

Jebote.

Zurim u portret gospođice Stin, samo je u pitanju Džejn Ostin, oko 1811. godine. Nije ni čudo što mi je stalno delovala poznato. Osim odeće, njih dve su identične. Isti nos, iste oči, isti osmeh. Odjednom se prisećam žene iz odeljka za biografije pre Božića, dame koja je kupila knjigu o Džejn Ostin koju nikada ranije nisam videla, i koja je ostavila flajer za putovanje kod kase - sličnost je neverovatna... Misli počinju da mi luduju. A opet, ne mogu sve one biti jedna osoba - očigledno je samo slučajnost to sa anagramom i sličnošću...

Ali već razmišljam o savetima koje mi je gospođica Stin davala u vezi muškaraca i veza, o čudnim komentarima na jezeru kada sam videla gospodina Darsija kako pliva i ispred Vinčesterske katedrale kada sam pronašla njegov šal. Da li je i ona mogla da ga vidi? A šta je sa balskom haljinom? Da li je od nje? Odjednom se sećam Stelinog komentara. Da li je ona bila neka vrsta dobre vile, provodadžika, koja je spojila mene i Spajka?

Zaustavljam se. O, hajde Emili. Nema šanse! To je ludost!

Da, tačno, već sam to čula ranije.

„Da li je u pitanju nešto što sam ja rekla?”

Podižem pogled sa slike i vidim Stelu kako me gleda očekujući odgovor i pripijajući svoju šoljicu kafe na grudi. O, sranje. Nemam pojma šta je rekla. Nisam ni reč čula.

„O, ne... ne”, uspevam da se saberem. „Samo sam primetila da nekoliko knjiga nije na mestu.”

Stela opušta ramena i osmehuje mi se s divljenjem. „Bože, ti stvarno obožavaš ovo mesto, zar ne?”

Smejem se dok vraćam knjige nazad na police.

„Nego, kada ti stiže dečko? Jedva čekam da ga upoznam.”

„U petak”, kažem osećajući ono poznato uzbuđenje.

„Pa, kakav je, taj Spajk?” Kezi se. „Da li je kao gospodin Darsi?”

Zastajem da bih bacila pogled na primerak Gordosti i predrasuda u rukama, na sliku Džejn Ostin i osećam se kao da mi se gospođica Stin osmehuje.

„Ne”, kažem, odmahujući glavom.

I dok razmišljam o Spajku, njegovoj neurednoj odeći, usijanoj glavi i ludom smislu za humor, na licu mi se pojavljuje veliki osmeh.

„Nije ni nalik njemu.”

Dejli tajms, 14. februar 2007.

GOSPODIN DARSI: SUDAR IZ SNOVA

Gospodin Darsi, energični heroj Gordosti i predrasuda Džejn Ostin, osvojio je prvo mesto u istraživanju koje se bavilo pitanjem ko je muškarac sa kojim bi žene najviše volele da izađu. Običan momak, Spajk Hargrejs, ide na književno putovanje i pita se: Šta to gospodin Darsi ima što on nema?

Kreacija Džejn Ostin pobedila je druge izmišljene heroje poput Džejmsa Bonda ili Supermena, u istraživanju koje je sproveo Orandžprajz na uzorku više od 1.900 žena. Što je meni delovalo čudno, pošto bi on verovatno proveo veće zureći u vas preko stola u restoranu i grubo se ophodeći prema svim konobarima?

Muškarci jednostavno ne shvataju gospodina Darsija, i kako bi? Zato što je Darsi anti-muškarac. On je sve ono što muškarac nije i zato ga žene obožavaju. Za nas momke, on je dosadnjaković. Tokom godina, poredili su me sa njim mnogo puta, na moju štetu. On je savršen džentlmen. Seks mašina. On je pun pritajene energije i nosi belu košulju sa karnerima i uske kratke pantalone. I, izvinite, ali niko se ne žali na njegov osećaj za modu!

Pa šta je to u vezi gospodina Darsija zbog čega žene lude? Koja je tajna njegove dugotrajne privlačnosti? I, ono što je važnije, šta mogu da naučim od njega?

U potrazi za odgovorima, moj urednik je „predložio“ da provedem nedelju dana na književnom putovanju o Džejn Ostin sa najžešćim fanovima. Poslednji put kada sam se susreo sa gospodinom Darsijem bio je kada sam bio prisiljen da pročitam Gordosti i predrasude za moj maturski ispit iz engleskog i nije mi se ni tada naročito dopao. Tako da sada, kada moram da otkážem planove da provedem Novu godinu na skijanju u Alpima da bih posetio muzeje u unutrašnjosti Britanije, naša veza je od loše prerasla u goru.

Ono što je razumljivo, i nekako prigodno, jeste da sam imao predrasude kada sam intervjuisao njegove fanove. To je otežala jednostavna činjenica da ga žene obožavaju. I to ne jednostavno „vole“, već „žude“ za njim kao da je Beri Vajt.

„On je tako seksi“, rekla mi je Rupinda Ali, instruktorka joge. „Sve te potisnute emocije i promene raspoloženja - uh - znam šta bih radila na sastanku sa njim.“

Dodajte ljubomoru na moj spisak stvari protiv njega.

Ja. Čovek koji nema ni trunku ljubomore u sebi. A eto me, zavidim izmišljenom liku.

Ali, čini se da sam tu pogrešio. Jer za većinu žena na ovom putovanju, ovaj književni buntovnik je stvaran kao Deda Mraz deci ispod pet godina. On je bio njihova prva ljubav, i to je stvarno dugotrajna ljubav. Ne žele da ga se odreknu. Kroz sve uspone i padove veza, slomljena srca, razočaranja, pa čak i srećnu dosadu braka, gospodin Darsi je uvek tu. Mističan, energičan i pun integriteta, on je visok, zgodan i, još jedan bonus, veoma bogat. On je takođe neprijatan, menja raspoloženja, usamljenik je i više nego malo „komplikovan“.

Kada su u pitanju žene, naučio sam da je ovo potpuno neodoljiva kombinacija.

„On samo traži pravu ženu da ga sredi, da otključa njegove strasti i dozvoli mu da voli“, obaveštava me Hilari Pringl, advokat u penziji i posvećeni fan gospodina Darsija. „I da budemo iskreni, čovek odiše pozivom na seks. Pokažite mi ženu koja ne bi želela da spava sa njim.“

Pokušao sam, ali nisam uspeo. Svaka žena koju sam intervjuisao bi, ukoliko bi mogla, uskočila u krevet sa gospodinom Darsijem. Čak i Mejvi Tampen, koja je pocrvenela kada je rekla svojim mekanim irskim akcentom, da misli da je on „tip muškarca koji bi je poštovao ujutro.“

Možda je to ključ njegovog jedinstvenog uspeha: on je seksi. On je takođe, da budemo iskreni, pravo kopile i mada će me one mrzeti što ovo kažem, žene vole takve. Samo pogledajte *Heathcliff*, Zverku iz serije Seks i grad, pa čak i lik Džeka Nikolsona u Samo ne ti, Džejn Ostin je ovo znala. Ona je znala da žene vole izazov i da će biti zaintrigirane „najgordijim, najneprihvatljivijim čovekom na svetu“. Gospodin Darsi definitivno nije bio novi čovek. Žene možda kažu da žele da njihovi partneri peru sudove i da im pomažu da stave prekrivače na krevet, ali ovo nisu atributi o kojima one imaju seksualne fantazije.

A žene se pitaju zašto su muškarci zbunjeni.

Ja sam, ipak, naučio nekoliko stvari od gospodina D. Da bi uspele da se izbore sa ovim pomešanim porukama, žene su možda prigrlile feminizam, ali i dalje obožavaju kavaljere. Tako da sledeći put kada dođete u iskušenje da se bacite na slobodno sedište u podzemnoj, ustanite i ustupite ga dami - nekoliko otvaranja vrata i čini se da možete daleko da dogurate...

Tu je onda i ta potisnuta strast. Žene izgleda žude za potisnutom strašću. Gordost i predrasude imaju 350 strana a gospodin Darsi i Elizabet se nikada ni ne poljube. Što znači, ako gledate adaptaciju BBC-a, to je šest sati predigre. Čak i u filmskoj verziji to je preko dva sata.

Ja nisam siguran da postoji čovek koji može da drži ženu uzbuđenu toliko dugo a da ne izgužva ni kravatu (osim ako naravno niste Sting. Ko može da zaboravi njegovo hvalisanje tantrickim seksom?), a čak i kada biste mogli, u današnjem svetu, ako ne pokušate da poljubite ženu na prvom sastanku ona neće misliti da ste kavaljer već gej.

Ali u tome je cela stvar. Gospodin Darsi je, kako kaže Emili Olbrajt, atraktivna Njujorčanka od dvadeset i nešto godina na ovom putovanju, „divna fantazija. Otelotvorenje svega što nepopravljiva romantična duša želi u čoveku svojih snova“. On voli strastveno, ne impresionira ga izgled ni

odeća ni šarm. On ima integritet, i, ono što je najvažnije, nije odabrao najlepšu devojku već onu koja ima ličnost.

Da li sada vidite zašto želim da ga ubijem?

Ukratko, on ne može da pogreši. On je savršen muškarac. Da li je? Kako je gospođica Olbrajt istakla na našem prvom sastanku „On nije stvaran - ti jesi.”

Tako da izgleda da ja imam poslednju reč. Zato što, iako možda nisam san svake žene (OK nisam san nijedne žene) i daleko sam od toga da sam savršen, na kraju pravi tip dobija devojku.

Tako da možeš to da nabiješ u svoje kratke pantalone i razmišljaš o tome, gospodine Darsi.

Aleksandra Potter je rođena u Bredfordu. Živela je u SAD i Australiji, i radila kao novinar i pomoćnik urednika u ženskim časopisima u Velikoj Britaniji. Sada radi kao pisac i živi na relaciji London – Los Anđeles.

Obrada:

www.balkandownload.org

gstanic

Forster